

Publicatieblad

van de Europese Gemeenschappen

ISSN 0378-7079

C 81 E

45^e jaargang

4 april 2002

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

<u>Nummer</u>	Inhoud	Bladzijde
	I (Mededelingen)	
	EUROPEES PARLEMENT	
	SCHRIFTELIJKE VRAGEN MET ANTWOORD	
(2002/C 81 E/001)	E-3951/00 van Gerhard Hager aan de Commissie Betreft: Gebruik van EU-gelden in Spanje (Canarische eilanden)	1
(2002/C 81 E/002)	E-2041/01 van Gerhard Hager aan de Commissie Betreft: Antwoord op verzoek E-3951/00	1
	Gecombineerd Aanvullend antwoord op de schriftelijke vragen E-3951/00- en E-2041/01	1
(2002/C 81 E/003)	E-0005/01 van Brice Hortefeux aan de Commissie Betreft: Verdeling en besteding van communautaire middelen in de regio Auvergne in de periode 1994-2000 (Aanvullend antwoord)	2
(2002/C 81 E/004)	P-0226/01 van Olivier Dupuis aan de Raad Betreft: Rechtsgrondslag van de stabiliteits- en associatieovereenkomsten	2
(2002/C 81 E/005)	P-0307/01 van Pietro-Paolo Mennea aan de Commissie Betreft: Geweld tegen scheidsrechters	3
(2002/C 81 E/006)	E-0385/01 van Christopher Huhne aan de Commissie Betreft: EU-gelden (Aanvullend antwoord)	4
(2002/C 81 E/007)	E-0430/01 van Raffaele Lombardo aan de Raad Betreft: Regels voor het militaire en burgerluchtverkeer in Europa	4
(2002/C 81 E/008)	P-0762/01 van Bart Staes aan de Raad Betreft: Talenregime Merkenbureau in Alicante en Europees Octrooibureau	6
(2002/C 81 E/009)	E-0955/01 van Isidoro Sánchez García aan de Raad Betreft: Samenwerkingsbeleid met Latijns-Amerika	7
(2002/C 81 E/010)	P-0960/01 van Emmanouil Bakopoulos aan de Raad Betreft: Kandidatuur voorzitterschap Internationale Burgerluchtvaartorganisatie (ICAO)	7

NL

(Vervolg volgende blz.)

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(2002/C 81 E/011)	E-1057/01 van Pat Gallagher aan de Commissie Betreft: Veterinaire inspecties in slachthuizen	8
(2002/C 81 E/012)	E-1063/01 van Erik Meijer aan de Raad Betreft: De keuze van het volk van Montenegro voor of tegen onafhankelijkheid niet langer ondergeschikt maken aan het straffen of belonen van een Joegoslavische regering	8
(2002/C 81 E/013)	E-1098/01 van Hans-Peter Mayer en Emilia Müller aan de Commissie Betreft: Subsidies voor mageremelkpoeder	10
(2002/C 81 E/014)	E-1122/01 van Raffaele Costa aan de Commissie Betreft: Toezicht op de liberalisering van de gasmarkt in Italië	11
(2002/C 81 E/015)	E-1139/01 van Edward McMillan-Scott aan de Commissie Betreft: Fraude binnen de Eenheid toerisme van de Commissie	12
(2002/C 81 E/016)	E-1166/01 van Geoffrey Van Orden aan de Raad Betreft: Resolutie over Zimbabwe	13
(2002/C 81 E/017)	E-1172/01 van Camilo Nogueira Román aan de Raad Betreft: Moord op twee mannen in Tetovo, Macedonië	14
(2002/C 81 E/018)	E-1203/01 van Alexandros Alavanos aan de Raad Betreft: Verhoging van de begroting van de Europese Unie	15
(2002/C 81 E/019)	E-1265/01 van Jens-Peter Bonde aan de Raad Betreft: Accountantsonderzoek	16
(2002/C 81 E/020)	E-1267/01 van Stavros Xarchakos aan de Raad Betreft: Bescherming van het cultureel erfgoed in Turkije	16
(2002/C 81 E/021)	E-1280/01 van Esko Seppänen aan de Raad Betreft: Mobilisatie van de troepen voor crisisbeheersing	17
(2002/C 81 E/022)	E-1307/01 van Alexander de Roo, Nuala Ahern, Willy De Clercq, Robert Goebbels, Den Dover, Roger Helmer en Theresa Villiers aan de Raad Betreft: Onevenredige sectorspecifieke kosten voor exploitanten van verkoopautomaten bij de invoering van de euro	18
(2002/C 81 E/023)	E-1311/01 van Bart Staes aan de Raad Betreft: Vrijheid van informatie in Italië en artikel 11 van het EU-Handvest van de grondrechten	19
(2002/C 81 E/024)	P-1333/01 van Ilka Schröder aan de Raad Betreft: Structurele integratie van de Europese geheime diensten	19
(2002/C 81 E/025)	E-1341/01 van Glyn Ford aan de Raad Betreft: Rechten voor geestelijken	21
(2002/C 81 E/026)	E-1372/01 van Carlos Carnero González aan de Raad Betreft: De sluiting van vestingen en massale ontslagen bij Marks and Spencer	21
(2002/C 81 E/027)	E-1376/01 van Michl Ebner aan de Raad Betreft: Contacten tussen Brussel en president Mugabe	22
(2002/C 81 E/028)	P-1384/01 van Marco Pannella aan de Commissie Betreft: Vietnam	23
(2002/C 81 E/029)	P-1400/01 van Christos Zacharakis aan de Raad Betreft: Toestanden in de Turkse gevangenissen	24
(2002/C 81 E/030)	E-1406/01 van Lord Inglewood aan de Raad Betreft: Gevolgen van de mond- en klauwzeerziekte voor het gebruik van EU-gelden	25
(2002/C 81 E/031)	E-1415/01 van James Nicholson aan de Raad Betreft: Religieuze vervolging in Laos	25
(2002/C 81 E/032)	E-1463/01 van Robert Goebbels aan de Raad Betreft: Illegale visvangst in de EEZ van Mauretanië	26

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(2002/C 81 E/033)	E-1466/01 van Guido Podestà aan de Raad Betreft: Vernietiging van het culturele erfgoed in Afghanistan	26
(2002/C 81 E/034)	E-1468/01 van Guido Podestà aan de Raad Betreft: Toestand van vrouw en maatschappij in Afghanistan	27
(2002/C 81 E/035)	E-1473/01 van Erik Meijer aan de Commissie Betreft: Belemmering van informatie over de naleving van EU-regels en subsidies als gevolg van nationale, regionale en lokale regels over geheimhouding	28
(2002/C 81 E/036)	E-1475/01 van Bart Staes aan de Raad Betreft: Openbaarheid van EU-documenten	29
(2002/C 81 E/037)	E-1477/01 van Rainer Wieland aan de Raad Betreft: Racisme in Nederland	30
(2002/C 81 E/038)	E-1487/01 van Jean-Claude Martinez aan de Raad Betreft: Fraude met diermeel	30
(2002/C 81 E/039)	E-1496/01 van Raimon Obiols i Germà aan de Raad Betreft: Bezoek van de trojka aan Algerije	31
(2002/C 81 E/040)	P-1500/01 van Emmanouil Bakopoulos aan de Raad Betreft: Hongerstaking van de gevangenen in Turkije	32
(2002/C 81 E/041)	P-1502/01 van Jacqueline Foster aan de Raad Betreft: Financiering Ghali Leo satelliet navigatiesysteem	33
(2002/C 81 E/042)	E-1517/01 van Glyn Ford aan de Raad Betreft: Uitstel Europese verkiezingen	34
(2002/C 81 E/043)	E-1523/01 van Luciano Caveri aan de Raad Betreft: Chemische en bacteriologische wapens in Rusland	35
(2002/C 81 E/044)	E-1534/01 van Ioannis Souladakis aan de Raad Betreft: Bestrijding van de teelt van cannabis en opium in Libanon	35
(2002/C 81 E/045)	E-1535/01 van Ioannis Souladakis aan de Commissie Betreft: Bestrijding van de teelt van cannabis en opium in Libanon	36
(2002/C 81 E/046)	P-1579/01 van Adeline Hazan aan de Raad Betreft: Recht op gezinshereniging	37
(2002/C 81 E/047)	P-1580/01 van Cecilia Malmström aan de Raad Betreft: Néjib Hosni, gewetensgevangene in Tunesië	38
(2002/C 81 E/048)	E-1585/01 van John Cushnahan aan de Raad Betreft: Voorstel voor een politiemacht en grensbeveiligingsdienst voor heel Europa	39
(2002/C 81 E/049)	E-1590/01 van Frank Vanhecke aan de Raad Betreft: Kwestie Cyprus	39
(2002/C 81 E/050)	P-1596/01 van André Brie aan de Raad Betreft: Situatie met betrekking tot het Verdrag inzake chemische wapens	40
(2002/C 81 E/051)	E-1609/01 van Jonas Sjöstedt aan de Raad Betreft: Maltees — officiële EU-taal	41
(2002/C 81 E/052)	E-1624/01 van Michl Ebner aan de Commissie Betreft: Voorstel ter bevordering van het gebruik van biobrandstoffen	42
(2002/C 81 E/053)	E-1628/01 van Christos Zacharakis aan de Raad Betreft: Veroordeling van Turkije door het Europees Hof voor de rechten van de mens	42
(2002/C 81 E/054)	E-1636/01 van Juan Naranjo Escobar aan de Commissie Betreft: Europese hypotheekmarkt	43

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(2002/C 81 E/055)	E-1637/01 van Robert Goebbels aan de Raad Betreft: Besluit van de Ecofin-raad van Versailles	45
(2002/C 81 E/056)	E-1639/01 van Robert Goebbels aan de Raad Betreft: Vroegtijdige bevoorrading van het publiek met euro's	45
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-1637/01 en E-1639/01	45
(2002/C 81 E/057)	E-1647/01 van Ilda Figueiredo aan de Commissie Betreft: Ondernemingsraden en ontslagen	46
(2002/C 81 E/058)	E-1656/01 van Raimon Obiols i Germà aan de Raad Betreft: Schadelijke belastingconcurrentie	47
(2002/C 81 E/059)	P-1662/01 van José Ribeiro e Castro aan de Raad Betreft: Onveiligheid in Zuid-Afrika. Moorden binnen de Portugese gemeenschap	48
(2002/C 81 E/060)	E-1675/01 van Per-Arne Arvidsson aan de Commissie Betreft: Kernenergie en klimaatverandering	49
(2002/C 81 E/061)	E-1680/01 van Benedetto Della Vedova aan de Commissie Betreft: Belang van EDF in Montedison	50
(2002/C 81 E/062)	P-1691/01 van Sérgio Marques aan de Commissie Betreft: Uitvoering van het Poseima-programma op Madeira en de nieuwe rechtsgrondslag voor ultraperifere gebieden	52
(2002/C 81 E/063)	E-1727/01 van John Bowis aan de Commissie Betreft: Zeldzame ziekten	53
(2002/C 81 E/064)	E-1731/01 van Isidoro Sánchez García aan de Commissie Betreft: Liberalisering van de brandstofsector	54
(2002/C 81 E/065)	E-1740/01 van Bart Staes aan de Commissie Betreft: „Illegale” Belgische visa en paspoorten	55
(2002/C 81 E/066)	E-1747/01 van Emmanouil Bakopoulos en Dimitrios Koulourianos aan de Raad Betreft: Turks onderzoek in de Egeïsche Zee	56
(2002/C 81 E/067)	E-1772/01 van Mogens Camre aan de Commissie Betreft: Arbeidsmilieu	57
(2002/C 81 E/068)	E-1784/01 van Olivier Dupuis aan de Commissie Betreft: Veroordeling van professor Saad Eddin Ibrahim	58
(2002/C 81 E/069)	E-1789/01 van Jaime Valdivielso de Cué aan de Commissie Betreft: Consumentenbescherming	59
(2002/C 81 E/070)	E-1795/01 van Michael Gahler aan de Commissie Betreft: Uitbreiding EU: belangrijke gevolgen voor gemeentelijke en regionale overheden in de kandidaat-landen als uitvoerende en vergunningverlenende instanties — noodzaak van nieuwe administratieve structuren en capaciteiten	60
(2002/C 81 E/071)	E-1797/01 van Phillip Whitehead aan de Commissie Betreft: Bontfokkerijen in de Europese Unie	61
(2002/C 81 E/072)	E-1799/01 van Marielle De Sarnez aan de Commissie Betreft: Sociale toestand in de Europese Unie	62
(2002/C 81 E/073)	E-1802/01 van Bart Staes aan de Raad Betreft: Werktagen in het Europees Octrooibureau	63
(2002/C 81 E/074)	E-1807/01 van Christos Zacharakis aan de Raad Betreft: Turkije vernietigt Assyrisch en Syrisch cultureel erfgoed en verbiedt de toegang tot Assyrische en Syrische dorpen	64
(2002/C 81 E/075)	E-1816/01 van Antonio Di Pietro aan de Raad Betreft: Verklaring over het Italiaanse overheidstekort door de Raad van 2-3 mei 1998	65

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(2002/C 81 E/076)	E-1825/01 van Esko Seppänen aan de Raad Betreft: Besluitvorming en constructieve onthouding bij defensiekwesties	65
(2002/C 81 E/077)	E-1827/01 van John Cushnahan aan de Raad Betreft: Intimidatie van mensenrechtenactivisten in Ethiopië	66
(2002/C 81 E/078)	E-1839/01 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Schadelijke gevolgen van de consumptie van dierlijke vetten	66
(2002/C 81 E/079)	E-1843/01 van Ria Oomen-Ruijten aan de Commissie Betreft: Cryo-cell (antwoord van de Commissie op schriftelijke vraag E-1079/01)	67
(2002/C 81 E/080)	P-1887/01 van Ilka Schröder aan de Raad Betreft: „Enfopol 29”: plannen voor het opslaan van telecommunicatiegegevens	68
(2002/C 81 E/081)	E-1888/01 van Ioannis Marínos aan de Raad Betreft: Toetreding van nieuwe landen tot de Unie	69
(2002/C 81 E/082)	E-1892/01 van Antonios Trakatellis en Ioannis Marínos aan de Commissie Betreft: Economische cijfers en „creatieve boekhouding” in Griekenland	69
(2002/C 81 E/083)	E-1898/01 van Caroline Jackson aan de Commissie Betreft: Vismeel en visolie	71
(2002/C 81 E/084)	E-1899/01 van Caroline Jackson aan de Commissie Betreft: Hybride bison	72
(2002/C 81 E/085)	E-1902/01 van Christopher Heaton-Harris aan de Commissie Betreft: Maatschappij voor Innovatieve Samenwerking in Europa	73
(2002/C 81 E/086)	E-1914/01 van Salvador Garriga Polledo aan de Commissie Betreft: Stimuleringsmaatregelen voor de aanpassing van de bedrijven aan de euro	74
(2002/C 81 E/087)	E-1917/01 van Jorge Hernández Mollar aan de Commissie Betreft: Stopzetting van de EU-steun aan de tabaksproductie	74
(2002/C 81 E/088)	E-1919/01 van Francesco Fiori aan de Commissie Betreft: Subsidies aan de verenigingen van hazelnootproducenten	75
(2002/C 81 E/089)	E-1922/01 van Fiorella Ghilardotti en Giovanni Pittella aan de Commissie Betreft: Benoeming van ambtenaren van het middenkader	76
(2002/C 81 E/090)	E-1933/01 van Proinsias De Rossa aan de Commissie Betreft: Leefstijdsdiscriminatie bij Europese nationale luchtvaartmaatschappijen	78
(2002/C 81 E/091)	E-1934/01 van Mihail Papayannakis aan de Commissie Betreft: Donau-Top	78
(2002/C 81 E/092)	E-1945/01 van Albert Maat, Hanja Maij-Weggen en Maria Martens aan de Commissie Betreft: Controles ESF	80
(2002/C 81 E/093)	E-1948/01 van Johan Van Hecke aan de Raad Betreft: Verklaring door het Voorzitterschap van 12 juni 2001 over Sudan	81
(2002/C 81 E/094)	E-1950/01 van Johannes Swoboda aan de Raad Betreft: Ratificatie vervoersprotocol	81
(2002/C 81 E/095)	P-1963/01 van Luisa Morgantini aan de Raad Betreft: Arrestatie en uitzetting door Israël van de heer Galucci, medewerker van een door de EU gefinancierd project	82
(2002/C 81 E/096)	P-1964/01 van Guido Podestà aan de Commissie Betreft: Wolvenkinderen	82
(2002/C 81 E/097)	E-1967/01 van Mihail Papayannakis aan de Commissie Betreft: Overheidsprojecten bij de Krafsonas	83

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(2002/C 81 E/098)	E-1969/01 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Griekse spoorwegen	84
(2002/C 81 E/099)	E-1970/01 van David Bowe aan de Commissie Betreft: Verband tussen ziekte van Crohn en paratuberculose	85
(2002/C 81 E/100)	E-1980/01 van Piia-Noora Kauppi aan de Commissie Betreft: Milieugevolgen van intensieve olijventeelt	86
(2002/C 81 E/101)	E-1981/01 van Luisa Morgantini aan de Commissie Betreft: De heer Galucci die voor de Europese Unie werkte, is in Israël aangehouden en teruggestuurd	87
(2002/C 81 E/102)	E-1982/01 van Guido Podestà aan de Raad Betreft: Wolvenkinderen	88
(2002/C 81 E/103)	E-1987/01 van Dorette Corbey en Jan Wiersma aan de Raad Betreft: 33ste Algemene Vergadering van ICAO (25 september t/m 5 oktober 2001)	88
(2002/C 81 E/104)	E-1991/01 van Hans Modrow aan de Commissie Betreft: Uitbreiding EU	90
(2002/C 81 E/105)	E-1995/01 van María Rodríguez Ramos en Carlos Westendorp y Cabeza aan de Commissie Betreft: Einde van het EGKS-Verdrag en steun aan de kolenindustrie	91
(2002/C 81 E/106)	E-1997/01 van María Rodríguez Ramos en Carlos Westendorp y Cabeza aan de Commissie Betreft: Einde van het EGKS-Verdrag en steun aan de kolenindustrie	92
(2002/C 81 E/107)	E-1998/01 van María Rodríguez Ramos en Carlos Westendorp y Cabeza aan de Commissie Betreft: Einde van het EGKS-Verdrag en steun aan de kolenindustrie	92
(2002/C 81 E/108)	E-2000/01 van María Rodríguez Ramos en Carlos Westendorp y Cabeza aan de Commissie Betreft: Einde van het EGKS-Verdrag en steun aan de kolenindustrie	92
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-1995/01, E-1997/01, E-1998/01 en E-2000/01	93
(2002/C 81 E/109)	E-1999/01 van María Rodríguez Ramos en Carlos Westendorp y Cabeza aan de Raad Betreft: Einde van het EGKS-Verdrag en steun aan de kolenindustrie	93
(2002/C 81 E/110)	E-2011/01 van Erik Meijer aan de Raad Betreft: De top van Göteborg en het wegnemen van de oorzaken van gewelddadige conflicten rond bijeenkomsten van Europese regeringsleiders	94
(2002/C 81 E/111)	E-2022/01 van Elizabeth Lynne aan de Raad Betreft: Onderzoek in de USA naar het lokken van kinderen via Internet	95
(2002/C 81 E/112)	E-2024/01 van Paul Lannoye aan de Commissie Betreft: Dierproeven	96
(2002/C 81 E/113)	E-2040/01 van Jens-Peter Bonde aan de Commissie Betreft: Veronachtzaming van windenergie in het voorstel voor het volgende kaderprogramma voor onderzoek en technologische ontwikkeling (2002-2006)	97
(2002/C 81 E/114)	E-2044/01 van Stavros Xarchakos aan de Commissie Betreft: Atheense metro, gebreken en boetes	98
(2002/C 81 E/115)	E-2049/01 van Christopher Heaton-Harris aan de Commissie Betreft: Onafhankelijkheid van de media	98
(2002/C 81 E/116)	E-2051/01 van Eija-Riitta Korhola aan de Raad Betreft: Leningen ter bevordering van het ondernemerschap onder immigranten	100

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(2002/C 81 E/117)	E-2053/01 van Eija-Riitta Korhola aan de Raad Betreft: Programma's voor de integratie van immigranten	100
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-2051/01 en E-2053/01	100
(2002/C 81 E/118)	E-2063/01 van Hiltrud Breyer aan de Raad Betreft: Bewust vermijden van BSE-tests	101
(2002/C 81 E/119)	E-2064/01 van Sir Robert Atkins aan de Commissie Betreft: Vertragingen in het luchtverkeer	101
(2002/C 81 E/120)	E-2065/01 van Sir Robert Atkins aan de Commissie Betreft: Europees luchtruim	101
(2002/C 81 E/121)	E-2066/01 van Sir Robert Atkins aan de Commissie Betreft: Europees luchtruim	102
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-2064/01, E-2065/01 en E-2066/01	102
(2002/C 81 E/122)	E-2067/01 van Sir Robert Atkins aan de Commissie Betreft: Erika II-maatregelenpakket — Instelling van een COPE-fonds	102
(2002/C 81 E/123)	E-2073/01 van Konstantinos Hatzidakis aan de Commissie Betreft: Sanering en modernisering van het water in Attika	103
(2002/C 81 E/124)	P-2089/01 van Marco Pannella aan de Raad Betreft: Persvrijheid in Laos en financiering van het tijdschrift „Le Rénovateur”	104
(2002/C 81 E/125)	E-2094/01 van Patricia McKenna aan de Commissie Betreft: EU-Voedsel en Veterinair Bureau	104
(2002/C 81 E/126)	E-2098/01 van Pat Gallagher aan de Commissie Betreft: Erasmus-studenten uit Connaught, Ulster	106
(2002/C 81 E/127)	E-2100/01 van Erik Meijer aan de Commissie Betreft: Bescherming van de biodiversiteit en beperking van de klimaatverandering	106
(2002/C 81 E/128)	E-2101/01 van Erik Meijer aan de Commissie Betreft: Handel in papegaaien en andere exotische vogels en verbod op de invoer van op de CITES-lijst vermelde soorten	107
(2002/C 81 E/129)	E-2103/01 van Bart Staes aan de Raad Betreft: Democratische controle op het Europees handelsbeleid	108
(2002/C 81 E/130)	P-2110/01 van Olivier Dupuis aan de Raad Betreft: Georgië/Tsjetsjenië: kwesties Russo en Robrillard	109
(2002/C 81 E/131)	E-2113/01 van Gordon Adam aan de Raad Betreft: De kerncentrale van Temelin en de milieueffectrapportage	110
(2002/C 81 E/132)	E-2114/01 van Chris Davies aan de Commissie Betreft: Het recht op kennis en chemische producten	111
(2002/C 81 E/133)	E-2125/01 van Konstantinos Hatzidakis aan de Commissie Betreft: Radonconcentraties in Griekenland	112
(2002/C 81 E/134)	E-2138/01 van Camilo Nogueira Román aan de Raad Betreft: Algemeen fonds voor de bestrijding van aids	113
(2002/C 81 E/135)	E-2140/01 van Camilo Nogueira Román aan de Raad Betreft: Bestrijding van ziekten in de derde wereld	113
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-2138/01 en E-2140/01	113
(2002/C 81 E/136)	E-2139/01 van Camilo Nogueira Román aan de Raad Betreft: Bloedbaden onder de burgerbevolking van Tsjetsjenië	114

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(2002/C 81 E/137)	E-2141/01 van Camilo Nogueira Román aan de Commissie Betreft: EU-beleid inzake gelijke kansen van mannen en vrouwen op de arbeidsmarkt	115
(2002/C 81 E/138)	E-2150/01 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Een BSE-geval in Griekenland	116
(2002/C 81 E/139)	E-2151/01 van Stavros Xarchakos aan de Raad Betreft: Dreigementen van de kant van Turkije	117
(2002/C 81 E/140)	E-2153/01 van Francisca Sauquillo Pérez del Arco en María Sornosa Martínez aan de Commissie Betreft: Kunststofverbrandingsinstallatie van het bedrijf Poligás in Ribesalbes (autonome regio Valencia)	118
(2002/C 81 E/141)	E-2155/01 van Mario Borghezio aan de Raad Betreft: Schadeloosstelling door Duitsland van de voormalige geïnterneerde Italiaanse militairen (I.M.I.)	120
(2002/C 81 E/142)	E-2157/01 van Ria Oomen-Ruijten en Albert Maat aan de Commissie Betreft: Vertraging bij toelating van nieuwe BSE-tests	120
(2002/C 81 E/143)	E-2158/01 van Salvador Garriga Polledo aan de Commissie Betreft: Opstelling van de Commissie in verband met de belemmeringen van sommige lidstaten die hun markten niet liberaliseren	121
(2002/C 81 E/144)	E-2163/01 van Jorge Hernández Mollar aan de Commissie Betreft: Uitbreiding van het voetgangersgebied en verbetering van het openbaar vervoer ter bestrijding van stadslawaai	122
(2002/C 81 E/145)	E-2167/01 van María Sornosa Martínez aan de Commissie Betreft: Gebruik van plasticafval in de Poligás-centrale in de autonome gemeenschap Valencia	123
(2002/C 81 E/146)	E-2168/01 van Jonas Sjöstedt aan de Commissie Betreft: Aanbesteding van vervoer per ambulance in Norrland	124
(2002/C 81 E/147)	E-2169/01 van Jonas Sjöstedt aan de Commissie Betreft: Interregproject en vrije mededinging	124
(2002/C 81 E/148)	E-2171/01 van Jonas Sjöstedt aan de Raad Betreft: Ontwikkelingsbeleid versus landbouwbeleid	125
(2002/C 81 E/149)	E-2172/01 van Jonas Sjöstedt aan de Raad Betreft: Plannen voor een inzetbare oproerpolitie voor de hele Unie	126
(2002/C 81 E/150)	P-2178/01 van Mario Borghezio aan de Raad Betreft: Schending van de rechten van een Europese burger in Algerije	126
(2002/C 81 E/151)	E-2180/01 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Verkeersongevallen en motorfietsen	127
(2002/C 81 E/152)	E-2185/01 van Pere Esteve aan de Commissie Betreft: Blauwevlaggencampagne van de EU	128
(2002/C 81 E/153)	E-2197/01 van Mark Watts aan de Commissie Betreft: Dierenvervoer in Italië	129
(2002/C 81 E/154)	P-2207/01 van Karin Riis-Jørgensen aan de Commissie Betreft: Illegale steun aan Pollmeier Massivholz GmbH	130
(2002/C 81 E/155)	E-2211/01 van Hiltrud Breyer aan de Commissie Betreft: Klacht van Manfred Jost (nr. 00/51228, SG (2000) A/14901) tegen Bondsrepubliek Duitsland wegens kolenwinning in mijn Warndt/Luisenthal	130
(2002/C 81 E/156)	E-2212/01 van Lord Inglewood aan de Commissie Betreft: Gevaarlijke stoffen in zwemwater	132
(2002/C 81 E/157)	E-2213/01 van Brian Simpson aan de Commissie Betreft: Wijzigingen in de geldigheid van categorieën rijbewijzen in het kader van de derde EG-richtlijn voor rijbewijzen	132

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(2002/C 81 E/158)	E-2218/01 van Hanja Maij-Weggen aan de Commissie Betreft: De toenemende aantallen zwervhonden in Zuid- en Centraal-Europese steden	133
(2002/C 81 E/159)	P-2225/01 van Stavros Xarchakos aan de Commissie Betreft: Kaderprogramma voor de Europese Onderzoekruimte	134
(2002/C 81 E/160)	E-2239/01 van Isidoro Sánchez García aan de Raad Betreft: Situatie in de Westelijke Sahara	135
(2002/C 81 E/161)	E-2241/01 van Samuli Pohjamo en Mikko Pesälä aan de Commissie Betreft: Behoeftte aan meetinstrumenten voor de Structuurfondsen	135
(2002/C 81 E/162)	E-2242/01 van Mikko Pesälä en Samuli Pohjamo aan de Commissie Betreft: Duur en ontwikkeling van structuurfondsprogramma's op het gebied van werkgelegenheid	136
(2002/C 81 E/163)	E-2244/01 van Alexander de Roo aan de Commissie Betreft: Aanleg Rijksweg A73 Zuid	137
(2002/C 81 E/164)	E-2245/01 van Erik Meijer aan de Commissie Betreft: Voortgezette bedreiging van milieu en volksgezondheid in het Franse dorp Bourg Fidèle door verwerking van Nederlands loodafval	138
(2002/C 81 E/165)	E-2247/01 van José Ribeiro e Castro aan de Raad Betreft: Status van Hongkong	140
(2002/C 81 E/166)	P-2248/01 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Ongecontroleerde stortplaatsen op de Egeïsche eilanden	141
(2002/C 81 E/167)	P-2249/01 van Gianfranco Dell'Alba aan de Raad Betreft: Europol	142
(2002/C 81 E/168)	E-2253/01 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Onderzoek naar slechte schoolresultaten in de Europese Unie	143
(2002/C 81 E/169)	E-2258/01 van Mikko Pesälä en Samuli Pohjamo aan de Commissie Betreft: Betrouwbare gegevens inzake het aantal roofdieren en de doodsoorzaak van rendierkalveren	144
(2002/C 81 E/170)	E-2264/01 van Ilda Figueiredo aan de Commissie Betreft: Preventiemaatregelen en bescherming natuurgebieden in de regio Viana do Castelo — Portugal	145
(2002/C 81 E/171)	E-2290/01 van Monica Frassoni aan de Commissie Betreft: LIFE-project voor de reïntroductie van beren (Ursus arctos) in het park Adamello-Brenta in Italië	146
(2002/C 81 E/172)	E-2299/01 van Claude Turmes aan de Commissie Betreft: Antidumpingrechten op compacte TL-buizen (Compact Fluorescent Lamps, CFL's) uit China	147
(2002/C 81 E/173)	E-2303/01 van Pere Esteve aan de Commissie Betreft: Europees agentschap voor de eilanden	148
(2002/C 81 E/174)	E-2306/01 van Elly Plooi-j-van Gorsel aan de Commissie Betreft: IEEE 802.11a voor draadloze netwerken	149
(2002/C 81 E/175)	E-2313/01 van Dominique Vlasto aan de Commissie Betreft: Steun aan het MKB in de toeristische sector	150
(2002/C 81 E/176)	E-2314/01 van Dominique Vlasto aan de Raad Betreft: Bijeenkomst van de Europese ministers van Toerisme in Lille (Rijssel)	151
(2002/C 81 E/177)	E-2320/01 van Torben Lund aan de Commissie Betreft: GMO	152
(2002/C 81 E/178)	E-2332/01 van Concepció Ferrer aan de Raad Betreft: Nieuwe onderhandelingsronde van de WTO in Qatar (9 t/m 13 november)	153

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(2002/C 81 E/179)	P-2334/01 van Antonios Trakatellis aan de Raad Betreft: Statuut van de ambtenaren van de EU: schending van het beginsel van gelijke behandeling en van vrije vestiging en omzeilen van de pensioenbepalingen ten aanzien van de woonplaats	153
(2002/C 81 E/180)	E-2338/01 van Graham Watson aan de Raad Betreft: Beperking van de vrijheid van godsdienst	154
(2002/C 81 E/181)	E-2339/01 van Pat Gallagher aan de Raad Betreft: Handvest van de Raad van Europa voor regionale talen of talen van minderheden	154
(2002/C 81 E/182)	P-2343/01 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Raad Betreft: Europese scheepsbouwindustrie	155
(2002/C 81 E/183)	P-2344/01 van Françoise Grossetête aan de Commissie Betreft: Nitraatconcentratie in drinkwater	156
(2002/C 81 E/184)	E-2349/01 van Robert Evans aan de Commissie Betreft: Jaarverslag van het Voedsel- en veterinaire bureau	157
(2002/C 81 E/185)	P-2352/01 van Carlos Carnero González aan de Raad Betreft: Gebeurtenissen in Genua rond de Top van de G8	157
(2002/C 81 E/186)	P-2364/01 van Marco Cappato aan de Raad Betreft: Bijeenkomst van de G8 in Genua en EU-databanken	158
(2002/C 81 E/187)	E-2366/01 van Glyn Ford aan de Raad Betreft: Rekeningen nutsbedrijven voor lage-inkomensgroepen	159
(2002/C 81 E/188)	E-2367/01 van Mark Watts aan de Commissie Betreft: Dierenvervoer	160
(2002/C 81 E/189)	P-2368/01 van Monica Frassoni aan de Commissie Betreft: Hogesnelheidsspoorlijn in Toscane en gebieden van communautair belang	161
(2002/C 81 E/190)	E-2370/01 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: Verdeling van de middelen voor onderzoek en ontwikkeling	163
(2002/C 81 E/191)	E-2372/01 van Olivier Dupuis aan de Raad Betreft: Buitengewone actie ten behoeve van de Tsjetsjeense vluchtelingen die in Tsjetsjenië en Ingoesjetië onder menonwaardige omstandigheden leven	164
(2002/C 81 E/192)	E-2378/01 van Elspeth Attwooll aan de Commissie Betreft: Zuivering van visserijproducten	164
(2002/C 81 E/193)	E-2379/01 van Lucio Manisco aan de Raad Betreft: De gebeurtenissen in Genua op 19-23 juli 2001 en daarna, die neerkomen op een schending door de regering van de Italiaanse Republiek van artikel 6, leden 1 en 2, van het Verdrag betreffende de Europese Unie . .	165
(2002/C 81 E/194)	E-2454/01 van Camilo Nogueira Román aan de Raad Betreft: Het optreden van de Italiaanse politie in Genua tijdens de G8 en de regering van Berlusconi	166
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-2379/01 en E-2454/01	166
(2002/C 81 E/195)	E-2380/01 van Jan Mulder aan de Commissie Betreft: Vergunningen voor gebruik van diergeneesmiddelen	166
(2002/C 81 E/196)	P-2382/01 van Antonios Trakatellis aan de Commissie Betreft: Statuut van de ambtenaren van de EU: schending van het beginsel van gelijke behandeling en van vrije vestiging en omzeilen van de pensioenbepalingen ten aanzien van de woonplaats	167
(2002/C 81 E/197)	P-2383/01 van Pat Gallagher aan de Commissie Betreft: Risicobeoordelingsrapport van het Europees Chemicaliën bureau over zink en zinkhoudende stoffen	169
(2002/C 81 E/198)	E-2388/01 van Christopher Huhne aan de Commissie Betreft: Kosten van gezondheidszorg	170

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(2002/C 81 E/199)	E-2390/01 van Christopher Huhne aan de Commissie Betreft: Gezondheidsindicatoren	170
(2002/C 81 E/200)	E-2401/01 van Erik Meijer aan de Raad Betreft: Een wapenembargo tegen voortgaand geweld tussen de strijdende partijen in de Democratische Republiek Congo	171
(2002/C 81 E/201)	E-2409/01 van Imelda Read aan de Commissie Betreft: Interne markt voor geneesmiddelen	172
(2002/C 81 E/202)	E-2416/01 van Glyn Ford aan de Commissie Betreft: Toeslag voor eenpersoonskamer	173
(2002/C 81 E/203)	P-2427/01 van Giovanni Pittella aan de Commissie Betreft: Strijd tegen pedofilie	173
(2002/C 81 E/204)	E-2429/01 van Michl Ebner aan de Commissie Betreft: Veiligheid op skipistes	174
(2002/C 81 E/205)	E-2430/01 van Michl Ebner aan de Commissie Betreft: Invoering van een communautaire solidariteits- en vrijwillige dienst	175
(2002/C 81 E/206)	P-2436/01 van Francesco Speroni aan de Commissie Betreft: Europees forum voor energie en vervoer	175
(2002/C 81 E/207)	P-2437/01 van Mario Borghezio aan de Raad Betreft: Risico uitsluiting voormalige IMI (Italiaanse militaire gedeporteerden) van Duitse schadevergoeding	176
(2002/C 81 E/208)	E-2442/01 van Caroline Lucas aan de Commissie Betreft: Low Frequency Active Sonar	177
(2002/C 81 E/209)	E-2458/01 van Camilo Nogueira Román aan de Raad Betreft: Immigrantenstroom in de Straat van Gibraltar: dagelijkse vondst van lijken op de stranden van Zuid-Spanje	177
(2002/C 81 E/210)	E-2578/01 van Mario Borghezio aan de Raad Betreft: Immigratie uit Marokko	178
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-2458/01 en E-2578/01	178
(2002/C 81 E/211)	E-2461/01 van Camilo Nogueira Román aan de Commissie Betreft: De megalomane uitbreiding van de centrale luchthavens in de lidstaten en de duurzame ontwikkeling in de Europese Unie	179
(2002/C 81 E/212)	E-2468/01 van Camilo Nogueira Román aan de Commissie Betreft: Door de Spaanse regering ingesteld beroep bij het Hof van Justitie van de EG tegen het plan voor het herstel van het heekbestand in communautaire wateren	180
(2002/C 81 E/213)	P-2469/01 van Michl Ebner aan de Commissie Betreft: Uitbreiding Alemagna-snelweg	180
(2002/C 81 E/214)	P-2470/01 van Luciano Caveri aan de Commissie Betreft: Milieumaatregelen in verband met het vrachtwagenvervoer in de Alpen	181
(2002/C 81 E/215)	P-2471/01 van Raffaele Costa aan de Commissie Betreft: Fraude ten koste van de EU door Italianen	183
(2002/C 81 E/216)	P-2487/01 van Pere Esteve aan de Commissie Betreft: Begin bouwwerkzaamheden zuiveringsinstallatie van Sant Jordi	183
(2002/C 81 E/217)	P-2488/01 van Rodi Kratsa-Tsagaropoulou aan de Commissie Betreft: Criminaliteitspiek in de landen van de Europese Unie	185
(2002/C 81 E/218)	E-2498/01 van Erik Meijer aan de Commissie Betreft: Ontoereikend uitzicht voor chauffeurs van touringcars met een verhoogd passagiersgedeelte op van rechts komend verkeer op T-kruisingen	186

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(2002/C 81 E/219)	E-2503/01 van Camilo Nogueira Román aan de Commissie Betreft: Saneringsplan riviermonding van Vigo	187
(2002/C 81 E/220)	P-2511/01 van Juan Naranjo Escobar aan de Commissie Betreft: Nationaal Waarnemingcentrum voor drugs in Venezuela	187
(2002/C 81 E/221)	P-2534/01 van María Sornosa Martínez aan de Commissie Betreft: Kanalisatie van de beddingen van Poyo, Torrent, Chiva en Pozalet (Valencia)	188
(2002/C 81 E/222)	E-2544/01 van Stavros Xarchakos aan de Commissie Betreft: Bevordering van het gebruik van windenergie	189
(2002/C 81 E/223)	E-2546/01 van Graham Watson aan de Commissie Betreft: De gevaren van plastic speelgoed in chocolade-eieren	190
(2002/C 81 E/224)	E-2571/01 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: Commissie Europees Adviescomité voor Onderzoek	190
(2002/C 81 E/225)	E-2576/01 van Dominique Vlasto aan de Commissie Betreft: Bijdrage van het toerisme tot werkgelegenheid en groei	191
(2002/C 81 E/226)	E-2577/01 van Dominique Vlasto aan de Commissie Betreft: Kwaliteitsverbetering in het hotelbedrijf	192
(2002/C 81 E/227)	E-2591/01 van Benedetto Della Vedova aan de Commissie Betreft: Sluiting van een onderhandse overeenkomst voor de verrichting van een „call center”-dienst tussen INPDAP en Telecom Italia S.p.A.	193
(2002/C 81 E/228)	E-2598/01 van Erik Meijer aan de Commissie Betreft: Invoering van een verplichte autoverlichting overdag en de gevolgen voor de veiligheid van fietsers en voetgangers in dichtbevolkte gebieden	194
(2002/C 81 E/229)	P-2600/01 van Wolfgang Ilgenfritz aan de Commissie Betreft: Omzetbelasting op verrichtingen van bedrijfsartsen	195
(2002/C 81 E/230)	E-2618/01 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Gevaren van een anti-cholesterolmiddel	196
(2002/C 81 E/231)	E-2620/01 van Christopher Huhne aan de Commissie Betreft: Zitting van de Raad 25/26 juni 2001	196
(2002/C 81 E/232)	E-2622/01 van Christopher Huhne aan de Commissie Betreft: Zitting van de Raad van 27/28 juni 2001	197
(2002/C 81 E/233)	E-2624/01 van Christopher Huhne aan de Commissie Betreft: Zitting van de Raad van 10 juli 2001	197
(2002/C 81 E/234)	E-2626/01 van Christopher Huhne aan de Commissie Betreft: Zitting van de Raad van 16/17 juli 2001	197
(2002/C 81 E/235)	E-2628/01 van Christopher Huhne aan de Commissie Betreft: Zitting van de Raad van 20 juli 2001	197
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-2620/01, E-2622/01, E-2624/01, E-2626/01 en E-2628/01	197
(2002/C 81 E/236)	P-2638/01 van Bartho Pronk aan de Commissie Betreft: Vervolg vraag t.a.v. jurisprudentie Rijksdienst voor Pensioenen	198
(2002/C 81 E/237)	E-2644/01 van Luciana Sbarbati aan de Commissie Betreft: Europees Agentschap voor beoordeling van geneesmiddelen	198
(2002/C 81 E/238)	P-2674/01 van Raffaele Costa aan de Commissie Betreft: Fraude ten koste van de EU	200
(2002/C 81 E/239)	E-2676/01 van Raffaele Costa aan de Commissie Betreft: Patenten op genetische proeven	200

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(2002/C 81 E/240)	P-2680/01 van Hans-Gert Poettering aan de Commissie Betreft: Omzetting van de habitat-richtlijn	201
(2002/C 81 E/241)	E-2708/01 van Hiltrud Breyer aan de Commissie Betreft: Beschikbaarheid van dierlijk insuline	202
(2002/C 81 E/242)	E-2713/01 van Konstantinos Hatzidakis aan de Commissie Betreft: Niet-erkenning van de diploma's van de School voor de vorming van onderwijzend personeel voor het technisch- en beroepsonderwijs als universitaire diploma's in Griekenland	202
(2002/C 81 E/243)	P-2721/01 van Jean Saint-Josse aan de Commissie Betreft: Natura 2000 — richtlijn habitat, fauna en flora in Frankrijk — annulatie van de bekendmaking van beschermde gebieden in Frankrijk dOOr rechterlijk besluit — gevolgen voor de vastlegging van middelen voor het Life-programma	203
(2002/C 81 E/244)	P-2722/01 van Yves Butel aan de Commissie Betreft: Natura 2000 — richtlijn habitat, fauna en flora in Frankrijk — annulatie van de bekendmaking van beschermde gebieden in Frankrijk door rechterlijk besluit — gevolgen voor biogeografische seminaries	204
(2002/C 81 E/245)	E-2734/01 van Erik Meijer aan de Commissie Betreft: Vertraging bij de verplichting om de „dode hoek” voor vrachtautochauffeurs op te heffen	205
(2002/C 81 E/246)	E-2759/01 van Jonas Sjöstedt aan de Commissie Betreft: Dubbele en enkele binnenwanden bij tankauto's	206
(2002/C 81 E/247)	E-2764/01 van Jonas Sjöstedt aan de Commissie Betreft: Octrooibeschermt kostbaar voor kleine bedrijven	207
(2002/C 81 E/248)	E-2767/01 van Jonas Sjöstedt aan de Commissie Betreft: Optreden van de Commissie in verband met het arrest van het Europees Hof van Justitie inzake ziektekostenverzekering	208
(2002/C 81 E/249)	P-2783/01 van Glyn Ford aan de Commissie Betreft: EG-keurmerk	209
(2002/C 81 E/250)	E-2834/01 van Gian Gobbo aan de Commissie Betreft: Het instandhouden van de posterijen in de Cadore	210
(2002/C 81 E/251)	E-2885/01 van Juan Naranjo Escobar aan de Commissie Betreft: Gokken op Internet	211
(2002/C 81 E/252)	P-2908/01 van Thierry de La Perriere aan de Commissie Betreft: Vrijheid van dienstverlening op landbouwgebied — Kunstmatige inseminatie	212
(2002/C 81 E/253)	E-3075/01 van Isidoro Sánchez García aan de Commissie Betreft: Gedurende de periode 1991-2001 door de Canarische Eilanden ontvangen steun aan ultraperifere regio's	213

I

(Mededelingen)

EUROPEES PARLEMENT

SCHRIFTELIJKE VRAGEN MET ANTWOORD

(2002/C 81 E/001)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3951/00
van Gerhard Hager (NI) aan de Commissie***(13 december 2000)**Betreft:* Gebruik van EU-gelden in Spanje (Canarische eilanden)

Naar aanleiding van het thans beschikbare verslag van de Rekenkamer en in verband met de onregelmatigheden bij het gebruik van financiële steunmiddelen van de EU in Spanje zou ondergetekende gaarne iets meer duidelijkheid krijgen over de toestand op de Canarische eilanden. Kan de Commissie daarom de volgende vragen beantwoorden:

Hoeveel financiële middelen vloeien per jaar van de Europese Unie toe aan de Canarische eilanden?

Kan de Commissie een nauwkeurig cijfermatig overzicht verstrekken van de wijze waarop deze financiële steunmiddelen over de diverse steunontvangende gebieden worden verdeeld?

Wordt er voorgeschreven voor welk doel deze gelden moeten worden gebruikt?

Zijn er aanwijzingen dat deze gelden voor andere doeleinden dan de beoogde worden gebruikt?

(2002/C 81 E/002)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2041/01
van Gerhard Hager (NI) aan de Commissie***(13 juli 2001)**Betreft:* Antwoord op verzoek E-3951/00

Ik refereer aan mijn schriftelijk verzoek E-3951/00 ⁽¹⁾ betreffende het gebruik van EU-fondsen in Spanje. In uw antwoord van 22 december deelt u mij mede dat de Commissie informatie gaat inwinnen die noodzakelijk is om op het verzoek te kunnen reageren. Hierbij wil ik u verzoeken mij deze informatie te doen toekomen.

⁽¹⁾ PB C 136 E van 8.5.2001, blz. 239.

**Gecombineerd Aanvullend antwoord
van de heer Prodi namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-3951/00- en E-2041/01***(23 november 2001)*

Als aanvulling op haar antwoord van 22 december 2000 ⁽¹⁾, zendt de Commissie het geachte parlementslid en het Secretariaat-generaal van het Parlement rechtstreeks de gevraagde gegevens toe.

⁽¹⁾ PB C 136 E van 8.5.2001.

(2002/C 81 E/003)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0005/01
van Brice Hortefeux (PPE-DE) aan de Commissie

(17 januari 2001)

Betreft: Verdeling en besteding van communautaire middelen in de regio Auvergne in de periode 1994-2000

Clermont-Ferrand en de regio Auvergne hebben gedurende de programmeringsperiode 1994-2000 niet alleen uit de structuurfondsen financiële steun en subsidies ontvangen, maar ook in het kader van verschillende communautaire programma's op het gebied van cultuur, onderwijs, onderzoek, milieu en steun voor (industriële) MKB-bedrijven, enz.

1. Kan de Europese Commissie meedelen uit welke programma's Clermont-Ferrand en de regio Auvergne in de programmeringsperiode 1994-2000 steun hebben ontvangen?
2. Kan de Europese Commissie per jaar exact aangeven welke bedragen in de periode 1994-2000 werden toegekend aan Clermont-Ferrand en de regio Auvergne en kan zij daarbij een onderscheid maken tussen betalings- en vastleggingskredieten?
3. Is de Europese Commissie tevreden over de besteding van de middelen die in het kader van de verschillende communautaire programma's in de periode 1994-2000 zijn verstrekt aan Clermont-Ferrand en de regio Auvergne?

Aanvullend antwoord
van de heer Prodi namens de Commissie

(28 november 2001)

Als aanvulling op haar antwoord van 29 januari 2001⁽¹⁾, zendt de Commissie het geachte parlementslid en het Secretariaat-generaal van het Parlement rechtstreeks de gevraagde gegevens toe.

⁽¹⁾ PB C 151 E van 22.5.2001.

(2002/C 81 E/004)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0226/01
van Olivier Dupuis (TDI) aan de Raad

(1 februari 2001)

Betreft: Rechtsgrondslag van de stabiliteits-en associatieovereenkomsten

Ondanks de herhaaldelijke toezeggingen en verklaringen van de Europese Unie ten opzichte van de Balkanlanden, toezeggingen die onlangs nog zijn herhaald op de conferentie van Zagreb, dreigt de procedure voor de vaststelling van de stabiliteits-en associatieovereenkomst EU-Macedonië — die als model moet dienen voor alle toekomstige overeenkomsten — vast te lopen, indien bevestigd zou worden dat het secretariaat van de Raad van plan is een specifieke rechtsgrondslag op basis van de artikelen JBZ en GBVB van het Verdrag inzake de Europese Unie voor te stellen voor de stabiliteits-en associatieovereenkomsten. Mocht dit inderdaad het geval zijn, dan zou een dergelijke houding ernstige gevolgen hebben en met name neerkomen op een onbeperkt uitstel van de sluiting van de overeenkomst, met alle gevolgen vanden dien voor Macedonië. Bovendien zou een dergelijke houding door de publieke opinie in Macedonië en in de andere landen die dergelijke overeenkomsten willen sluiten, geïnterpreteerd worden als een nieuw signaal van gebrek aan reële belangstelling van de Unie voor deze regio. En tenslotte zou deze houding een nieuwe etappe vormen in de huidige pogingen om de bevoegdheden van de Commissie uit te hollen.

Is de Raad zich bewust van de omvang en de ernst van de gevolgen die de vaststelling van een specifieke rechtsgrondslag voor de stabiliteits-en associatieovereenkomsten met zich mee zou brengen? Is de Raad er zich bovendien van bewust dat de formalisering van een dergelijk voorstel een interinstitutioneel conflict zou kunnen veroorzaken dat aan het Hof van Justitie in Luxemburg zou kunnen worden voorgelegd?

Antwoord*(20 november 2001)*

De Stabilisatie- en Associatieovereenkomst met de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië is op 9 april 2001 in de Raad Algemene Zaken ondertekend. De rechtsgrondslag van het ondertekeningsbesluit was dezelfde als die van het Commissievoorstel, te weten: het VEG, met name artikel 310, juncto artikel 300, lid 2, eerste alinea.

In haar voorstel voor een besluit van de Raad en de Commissie betreffende de sluiting van de Stabilisatie- en Associatieovereenkomst heeft de Commissie de volgende rechtsgrondslag voorgesteld: het VEG, met name artikel 310, juncto artikel 300, lid 2, eerste alinea, en artikel 300, lid 3, tweede alinea, het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, met name artikel 95, alsmede het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie, met name artikel 101, tweede alinea. De Raad is een gemeenschappelijke beleidslijn overeengekomen met betrekking tot deze rechtsgrondslag, zoals voorgesteld door de Commissie, en heeft voorts op basis daarvan het Parlement om instemming verzocht. Het Parlement heeft zijn instemming op 2 mei 2001 betuigd.

Momenteel wordt de Stabilisatie- en Associatieovereenkomst door de lidstaten op nationaal niveau bekrachtigd. Zodra die procedures rond zijn, zal het besluit van de Raad en de Commissie betreffende de sluiting van de overeenkomst effectief worden. In afwachting daarvan worden de handelsaspecten van de Stabilisatie- en Associatieovereenkomst door een interimovereenkomst geregeld. De interimovereenkomst treedt per 1 juni 2001 in werking.

*(2002/C 81 E/005)***SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0307/01****van Pietro-Paolo Mennea (ELDR) aan de Commissie***(2 februari 2001)*

Betreft: Geweld tegen scheidsrechters

In de Italiaanse voetbalcompetities is het geweld tegen scheidsrechters een serieus probleem geworden, niet alleen omdat de persoonlijke veiligheid van de scheidsrechters wordt bedreigd, maar ook vanwege het slechte voorbeeld dat hiermee aan de samenleving wordt gegeven. Uit berichten in de pers en contacten met bestuursleden van de scheidsrechtersverenigingen heb ik vernomen dat de scheidsrechters steeds vaker het slachtoffer zijn van moreel en fysiek geweld en allerlei soorten dreigementen. Enkele van de talrijke gevallen die zich recentelijk hebben voorgedaan: een scheidsrechter in de Italiaanse eredivisie („serie A”) werd tijdens een wedstrijd met de dood bedreigd, en op 3 december 2000 werd in San Cassiano (Lecce — Apulië) een scheidsrechter in de overgangsklasse („Promozione”) zelfs met een pistool bedreigd terwijl hij zich in de kleedkamer bevond.

Welke stappen zal de Commissie naast de voor zulke gevallen reeds bestaande maatregelen ondernemen om ten minste te proberen dit ernstige verschijnsel in te dammen? Acht zij het niet noodzakelijk dat in het kader van de programma's ten behoeve van de sport speciale aandacht wordt besteed aan de bestrijding van geweld in de sport?

Antwoord van mevrouw Reding namens de Commissie*(10 september 2001)*

Net als het geachte parlements lid maakt de Commissie zich zorgen over het geweld in de sport, met name tegen scheidsrechters.

In het verslag van verslag van Helsinki over sport⁽¹⁾ heeft de Commissie getoond hoeveel belang zij hecht aan ethische sportbeoefening, die als voorbeeld kan dienen voor alle sporters, met name jongeren. Zij zegt daarin dat geweld tijdens sportevenementen onaanvaardbaar is. De Commissie gaf ook aan dat er behoefte is aan gezamenlijke initiatieven van de partners uit de sportwereld, met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel. Wat betreft geweld in stadions en de bescherming van scheidsrechters ligt de bevoegdheid in de eerste plaats bij de lidstaten in samenwerking met de organisatoren van de sportevenementen, meestal verenigingen of federaties.

In het kader van de politiesamenwerking zijn initiatieven genomen om het hooliganisme in het voetbal te bestrijden, die hebben geleid tot een betere samenwerking tussen de politiediensten van de lidstaten. Voorbeelden hiervan zijn de mogelijkheid om politiemensen naar andere lidstaten uit te zenden om supporters op te sporen en met de plaatselijke autoriteiten samen te werken; het opstellen van gemeenschappelijke normen voor veiligheidsmaatregelen in landen waar internationale sportevenementen gehouden worden; aanbevelingen van de Raad voor de preventie en beheersing van ongeregelde heden tijdens voetbalwedstrijden. Een recent voorbeeld is het Nederlands-Belgische project „Politie-expertise Euro 2000”, waarin de rol van de politie in het Euro 2000-voetbalkampioenschap geëvalueerd wordt. Het doel is conclusies te trekken over hoe de maatregelen en samenwerking voor vergelijkbare evenementen in de toekomst verder kunnen worden verbeterd. Het project werd gefinancierd door het „OISIN”-programma voor politie- en douanesamenwerking van de EU.

De Commissie deelt het geachte parlements lid tevens mede dat de lidstaten van de EU, onder auspiciën van de Raad van Europa, samenwerken in het kader van de „Europese Overeenkomst inzake gewelddadigheden door en wangedrag van toeschouwers rond sportevenementen en in het bijzonder rond voetbalwedstrijden”⁽²⁾.

Tot slot wijst de Commissie het geachte parlements lid erop dat er geen specifiek programma is ter ondersteuning van de sport.

⁽¹⁾ Verslag van de Europese Commissie aan de Europese Raad teneinde de bestaande sportstructuren te vrijwaren en de sport haar sociale functie in het kader van de Gemeenschap te laten behouden — Verslag van Helsinki over sport — COM(1999) 644 van 1.12.1999.

⁽²⁾ Europese Overeenkomst inzake gewelddadigheden door en wangedrag van toeschouwers rond sportevenementen en in het bijzonder rond voetbalwedstrijden — Reeks van de Europese Verdragen, nr. 120 — 19 augustus 1985.

(2002/C 81 E/006)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0385/01
van Christopher Huhne (ELDR) aan de Commissie

(15 februari 2001)

Betreft: EU-gelden

Voor welke totaalbedragen zijn EU-gelden toegekend aan, c.q. uitgegeven in de zuidoost-regio van het Verenigd Koninkrijk in elk van de afgelopen vijf jaar waarover cijfers beschikbaar zijn?

Aanvullend antwoord
van de heer Prodi namens de Commissie

(28 november 2001)

Als aanvulling op haar antwoord van 23 maart 2001⁽¹⁾, zendt de Commissie het geachte parlements lid en het Secretariaat-generaal van het Parlement rechtstreeks de gevraagde gegevens toe.

⁽¹⁾ PB C 174 E van 19.6.2001, blz. 262.

(2002/C 81 E/007)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0430/01
van Raffaele Lombardo (PPE-DE) aan de Raad

(20 februari 2001)

Betreft: Regels voor het militaire en burgerluchtverkeer in Europa

De laatste tijd hebben zich in het Italiaanse luchtruim ernstige gevallen van interferenties voorgedaan als gevolg van het feit dat militaire vliegtuigen op door de burgerluchtvaart gebruikte vluchtroutes vlogen. De schending van de vigerende regels inzake veilige afstand, en meer in het algemeen de lacunes in de supranationale regelgeving voor de luchtvaart, leveren een concreet gevaar op. Het is zaak om enerzijds de veiligheid van de reizigers te waarborgen en anderzijds in de militaire behoeften te voorzien.

- Is de Raad voornemens met spoed werk te maken van een beter beheer van het Europese luchtverkeer, dat moet stoelen op de communautaire beginselen inzake vrije mededinging, en te zorgen voor de totstandkoming van één Europees luchtruim, zoals de Commissie in haar mededeling van 1 december 1999 aan de Raad en het Europees Parlement had gevraagd, maar waarvoor als strakke en vaste regel moet gelden dat de veiligheid van de burgerluchtvaart voorrang heeft op de vereisten in verband met militaire oefeningen?
- Lijkt het de Raad niet nodig om maatregelen uit te vaardigen om concreet uitvoering te geven aan de voornemens die hij in zijn resolutie van 17 november 1995 over congestie en crisissituaties in het Europese luchtverkeer had geuit?
- Vindt hij het niet nodig om passende voorschriften vast te stellen om de procedures voor de overname van de Eurocontrol-bepalingen, zoals die laatstelijk zijn neergelegd in verordening (EG) nr. 2082/2000⁽¹⁾ van de Commissie, in het recht van de Gemeenschap en van de lidstaten sneller en doeltreffender te maken, en tegelijkertijd op een meer innoverende leest geschoeide samenwerkingsvormen op communautair niveau te bevorderen?
- Is hij voornemens om niet alleen middels een richtlijn, maar ook via verordeningen de minimumvoorschriften inzake communicatie- en toezichtsystemen en computerbijstand aan de Europese vluchtverkeersleiding vast te stellen?

⁽¹⁾ PB L 254 van 9.10.2000, blz. 1.

Antwoord

(20 november 2001)

De veiligheid van de burgerluchtvaart is een prioriteit in het luchtvervoersbeleid van de Gemeenschap en de Raad hecht hier veel belang aan. Als instelling is de Raad niet rechtstreeks betrokken bij het militaire luchtverkeer.

Wat de plannen voor één Europees luchtruim betreft, is de Raad geregeld geïnformeerd over de werkzaamheden van de door mevrouw de Palacio, vice-voorzitter van de Commissie, voorgezeten groep op hoog niveau, waarvan het verslag december vorig jaar gepubliceerd is. De Raad constateert dat alle luchtvaartinstanties, in het bijzonder burgerlijke en militaire autoriteiten, bij deze arbeid betrokken waren.

De Europese Raad herhaalde in zijn bijeenkomst van Stockholm in maart jongstleden zijn voornemen om het gemeenschappelijk Europees luchtruim in te stellen en verwachtte terzake nog verdere vooruitgang te boeken vóór de Europese Raad van Göteborg in juni. Op 15 en 16 juni 2001 herinnerde de Europese Raad aan het belang van het initiatief inzake „één Europees luchtruim” en nam hij er nota van dat er contacten tussen de betrokken lidstaten worden gelegd over de kwestie van de territoriale toepassing. Hij hoopt dat die contacten spoedig tot een akkoord zullen leiden. De Commissie is voornemens om gedetailleerde voorstellen in te dienen om tegen 2004 één luchtruim tot stand te brengen.

De Raad is nu klaar om de vereiste prioriteit te geven aan de behandeling van de van de Commissie ingewachte wetgevingsvoorstellen, waarin voor een groot stuk rekening wordt gehouden met de problemen waar het geachte parlementslid op wijst.

De Raad is er zich van bewust dat de situatie nog beter kan worden wanneer de Gemeenschap tot Eurocontrol toetreedt. Hij hoopt dat op korte termijn aan de betreffende voorwaarden zal worden voldaan. Daarnaast is hij ervan overtuigd dat een belangrijk extra element voor het luchtvaartbeleid de totstandkoming zal zijn van de verordening tot oprichting van een Europees agentschap voor de veiligheid van de luchtvaart (EASA), die thans in behandeling is en die met name betrekking heeft op de standaardisering en certificering van luchtvaartproducten.

(2002/C 81 E/008)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0762/01
van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Raad
(14 maart 2001)

Betreft: Talenregime Merkenbureau in Alicante en Europees Octrooibureau

Op de Raad Interne Markt van 12 maart 2001 zal waarschijnlijk de ontwerpverordening inzake gemeenschapsmodellen behandeld worden. Een belangrijk openstaand punt in dit dossier is het talenregime: overname van de huidige vijf officiële talen van het Merkenbureau (Engels, Frans, Duits, Italiaans, Spaans) of daarnaast ook erkenning van andere officiële EU-talen waaronder het Nederlands.

Hetzelfde probleem doet zich voor met de ontwerpverordening betreffende het gemeenschapsoctrooi, waarbij de Commissie voorstelt dat één van de werktalen van het Europees Octrooibureau (Frans, Duits of Engels) wordt gebruikt voor de octrooiaanvraag en het nieuwe gemeenschapsoctrooi geldig zou zijn zodra het in één van bovengenoemde talen is verleend en gepubliceerd, met een vertaling van de conclusies in de twee andere talen.

Inmiddels is voor het Gerecht van Eerste Aanleg te Luxemburg beroep aangetekend tegen het talenregime van het Merkenbureau te Alicante en is de Griekse regering in deze zaak tussengekomen ter ondersteuning van de verzoekster, de Nederlandse mevrouw Kik. De Griekse regering stelt daarbij dat het gemeenschapsrecht geen suprematie van een officiële EU-taal boven een andere erkent.

Staat de Raad voor de ontwerpverordeningen inzake gemeenschapsmodellen en het gemeenschapsoctrooi op het standpunt dat het Nederlands als officiële taal van het Merkenbureau en van het Europees Octrooibureau wordt erkend?

Steunt de Raad het initiatief van de Griekse regering om tussen te komen in de bovenvermelde zaak voor het Gerecht van Eerste Aanleg waarbij het talenregime van het Merkenbureau te Alicante wordt aangevochten?

Antwoord

(20 november 2001)

De Raad herinnert eraan dat de talenregeling van het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt als volgt is vastgesteld tijdens de Conferentie van de vertegenwoordigers van de regeringen der lidstaten, op het niveau van de Staatshoofden en regeringsleiders bijeen op 29 oktober 1993:

- a) De Conferentie heeft besloten dat het door de instellingen van de Europese Gemeenschappen op te richten Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, ontwerpen en de plaats zal innemen van de twee organen die men aanvankelijk wilde oprichten, te weten het Merkenbureau van de Gemeenschap en het daarmee overeenstemmende orgaan voor ontwerpen en
- b) De Conferentie heeft besloten dat de talen van het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt, het Spaans, het Duits, het Engels, het Frans en het Italiaans zullen zijn.

De Raad herinnert het geachte parlementslid eraan dat de talenregeling van het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt, naar aanleiding van het op 29 oktober 1993 gesloten akkoord, is vastgesteld in de door de Raad met eenparigheid van stemmen aangenomen verordening inzake het gemeenschapsmerk. Overigens lijkt het niet wenselijk dat de Raad zich uitspreekt over een zaak die voor het Gerecht van eerste aanleg hangende is.

Voorts wijst de Raad erop dat de talenregeling van het Europees Octrooibureau vastgesteld is door het Verdrag inzake de verlening van Europese octrooien (Europees Octrooi-verdrag), een intergouvernementeel verdrag dat niet onder het communautaire systeem valt.

Wat betreft de talenregeling die voor het toekomstige communautaire octrooi zal worden toegepast is de Raad onlangs begonnen met de behandeling van de bepalingen die de Commissie heeft voorgesteld in haar voorstel voor een verordening betreffende het gemeenschapsoctrooi. Het geachte parlementslid zal begrijpen dat de Raad geen standpunt inneemt ten aanzien van dit verordeningvoorstel, met inbegrip van de taalaspecten ervan, zolang het Europees Parlement, dat conform artikel 308 van het Verdrag geraadpleegd is, geen advies heeft uitgebracht.

(2002/C 81 E/009)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0955/01
van Isidoro Sánchez García (ELDR) aan de Raad

(29 maart 2001)

Betreft: Samenwerkingsbeleid met Latijns-Amerika

Wat zijn de uitgangspunten c.q. de strategie waar het Zweedse voorzitterschap van de Raad van uit wil gaan bij haar ontwikkelingssamenwerkingsbeleid met Latijns-Amerika?

Antwoord

(20 november 2001)

Zoals het geachte parlementslid weet, is het de taak van de Commissie het voortouw te nemen bij het bepalen van het ontwikkelingsbeleid en initiatieven voor te bereiden voor een betere coördinatie van het beleid van de Gemeenschap en dat van de lidstaten.

Het doel van de ontwikkelingssamenwerking van de Gemeenschap is duurzame ontwikkeling te bevorderen met het doel de armoede in de ontwikkelingslanden uit te roeien en deze landen in de wereldeconomie te integreren. Om dit doel te bereiken, volgt de Gemeenschap een beleid van bevordering van de consolidatie van de democratie, de rechtsstaat, behoorlijk bestuur en de eerbiediging van de mensenrechten.

Overeenkomstig de artikelen 177 en 178 van het EG-Verdrag streeft de Commissie ernaar de armoedebestrijding een maximaal effect te doen sorteren, de ontwikkelingssamenwerking van de Gemeenschap efficiënt te maken en te zorgen voor een betere complementariteit, coördinatie en samenhang in relatie tot de maatregelen op andere beleidsterreinen van de Gemeenschap en het ontwikkelingsbeleid van de lidstaten en andere internationale donoren.

Wat de ontwikkelingssamenwerking betreft, heeft het Zweedse voorzitterschap in zijn programma verklaard: „Effectieve ontwikkelingssamenwerking is een belangrijk onderdeel van de externe betrekkingen en een gewichtige kwestie voor het voorzitterschap. Het is tevens een onderdeel van de werkzaamheden in verband met het hervormingsprogramma van de Commissie. De samenhang van het extern beleid moet worden verbeterd. Zo wordt de EU sterker als een internationaal verantwoordelijke en solidaire partner. Armoedebestrijding moet centraal in de ontwikkelingssamenwerking komen te staan.”.

Met betrekking tot Latijns-Amerika en het Caribische gebied heeft het Zweedse voorzitterschap in zijn programma gesteld „Het voorzitterschap zal in de betrekkingen van de Unie met Latijns-Amerika en het Caribisch gebied ijveren voor de bevordering van vrede, democratie en mensenrechten, in het bijzonder in Colombia, Peru en Cuba. De economische betrekkingen tussen de regio en de EU bieden aanzienlijke groei- en ontwikkelingsmogelijkheden. Als voorzitter zal Zweden bijzondere aandacht hechten aan de vrijhandelsoverhandelingen met de Mercosur en Chili.”.

(2002/C 81 E/010)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0960/01
van Emmanouil Bakopoulos (GUE/NGL) aan de Raad

(28 maart 2001)

Betreft: Kandidatuur voorzitterschap Internationale Burgerluchtvaartorganisatie (ICAO)

Duitsland heeft de kwestie van de kandidatuur voor het voorzitterschap van de Internationale Burgerluchtvaartorganisatie (ICAO) ter sprake gebracht. Het Coreper is er tot op heden echter nog niet in geslaagd een gezamenlijk besluit te nemen om de kandidatuur van Duitsland te steunen, ondanks het feit dat er geen andere Europese kandidaten zijn.

Kan de Raad meedelen of dit wel strookt met het perspectief van de Europese eenmaking en met de uitstippeling van een gemeenschappelijk buitenlands beleid waarover de Unie het zo vaak heeft, en of hij van plan is een gezamenlijke Europese kandidaat voor te dragen?

Antwoord*(20 november 2001)*

De Raad kan bevestigen dat Duitsland de benoeming van een Duitse kandidaat tot voorzitter van de ICAO-Raad in de Raadsorganen ter sprake heeft gebracht. Alle lidstaten hebben deze voordracht gesteund.

(2002/C 81 E/011)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1057/01
van Pat Gallagher (UEN) aan de Commissie

(5 april 2001)

Betreft: Veterinaire inspecties in slachthuizen

Kan de Commissie bevestigen dat het juist is richtlijn 64/433/EEG⁽¹⁾, en met name artikel 2, onder d) en artikel 9 ervan, aldus te interpreteren dat de „officiële dierenarts” zelf aanwezig moet zijn in het slachthuis gedurende de keuringen voor en na het slachten?

⁽¹⁾ PB B 121 van 29.7.1964, blz. 2012.

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(14 juni 2001)

Richtlijn 64/433/EEG van de Raad, zoals gewijzigd, stelt gezondheidsvoorschriften vast voor de productie en afzet van vers vlees van landbouwdieren, behorende tot de soorten: runderen, varkens, schapen, geiten en eenhoevigen.

Artikel 3 (1)(A) bepaalt dat karkasvlees „(...) (b) afkomstig zijn van een slachtdier dat vóór het slachten is gekeurd door een officiële dierenarts (...)” en „(d) na het slachten door een officiële dierenarts worden gekeurd (...)”.

Artikel 9 bepaalt dat „De lidstaten zien erop toe dat: (i) in een overeenkomstig artikel 10 erkend slachthuis gedurende de hele tijd dat er keuringen vóór en na het slachten worden verricht ten minste één officiële dierenarts aanwezig is”.

In afwijking van artikel 3 biedt artikel 4 de lidstaten de mogelijkheid om vlees van „kleine” slachthuizen onder bepaalde voorwaarden op de nationale markt af te zetten. Deze bieden een zekere vrijheid in die zin dat het betreffende slachthuis de veterinaire dienst van te voren moet laten weten wanneer geslacht wordt opdat deze vóór de slacht hetzij op het landbouwbedrijf hetzij in het slachthuis de keuring kan uitvoeren. Bovendien moet de officiële dierenarts of een assistent onder de verantwoordelijkheid van de officiële dierenarts de keuring na het slachten verrichten. Als het vlees laesies of afwijkingen vertoont, mag de keuring na het slachten uitsluitend door de officiële dierenarts worden verricht.

(2002/C 81 E/012)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1063/01
van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Raad

(5 april 2001)

Betreft: De keuze van het volk van Montenegro voor of tegen onafhankelijkheid niet langer ondergeschikt maken aan het straffen of belonen van een Joegoslavische regering

1. Kunt u bevestigen dat op 9 februari 2001 namens de „trojka” van de Europese Unie een bezoek is gebracht aan de Montenegrijnse hoofdstad Podgorica, en dat daar tegenover de president en de premier van Montenegro het standpunt is ingenomen dat Montenegro met Servië een overeenkomst dient te bereiken om een hervormde Federale Republiek Joegoslavië in stand te houden?

2. Herinnert u zich dat rond de jaarwisseling 1991/1992 door de Raad namens de Europese Unie het standpunt is ingenomen dat alle zes deelrepublieken van de toenmalige Socialistische Federale Republiek Joegoslavië in gelijke mate recht hadden op erkenning als onafhankelijke staat, en dat Montenegro als enige van deze deelrepublieken toen vrijwillig heeft afgezien van het gebruik maken van dit recht omdat op dat moment een politieke meerderheid koos voor handhaving van de beslissing uit 1918 om de tot dan toe zelfstandige Montenegrijnse staat op te heffen terwille van een gezamenlijke toekomst met Servië?
3. Kunt u zich indenken dat de toen gebleken bereidheid van de Europese Unie om een Montenegrijnse staat te erkennen van invloed is geweest op de binnenlandse politiek in Montenegro, en heeft bijgedragen tot de opkomst van partijen die terugkeer van de onafhankelijkheid voorstaan, tot het officieel boycotten van Joegoslavische parlements- en presidentsverkiezingen en tot het door de regering voorbereiden van een referendum waarin de Montenegrijnse kiezers zich kunnen uitspreken voor of tegen onafhankelijkheid?
4. Hoe beoordeelt u het feit dat de Montenegrijnen zelf in de gelegenheid zijn om te kiezen tussen:
- a) het aanbod van de nieuwe, alleen door de Serviërs gekozen Joegoslavische president Kostunica tot vorming van een nieuwe (con)federatie onder de naam „Srbija-Crnagora” (Servië-Montenegro), of
 - b) behoud van hun tijdens het isolement van het regime-Milosevic feitelijk ontstane onafhankelijkheid, waardoor ze alsnog eenzelfde status verkrijgen als inmiddels is erkend voor de andere voormalige deelrepublieken van Joegoslavië?
5. Bent u bereid om voortaan af te zien van het aanmoedigen of tegengaan van afscheiding, en de keuze tussen afscheiding of hereniging niet te hanteren als een straf of een beloning voor welk Joegoslavisch regime dan ook, maar te erkennen dat de democratie, vrede en stabiliteit het beste kunnen functioneren als niet buitenstaanders beslissen over de staatkundige toekomst, maar de inwoners zelf?

Antwoord

(20 november 2001)

De Raad bevestigt dat de EU-trojka op 9 februari Podgorica heeft bezocht om onder meer het standpunt van de EU over de toekomstige banden tussen Servië en Montenegro uiteen te zetten. De trojka beklemtoonde dat een dialoog noodzakelijk is en dat er moet worden afgezien van unilaterale stappen, die schadelijke gevolgen kunnen hebben voor de stabiliteit in de westelijke Balkanregio. De trojka verklaarde tevens dat de EU de voorkeur geeft aan een hertekend federaal kader. Een soortgelijke boodschap werd door de EU-trojka overgebracht na de parlementsverkiezingen van Montenegro van 22 april.

De Raad heeft Montenegro nooit aangemoedigd om naar onafhankelijkheid te streven. Zelfs tijdens de laatste fasen van het Milosevic-regime, toen de EU Montenegro politiek en economisch steunde tegen de toenemende druk uit Belgrado, bleef de EU president Djukanovic afraden zich af te scheuren van de federatie.

Onafhankelijkheid van Montenegro zou, vooral indien zij unilateraal werd uitgeroepen — maar niet alleen dan —, waarschijnlijk een „domino-effect” hebben op andere delen van die regio, bijvoorbeeld Kosovo, Sandjak of de Albaneessprekende delen van de FYROM, en zou aldus een ernstige bedreiging vormen voor de stabiliteit op de Balkan. De internationale gemeenschap betaalt een hoge prijs voor de instabiliteit op de Balkan, zoals trouwens de bevolking van die regio, en heeft dan ook alle recht om een zienswijze over het eindresultaat te hebben. Daarom blijft de Raad de voorkeur geven aan een door onderhandelingen bereikte regeling die voor beide partijen bevredigend is en steunt op een democratisch, doorzichtig proces, en de onmiddellijke hervatting van de dialoog tussen Belgrado en Podgorica met het oog op de herdefiniëring van de grondwettelijke bepalingen die hun betrekkingen in een nieuw federaal kader regelen, met inachtneming van de democratische beginselen en in omstandigheden die de regionale stabiliteit bevorderen. De recente verkiezingsresultaten in Montenegro zijn in dit opzicht trouwens bemoedigend. De radicaal gewijzigde politieke situatie in de FRJ en de installatie van een democratische regering in Belgrado op zowel federaal als republieksniveau kan alleen maar bijdragen aan die oplossing.

(2002/C 81 E/013)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1098/01**van Hans-Peter Mayer (PPE-DE) en Emilia Müller (PPE-DE) aan de Commissie**

(6 april 2001)

Betreft: Subsidies voor mageremelkpoeder

Sinds het van kracht worden van VO (EG) 2799/1999 van de Commissie wordt vloeibare magere melk in tegenstelling tot mageremelkpoeder als voedermeel voor de kalvermest niet meer gesubsidieerd. Daardoor ontstaat de absurde situatie dat magere melk weliswaar voor de productie van mageremelkpoeder wordt gesubsidieerd, maar dat boeren die magere melk kopen om daarmee hun kalveren te mesten, geen subsidies meer krijgen.

1. Magere melk en mageremelkpoeder, twee vanuit voedingsfysiologisch aspect volledig gelijkwaardige producten worden behandeld. De regeling leidt tot concurrentievervalsing, omdat de producenten die hoge investeringen hebben gedaan om over te schakelen op vloeibare magere melk, niet meer kunnen concurreren.
2. De productie van mageremelkpoeder gaat gepaard met een aanzienlijk verbruik van, meestal fossiele, energiedragers. Het grotere energieverbruik bij het vervoer van magere melk leidt niet tot een evenwichtige energiebalans.
3. Het aan magere melk onttrokken water moet worden gezuiverd, terwijl de fokkers dit water later weer toevoegen.
4. Het door de Rekenkamer in het speciaal verslag 1/99 gelaakte controleprobleem betreft niet alleen magere melk, maar ook mageremelkpoeder.

Kan de Commissie hierop reageren?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(3 september 2001)

Het besluit van de Commissie om het gebruik van ondermelk voor voederdoeleinden niet langer te subsidiëren houdt verband met het marginale effect van de betrokken regeling en met de problemen die de controle op de toepassing van die regeling opleverde.

In de afgelopen jaren waren de hoeveelheden ondermelk die in het kader van de regeling waren gesubsidieerd, sterk gedaald, en wel van 628 000 ton in 1989 tot 211 000 ton in 1999. Deze laatste hoeveelheid maakte minder dan 4% uit van de totale hoeveelheid ondermelk en mageremelkpoeder waarvoor subsidies voor voeding waren toegekend, en bestond voor een deel ook nog uit ondermelk die door problemen met de kwaliteit of de samenstelling alleen voor voederdoeleinden kon worden gebruikt. Het werkelijke effect op de markt van de afgeschafte steunregeling was dan ook uiterst marginaal en kon de controle- en administratieve inspanningen die voor de voortzetting ervan nodig zouden zijn, niet rechtvaardigen.

Deze ontwikkeling heeft structurele oorzaken. De opfok van kalveren heeft zich namelijk steeds meer geconcentreerd in gebieden waar een toereikend aanbod van ondermelk niet het hele jaar door kon worden gegarandeerd. Aangenomen mag dan ook worden dat investeringen om bedrijven om te schakelen op het opfokken van kalveren met ondermelk in de afgelopen jaren een vrij uitzonderlijk verschijnsel zijn geweest en beperkt zijn gebleven tot zeer specifieke omstandigheden.

Het is juist dat in speciaal verslag nr. 1/99 van de Rekenkamer controleproblemen zijn geconstateerd ten aanzien van het gebruik niet alleen van ondermelk, maar ook van mageremelkpoeder. In het laatste geval betrof het echter slechts details van de controleprocedures en konden de problemen worden opgelost door middel van geringe aanpassingen van de voorschriften. In het geval van ondermelk daarentegen droegen de problemen een structureel karakter en zouden voor de oplossing ervan ingrijpende wijzigingen van de controleprocedures en aanzienlijke extra controle-inspanningen van de lidstaten nodig zijn geweest. Gezien het marginale effect van de betrokken regeling, zou een en ander niet verantwoord zijn geweest.

De vergelijking tussen ondermelk en mageremelkpoeder wat de voor vervoeding benodigde hoeveelheid energie betreft zal per geval verschillen, maar de Commissie is het ermee eens dat het energieverbruik veelal per saldo lager zal uitvallen wanneer ondermelk wordt gebruikt. In specifieke situaties kan de besparing op energiekosten zo groot zijn dat het gebruik van ondermelk economisch aantrekkelijk is ondanks het verlies van de subsidie. Over het geheel genomen weegt het energieargument echter niet op tegen de doorslaggevende redenen om de steunregeling af te schaffen zoals hierboven uiteengezet.

(2002/C 81 E/014)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1122/01

van Raffaele Costa (PPE-DE) aan de Commissie

(6 april 2001)

Betreft: Toezicht op de liberalisering van de gasmarkt in Italië

Kan de Commissie medelen welke maatregelen de Europese Unie van plan is te nemen om ervoor te zorgen dat Italië eindelijk beleidsmaatregelen neemt met het oog op de liberalisering van de distributie, de levering en de verkoop van gas voor verwarming? Momenteel is een en ander bijna uitsluitend in handen van bedrijven die afhangen van de SNAM, waarin ITALGAS en EDISON een dominante positie innemen. Zij leggen de voorwaarden op, de tarieven, de bijdragen, en dat zonder enig toezicht door de autoriteiten of door de gebruikers, die geen inspraak hebben over tarieven, verbruik, kwaliteit en kwantiteit van de leveringen en er ook geen controle op hebben?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(7 september 2001)

Bij Richtlijn 98/30/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 juni 1998 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor aardgas⁽¹⁾ wordt concurrentie ingevoerd in de gassector en worden de lidstaten verplicht tenminste 20 % van de vraag open te stellen voor vrije concurrentie. Italië heeft deze richtlijn voornamelijk ten uitvoer gelegd via een regeringsdecreet d.d. 23 mei 2000 (Decreet nr. 164/2000) dat op 21 juni 2000 van kracht is geworden.

De door Italië gekozen tenuitvoerlegging gaat verder dan wat vereist is door de richtlijn aangezien 65 % van de uiteindelijke consumentenvraag geliberaliseerd is. Vanaf 1 januari 2003 geldt de liberalisering voor alle gebruikers (100 % marktopening).

Het blijft echter een feit dat het, zoals in vele andere lidstaten, slechts geleidelijk tot daadwerkelijk vrije keuze kan komen, meer bepaald als gevolg van de bijna monopolistische structuur van de meeste gasmarkten. De Commissie merkt hierbij op dat het geachte parlementslid Edison als een dochteronderneming van SNAM lijkt te beschouwen. Dit is echter niet het geval. Edison is een onderdeel van de Montedison-groep, die onafhankelijk is van de ENI-groep waartoe SNAM behoort.

De Italiaanse autoriteiten hebben maatregelen genomen om de huidige situatie van beperkte concurrentie te verbeteren. Zo mag geen enkele exploitant vanaf 1 januari 2003 aan eindgebruikers meer dan 50 % van het jaarlijkse nationale verbruik van aardgas verkopen, terwijl vanaf 1 januari 2002 geen enkele exploitant meer dan 75 % van het jaarlijkse nationale verbruik van aardgas in het Italiaanse leidingnet mag brengen. In de periode tot 2010 wordt dit percentage jaarlijks met 2 % verminderd.

De Italiaanse regelgever is verantwoordelijk voor de vaststelling van de tarieven voor transport, opslag en distributie van aardgas in Italië en de Commissie heeft vernomen dat zij bedoelde tarieven momenteel vastlegt.

Voorts is de door de Commissie voorgestelde nieuwe richtlijn betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit en aardgas⁽²⁾ bedoeld om de resterende belemmeringen voor de vrije mededinging op te ruimen en gelijke concurrentievoorwaarden op de communautaire gasmarkt in te voeren. Bij deze richtlijn worden de huidige bepalingen inzake de onafhankelijkheid van de exploitanten van het transmissie- en het distributiesysteem versterkt en worden minimumbevoegdheden vastgelegd voor de nationale regelgevende instanties.

⁽¹⁾ PB L 204 van 21.7.1998.

⁽²⁾ COM(2001) 125 def.

(2002/C 81 E/015)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1139/01**van Edward McMillan-Scott (PPE-DE) aan de Commissie**

(10 april 2001)

Betreft: Fraude binnen de Eenheid toerisme van de Commissie

Heeft de Commissie het geld ontvangen dat de heren Tzoanos en Chatillon haar verschuldigd zijn op grond van de uitspraken die Franse rechters afgelopen herfst hebben gedaan in de zaak over fraude binnen de Eenheid toerisme van de Commissie?

Zo nee, welke stappen onderneemt de Commissie om ervoor te zorgen dat deze betaling plaatsvindt?

Welke tuchtrechtelijke maatregelen heeft de Commissie genomen ten aanzien van ambtenaren binnen de instelling die — bewust of onbewust — de fraude in de Eenheid toerisme hebben toegelaten waarvoor de heren Tzoanos en Chatillon vorig jaar door de Franse rechter zijn veroordeeld?

Over welke informatie beschikt de Commissie die kan verklaren waarom het zo lang duurt voordat de rechter zich buigt over de zaak die aan de Belgische rechter zou worden voorgelegd in verband met de beschuldigingen van fraude door de heren Tzoanos en Chatillon in de Eenheid toerisme?

Waarom had de onlangs in Frankrijk beëindigde rechtszaak over fraude in de Eenheid toerisme geen betrekking op het Europees Jaar van het Toerisme en de handelingen van personen binnen en buiten de Commissie die bij de zaak betrokken zouden zijn geweest?

Heeft de Commissie stappen ondernomen — en zo ja, welke — om de heer Tzoanos zijn pensioen te ontnemen na zijn veroordeling door de Franse rechter wegens fraude in de Eenheid toerisme?

Welke tuchtrechtelijke maatregelen wil de Commissie nemen ten aanzien van voormalige en huidige personeelsleden die betrokken waren bij de gebeurtenissen rond de heer Tzoanos, die het onderwerp vormden van het arrest van het Europese Hof van Justitie tegen de Commissie in de zaak-IPK?

Aanvaardt de Commissie, nu voor een Franse rechtbank is aangetoond dat begin jaren '90 fraude bij de Eenheid toerisme voorkwam, dat de verklaringen van diverse leden van de Commissie voor het Europees Parlement waarin zij het bestaan van fraude ontkenden, volstrekt onjuist waren? Zal zij op passende wijze haar dank betuigen aan de personen die, soms met enig gevaar voor hun carrière, de frauduleuze activiteiten van de heren Tzoanos en Chatillon en de pogingen van hooggeplaatste personeelsleden van de Commissie om de gebeurtenissen te ontkennen, in de openbaarheid hebben gebracht?

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie

(12 september 2001)

In verband met de fraude bij de Eenheid Toerisme van de Commissie is nog steeds een zaak in hoger beroep aanhangig bij de Parijse Rechtbank van eerste aanleg (Tribunal de première instance de Paris). Volgens de Franse wetgeving kan de uitspraak in deze zaak van invloed zijn op het vonnis in de zaak van beide betrokken ambtenaren, ook al heeft een van hen geen beroep ingesteld. Het eerder gewezen vonnis kan derhalve nog niet als een onherroepelijke beslissing worden beschouwd. Dat voor een Franse rechtbank zou zijn aangetoond dat begin jaren '90 fraude bij de Eenheid toerisme voorkwam, zoals de geachte afgevaardigde in zijn laatste vraag stelt, moet dus nog in beroep worden bevestigd.

Om te garanderen dat de verschuldigde bedragen worden betaald zodra een onherroepelijk vonnis is gewezen, heeft de Commissie, die zich in deze zaak burgerlijke partij heeft gesteld, bij de Belgische rechterlijke instanties een verzoek ingediend om, wat betreft de ambtenaar die primair verantwoordelijk wordt geacht, de betaling van de pensioenbedragen te blokkeren, zodat deze kunnen worden ingevorderd, afhankelijk van de uitspraak van de Rechtbank van eerste aanleg in Parijs. Op die manier kan al een gedeelte van de verschuldigde bedragen worden gerecupereerd. Op 28 juni 2001 gaf de Brusselse rechtbank van eerste aanleg toestemming om het gevraagde bedrag van 1 150 000 € te blokkeren. Met het vooronderzoek in het kader van de procedure in beroep in Parijs is in januari 2001 begonnen en er wordt vóór het einde van het jaar geen uitspraak verwacht. Andere maatregelen met het oog op de recuperatie van het volledige bedrag kunnen pas worden genomen zodra een onherroepelijk vonnis is gewezen. Dan zal de Commissie de verschillende aspecten van deze aangelegenheid bestuderen en nagaan of artikel 22 van het statuut van toepassing is.

Wat de procedure voor de Rechtbank van eerste aanleg van Parijs betreft, kan de Commissie bevestigen dat de projecten die in het kader van het Europees jaar van het toerisme (EJT) zijn gefinancierd, niet bij dit strafgeding zijn betrokken, maar dat de procedure uitsluitend projecten van het daaropvolgende Actieplan van de Gemeenschap op het gebied van het toerisme betreft. Wel zijn in 1996 gedetailleerde gegevens over de EJT-projecten aan de Franse overheidsinstanties en aan de Franse Rekenkamer verstrekt, alsmede werkdocumenten en opmerkingen van de Europese Rekenkamer in dit verband. Tot nu toe zijn bij de Franse rechterlijke instanties geen officiële klachten in verband met deze projecten ingediend. Zodra bekend was dat deze instanties over bovengenoemde gegevens en documenten beschikten, heeft het Europees Bureau voor fraudebestrijding (OLAF) de instanties die met het strafgeding waren belast, verzocht deze elementen mede in aanmerking te nemen. De rechterlijke instanties hebben dat evenwel niet gedaan, en voerden daarbij aan dat de betrokken feiten verjaard waren en dat zij geen verband hielden met de te behandelen zaak (die uitsluitend het Actieplan op het gebied van het toerisme betreft).

Overeenkomstig de verbintenis die de Commissie in haar verslag aan het Parlement en de Rekenkamer in juli 1998 is aangegaan, gaan de diensten van de Commissie door met het berekenen van de exacte bedragen die van de begunstigten van de EJT-projecten moeten worden teruggevorderd; alle belangrijke gegevens ter zake zullen te zijner tijd aan de Officier van Justitie in Parijs worden meegedeeld.

In het kader van deze zaak heeft de Commissie verschillende tuchtprocedures ingeleid. Een aantal van deze procedures heeft echter betrekking op feiten die (cfr. supra) aanleiding hebben gegeven tot strafrechtelijke vervolging in Frankrijk; krachtens het statuut moesten deze procedures worden opgeschort totdat de bevoegde rechtbanken een onherroepelijk vonnis hebben gewezen. De tuchtprocedures die feiten betreffen die niet in bovengenoemde strafzaken worden behandeld, zijn inmiddels afgewikkeld en beide ambtenaren zijn ontslagen. Het beroep dat is ingesteld door de ambtenaar die primair verantwoordelijk wordt geacht, is eerst door het Gerecht van eerste aanleg en vervolgens door het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verworpen.

In verband met de vragen van de geachte afgevaardigde waarom de rechtszaak in België zo lang aansleept en waarom de rechtszaak in Frankrijk geen betrekking had op EJT-projecten, moet de Commissie erop wijzen dat de Instelling verplicht is de soevereiniteit van de lidstaten te respecteren en dat alleen de nationale rechter bevoegd is om het voorwerp van strafrechtelijke vervolging te bepalen.

De recente zaak betreffende het IPK-project, waarnaar de geachte afgevaardigde verwijst, is nog steeds aanhangig voor het Hof van Justitie.

De Commissie is van mening dat de verplichting om onregelmatigheden te melden moet worden gezien in het kader van de loyaliteitsplicht die de ambtenaar tegenover zijn werkgever heeft. Zij is het met de geachte afgevaardigde eens dat ambtenaren die dergelijke onregelmatigheden via de wettelijke kanalen in de openbaarheid brengen, geen nadelige gevolgen van hun loyale houding mogen ondervinden. Daarom heeft de Commissie in 1999 verbeteringen aangebracht in de regeling die geldt voor het klokkenluiden: er komen veilige en doeltreffende kanalen om ernstige wanpraktijken te melden en de klokkenluider moet worden beschermd. Een van de voorstellen die de Commissie in het kader van de hervorming van haar diensten ter bestudering aan de diverse organen heeft voorgelegd, strekt er overigens toe deze regeling nog verder te verfijnen en uit te breiden.

(2002/C 81 E/016)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1166/01

van Geoffrey Van Orden (PPE-DE) aan de Raad

(24 april 2001)

Betreft: Resolutie over Zimbabwe

Welke actie is als gevolg van de resolutie van het Europees Parlement (R5-0156/2001) tegen de regering van Zimbabwe ondernomen? Welke stappen zijn ondernomen om de buitenlandse tegoeden van president Mugabe en zijn aanhangers te identificeren? Is de door de regering van Zimbabwe en haar organen beheerde ontwikkelingshulp opgeschort? Is de overlegprocedure van artikel 96 van de Overeenkomst van Cotonou al opgestart?

Antwoord*(20 november 2001)*

Sedert begin maart van dit jaar heeft de EU, ingevolge het bezoek van President Mugabe aan Brussel, besloten om met Zimbabwe een constructieve, kritische en evenwichtige dialoog aan te gaan naar de geest van deel 8 van de Overeenkomst van Cotonou. De EU begon deze dialoog teneinde informatie uit te wisselen en onderlinge verstandhouding op te bouwen over aangelegenheden die de EU van fundamenteel belang acht in de betrekkingen tussen de partijen en die voorts zijn neergelegd in de tekst van deze overeenkomst. De Raad (Algemene Zaken) heeft geen wezenlijke vooruitgang geconstateerd in de lopende politieke dialoog met de Regering van Zimbabwe en heeft uiting gegeven aan zijn diepe bezorgdheid over de recente ontwikkelingen in Zimbabwe. Hij beklemtoonde dat de dialoog in de eerste plaats snelle en tastbare resultaten moet opleveren op de volgende gebieden: een einde aan het politieke geweld, en met name aan elke vorm van officiële aanmoediging of aanvaarding van dit geweld, en uitnodiging aan de EU om de komende verkiezingen te ondersteunen en daarbij als waarnemer op te treden, alsmede volledige toegang met dat doel voor ogen, concrete actie om de vrijheid van de massamedia te beschermen, onafhankelijkheid van de rechterlijke macht en eerbiediging van zijn uitspraken, en beëindiging van de wederrechtelijke bezetting van bezittingen.

De Raad is overeengekomen de volgende twee maanden een wakend oog te zullen houden op de ontwikkelingen dienaangaande en op algemene vraagstukken betreffende de rechtsstaat, het economisch beleid en de landhervorming, en gepaste maatregelen te zullen treffen indien onvoldoende vooruitgang wordt geboekt.

Wat de vraag betreft welke stappen er zijn ondernomen om de buitenlandse tegoeden van president Mugabe en zijn aanhangers te identificeren, kan de Raad het geachte parlementslid mededelen dat deze actie binnen de Raad niet is besproken.

Tijdens de huidige crisis in het land is de door de Commissie beheerde ontwikkelingshulp op de sociale sectoren gericht. Terzijde weze vermeld dat dit geleid heeft tot een aanzienlijke daling van de waarde van de geleverde bijstand.

De huidige bijstand wordt verstrekt krachtens de Overeenkomsten van Lomé, in afwachting van de inwerkingtreding van de Overeenkomst van Cotonou. Uit hoofde van de Overeenkomsten van Lomé wordt de bijstand via de regering geleverd.

*(2002/C 81 E/017)***SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1172/01
van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Raad***(24 april 2001)*

Betreft: Moord op twee mannen in Tetovo, Macedonië

Onlangs hebben Macedonische soldaten voor het oog van de camera's twee volkomen weerloze mannen vermoord.

Is de Raad voornemens, gezien het feit dat de lidstaten van de EU niets ondernemen, lijdzaam toe te zien hoe zich opnieuw dergelijke gruwelijke tafereelen afspelen, waarvan al duizenden mensen op de Balkan het slachtoffer zijn geworden?

Antwoord*(21 november 2001)*

De Raad maakt zich ernstig zorgen over de spanning en het geweld — die de EU herhaaldelijk in de krachtigste bewoordingen heeft veroordeeld — in de voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië. Incidenten zoals het door het geachte parlementslid genoemde voorval, zijn het betreurenswaardige gevolg van provocaties door Albanese extremisten die daarmee de regering van de FYROM in een grootschalig conflict willen meesleuren.

Om de spiraal van geweld te doorbreken, heeft de Hoge Vertegenwoordiger van de EU, Javier Solana, door zijn onverdroten persoonlijke inzet en zijn vele bezoeken aan het land sinds het begin van de crisis, er mede voor gezorgd dat er dankzij een dialoog tussen alle etnische groepen een politiek proces op gang is

gekomen. Op 13 mei werd uiteindelijk een „regering van nationale eenheid” gevormd waarin onder meer de voornaamste politieke partijen van de etnische Albanezen zitting hebben. De Raad was daarover ten zeerste verheugd en heeft die ontwikkeling omschreven als een belangrijke stap naar nauwere samenwerking tussen de verschillende etnische gemeenschappen in het land.

De ondertekening van de stabilisatie- en associatieovereenkomst met de FYROM op 9 april is voor de EU een krachtig pressiemiddel gebleken; de overeenkomst blijft een belangrijk instrument om de regering van de FYROM bij het proces te betrekken.

De EU heeft er nadrukkelijk op gewezen dat de nieuwe regering op korte termijn met concrete en wezenlijke resultaten zal moeten komen, met name ten aanzien van kwesties die met de situatie van minderheden te maken hebben (namelijk een nieuwe televisiezender in de Albanese taal, vooruitgang met betrekking tot de Albaneestalige Zuidoost-Europese universiteit in Tetovo, de spoedige wederopbouw van door wapengeweld beschadigde gebouwen, enz.). De Europese Unie zal de inspanningen van de FYROM in dat verband steunen. Zij acht snelle concrete resultaten uiterst belangrijk teneinde het politieke proces gaande te houden, extremisten te isoleren en de FYROM dichterbij Europa te brengen. De Raad beklemtoont dat hij van mening is dat alleen met politieke middelen een duurzame oplossing voor deze crisis kan worden gevonden.

De ministeriële Trojka van de EU, die op 16 mei 2001 een bezoek bracht aan Skopje, heeft de boodschap van de EU op ondubbelzinnige wijze aan alle gesprekspartners overgebracht.

(2002/C 81 E/018)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1203/01

van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Raad

(24 april 2001)

Betreft: Verhoging van de begroting van de Europese Unie

In het tweede verslag over de economische en sociale samenhang van de EU worden de grote verschillen in ontwikkeling beschreven tussen de lidstaten, de gebieden en ook de landen die in de komende jaren lid zullen worden van de EU. Om deze verschillen kleiner te maken, of tenminste te voorkomen dat ze groter worden, zal veel meer steun moeten worden verleend dan de huidige communautaire begroting toestaat. Tegelijk hebben de kosten voor de aanpak van de BSE-crisis de landbouwuitgaven tot aan hun plafond gebracht, zodat elke andere actie onmogelijk wordt en er moet worden bezuinigd in andere sectoren van het landbouwbeleid.

Het wordt met de dag duidelijker dat de communautaire begroting ontoereikend is, zowel om de kosten van de uitbreiding te dekken als om het huidige beleid van de EU uit te voeren. Is de Raad in het licht hiervan voornemens zich te beraden over een verhoging van de eigen middelen van de EU? Zijn er lidstaten die de kwestie van de verhoging van de eigen middelen of van de herziening van de financiële perspectieven hebben aangesneden? Hoe zal de Raad voldoen aan de dwingende budgettaire behoeften?

Antwoord

(20 november 2001)

De Raad beklemtoont dat hij zich richt naar de op 12 maart 2001 door de Raad aangenomen conclusies inzake de begrotingsrichtsnoeren voor 2002 en dat hij het Interinstitutioneel Akkoord (IIA) van 6 mei 1999 over de begrotingsdiscipline en de verbetering van de begrotingsprocedure ⁽¹⁾ volledig wil toepassen; de communautaire uitgaven voor de periode 2000-2006 moeten dus binnen de perken van de financiële vooruitzichten in de bijlagen bij het Akkoord blijven. De ontwikkeling van de eigen middelen gedurende die periode wordt bovendien geregeld bij het Besluit van de Raad (2000/597/EG, Euratom) van 29 september 2000 betreffende het stelsel van eigen middelen van de Europese Gemeenschappen ⁽²⁾, dat in 2002 van kracht moet worden, en voor de ontwikkeling van de landbouwuitgaven geldt Verordening (EG) nr. 2040/2000 van de Raad van 26 september 2000 betreffende de begrotingsdiscipline ⁽³⁾.

De Raad herinnert eraan dat het IIA, dat is aangenomen door het Europees Parlement, de Raad en de Commissie, verscheidene bepalingen bevat om het hoofd te bieden aan onvoorziene uitgaven bij de toepassing van het Akkoord en de financiële vooruitzichten, wat betreft de marges in de diverse rubrieken, via het vrijmaken van de verschillende reserves, het flexibiliteitsinstrument of de marge voor onvoorziene uitgaven, maar dat het aan de Commissie is om in voorkomend geval voorstellen voor te leggen. Ook memoreert de Raad dat de financiële vooruitzichten voldoende soepel zijn om te voldoen aan de financieringsbehoeften van de Europese Unie en hij acht het dus niet nodig die te herzien.

Wat meer bepaald de aan de uitbreiding verbonden uitgaven betreft, vestigt de Raad de aandacht van het geachte parlements lid erop dat het IIA, afgezien van de financiële vooruitzichten voor de EU met vijftien lidstaten, in bijlage II een financieringskader voor de Unie met eenentwintig lidstaten bevat, waarin rekening is gehouden met de voorzienbare financieringsbehoeften in verband met de uitbreiding. Voorts biedt punt 25 van het IIA de mogelijkheid om, indien nodig, de financiële vooruitzichten aan te passen. Hiertoe bepaalt het:

Zonder afbreuk te doen aan de resultaten van de toetredingsonderhandelingen behoort de wijziging van de betrokken rubrieken niet uit te gaan boven de bedragen die zijn vermeld in het in bijlage II, die een integrerend bestanddeel van dit akkoord vormt, opgenomen indicatieve financieringskader, bij de opstelling waarvan is uitgegaan van de veronderstelling van een vanaf 2002 met zes nieuwe lidstaten uitgebreide Gemeenschap.

De bijkomende behoeften zullen worden gedekt met de middelen die daartoe in de financiële vooruitzichten zijn gereserveerd en, voor zover nodig, door gebruik te maken van de extra eigen middelen welke voortvloeien uit de stijging van het BNP van de Gemeenschap wegens de uitbreiding van de Unie.

Tot slot heeft de Commissie aangekondigd dat zij vóór eind 2004 een algemene evaluatie van het stelsel zal verrichten en daarbij met name rekening zal houden met de gevolgen van de uitbreiding voor de financiering van de begroting.

⁽¹⁾ PB C 172 van 18.6.1999, blz. 1.

⁽²⁾ PB L 253 van 7.10.2000, blz. 42.

⁽³⁾ PB L 244 van 29.9.2000, blz. 27.

(2002/C 81 E/019)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1265/01
van Jens-Peter Bonde (EDD) aan de Raad
(27 april 2001)

Betreft: Accountantsonderzoek

Vindt de Raad het een probleem wanneer de Rekenkamer voor het zesde achtereenvolgende jaar weigert een verklaring af te geven waaruit blijkt dat de transacties die aan de rekeningen ten grondslag liggen, rechtmatig en formeel juist zijn?

Antwoord

(20 november 2001)

De Raad wenst in herinnering te brengen dat hij het sinds de invoering van de verklaring van betrouwbaarheid (DAS) in 1995 telkens opnieuw ten zeerste heeft betreurd dat de Commissie niet zo'n DAS heeft kunnen verkrijgen inzake de wettigheid en regelmatigheid van de verrichtingen die aan de financiële staten ten grondslag liggen. Verder acht hij het onaanvaardbaar dat de foutenfrequentie met betrekking tot de verrichtingen die aan de betalingen ten grondslag liggen, tot dusver niet noemenswaardig is gereduceerd.

De Raad is zich er echter van bewust dat de door de Commissie reeds op gang gebrachte hervorming van de diensten en procedures op het gebied van het financieel beheer geleidelijk een positieve weerslag op de DAS zou moeten hebben. Met dit voor ogen heeft hij in maart 2001 in zijn aanbeveling inzake de te verlenen kwijting voor de uitvoering van de begroting voor het begrotingsjaar 1999 de Commissie verzocht, de uitvoering te bespoedigen van de maatregelen van het actieplan dat zij had uitgewerkt om van de Rekenkamer een positieve DAS te verkrijgen, en dat plan aan te vullen met precieze doelstellingen waarmee de vorderingen kunnen worden gemeten, alsmede met een tijdschema dat de data bevat waarop de weerslag op de DAS merkbaar dient te zijn.

(2002/C 81 E/020)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1267/01
van Stavros Xarchakos (PPE-DE) aan de Raad
(27 april 2001)

Betreft: Bescherming van het cultureel erfgoed in Turkije

Turkije werd in december 1999 in Helsinki aangemerkt als kandidaat voor toetreding tot de EU. Niettemin wordt in dit land, waar miljoenen mensen met een Koerdisch bewustzijn wonen, het nationaal en cultureel

erfgoed van de Koerden niet door de „wereldse” staat van het moderne Turkije erkend, terwijl ook duizenden christenen (Grieken, Armeniërs, Latijnen, Syrisch-Chaldaërs en anderen) met een menigte van hindernissen worden geconfronteerd bij de uitoefening van hun godsdienst. Karakteristiek voorbeeld zijn de orthodoxe christenen in Turkije, omdat de theologische faculteit van Chalki nu al bijna dertig jaar gesloten is op grond van een eenzijdig en willekeurig besluit van de Turkse overheid, terwijl ook de overgebleven christenen in Istanbul, Imbros en Tenedos aan vervolgingen blootstaan.

Kan de Raad mij meedelen of hij bij de kandidaat-lidstaat Turkije de kwestie heeft aangekaart van de eerbiediging van de culturele eigenheid en de religieuze vrijheden van de miljoenen burgers van niet-Turkse afkomst die op het grondgebied van dit land wonen? Hoe reageert men van Turkse zijde op het niet-eerbiedigen van de culturele eigenheid van de Koerden? Welke concrete veranderingen zijn er opgetreden in de houding van de Turkse overheden ten opzichte van de christenen die op Turks grondgebied wonen sinds Turkije zich kandidaat-lidstaat mag noemen?

Antwoord

(20 november 2001)

In zijn besluit inzake het Partnerschap voor de toetreding voor Turkije ⁽¹⁾ heeft de Raad met betrekking tot met name vrijheid van godsdienst en culturele diversiteit de volgende prioriteiten vastgesteld:

Waarborgen dat alle individuen, zonder enige vorm van discriminatie en ongeacht hun taal, ras, huidskleur, geslacht, politieke opinie, levensbeschouwing of godsdienst, alle mensenrechten en fundamentele vrijheden genieten. Verdere ontwikkeling van de voorwaarden om vrijheid van gedachten, geweten en godsdienst te genieten.

Waarborgen van culturele diversiteit en culturele rechten voor alle burgers, ongeacht hun afkomst. Alle wettelijke bepalingen die het genot van deze rechten verhinderen, moeten worden afgeschaft, ook ten aanzien van het onderwijs.

Het spreekt vanzelf dat dit geldt voor alle in Turkije levende minderheden, of zij nu christen zijn of niet. In de praktijk dienen alle rechten van die minderheden ten volle te worden geëerbiedigd. De heropening van de theologische faculteit van Heybeliada (Chalki) moet in die context worden gezien.

In antwoord op de in het Partnerschap voor de toetreding vastgestelde voorwaarden heeft Turkije in maart 2001 een nationaal programma voor de overname van het acquis aangenomen. De Commissie onderzoekt momenteel de inhoud van dit programma en de verenigbaarheid ervan met het Partnerschap voor de toetreding. In deze context memoreert de Raad dat de omzetting van het acquis van de EU in de Turkse wetgeving op zich niet volstaat. Turkije zal er ook voor moeten zorgen dat het echt wordt uitgevoerd. De uitvoering van het Partnerschap voor de toetreding zal van nabij worden gevolgd in de instellingen van de Associatieovereenkomst en via de bevoegde instanties van de Raad waaraan de Commissie regelmatig verslag uitbrengt.

⁽¹⁾ PB L 85 van 24.3.2001, blz. 13.

(2002/C 81 E/021)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1280/01

van Esko Seppänen (GUE/NGL) aan de Raad

(4 mei 2001)

Betreft: Mobilisatie van de troepen voor crisisbeheersing

Op de Europese Raad is beslist om tegen 2003 een zogenaamde snelle-interventiemacht op te richten voor crisisbeheersing. Op beslissing van welke instelling en onder wiens bevel moeten deze troepen volgens de Raad worden uitgestuurd?

Antwoord

(21 november 2001)

Het tijdens de Europese Raad van Helsinki aangekondigde hoofddoel bestaat in een overeengekomen capaciteitsdoelstelling. Op vrijwillige basis zal worden voorzien in doeltreffende capaciteiten om het gehele

gamma van de Petersbergtaken te kunnen uitvoeren. Deze doelstelling behelst dat in 2003 een tot 15 brigades of 50 000 tot 60 000 man sterke zelfvoorzienende troepenmacht binnen zestig dagen op de been kan worden gebracht en tot een jaar lang kan worden ingezet. Zoals is beklemtoond in de conclusies van opeenvolgende Europese Raden, vormen deze capaciteiten (de zogenaamde snelle-interventiemacht) geen permanent Europees leger. Het besluit om aan een missie deel te nemen blijft een soevereine beslissing van iedere lidstaat.

Naast de capaciteiten voor militaire crisisbeheersingsoperaties ontwikkelt de EU, overeenkomstig de opdracht van de Europese Raad van Feira ook capaciteiten op het gebied van de civiele crisisbeheersing. In 2003 dienen de lidstaten onder andere in staat te zijn tot 5000 politiefunctionarissen beschikbaar te stellen voor internationale missies die de gehele scala van conflictpreventie- en crisisbeheersingsoperaties bestrijken en dienen zij in het kader van die algemene doelstelling binnen 30 dagen tot 1000 politiefunctionarissen te kunnen aanwijzen en inzetten.

Besluiten betreffende het inzetten van strijdkrachten voor crisisbeheersing bij militaire operaties onder leiding van de EU met of zonder inzet van NAVO-middelen worden genomen door de Raad overeenkomstig artikel 23 van het EU-Verdrag.

De Raad benoemt tevens de operationele commandant. Onder alle omstandigheden, ook bij een operatie met inzet van NAVO-middelen en -vermogens, alsmede bij de keuze van de volledige of gedeeltelijke commandostructuur (bijvoorbeeld operationele commandant, commandanten van de strijdkrachten), blijft de volledige commandostructuur te allen tijde onder de politieke controle en de strategische leiding van de Raad/de Raadsinstanties (Politiek en Veiligheidscomité).

De individuele lidstaten beslissen voor elke specifieke crisisbeheersingsoperatie of zij personeel of middelen leveren.

(2002/C 81 E/022)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1307/01

**van Alexander de Roo (Verts/ALE), Nuala Ahern (Verts/ALE),
Willy De Clercq (ELDR), Robert Goebbels (PSE), Den Dover (PPE-DE),
Roger Helmer (PPE-DE) en Theresa Villiers (PPE-DE) aan de Raad**

(4 mei 2001)

Betreft: Onevenredige sectorspecifieke kosten voor exploitanten van verkoopautomaten bij de invoering van de euro

Uit diverse studies van het Nederlandse researchinstituut NEI en van de European Vending Association (EVA) is gebleken dat de invoering van de euro voor de exploitanten van verkoopautomaten — meestal kleine en middelgrote bedrijven — onevenredige sectorspecifieke kosten met zich meebrengt. Terwijl deze kosten voor de detailhandel naar verluidt zullen oplopen tot 1 à 2 % van de jaaromzet, zal de bedrijfstak als geheel volgens de EVA worden geconfronteerd met extra kosten ten belope van ten minste 10 % van de jaaromzet. Bovendien zullen de logistieke en technische aspecten die aan de omschakeling op de euro van 2,2 miljoen voedings- en drankautomaten zijn verbonden, tijdens de gehele operatie onvermijdelijk ook nog eens extra omzetverliezen teweegbrengen, aangezien niet alle machines van de ene dag op de andere kunnen worden omgebouwd. Blijkens een door het advocatenbureau Van Wijmen Nouwen opgestelde voorlopige juridische adviesnota zijn er rechtsgronden voorhanden om schadeloosstelling te eisen voor de sectorspecifieke kosten die in ten minste zeven eurolanden zullen ontstaan, namelijk Duitsland, Frankrijk, Nederland, België, Italië, Spanje en Ierland.

Is de Raad van oordeel dat de door de EVA verstrekte cijfers met betrekking tot de sectorspecifieke kosten voor exploitanten van verkoopautomaten als betrouwbaar kunnen worden aangemerkt?

Is hij het er voorts mee eens dat er in ten minste zeven eurolanden een rechtsgrondslag aanwezig is om schadeloosstelling te eisen voor deze sectorspecifieke kosten?

Welke maatregelen dienen naar zijn oordeel te worden genomen om de verkoopautomatenbranche, en met name de kleine en middelgrote bedrijven in die sector, te ondersteunen en/of schadeloos te stellen?

Bestaan er al voornemens om stappen in die richting te ondernemen?

Antwoord*(20 november 2001)*

Over de eerste en de derde vraag heeft de Raad geen voorstel van de Commissie ontvangen.

Wat de tweede vraag betreft, zij het geachte parlementslid erop gewezen dat het niet aan de Raad toekomt, de rechtsstelsels van de lidstaten in het algemeen of op specifieke punten te becommentariëren of te beoordelen.

(2002/C 81 E/023)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1311/01
van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Raad

(4 mei 2001)

Betreft: Vrijheid van informatie in Italië en artikel 11 van het EU-Handvest van de grondrechten

Artikel 11 van het EU-Handvest van de grondrechten schrijft het volgende voor: „1. Eenieder heeft recht op vrijheid van meningsuiting. Dit recht omvat de vrijheid een mening te koesteren en de vrijheid om inlichtingen of denkbbeelden te ontvangen of te verstrekken, zonder inmenging van enig openbaar gezag en ongeacht grenzen. 2. De vrijheid en de pluriformiteit van de media worden geëerbiedigd.”

Kan de Raad mededelen of Italië het EU-Handvest van de grondrechten niet flagrant geschonden heeft door de aanneming van de in de Gazzetta Ufficiale nr. 67 van 21 maart 2001 gepubliceerde wet nr. 62 van 7 maart 2001 houdende nieuwe regels voor het uitgeversbedrijf en uitgeverijproducten, alsook wijzigingen op wet nr. 416 van 5 augustus 1981?

Antwoord*(21 november 2001)*

De Raad deelt het geachte parlementslid mee dat het, behoudens in de in artikel 7 van het VEU bedoelde gevallen, niet aan hem is om zich uit te spreken over de eerbiediging van de grondrechten in de lidstaten.

De Raad vestigt er ook de aandacht van het geachte parlementslid op dat luidens artikel 51 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie de bepalingen van het handvest „gericht zijn tot de instellingen en organen van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel en tot de lidstaten, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen”.

(2002/C 81 E/024)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1333/01
van Ilka Schröder (GUE/NGL) aan de Raad

(24 april 2001)

Betreft: Structurele integratie van de Europese geheime diensten

De laatste weken heeft er in meerdere commentaren te lezen gestaan dat de oprichting van militaire EU-structuren in het kader van het gemeenschappelijk buitenlands en defensiebeleid — zoals de laatste keer gebleken is in februari bij de oprichting van het politiek en veiligheidspolitiek comité, de militaire commissie en de militaire staf — ook moet leiden tot de oprichting van een zelfstandige Europese inlichtingendienst. Vooral tijdens de oorlog in Kosovo zouden de troepencontingenten uit de EU-landen hun afhankelijkheid van inlichtingen van de geheime diensten van de Verenigde Staten, pijnlijk gevoeld hebben.

Deelt de Raad de mening dat er zo'n tekort aan eigen Europese informatiemogelijkheden bestaat?

Mocht hij daaruit het besluit trekken om eigen Europese geheime dienststructuren op te bouwen: moet dat gebeuren door integratie van de bestaande nationale structuren of door oprichting van of nieuwe taakomschrijving voor eigen structuren van de Europese Unie?

Mochten er al aanzetten tot de opbouw of integratie van dergelijke structuren voorhanden zijn: wat is de huidige stand van zaken en hoe ziet de planning voor de toekomst eruit?

Antwoord

(21 november 2001)

1. Inlichtingen zijn sinds de Europese Raad van Keulen in juni 1999 herhaaldelijk genoemd als een van de te ontwikkelen strategische vermogens (de overige strategische vermogens die geen gelijke tred houden zijn bevelvoering en controle, en lucht- en zeemachtvermogens voor strategisch transport). Naast de inspanningen die worden geleverd om operationele aspecten zoals beschikbaarheid, inzetbaarheid, voortzettingsvermogen en interoperabiliteit nog verder te verbeteren, dienen de strategische vermogens te worden ontwikkeld om ervoor te zorgen dat de strijdkrachten die betrokken zijn bij het „hoofddoel” (namelijk binnen 60 dagen 60 000 manschappen kunnen inzetten en gedurende ten minste 1 jaar operationeel houden) militair zelfvoorzienend zijn. Dit is een belangrijk vereiste dat door de staatshoofden en regeringsleiders is gesteld.

2. Luidens de verklaring betreffende de toezegging van militaire vermogens, die na de conferentie voor de toezegging van vermogens van 20 november 2000 is bekendgemaakt, hebben de lidstaten op inlichtingengebied naast de beeldinterpretatievermogens van het satellietcentrum in Torrejon (dat begin 2002 een agentschap van de Europese Unie wordt)

- een aantal middelen aangeboden die kunnen bijdragen aan het vermogen tot situatieanalyse en -monitoring van de Unie;
- niettemin opgemerkt dat er op dit gebied grote inspanningen vereist zijn opdat de Unie in de toekomst over meer strategische inlichtingen kan beschikken.

De lidstaten hebben er zich tijdens de conferentie ook toe verbonden „hun inspanningen op middellange en lange termijn voort te zetten om hun strategische vermogens nog verder te verbeteren”. Een aantal lidstaten „heeft toegezegd de gegarandeerde toegang van de Unie tot satellietbeelden te verbeteren, met name door de ontwikkeling van nieuwe optische en radarsatellietapparatuur (Helios II, SAR Lupe en Cosmos skymed)”.

3. Wat de situatieanalyse betreft, beschikt de Unie (of zal zij beschikken) over de volgende vermogens:

- i) De Militaire Staf van de Europese Unie, die met name de volgende functies heeft:
 - hij is bevoegd voor vroegtijdige waarschuwing en situatiebeoordeling;
 - hij „volgt potentiële crisissen op basis van adequate nationale en multinationale inlichtingenstructuren”;
 - hij „voorziet het Situatiecentrum van militaire informatie en is ontvanger van de output daarvan”;
 - in crisissituaties, „vraagt en verwerkt” hij „specifieke informatie van de inlichtingenorganisaties en andere relevante informatie van alle beschikbare bronnen”.
- ii) Het satellietcentrum in Torrejon, een nieuw agentschap van de EU waarin de overeenkomstige onderdelen van de huidige WEU-structuren opgenomen worden.
- iii) Personeelsleden die de satellietbeeldinterpretatie kunnen toelichten, binnen de politiek-militaire structuur in het kader van het secretariaat-generaal van de Raad.
- iv) Het gemengde Situatiecentrum van de EU, bemand met burgerpersoneel en militairen.

4. Uit het voorgaande komt een belangrijk gegeven naar voren, namelijk dat de Europese Unie als zodanig weliswaar zal beschikken over vermogens tot situatieanalyse en -interpretatie, maar dat zij geen eigen inlichtingendienst heeft. Zij zal een dienst Inlichtingen hebben, als onderdeel van de Militaire Staf van de EU. Deze dienst zal steunen op de inlichtingen die de lidstaten en de Commissie ter beschikking stellen overeenkomstig punt 5 van de aan het Verdrag van Amsterdam gehechte verklaring nr. 6.

(2002/C 81 E/025)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1341/01**van Glyn Ford (PSE) aan de Raad**

(21 mei 2001)

Betreft: Rechten voor geestelijken

Is de Raad van mening dat hij ervoor moet zorgen dat alle werknemers volledige arbeidsrechten genieten onverschillig welk beroep zij uitoefenen? Wanneer denkt hij deze rechten uit te breiden tot geestelijken, die in sommige gevallen op een welhaast feodale wijze worden behandeld door weinig liberale godsdienstige autoriteiten?

Antwoord

(26 november 2001)

De Raad is het er, overeenkomstig artikel 136 van het EG-Verdrag, mee eens dat één van de doelstellingen van de Gemeenschap en de lidstaten het bevorderen is van de arbeidsvoorwaarden en van een adequate sociale bescherming van werkenden.

De Raad memoreert evenwel dat in de aan de Slotakte van het Verdrag van Amsterdam gehechte verklaring nr. 11 het volgende staat: „De Europese Unie eerbiedigt en doet geen afbreuk aan de status die kerken en religieuze verenigingen en gemeenschappen volgens het nationale recht in de lidstaten hebben”.

Die verklaring wordt ook aangehaald in overweging nr. 24 van Richtlijn 2000/78/EG van de Raad van 27 november 2000 tot instelling van een algemeen kader voor gelijke behandeling in arbeid en beroep, en wordt als volgt gecompleteerd: „In dit verband kunnen de lidstaten specifieke bepalingen handhaven of vaststellen inzake de wezenlijke, legitieme en gerechtvaardigde beroepsvereisten die voor de uitoefening van een beroepsactiviteit kunnen worden verlangd”.

Tevens zij erop gewezen dat Richtlijn 93/104/EG van 23 november 1993 betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd voorziet in specifieke afwijkingen (artikel 17, lid 1, onder c), voor „werknemers die in kerken en religieuze gemeenschappen de eredienst verzorgen”).

(2002/C 81 E/026)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1372/01**van Carlos Carnero González (PSE) aan de Raad**

(21 mei 2001)

Betreft: De sluiting van vestigingen en massale ontslagen bij Marks and Spencer

Het concern Marks and Spencer heeft de sluiting aangekondigd van verschillende vestigingen in enkele Europese landen waaronder Spanje (vier in Madrid, twee in Barcelona en een in Sevilla, Valencia en Bilbao), en verklaard dat massale ontslagen van werknemers hierbij onvermijdelijk zijn.

Dit besluit is als een grote verrassing gekomen en is genomen zonder voorafgaand overleg tussen de directie van Marks and Spencer en de centrale vakbonden.

De publieke opinie in het algemeen en de werknemers van het concern in de betrokken landen en vestigingen in het bijzonder, hebben met verbijstering en grote verontwaardiging gereageerd op een maatregel die een groot aantal arbeidsplaatsen kost en in flagrante strijd is met het basisbeginsel van de sociale dialoog, een beginsel dat duidelijk is verankerd in het Europees sociale model.

In Frankrijk is de justitie er aan te pas gekomen om te voorkomen dat Marks and Spencer zijn besluiten zonder enige controle uitvoert.

Ik ben van mening dat het besluit van Marks and Spencer absoluut verwerpelijk is en schaar mij achter de conclusie van de secretaris-generaal van het ESC, Emilio Gabaglio, volgens welke dit de noodzaak aantoonde dat er een sociaal Europa komt en dat er in de EU zo snel mogelijk regelgeving komt betreffende informatieverstrekking aan en overleg met werknemers, teneinde te voorkomen dat grote concerns „wild kapitalistische” besluiten nemen zoals in dit geval is gebeurd.

Welke maatregelen denkt de Raad tegen deze achtergrond te nemen om het Europees sociale model te beschermen en te voorkomen dat Marks and Spencer zijn anti-sociale doelstellingen verwezenlijkt en om op deze wijze dergelijke concerns in de toekomst ervan te weerhouden soortgelijke besluiten te nemen? Is de Raad van plan om onverwijld over te gaan tot goedkeuring van de richtlijn betreffende het recht op informatie voor werknemers, en hierin sancties op te nemen ingeval van niet-naleving van deze richtlijn?

Antwoord

(6 december 2001)

De Raad is zich ervan bewust dat enkele recente gevallen van bedrijfsherstructurering waarschijnlijk ernstige economische en sociale gevolgen voor de werknemers en hun gezinsleden zullen hebben. De Raad is zich ook bewust van het feit dat in enkele van deze gevallen de werkgevers ervan zijn beschuldigd hun werknemers en/of hun vertegenwoordigers niet in overeenstemming met de geldende nationale wetgeving terzake te hebben geïnformeerd en geraadpleegd. Het is evenwel niet aan de Raad om te bepalen of de betreffende wetgeving al dan niet is geschonden.

De aandacht van het geachte parlementslid wordt gevestigd op het feit dat de werkzaamheden inzake het Commissievoorstel voor een richtlijn tot vaststelling van een algemeen kader betreffende de informatie en de raadpleging van de werknemers in de Europese Gemeenschap nu gevorderd zijn tot een fase waarin de Raad in zijn zitting van 11 juni 2001 een politiek akkoord over een gemeenschappelijk standpunt heeft bereikt.

(2002/C 81 E/027)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1376/01

van Michl Ebner (PPE-DE) aan de Raad

(21 mei 2001)

Betreft: Contacten tussen Brussel en president Mugabe

Meer dan twintig jaar geleden werd Zimbabwe onafhankelijk. In de media is momenteel weinig goeds over dit Zuid-Afrikaanse land te lezen, en al helemaal niet over president Mugabe. Hij bevordert het bezetten van land, waarvan blanke boeren het slachtoffer worden; hij wakkert de rassenhaat aan om de aandacht af te leiden van de extreme sociale ellende waarin hij het land heeft gebracht; in een televisie-interview ter gelegenheid van zijn zevenenzeventigste verjaardag verklaarde hij te zullen terugtreden als „de blanken” overwonnen zijn. Brute campagnes tegen de onafhankelijke justitie en de pers alsmede grootschalige intimidatie van de oppositie zijn aan de orde van de dag. In feite draagt de situatie in Zimbabwe de kenmerken van een langdurig wanbeleid, waarvoor president Mugabe en zijn ZANU-PF-partij verantwoordelijk zijn.

De Belgische minister van Buitenlandse Zaken Louis Michel en het Franse staatshoofd Jacques Chirac lijken echter niet gebukt te gaan onder vrees voor contact met Mugabe. Beiden heetten de dictator van het terreurregime op 6 maart 2001 in Brussel, resp. Parijs welkom. Terwijl beiden tot de sterkste voorstanders van het sanctiebeleid van de EU-14 tegen Oostenrijk behoorden vanwege hun bezorgdheid over democratie en mensenrechten, ontvingen zij Mugabe met open armen.

Kan de Raad mededelen:

- of de Unie door een dergelijke lichtvaardige omgang met democratie en mensenrechten niet aan geloofwaardigheid inboet;
- of hij dergelijke misstappen met het oog op een coherent buitenlands beleid niet zou willen tegenwerken;
- of tegen politici die blijkbaar goede contacten met een terreurregime onderhouden niet ook sancties moeten worden genomen?

Antwoord*(21 november 2001)*

De ontmoeting op 5 maart 2001 in Brussel tussen de heer Guy Verhofstadt, premier van België, de heer Louis Michel, Belgisch minister van Buitenlandse Zaken, en president Mugabe van Zimbabwe vond plaats op verzoek van president Mugabe.

De privé-ontmoeting op 6 maart 2001 in Parijs tussen de heer Jacques Chirac, president van de Franse Republiek, en president Mugabe van Zimbabwe vond eveneens op verzoek van president Mugabe plaats. De Raad heeft niet bijgedragen tot de organisatie van deze ontmoetingen, noch daaraan deelgenomen.

Sedert begin maart 2001 heeft de EU besloten een constructieve, kritische en evenwichtige dialoog met Zimbabwe aan te gaan en zich daarbij te laten leiden door de geest van artikel 8 van het Akkoord van Cotonou. De EU is deze dialoog gestart om informatie uit te wisselen en het wederzijdse begrip te bevorderen over zaken die de EU van fundamenteel belang acht voor de betrekkingen tussen de partijen en die bovendien in de tekst van genoemd akkoord zijn opgenomen (artikel 9).

Tijdens zijn zitting van 25 juni 2001 heeft de Raad geen wezenlijke vooruitgang geconstateerd in de lopende politieke dialoog met de regering van Zimbabwe en uiting gegeven aan zijn diepe bezorgdheid over de recente ontwikkelingen in dit land. Hij beklemtoonde daarbij dat de dialoog in de eerste plaats snelle en tastbare resultaten moet opleveren op een aantal gebieden (een einde aan het politieke geweld, volledige toegang voor de EU, concrete maatregelen om de vrijheid van de massamedia te beschermen, onafhankelijkheid van de rechterlijke macht en eerbiediging van zijn uitspraken, en beëindiging van de wederrechtelijke bezetting van bezittingen).

De Raad is overeengekomen de volgende twee maanden een wakend oog te zullen houden op de ontwikkelingen dienaangaande en op de algemene vraagstukken betreffende de rechtsstaat, het economisch beleid en de landhervorming, en gepaste maatregelen te zullen treffen indien onvoldoende vooruitgang wordt geboekt.

(2002/C 81 E/028)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1384/01**van Marco Pannella (TDI) aan de Commissie***(27 april 2001)*

Betreft: Vietnam

Op 10 april j.l. deelde de vice-voorzitter van de Boedhistische eenheidskerk van Vietnam, de Eerwaarde Thich Quang Do, het Internationale Bureau voor Boedhistische Informatie mede dat de Vietnamese politie de telefoonlijnen van het klooster Thanh Minh Zen in Ho Chi Minhstad had afgesneden. Kort daarop werden ook de draadloze verbindingen verbroken. Sindsdien is niets meer van Thich Quang Do vernomen.

Aan de vooravond van het negende Congres van de VPC had Thich Quang Do de leiders van het land opgeroepen tot „meer democratie” en ervoor gepleit een begin te maken met een proces van vreedzame overgang naar democratie, op basis van een brede volksalliantie van personen en groeperingen uit alle politieke en religieuze geledingen. Na deze oproep is de heer Thich Quang Do bedreigd met arrestatie.

Weet de Commissie waar Thich Quang Do zich momenteel bevindt en hoe hij er aan toe is? Heeft zij reeds stappen ondernomen of is zij van plan actie te ondernemen om de Vietnamese autoriteiten te herinneren aan hun plicht om in Vietnam de vrijheid van meningsuiting en de vrijheid van vereniging te eerbiedigen?

Welke initiatieven denkt de Commissie meer in het algemeen te ontwikkelen om te bewerkstelligen dat de leiding van de VCP ernst gaat maken met de politieke en institutionele hervormingen die moeten leiden tot het vestigen van een democratische rechtsstaat en een markteconomie?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie*(31 mei 2001)*

Van de heer Thich Quang Do is vastgesteld dat hij in het Than Minh Zen-klooster in Ho Chi Minh-stad verblijft. Naar verluidt is hij in goede gezondheid, al moet rekening worden gehouden met zijn leeftijd (75 jaar) en het feit dat hij gebukt gaat onder diabetes en hoge bloeddruk.

De delegatie van de Commissie in Hanoi volgt, tezamen met de diplomatieke missies van de lidstaten in Vietnam, zeer nauwlettend alle kwesties op het gebied van de mensenrechten en neemt deel aan alle acties om de bezorgdheid van de Unie bij de Vietnamese autoriteiten kenbaar te maken. De Commissie zal van deze contacten gebruik maken om bijzondere problemen aan de orde te blijven stellen.

*(2002/C 81 E/029)***SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1400/01****van Christos Zacharakis (PPE-DE) aan de Raad***(7 mei 2001)*

Betreft: Toestanden in de Turkse gevangenissen

Het Europees Parlement had in zijn resolutie van 18 januari 2001 van de Turkse autoriteiten geëist dat zij de nodige wettelijke en administratieve maatregelen moesten nemen om een einde te maken aan de wantoestanden in de Turkse gevangenissen en om in hun land de verplichtingen te eerbiedigen die voortvloeien uit het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de internationale verdragen tegen foltering, die door de Turkse regering zijn ondertekend. Drie maanden later blijkt echter dat de toestand alleen maar verder is verslechterd. Volgens betrouwbare berichten zouden er thans 49 gevangenen zijn overleden, terwijl honderden anderen blijvende gezondheidsschade hebben geleden, terwijl het aantal personen dat aan de hongerstaking deelneemt tot 2 000 is gestegen.

Is het nu niet duidelijk dat Turkije in het geheel geen gehoor geeft aan de oproep van het Europees Parlement tot de Turkse regering en aan de overeenkomstige démarche van de Raad van Europa? Welke maatregelen denkt de Raad te nemen om het de Turkse autoriteiten duidelijk te maken dat naleving van de mensenrechten en een functionerende rechtsstaat voorafgaande voorwaarden vormen voor enige samenwerkingsband van hun land met de Europese Unie?

Antwoord*(27 november 2001)*

De Raad betreurt het ten eerste dat de hongerstakingen mensenlevens hebben gekost. Turkije heeft nieuwe wetten aangenomen, waarmee onder meer wordt beoogd de isolering van gevangenissen te versoepelen. Andere maatregelen ter verbetering van het gevangenisregime zijn in voorbereiding. De EU herinnert aan de toezegging van Turkije in het kader van het toetredingspartnerschap om op middellange termijn de detentie-omstandigheden in penitentiaire inrichtingen aan te passen, zodat zij voldoen aan de VN-minimumregels voor de behandeling van gedetineerden en aan andere internationale normen.

Meer algemeen herinnert hij er hoe dan ook dat in dit verband is toegezegd om bij wijze van prioriteit op korte termijn te zorgen voor:

- versterking van de wettelijke bepalingen en vaststelling van alle noodzakelijke maatregelen om de strijd tegen folterpraktijken te intensiveren en de eerbiediging van het Europees Verdrag ter voorkoming van foltering te garanderen;
- verdere aanpassing van de wettelijke procedures inzake voorlopige hechtenis aan de bepalingen van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de aanbevelingen van het Europees Comité inzake de voorkoming van foltering.

De EU blijft erop aandringen dat deze maatregelen spoedig in werking treden en onverkort en ondubbelzinnig worden toegepast, wat ook inhoudt dat de aanbevelingen die het Comité inzake de voorkoming van foltering sedert januari 2001 heeft doen uitgaan, integraal worden uitgevoerd.

(2002/C 81 E/030)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1406/01
van Lord Inglewood (PPE-DE) aan de Raad

(21 mei 2001)

Betreft: Gevolgen van de mond- en klauwzeerziekte voor het gebruik van EU-gelden

Stemt de Raad ermee in dat EU-gelden die zijn toegewezen voor diversificatie, gebruikt worden voor het herstel van bedrijven die ernstig gedupeerd zijn door de gevolgen van de mond- en klauwzeerziekte?

Antwoord

(27 november 2001)

1. De Europese Raad van Stockholm van 23 en 24 maart 2001 heeft uiting gegeven aan zijn verontrusting over de ernst van de situatie in de landbouwsector en aan zijn solidariteit met landbouwers en anderen in plattelandsgemeenschappen. Hij heeft bovendien verklaard dat hij vastbesloten is mond- en klauwzeer en BSE in te dammen en uiteindelijk uit te roeien, en beklemtoond dat de communautaire maatregelen binnen de financiële vooruitzichten moeten blijven.

2. Voorafgaand aan die verklaring heeft de Commissie na een positief advies van het Permanent Veterinair Comité een aantal maatregelen genomen om de verspreiding van die ziekten te voorkomen, met name om het verkeer van dieren te beperken en risicodieren te slachten. Bovendien heeft de Commissie zowel op veterinaire gebied als op het gebied van de gemeenschappelijke marktordening verschillende soorten maatregelen met een financiële bijdrage van de Gemeenschap voorgesteld.

3. Op veterinaire gebied heeft de Commissie voorzien in medefinanciering van de uitroeiingsmaatregelen om de verspreiding van mond- en klauwzeer een halt toe te roepen, en wel ten belope van 60 % van de kosten.

Bovendien komen deze maatregelen bovenop de reeds na de BSE-crisis genomen maatregelen ter ondersteuning van de rundvleesmarkt, die in zijn zitting van juni 2001 door de Raad zijn vastgesteld.

(2002/C 81 E/031)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1415/01
van James Nicholson (PPE-DE) aan de Raad

(21 mei 2001)

Betreft: Religieuze vervolging in Laos

Er is met bezorgdheid gereageerd op de aanhoudende campagne die tot doel heeft mensen te dwingen tot het afzweren van hun christelijke geloof.

Kan de Raad aangeven welke demarches bij de regering van Laos zijn ondernomen en welke toezeggingen zijn verkregen met betrekking tot de bescherming van de godsdienstvrijheid van christenen in Laos?

Antwoord

(21 november 2001)

De Europese Unie heeft in de VN-Mensenrechtencommissie benadrukt dat de regering van Laos de godsdienstvrijheid moet eerbiedigen. Voorts heeft de EU het punt godsdienstvrijheid aan de orde gesteld in de tweede vergadering van het Gemengd Comité EG/Democratische Volksrepubliek Laos op 15/16 mei 2001 te Brussel.

De EU is eveneens ingenomen met de ondertekening door Laos van het VN-Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten en het Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten. De Unie heeft aangeboden Laos te helpen bij de implementatie van beide verdragen.

(2002/C 81 E/032)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1463/01
van Robert Goebbels (PSE) aan de Raad
(21 mei 2001)

Betreft: Illegale visvangst in de EEZ van Mauretanië

Ik kom juist terug uit Mauretanië, waar ik een onderhoud met de minister van visserij gehad heb. Minister Zamel heeft ernstige klachten over 30 tot 40 schepen die regelmatig illegaal aan het werk zijn in de exclusieve economische zone van zijn land. Voor het grootste deel zijn het Aziatische schepen die de Spaanse haven Las Palmas als uitvalsbasis gebruiken en daar ook hun illegale vangnet uit Mauretanische wateren aan land brengen. De vispiraten doen daarmee de Europese vissers oneerlijke concurrentie aan die op grond van het bestaande visserij-akkoord in de EEZ van Mauretanië werken.

Kan de Commissie de informatie uit Mauretanische bron bevestigen? Hoe denkt ze op te treden om een einde te maken aan de illegale visvangst en daarmee de zeerijkdommen van Mauretanië op termijn te helpen in stand te houden?

Antwoord

(20 november 2001)

De Raad is zich bewust van het probleem van de illegale visserij in het algemeen, en van de problemen in de exclusieve economische zone van Mauritanië in het bijzonder, en deelt de bezorgdheid van het geacht lid van het Europees Parlement.

De bestrijding van de illegale visserij heeft de voortdurende aandacht van de Raad, die zijn actieve steun verleent aan initiatieven welke terzake in internationale gremia en verschillende regionale visserij-organisaties zijn genomen.

Opgemerkt zij dat de FAO-raad weldra het internationaal actieplan ten aanzien van illegale, ongemelde en niet-gereguleerde visserij, waaraan de Gemeenschap actief heeft meegewerkt, zal aannemen, en dat dit plan een hoofdstuk bevat betreffende de maatregelen die de havenstaten kunnen nemen om de aanvoer van illegaal gevangen vis te voorkomen.

Wat Mauritanië betreft, heeft de Gemeenschap onlangs onderhandelingen aangeknoopt met het oog op de verlenging van het huidige visserijprotocol, dat op 31 juli 2001 verstrijkt.

Net als in de visserijprotocollen die onlangs met andere derde landen zijn gesloten, zal de Gemeenschap, conform de conclusies van de Raad van 30 oktober 1997 betreffende de visserijovereenkomsten tussen de Europese Gemeenschap en derde landen, alles in het werk stellen om de Mauritaanse autoriteiten ervan te overtuigen een groot deel van de financiële compensatie te besteden aan maatregelen ter versterking van de toezichts- en controlecapaciteit.

(2002/C 81 E/033)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1466/01
van Guido Podestà (PPE-DE) aan de Raad
(21 mei 2001)

Betreft: Vernietiging van het culturele erfgoed in Afghanistan

De vernietiging van de uit de tweede eeuw voor Christus daterende preïslamitische Boeddhabeelden is niet alleen een aantasting van het culturele erfgoed van de hele mensheid en de voortzetting van een culturele catastrofe die begon met de beschadiging van de archeologische vondsten in het museum van Kaboel, maar ook het teken van een fanatisme dat verder gaat dan religie en dat dreigt voort te gaan, ondanks de talrijke oproepen uit verschillende delen van de wereld.

Hoe is de Raad van plan te handelen om het kunst- en cultuurpatrimonium te vrijwaren dat door het huidige regime in Afghanistan wordt bedreigd?

Welke maatregelen is hij van plan te nemen om dit religieus fanatisme in te dijken?

Welke actie is de Raad van plan te ondernemen om de dialoog met de plaatselijke machthebbers te versterken?

Welke samenwerkingsmaatregelen is hij van plan op internationaal niveau te nemen, in het bijzonder met landen als Pakistan, de Verenigde Arabische Emiraten en Saoedi-Arabië, die het Talibanregime hebben erkend, om te proberen tot een verstandhouding te komen?

Antwoord

(20 november 2001)

1. Toen het Taliban-regime meedeelde dat het van plan was kunstvoorwerpen in Afghanistan te vernietigen, heeft de Raad onmiddellijk gereageerd en gepoogd de vernietiging van het rijke culturele erfgoed te beletten. Er werden verschillende demarches ondernomen, onder meer met de Taliban „minister van buitenlandse zaken” Mutawakil, in Pakistan, Saoedi-Arabië en Abu Dhabi. De Raad heeft tevens de bevolen vernietiging krachtig veroordeeld in zijn verklaring van 1 maart 2001. Helaas hebben de Taliban zich nogmaals volstrekt ongevoelig getoond voor de gecombineerde internationale druk en de unanieme veroordeling, ook door andere islamitische landen, van hun barbaarse daden.

2. Het spreekt vanzelf dat de Raad zal blijven pogen een verdere verslechtering van de situatie te voorkomen, zonder niet-realistische verwachtingen te koesteren omtrent de kansen om het onaanvaardbare gedrag van de Taliban te beïnvloeden. Zoals in het gemeenschappelijk standpunt van januari 2001 staat, zal de Raad tevens blijven ijveren voor een einde aan de gevechten in Afghanistan en een politieke regeling door onderhandelingen tussen de oorlogvoerende partijen. Hiervoor zal de Raad deze kwestie aan de orde blijven stellen tijdens de regelmatige politieke-dialoogvergaderingen met Afghanistans buurlanden en die landen verzoeken al hun invloed aan te wenden om in dat land verandering tot stand te brengen.

3. Wat de andere in de vraag genoemde problemen betreft, zij erop gewezen dat de Raad het Europees Parlement reeds herhaaldelijk en uitvoerig heeft geïnformeerd over zijn standpunt inzake diverse aspecten van de situatie in Afghanistan. Aangezien er zich geen bijzondere nieuwe ontwikkelingen hebben voorgedaan, verwijst de Raad het geachte parlamentslid naar de antwoorden op de vragen O-0032/2001, O-0052/2001, H-0170/2001, H-0481/2001 en E-0088/2001.

(2002/C 81 E/034)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1468/01

van Guido Podestà (PPE-DE) aan de Raad

(21 mei 2001)

Betreft: Toestand van vrouw en maatschappij in Afghanistan

In Afghanistan heeft de Taliban een fundamentalistisch regime ingesteld dat gebaseerd is op religieus integrisme en seksuele discriminatie.

De burgeroorlog die in het land al jaren bloed doet vloeien heeft geleid tot vijf miljoen vluchtelingen, meer dan een miljoen gehandicapten en wijd verspreide armoede.

Vrouwen vormen de meerderheid in dit land, waar 700 000 weduwen wonen. De gezinnen waarvoor deze zorgen, leven in uiterst ellendige omstandigheden, die nog worden verergerd door de edicten van de Taliban, die hen verbieden buitenshuis te werken.

Het verbod voor vrouwen om onderwijs te volgen, al is het basisonderwijs, verergert de al ernstige situatie van analfabetisme en onderworpenheid.

Vrouwen hebben als gevolg van deze beperkingen, die neerkomen op een permanente schending van de mensenrechten, zeker het meest te lijden, maar de algemene toestand in de maatschappij is behoorlijk ernstig.

Hoe is de Raad van plan op te treden om de door het huidige regime verdrukte bevolking de nodige steun te verlenen?

Welk actie is de Raad van plan op internationaal niveau te ondernemen om de eerbiediging te garanderen van de burger- en mensenrechten?

Welke actie heeft de Raad op het niveau van de internationale betrekkingen ondernomen om het leveren van wapens en uitrusting aan de fundamentalisten te voorkomen?

Antwoord

(20 november 2001)

In antwoord op verscheidene mondelinge en schriftelijke vragen gedurende de afgelopen weken en maanden heeft de Raad het Europees Parlement herhaaldelijk en uitvoerig geïnformeerd over zijn standpunt betreffende diverse aspecten van de Afghaanse problematiek en met name over maatregelen die zijn genomen met betrekking tot de humanitaire crisis en de verlichting van het lijden van de Afghaanse vrouwen. Aangezien er geen bijzondere nieuwe ontwikkelingen zijn, verwijst de Raad het geachte parlements lid derhalve naar de antwoorden op de vragen O-0032/2001, O-0052/2001, H-0170/2001, H-0481/2001 en E-0088/2001.

(2002/C 81 E/035)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1473/01

van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Commissie

(18 mei 2001)

Betreft: Belemmering van informatie over de naleving van EU-regels en subsidies als gevolg van nationale, regionale en lokale regels over geheimhouding

1. Is het de Commissie bekend dat de Nederlandse provincie Fryslân een notitie inzake „geheimhouding” heeft vastgesteld, die ervan uitgaat dat politici en ambtenaren strafbaar zijn als zij ertoe bijdragen dat vertrouwelijke informatie ter kennis komt van anderen, en dat tot deze anderen ook de Commissie behoort (zie krantenbericht in „Spits” van vrijdag 20 april 2001)?
2. Is het de Commissie tevens bekend dat financiële steun aan het computerbedrijf SCI, die inmiddels heeft geleid tot het door de Commissie terugvorderen van een bedrag van 1,5 miljoen € en tot het verwijt aan een provinciaal politicus dat hij schuldig is aan deze terugvordering omdat hij vertrouwelijke informatie heeft doorgespeeld aan de Commissie, de aanleiding is geweest voor de in vraag 1 bedoelde maatregel?
3. Zijn de Commissie meer gevallen bekend waarin lokale, regionale en nationale overheden in lidstaten zich door geheimhoudingsmaatregelen afschermen tegen onderzoek naar de besteding van door de Europese Unie verstrekte financiële middelen of tegen overtreding van Europese regelgeving? In welke andere lidstaten dan Nederland komen dergelijke maatregelen nog meer voor?
4. Staan maatregelen die politici en ambtenaren verbieden om informatie te melden aan anderen in de weg dat de Commissie kan beschikken over de gewenste informatie met betrekking tot onbedoelde besteding van door de Europese Unie verstrekte financiële middelen en overtreding van Europese regelgeving, en dat zij op grond van deze noodzakelijke informatie in staat is om controles uit te voeren?
5. Ziet de Commissie in het feit dat lokale, regionale en nationale overheden op grond van nationale wetgeving het recht hebben om zichzelf te beschermen tegen het uitlekken van informatie naar anderen, waaronder de Commissie, aanleiding om regels voor het verstrekken van EU-subsidies en het naleven van EU-verplichtingen te vereenvoudigen of te herzien?
6. Indien het antwoord op vraag 5 ontkennend luidt, op welke wijze denkt de Commissie dan te bereiken dat niet telkens opnieuw situaties ontstaan waarbij zij door een tekort aan informatie tot een verkeerde afweging moet komen of terugvordering van gelden achterwege moet laten?

Antwoord van mevrouw Schreyer namens de Commissie*(3 september 2001)*

De Commissie is in dit stadium niet bij machte om op grond van de informatie waarover zij thans beschikt, een uitvoerig advies uit te brengen over het geval dat door het geachte parlementslid wordt aangehaald.

De Commissie heeft evenwel een aantal zaken laten natrekken en er blijkt dat het onderhavige geval wel eens betrekking zou kunnen hebben op het Europees Sociaal Fonds (ESF). De betrokken dienst, te weten directoraat-generaal „Werkgelegenheid”, is ingeschakeld om het nodige onderzoek te doen.

Wel is het hier van belang om de principes van de steunverlening nader toe te lichten:

- Aan de voorwaarden voor de toekenning van steun door de Commissie is stelselmatig de verplichting gekoppeld voor de begunstigde om vrije en volledige toegang te geven tot alle documenten of bewijsstukken die door de controlediensten van de Commissie worden gevraagd. Dit staat duidelijk aangegeven in het vademecum voor subsidies (artikel 8 van de algemene voorwaarden die van toepassing zijn op subsidies van de Europese Gemeenschappen). Indien de begunstigde deze verplichting niet volledig zou nakomen, is de Commissie gerechtigd om de subsidieovereenkomst te beëindigen en om in dat geval de volledige of gedeeltelijke vergoeding van de reeds gestorte bedragen te verlangen.
- Indien de Commissie kennis zou hebben van de invoering door een lidstaat of een instantie van bepaalde regelingen of procedures die deze toegang tot bewijsstukken zouden belemmeren, moet zij uiteraard de nodige corrigerende maatregelen nemen op het financiële vlak en dient zij tevens krachtig en officieel te protesteren tegen de invoering van dergelijke met de communautaire voorschriften strijdige praktijken.

(2002/C 81 E/036)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1475/01
van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Raad

(21 mei 2001)

Betreft: Openbaarheid van EU-documenten

Mag ik de Raad erop wijzen dat antwoord P-3572/00 ⁽¹⁾ (23 april 2001) geen duidelijkheid schept over de gestelde vragen. Volgens het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken is besluit 2000/527/EG ⁽²⁾ tot stand gekomen naar aanleiding van een specifieke aanvraag van een burger waarop de Raad niet wenste in te gaan (P-11 vergadering van woensdag 18 oktober 2000).

Derhalve had ik alsnog graag een antwoord op de in P-3572/00 gestelde vragen.

1. Wanneer werd de betrokken aanvraag ingediend bij de Raad?
2. Wie heeft deze aanvraag ingediend?
3. Op welke documenten had deze aanvraag betrekking?
4. Waarom wenste de Raad niet in te gaan op dit verzoek?
5. In welke zin heeft deze aanvraag en de daaropvolgende weigering de Raad ertoe aangezet om met een spoedprocedure de openbaarheid van Europese documenten terug te schroeven?

⁽¹⁾ PB C 187 E van 3.7.2001, blz. 17.

⁽²⁾ PB L 212 van 23.8.2000, blz. 9.

Antwoord

(20 november 2001)

In antwoord op de vraag van het geachte parlementslid wijst de Raad erop dat de motivering voor de aanneming van Besluit 2000/527/EG uitvoerig is uiteengezet in de overwegingen van dat besluit. De Raad wenst geen commentaar te leveren op de mening die, naar verluidt, een ministerie van een lidstaat over de achtergrond van dit besluit zou hebben geuit.

Zoals de geachte afgevaardigde wellicht weet, bepaalt Verordening (EG) 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad van 30 mei 2001 inzake de toegang van het publiek tot documenten van het Europees Parlement, de Raad en de Commissie⁽¹⁾ dat gevoelige documenten als omschreven in artikel 9, lid 1, van de verordening, overeenkomstig dat artikel op een speciale manier moeten worden behandeld. Zoals reeds is aangestipt in het antwoord op de schriftelijke vraag van het geachte parlementslid E-2846/00 d.d. 11 september 2000, zal de Raad zijn Besluit 93/731/EG van 20 december 1993 betreffende toegang van het publiek tot documenten van de Raad, laatstelijk gewijzigd bij Besluit 2000/527/EG, opnieuw bezien in het licht van de nieuwe bepalingen waarin genoemde verordening voorziet.

⁽¹⁾ PB L 145 van 31.5.2001, blz. 43.

(2002/C 81 E/037)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1477/01
van Rainer Wieland (PPE-DE) aan de Raad

(21 mei 2001)

Betreft: Racisme in Nederland

1. Is de Raad ervan op de hoogte dat het Nederlandse kerkkoor „De Buddys”, dat in Nederland evenveel bekendheid geniet als de Wiener Sängerknaben in het Duitse taalgebied, op een onlangs uitgebrachte cd een lied met de titel „Koop niet bij Oostenrijkers” ten gehore brengt?
2. Is de Raad zich bewust van de historische dimensie van deze titel, vooral tegen de achtergrond van de Duitse geschiedenis in deze eeuw?
3. Weet de Raad of de Nederlandse regering stappen tegen deze en andere xenofobe uitingen onderneemt?

Antwoord

(26 november 2001)

De Raad is zeer actief op het terrein van racismebestrijding, zoals blijkt uit de instelling van het Europees Waarnemingscentrum voor racisme en vreemdelingenhaat en uit de aanneming onlangs, op basis van het nieuwe artikel 13 van het Verdrag, van een richtlijn houdende toepassing van het beginsel van gelijke behandeling van personen, ongeacht ras of etnische afstamming.

De Raad is niet op de hoogte van het specifieke geval waaraan door het geachte parlementslid gerefereerd wordt. Hij zou hoe dan ook niet in staat zijn zich uit te spreken over dergelijke feiten, die onder de bevoegdheid van de lidstaten vallen.

(2002/C 81 E/038)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1487/01
van Jean-Claude Martinez (TDI) aan de Raad

(21 mei 2001)

Betreft: Fraude met diersoep

Ter bestrijding van BSE (gekkedoeienziekte) heeft Frankrijk het gebruik van diersoep voor runderen in juli 1990 verboden. In juli 1996 werd dit verbod aangescherpt door specifiek risicomateriaal als hersenen, milt en ruggenmerg uit te sluiten.

Nu blijkt dat er na 1996 toch duizenden tonnen diersoep voor runderen gefabriceerd zijn en nog steeds op frauduleuze wijze circuleren zoals recentelijk is gebleken.

Welke maatregelen overweegt de Raad te nemen, gezien de ernst van de feiten en het gevaar voor de volksgezondheid?

Is de Raad van plan met name de samenwerking tussen de veterinaire diensten en de fraudebestrijdingsdiensten te versterken?

Antwoord*(21 november 2001)*

Wat de door het geachte parlementslid genoemde feiten betreft, wijst de Raad erop dat het de taak van de lidstaten is om toe te zien op de naleving van de communautaire en nationale regelgeving inzake het gebruik van diermeel en dat zij overtredingen daarvan overeenkomstig hun nationale wetgeving dienen te bestraffen.

De Raad was zich terdege bewust van de problemen met betrekking tot de controle toen hij het tijdelijk verbod op het gebruik van diermeel in diervoeding besprak.

Wat de samenwerking tussen de veterinaire diensten betreft, memoreert de Raad dat deze samenwerking is geregeld bij Richtlijn 89/608/EEG van 29 november 1989⁽¹⁾.

Wél heeft de Commissie een aanscherping voorgesteld van de communautaire regelgeving betreffende de officiële controles op diervoeding (Richtlijn 95/53/EG). De betrokken tekst wordt binnenkort aangenomen.

De samenwerking tussen de verschillende controlerende diensten binnen de afzonderlijke lidstaten valt evenwel uitsluitend onder de verantwoordelijkheid van de lidstaten.

⁽¹⁾ PB L 351 van 2.12.1989.

(2002/C 81 E/039)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1496/01**van Raimon Obiols i Germà (PSE) aan de Raad***(21 mei 2001)*

Betreft: Bezoek van de trojka aan Algerije

Naar aanleiding van het bezoek aan Algerije van de voorzitter van de EU-Raad Anna Lindh en de Hoge Vertegenwoordiger Javier Solana werd meegedeeld dat een van de punten die tijdens de besprekingen met de Algerijnse autoriteiten werd behandeld, betrekking had op de situatie in de Westelijke Sahara.

Zoals bekend ondervindt de uitvoering van het vredesproces in de Westelijke Sahara via het houden van een referendum aanzienlijke problemen die in feite tot een impasse hebben geleid. Secretaris-generaal Kofi Annan van de VN is zich van deze situatie bewust en heeft er in zijn rapport aan de Veiligheidsraad van februari 2001 op gewezen dat hij de Marokkaanse autoriteiten heeft verzocht een document met voorstellen in te dienen op grond waarvan politieke onderhandelingen tussen de partijen kunnen worden aangeknoopt om het proces opnieuw in beweging te brengen. Zo breekt een nieuwe fase aan en doet zich een nieuwe mogelijkheid voor, waarbij de EU haar verantwoordelijkheid dient te nemen en haar invloed moet aanwenden.

Is de Raad zich in deze situatie bewust van zijn mogelijkheden om invloed op de partijen uit te oefenen teneinde deze impasse te doorbreken waaronder de bevolking niet alleen zwaar te lijden heeft, maar die ook het gevaar in zich bergt dat het geweld weer oplaat en de spanning in de Maghreb toeneemt?

Is de Raad van mening dat de EU een actieve rol dient te spelen om bij te dragen aan een vreedzame regeling voor de Westelijke Sahara?

Onlangs vond in Algiers een vergadering plaats van de Raad van ministers van de Arabische Maghreb Unie. Verder werden door politici die verantwoordelijk zijn voor het euromediterrane beleid van de EU successievelijk verklaringen afgelegd waarin zij zich uitspraken voor bevordering van de interregionale samenwerking en de zuid-zuid-samenwerking. Is de Raad van mening dat de noodzakelijke ontwikkeling van een open markt in de Maghreb denkbaar is zonder voorafgaande overeenstemming met de betrokken partijen over het geschil in de Westelijke Sahara?

Antwoord*(26 november 2001)*

Het conflict in de Westelijke Sahara is vanzelfsprekend slecht voor de politieke en economische integratie in de Unie van de Arabische Maghreb. Niettemin heeft de secretaris-generaal van de Verenigde Naties in

zijn jongste verslag de mening uitgesproken dat „er aanzienlijke vooruitgang is geboekt” bij het bereiken van een antwoord op de vraag of Marokko bereid is voor de Westelijke Sahara enige decentralisatie van het gezag aan te bieden of te ondersteunen die „echt en diepgaand is en strookt met de internationale wetgeving”. Op basis hiervan heeft de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties het mandaat voor MINURSO tot 30 juni 2001 verlengd teneinde de persoonlijk gezant van de secretaris-generaal, de heer James Baker, meer tijd te bieden om met de partijen, ofwel apart ofwel tijdens een bijeenkomst van de partijen, overleg te plegen.

De Raad verleent zijn volle steun aan de inspanningen van de VN. De EU is klaar om haar goede diensten aan te bieden en te helpen bij elke vreedzame oplossing. Het voorzitterschap staat hiervoor in contact met de heer Baker.

Dit conflict heeft consequenties op humanitair gebied en de EU is veruit de grootste donor van humanitaire bijstand aan de vluchtelingen uit de Westelijke Sahara die in de kampen in Tindouf verblijven. De financiële steun van ECHO bedraagt 21 miljoen € in 1999/2001. Bovendien werd onlangs 3,7 miljoen € toegezegd om de voedselsituatie in de kampen te verbeteren.

De Raad verheugt zich over de nieuwe pogingen die tijdens de recente ministeriële bijeenkomst van de UAM zijn ondernomen om de samenwerking binnen de Maghreb op diverse niveaus opnieuw op gang te brengen. Hij heeft er nota van genomen dat Algerije en Marokko zijn overeengekomen om de Westelijke Sahara-kwestie in VN-verband en niet als een bilaterale aangelegenheid te behandelen.

(2002/C 81 E/040)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1500/01
van Emmanouïl Bakopoulos (GUE/NGL) aan de Raad

(21 mei 2001)

Betreft: Hongerstaking van de gevangenen in Turkije

180 dagen geleden zijn politieke gevangenen in Turkije een hongerstaking begonnen uit protest tegen de nieuwe cellen (van het F-type) die de Turkse regering wil invoeren en die de politieke gevangenen volledig isoleren.

Tot nu toe hebben 20 personen het leven verloren maar de Turkse regering blijft op haar standpunt staan.

Kan de Raad zeggen hoeveel doden er nog moeten vallen voordat hij beslist drastische maatregelen te nemen tegen dit land dat lid wil worden van de Europese Unie?

Ik wil er ook op wijzen dat er geen antwoord is gekomen op mijn vraag E-4111/00 aan de Raad over precies hetzelfde onderwerp. Mijn vraag is aan de Raad voorgelegd op 18.12.2000 en had volgens artikel 44, lid 6 van het reglement van het Europees Parlement binnen zes weken beantwoord moeten zijn.

Na navraag bij de diensten van het Parlement heb ik geconstateerd dat de Raad zich ondanks de herhaalde (drie) aanmaningen niet de moeite heeft getroost op mijn vraag te antwoorden.

Dit betekent een belediging voor de werkzaamheden van het Parlement, zet de Raad ongenadig in zijn hemd, doet ernstige vragen rijzen over zijn objectiviteit, en doet denken dat er ook elders dan in Turkije een democratisch probleem is.

Vindt de Raad misschien dat het Europees Parlement geen rol mag vervullen? Indien dit zo is, dan zou het eerlijker zijn dit duidelijk te maken, zodat er niet nutteloos over en weer wordt geschreven.

Antwoord

(21 november 2001)

Wat de vertraging bij het beantwoorden van de vragen van de geachte parlementsleden door de Raad betreft herinnert de Raad aan het antwoord dat hij reeds gegeven heeft, met name op de vragen E-1299/00, E-1300/00, P-1541/00.

De Raad betreurt het ten eerste dat de hongerstakingen in Turkije nog steeds tot verlies aan mensenlevens leiden. De Raad heeft er herhaaldelijk bij de Turkse autoriteiten op aangedrongen alle passende maatregelen te nemen om meer doden te vermijden en gevolg te geven aan de aanbevelingen van het Comité inzake de voorkoming van folteringen van de Raad van Europa, zulks door middel van wetswijzigingen en praktische maatregelen.

De Raad merkt op dat de Turkse regering er al voor heeft gekozen samen te werken met het Comité inzake de voorkoming van folteringen van de Raad van Europa, dat totnogtoe vier bezoeken heeft gebracht aan Turkije naar aanleiding van de hongerstakingen. Wetswijzigingen zijn van kracht geworden of zullen binnenkort van kracht zijn, waaronder een aantal wijzigingen om het isolement van gevangenen te verminderen. De Raad dringt er bij de Turkse regering op aan de nieuwe wetten spoedig en overeenkomstig de aanbevelingen van het Comité inzake de voorkoming van folteringen toe te passen, aangezien de naleving door Turkije van het Europees Verdrag ter voorkoming van foltering een prioriteit op korte termijn van de partnerschapsovereenkomst vormt.

De Raad memoreert tevens dat in het toetredingspartnerschap met Turkije dat op 8 maart 2001 door de Raad is aangenomen, de hervorming van de penitentiaire inrichtingen een prioriteit op middellange termijn is.

De Raad en de lidstaten zullen de kwestie in het kader van de versterkte politieke dialoog met de Turkse regering aan de orde blijven stellen; de meest recente gelegenheid hiervoor was de zitting van de Associatieraad EG-Turkije op 26 juni 2001. Bovendien benutten de Raad en de lidstaten hun contacten met de Turkse partners, waaronder de Turkse ministers van Binnenlandse Zaken en Justitie, in Ankara en elders om hun bezorgdheid over de hongerstakingen duidelijk naar voren te brengen.

De Raad is ingenomen met het recente bezoek aan Ankara door leden van de Gemengde Parlementaire Commissie EU-Turkije als een belangrijke bijdrage aan de gezamenlijke inspanningen van het Europees Parlement, de Raad en de Commissie om de Turkse regering aan te zetten de politieke hervormingen voort te zetten en het nodige te doen om een eind te maken aan de hongerstakingen.

(2002/C 81 E/041)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1502/01

van Jacqueline Foster (PPE-DE) aan de Raad

(21 mei 2001)

Betreft: Financiering Ghali Leo satelliet navigatiesysteem

Het memo waarin melding wordt gemaakt van voorlopige financiering door de particuliere sector ten bijdrage van 300 miljoen € heeft nadere toelichting. Kan de Raad voorbeelden geven van bedrijven die met meer financiering hebben ingestemd? Kan de Raad voorts de berichten bevestigen volgens welke de financiële toezeggingen vanuit de particuliere sector zullen komen te vervallen als niet in juni 2001 een duidelijk politiek besluit wordt genomen over de definitieve fase?

Zou de Raad omwille van de transparantie duidelijkheid kunnen verschaffen over zijn plannen met betrekking tot de financiering van dit project en kunnen aangeven of hij, indien de belangstelling van de particuliere sector onvoldoende mocht blijken, het project uitsluitend ten laste van de EU- begroting zal financieren, met inbegrip van de 220 miljoen € per jaar die nodig zullen zijn om de lopende projectkosten te dragen? Kan de Raad tenslotte de jongste gegevens verstrekken over de bijdragen die van individuele lidstaten zullen worden ontvangen?

Antwoord

(27 november 2001)

De contacten tussen de Commissie en het in het Galileo-project geïnteresseerde bedrijfsleven hebben geleid tot de ondertekening van een „memorandum of understanding” inzake de vaststelling van de voorwaarden voor de deelneming van de particuliere sector aan de ontwikkelingsfase van het Galileo-programma voor radionavigatie per satelliet. De Raad was geen partij bij die contacten, maar heeft wel nota genomen van de levendige belangstelling van het bedrijfsleven voor het Galileo-project.

Tijdens zijn zitting van 5 april jl. heeft de Raad een resolutie over Galileo aangenomen⁽¹⁾, waarin een werkprogramma wordt vastgesteld met een nauwkeurig tijdschema voor de nog te nemen besluiten. Volgens dat werkprogramma zou de Raad tijdens zijn zitting van 27 en 28 juni 2001 de voorafgaande omschrijving vaststellen van de diensten die Galileo kan verlenen. Hij kan uiteraard niet vooruitlopen op de besluiten die in december 2001 of later nog moeten worden genomen.

De Raad is in zijn resolutie van april overeengekomen onmiddellijk na de goedkeuring van die resolutie, overeenkomstig de mechanismen van het financieel reglement van de trans-Europese netwerken, financiële middelen ten belope van 100 miljoen € voor het jaar 2001 vrij te maken en in december 2001 een besluit te nemen over de vrijmaking van de resterende TEN-kredieten (te weten 450 miljoen €) en over de oprichting van een voor het beheer van het Galileo-project verantwoordelijke entiteit.

De Raad, die eraan herinnerde dat de Europese Raad in opeenvolgende bijeenkomsten, met name in Stockholm, de doelstelling van een in hoge mate private financiering heeft bevestigd, heeft de Commissie verzocht zo spoedig mogelijk een aanbestedingsprocedure te beginnen, waarbij een overzicht van alle projectfasen wordt gegeven, zodat de particuliere sector geleidelijk over de langere termijn bij het project betrokken kan worden, en de door Galileo te verstrekken commerciële en openbare diensten in kaart kunnen worden gebracht, en daarbij te vermelden welke inkomsten ze zouden kunnen genereren en welke begeleidende maatregelen daarvoor nodig zouden zijn. Daarmee kunnen ook de voorwaarden worden verduidelijkt voor de betrokkenheid van de particuliere sector over de langere termijn. Het resultaat van de beoordeling van de offertes zal begin november beschikbaar zijn als basis voor een besluit van de Raad vóór eind 2001. Bij dat besluit zal tevens het maximumbedrag aan communautaire middelen worden bepaald dat beschikbaar zal zijn voor de stationeringsfase en de exploitatiefase.

Het partnerschap overheid-particuliere sector is erkend als een fundamenteel onderdeel voor het welslagen van Galileo. De Europese Raad zelf heeft deze opvatting herhaalde malen bevestigd, en heeft laatstelijk tijdens zijn bijeenkomst te Stockholm verklaard dat de particuliere sector de uitdaging met betrekking tot deelname aan en financiering van het project moet aanvaarden door middel van een bindende toezegging voor de uitvoeringsfase. Er zij in dit verband op gewezen dat de particuliere sector al concreet op dit verzoek heeft gereageerd door zich met de ondertekening van eerder genoemd „memorandum of understanding” reeds vast te leggen voor de ontwikkelingsfase (2001-2005), die voorafgaat aan de stationeringsfase (2006-2007).

De Raad zal vóór eind 2001 een besluit moeten nemen waarin onder andere de voorwaarden voor de langlopende verbintenis van de particuliere sector worden gepreciseerd en wordt bepaald wat het maximum is van de middelen uit communautaire kredieten die beschikbaar zijn voor de stationeringsfase en de exploitatiefase van het Galileo-project. Wat de eventuele bijdrage van de verschillende lidstaten betreft, is uitdrukkelijk bepaald dat geen enkele bijdrage uit extra nationale middelen verplicht zal zijn.

⁽¹⁾ PB C 157 van 30.5.2001.

(2002/C 81 E/042)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1517/01

van Glyn Ford (PSE) aan de Raad

(21 mei 2001)

Betreft: Uitstel Europese verkiezingen

Kan de Raad aangeven welke procedurele en tijdstechnische voorzieningen zouden moeten worden getroffen wanneer eventueel wordt besloten de Europese verkiezingen uit te stellen, mochten zich in deze of gene lidstaat omstandigheden voordoen die het voeren van verkiezingscampagnes om redenen van volksgezondheid of soortgelijke motieven zouden verhinderen?

Antwoord

(21 november 2001)

In het kader van de huidige wetgeving — meer bepaald de Akte betreffende de verkiezing van de vertegenwoordigers in het Europees Parlement door middel van rechtstreekse algemene verkiezingen, zoals gehecht aan het besluit van de Raad van 20 september 1976 — is voorzien in een duidelijke procedure voor de vaststelling van de data van de Europese verkiezingen.

Op grond van artikel 10, lid 1, van genoemde akte heeft de Raad bepaald dat de eerste verkiezingen voor het Europees Parlement in de periode van 7 tot en met 10 juni 1979 dienden plaats te vinden. De latere verkiezingen vinden plaats in de overeenkomstige periode van het laatste jaar van de legislatuurperiode van vijf jaar.

Luidens artikel 10 kan echter een andere periode voor de data van de Europese verkiezingen worden vastgesteld. Die periode valt ten vroegste een maand vóór en uiterlijk een maand na de periode die overeenkomt met de voor de eerste verkiezingen bepaalde periode. Dit besluit moet door de Raad met eenparigheid van stemmen worden genomen, na raadpleging van het Europees Parlement.

(2002/C 81 E/043)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1523/01
van Luciano Caveri (ELDR) aan de Raad

(21 mei 2001)

Betreft: Chemische en bakteriologische wapens in Rusland

In allerlei rapporten wordt gewezen op de ernstige risico's in verband met het enorme arsenaal aan chemische en bakteriologische wapens dat in Rusland als erfenis opgeslagen ligt. Anders dan bij kernwapens zijn er geen plannen om deze wapens te vernietigen.

Acht de Raad het opportuun om samen met de Russen programma's op te stellen voor het verkrijgen van volledige gegevens en daarna in concreto over te gaan tot vermindering en vernietiging van de gevaarlijke producten, mede om de Europese burgers te beschermen?

Antwoord

(21 november 2001)

Overeenkomstig artikel VII, lid 5, van het Chemische Wapens Verdrag stelt een staat die partij is bij dit verdrag de Organisatie voor het verbod van chemische wapens (OVCW) in kennis van de voor de toepassing van het Chemische Wapens Verdrag genomen wetgevende en bestuurlijke maatregelen. De Russische Federatie is partij bij genoemd verdrag. In de Uitvoerende Raad van de OVCW worden bijgevolg regelmatig gedetailleerde voortgangsverslagen over de Russische programma's voor de vernietiging van chemische wapens besproken.

Op 17 december 1999 heeft de Raad een gemeenschappelijk optreden tot vaststelling van een samenwerkingsprogramma van de Europese Unie voor non-proliferatie en ontwapening in de Russische Federatie aangenomen. Het programma heeft tot doel, de Russische Federatie te steunen in haar pogingen om te komen tot wapenbeheersing en ontwapening. In dat kader zullen installatiediensten en uitrusting voor een bedrag van ongeveer 6 miljoen € ter beschikking worden gesteld ten behoeve van projecten gericht op de vernietiging van chemische wapens in Gorny. Momenteel worden nog andere acties met betrekking tot massavernietigingswapens in de Russische Federatie overwogen.

(2002/C 81 E/044)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1534/01
van Ioannis Soulidakis (PSE) aan de Raad

(7 juni 2001)

Betreft: Bestrijding van de teelt van cannabis en opium in Libanon

Volgens berichten in de internationale pers was een van de gevolgen van de jarenlange burgeroorlog in Libanon dat traditionele landbouwproducten vervangen werden door de illegale teelt van cannabis en opium. Tot op heden heeft de verleende steun aan Libanon voor het herstel en de ontwikkeling van een gezonde landbouweconomie in het land, die een definitief einde moet maken aan teelten die verband houden met de illegale handel in drugs, nog niet de verwachte resultaten opgeleverd. In diezelfde persberichten wordt verwezen naar steun van de VS, maar is er nergens sprake van dergelijke inspanningen van de Europese Unie.

Kan de Raad, gezien het grote belang van de bestrijding van de illegale handel in drugs en de bescherming van de Europese samenleving tegen deze pest, antwoorden op de volgende vragen:

1. Welke concrete programma's voor steun aan Libanon onderzoekt de Raad?
2. Onderzoekt de Raad de financiering van programma's ter bestrijding van de teelt van cannabis en opium en ter ondersteuning van de landbouweconomie in Libanon en, zo ja, welke?
3. Kan de Raad meedelen of er via MEDA programma's ten voordele van Libanon worden gefinancierd en, zo ja, welke?
4. Wordt er concreet samengewerkt met de gerechtelijke autoriteiten in Libanon om de illegale teelt en de distributienetwerken van illegale drugs te bestrijden?

Antwoord

(26 november 2001)

1. Ingevolge de inwerkingtreding van het Verdrag van Amsterdam en de aanneming van de gemeenschappelijke strategie voor het Middellandse-Zeegebied door de Europese Raad van Feira van 19 en 20 juni 2000, heeft de Raad in mei 2001 een aanvulling op de in 1995 goedgekeurde onderhandelingsrichtsnoeren voor de Euro-mediterrane associatieovereenkomst met Libanon aangenomen. Deze aanvulling is gericht op versterking van de samenwerking op verschillende gebieden van justitie en binnenlandse zaken, waaronder samenwerking inzake illegale drugs.

2. Volgens de aanvulling op het mandaat werken de partijen in het kader van hun respectieve bevoegdheden samen om een evenwichtige en geïntegreerde benadering van de drugskwestie te garanderen. Beleid en activiteiten in verband met drugs zijn gericht op het terugdringen van de levering en van de handel van en de vraag naar illegale drugs, alsmede op een effectievere controle op precursoren. In het kader van de desbetreffende bepalingen komen de partijen overeen welke samenwerkingsmethoden nodig zijn om die doelstellingen te bereiken. De activiteiten worden gebaseerd op gezamenlijk overeengekomen principes, in de geest van de speciale zitting van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van 1998. De samenwerking tussen de partijen omvat tevens technische en administratieve bijstand, met name op de volgende terreinen: opstelling van nationale wetgeving en nationaal beleid; oprichting van instellingen en informatiecentra; opleiding van personeel; onderzoek; en de preventie van oneigenlijk gebruik van precursoren voor de illegale productie van drugs. De partijen kunnen ook overeenkomen de samenwerking tot andere terreinen uit te breiden.

3. De door het geachte parlamentslid aangesneden kwestie van MEDA-financiering voor programma's om Libanon te helpen de teelt van cannabis en opium te bestrijden, valt onder de bevoegdheid van de Europese Commissie.

(2002/C 81 E/045)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1535/01

van Ioannis Souladakis (PSE) aan de Commissie

(22 mei 2001)

Betreft: Bestrijding van de teelt van cannabis en opium in Libanon

Volgens berichten in de internationale pers was een van de gevolgen van de jarenlange burgeroorlog in Libanon dat traditionele landbouwproducten vervangen werden door de illegale teelt van cannabis en opium. Tot op heden heeft de verleende steun aan Libanon voor het herstel en de ontwikkeling van een gezonde landbouweconomie in het land, die een definitief einde moet maken aan teelten die verband houden met de illegale handel in drugs, nog niet de verwachte resultaten opgeleverd. In diezelfde persberichten wordt verwezen naar steun van de VS, maar is er nergens sprake van dergelijke inspanningen van de Europese Unie.

Kan de Commissie, gezien het grote belang van de bestrijding van de illegale handel in drugs en de bescherming van de Europese samenleving tegen deze pest, antwoorden op de volgende vragen:

1. Welke concrete programma's voor steun aan Libanon worden momenteel door de Commissie uitgevoerd?
2. Heeft de Commissie programma's gefinancierd ter bestrijding van de teelt van cannabis en opium en ter ondersteuning van de landbouweconomie in Libanon en, zo ja, welke?
3. Kan de Commissie meedelen of er via MEDA programma's ten voordele van Libanon worden gefinancierd en, zo ja, welke?
4. Wordt er concreet samengewerkt met de gerechtelijke autoriteiten in Libanon om de illegale teelt en de distributienetwerken van illegale drugs te bestrijden?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(19 juli 2001)

1. Er worden thans geen EU-hulpprogramma's overwogen om steun te verlenen in de strijd tegen de teelt van verdovende middelen en de drugshandel.

2. In 1994 werd de regering van Libanon een schenking van 600 000 € gedaan voor opleidingen, technische bijstand en uitrusting voor het uitvoeren van controle op de drugshandel. In hetzelfde jaar werd met het Programma van de Verenigde Naties voor internationale drugsbestrijding (UNDCP) een overeenkomst ondertekend voor een schenking van 1 400 000 €, gericht op alternatieve teelten in de Bekaa-vallei.

In 1996 werd aan de „Groupe Internationale de Recherche en Toxicomanie” en de „Fédération Internationale des Universités Catholiques” een schenking van 164 032 € gedaan voor de opleiding van opleiders bij het leren hanteren van de problemen bij drugsverslaving.

De niet-gouvernementele organisatie (NGO) „SOS Drug International” heeft in 1998 139 870 € geschonken gekregen voor het oprichten van een opvangcentrum en om te helpen bij de herintegratie van drugsverslaafden in Libanon.

3. Libanon heeft in het tijdvak 1995-1999 (MEDA I) 145 miljoen € aan schenkingen ontvangen ter ondersteuning van de administratieve, sociale en economische hervormingen, alsmede nog eens 21 miljoen € rentesubsidie over een lening van de Europese Investeringsbank in de milieusector. De vijf voornaamste gebieden die door de subsidies van de Gemeenschap worden ondersteund betreffen het herstel van het openbare bestuur, een programma voor investeringsplanning, modernisering van de industrie, een structurele aanpassingsfaciliteit en de oprichting van een fonds voor sociale en economische ontwikkeling.

Bijstand krachtens MEDA II (vanaf 2000) is gericht op economische en fiscale hervormingen, de tenuitvoerlegging van de Associatieovereenkomst (naar verwachting eind 2001 te sluiten), alsook op bevordering van de handel.

4. De twee in 1994 gefinancierde projecten hielden nauwe samenwerking in met het ministerie van binnenlandse zaken en andere autoriteiten in Libanon die zich geplaagd zien voor de illegale teelt van en handel in verdovende middelen.

(2002/C 81 E/046)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1579/01 van Adeline Hazan (PSE) aan de Raad

(28 mei 2001)

Betreft: Recht op gezinshereniging

De volgende Raad JBZ van 28 en 29 mei 2001 zal van gedachte wisselen over het voorstel voor een Europese richtlijn inzake het recht op gezinshereniging.

Deze tekst is van wezenlijk belang voor het garanderen van een normaal gezinsleven, waarin is voorzien door artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, volgens welk iedereen recht heeft op eerbiediging van zijn gezinsleven.

Er rijst echter enige ongerustheid over het lot van dit voorstel: sommige lidstaten willen namelijk een stap terug zetten en ingrijpend gaan sleutelen aan het voorstel, terwijl het juist een eerste concrete en moedige stap wil zijn naar de „communautarisering” van de derde pijler. Zo willen zij:

- de wachttijd voor ingezetenen van derde landen voor het aanvragen van gezinshereniging verlengen tot meer dan een jaar;
- het aantal gezinsleden dat voor gezinshereniging in aanmerking komt streng beperken en gezinsleden in oplopende lijn, ongehuwde stellen en ten laste zijnde meerderjarige kinderen uitsluiten;
- de gezinsleden niet het recht verlenen meteen van bij hun aankomst in het gastland een beroepsbezigheid uit te oefenen;
- de lidstaten de mogelijkheid bieden de verblijfsvergunning van de leden van het herenigde gezin in te trekken indien in de loop van de twee jaren die op de hereniging volgen de voorwaarden niet meer vervuld zijn.

De door het Europees Parlement gewijzigde ontwerp-richtlijn is een sleuteltekst die moet kunnen rekenen op de onvoorwaardelijke steun van de Raad. Wat is het precieze standpunt van de Raad hieromtrent? Zal de Raad erop toezien dat ideologieën die stoelen op een selectieve en anachronistische visie op het Europese burgerschap geen kans krijgen?

Antwoord

(21 november 2001)

De Commissie heeft op 21 januari 2000 een voorstel ingediend voor een richtlijn van de Raad inzake het recht op gezinshereniging. Naar aanleiding van het advies dat het Europees Parlement op 6 september 2000 heeft uitgebracht, heeft de Commissie op 11 oktober 2000 een gewijzigd voorstel ingediend.

Dat gewijzigde voorstel is tijdens verscheidene lezingen van de tekst grondig besproken. Aangezien er over een aantal fundamentele kwesties nog geen overeenstemming bereikt kon worden, onder andere over de personen die voor gezinshereniging in aanmerking komen of de verschillende termijnen die in deze context in acht genomen moeten worden, worden de besprekingen over de ontwerp-richtlijn door de bevoegde Raadsinstanties voortgezet.

(2002/C 81 E/047)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1580/01

van Cecilia Malmström (ELDR) aan de Raad

(28 mei 2001)

Betreft: Néjib Hosni, gewetensgevangene in Tunesië

Néjib Hosni, die talloze internationale prijzen heeft ontvangen voor zijn inzet voor de verdediging van de mensenrechten en een van de oprichters van de Conseil national des libertés en Tunisie (CNTL), de nationale raad voor vrijheden in Tunesië, is in juni 1994 gearresteerd op grond van een verzonnen aanklacht van valsheid in geschrifte. Na zonder bewijs in een oneerlijk proces in 1996 te zijn veroordeeld tot acht jaar gevangenisstraf, werd hij aan het eind van dat jaar na een internationale solidariteitscampagne voorwaardelijk vrijgelaten.

In december 2000 werd Hosni opnieuw gearresteerd en veroordeeld tot vijftien dagen gevangenis wegens „niet-naleving” van een gerechtelijk besluit op grond waarvan hij zijn beroep als advocaat vijf jaar niet mocht uitoefenen. Dit was een willekeurig verbod, omdat het een schending is van de huidige wetgeving ter regulering van de juridische stand. Néjib Hosni is thans gedwongen de resterende vijfenhalf jaar van de veroordeling tot acht jaar in het proces van 1996 uit te zitten.

Voorts hebben de aanvallen en intimidatie door de regering, waaraan Hosni en andere verdedigers van de mensenrechten onderworpen zijn, een niveau zonder precedent bereikt. De detinering van Hosni, de opschorting van de activiteiten van de Ligue tunésienne des droits de l'homme (LTDH), de Tunesische mensenrechtenliga, het toenemend aantal processen tegen de leiders van LTDH en CNTL, alsmede fysieke aanvallen op de leiders en activisten van deze en andere civiele organisaties zijn slechts enkele voorbeelden van de verslechtering van de situatie van de mensenrechten in Tunesië.

Welke maatregelen denkt de Raad te nemen om een einde te maken aan de druk en aanvallen op de verdedigers van de mensenrechten in Tunesië en om invloed uit te oefenen op de Tunesische regering om Néjib Hosni onmiddellijk en onvoorwaardelijk vrij te laten en hem bewegingsvrijheid in Tunesië en in het buitenland toe te staan?

Antwoord

(26 november 2001)

Met betrekking tot de heer Néjib Hosni neemt de Raad er met voldoening nota van dat deze ten gevolge van een presidentieel pardon op 12 mei 2001 na bijna vijf maanden gevangenschap is vrijgelaten uit de El-Kef-gevangenis. Tevens neemt hij er nota van dat twee andere politieke gevangenen, de heer Béchir Abid en de heer Haroun Mbarek, eind mei, zij het voorwaardelijk, zijn vrijgelaten. Beiden zijn lid van in Tunesië verboden politieke partijen. Tenslotte is de Raad verheugd over de vrijlating van Sihem Ben Sedrine op 11 augustus en hij hoopt dat de aanklacht inzake belediging van een ambtenaar, die tegen haar is ingediend, in overeenstemming met een gepaste rechtsprocedure zal worden afgehandeld.

De Raad zal mensenrechtenkwesties, met inbegrip van individuele gevallen zoals dat van de heer Hosni, bij de Tunesische autoriteiten aan de orde blijven stellen wanneer de noodzaak zich voordoet en op elk niveau dat hij gepast acht, ook in zijn politieke dialoog met Tunesië.

(2002/C 81 E/048)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1585/01

van John Cushnahan (PPE-DE) aan de Raad

(1 juni 2001)

Betreft: Voorstel voor een politiemacht en grensbeveiligingsdienst voor heel Europa

De Duitse kanselier Gerhard Schroeder heeft onlangs een oproep gedaan dat Europa zich beter organiseert met een eenheid naar FBI-model om de internationale misdaad te verhinderen om misbruik te maken van een Europa zonder grenzen. Staat het onderwerp op de agenda van de eerstvolgende Raad van ministers van Binnenlandse Zaken en Justitie? Zo niet, voor wanneer mag de behandeling verwacht worden?

Antwoord

(21 november 2001)

Er zijn bij de Raad geen formele initiatieven of voorstellen voor een politiemacht en grensbeveiligingsdienst voor heel Europa ingediend.

(2002/C 81 E/049)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1590/01

van Frank Vanhecke (TDI) aan de Raad

(1 juni 2001)

Betreft: Kwestie Cyprus

Bij zijn bezoek aan Brussel eind april heeft Ergün Ölgün, afgezet van de Turks-Cypriotische president Rauf Denktaş, in niet mis te verstane bewoordingen gewaarschuwd voor een escalatie in het latente Turks-Griekse conflict op het eiland Cyprus, mocht Europa gevolg geven aan de overeenkomst die de EU-leiders op de top van Helsinki bereikten in december 2000 en de splitsing op het eiland niet beschouwen als een rem op de toetreding van het eiland tot de EU (European Voice, 3 mei 2001).

Ergün Ölgün, woordvoerder van de Turks-Cypriotische regering, gewaagde van „niet te overziene gevolgen” mochten de toetredingsgesprekken met Cyprus voortgezet worden zonder officiële onderhandelingen met de Turks-Cypriotische regering.

1. Heeft de Raad gereageerd op deze duidelijke dreigementen van Turks-Cypriotische zijde?
2. Welk standpunt neemt de Raad in omtrent de VN-voorstellen om tot een federatie te komen op Cyprus, voorstel verworpen door de Turks-Cypriotische regering?
3. Welke stappen zal de Raad in de volgende zes maanden ondernemen om de hereniging van het verdeelde eiland te bevorderen?
4. Acht de Raad het niet wenselijk om elke vorm van toetredingsgesprekken met Turkije uit te sluiten zolang dit land wederrechtelijk Noord-Cyprus bezet?

Antwoord

(27 november 2001)

Voor Turkije en de Turkse Cyprioten kan er geen twijfel bestaan over het standpunt van de EU ten aanzien van Cyprus. Het zou misplaatst zijn indien de Raad telkens reageerde wanneer een Turks Cyprioot zijn mening te kennen geeft. De Raad memoreert in het algemeen de standpunten die de Europese Raad ten aanzien van de kwestie Cyprus heeft ingenomen, meer in het bijzonder tijdens de bijeenkomsten in Helsinki (zie punt 9a en b van de conclusies van het voorzitterschap) en in Nice (zie punt 56 van de conclusies van het voorzitterschap). Bij vele andere gelegenheden is Turkije en de Turkse Cyprioten trouwens duidelijk gemaakt dat de kwestie-Cyprus moet worden opgelost op basis van de inspanningen van de secretaris-generaal van de VN en dat het wenselijk is — mede in het belang van Turkije zelf — dat een eengemaakt Cyprus toetreedt tot de EU.

De secretaris-generaal van de VN heeft in november „mondelinge opmerkingen” voorgelegd als basis voor de verdere besprekingen tussen de partijen. De EU geeft haar krachtige steun aan de inspanningen van de secretaris-generaal van de VN om voor de kwestie-Cyprus een alomvattende regeling te treffen, maar heeft nog geen commentaar geleverd op de inhoud van die „mondelinge opmerkingen”.

De EU zal er bij Turkije op blijven aandringen de Turkse Cyprioten aan te moedigen opnieuw met de secretaris-generaal van de VN te onderhandelen en hem te ondersteunen om het in december 1999 gestarte proces op succesvolle wijze af te ronden. De politieke dialoog naar aanleiding van de meest recente zitting van de Associatieraad EU-Turkije op 26 juni 2001 is voor de Raad en voor de Commissie opnieuw een gelegenheid geweest deze standpunten voor het voetlicht te brengen.

Met Turkije kunnen pas toetredingsonderhandelingen worden aangevat wanneer het land voldoet aan de politieke criteria van Kopenhagen zoals gespecificeerd in het Partnerschap voor de toetreding met Turkije van 8 maart 2001. Wat Cyprus betreft, staat in het partnerschap voor de toetreding onder „Versterkte politieke dialoog en politieke criteria” de volgende prioriteit voor de korte termijn (2001): „Overeenkomstig punt 9a van de conclusies van Helsinki, intensieve ondersteuning, in de context van de politieke dialoog, van de inspanningen van de secretaris-generaal van de VN om het proces dat moet leiden tot een algehele regeling van de kwestie-Cyprus op succesvolle wijze af te ronden”.

In het Partnerschap voor de toetreding met Turkije staat dat er verdere stappen dienen te worden genomen om te voldoen aan de criteria van Kopenhagen en vooral om in 2001 verdere vooruitgang te boeken bij de verwezenlijking van de specifieke prioriteiten van dit Partnerschap voor de toetreding. In dit verband heeft de Europese Raad van Gotenburg verklaard dat het Partnerschap voor de toetreding de hoeksteen is van de pretoetredingsstrategie voor Turkije.

(2002/C 81 E/050)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1596/01 van André Brie (GUE/NGL) aan de Raad

(21 mei 2001)

Betreft: Situatie met betrekking tot het Verdrag inzake chemische wapens

Het Verdrag inzake chemische wapens behoort tot de meest veelomvattende en belangrijkste internationale ontwapeningsverdragen. Het controlemechanisme waarin dat verdrag voorziet, werd destijds als voorbeeld geroemd, niet in de laatste plaats door de regeringen van de lidstaten van de EU. Door het verdrag

onderwerpen verdragsluitende partijen zich voor het eerst onder gelijke voorwaarden aan een effectieve internationale controle. Het technische secretariaat van de organisatie voor het verbod van chemische wapens heeft inmiddels ca. 1000 internationale inspecties uitgevoerd, waarvan twee derde betrekking hadden op opslagplaatsen en fabrieken voor de productie van chemische wapens, en een derde op de chemische industrie.

De inspecties hebben inmiddels aan doeltreffendheid en onafhankelijkheid ingeboet. Ten eerste werden de inspecteurs, bijvoorbeeld op grond van additionele voorschriften, gedwongen om aan het einde van de inspectie fotokopieën van hun controlerapporten over de geïnspecteerde partij te overleggen. Ten tweede verkeert de organisatie in een financiële crisis, omdat belangrijke lidstaten hun financiële verplichtingen niet zijn nagekomen. Tal van noodzakelijke controles, vooral bij de chemische industrie, kunnen momenteel om financiële redenen niet worden uitgevoerd.

Heeft de situatie met betrekking tot het Verdrag inzake chemische wapens al op de agenda van de Raad gestaan en welke stappen worden eventueel door de Raad overwogen om de financiële crisis waarin de organisatie voor het verbod van chemische wapens verkeert te bezweren?

Hoe beoordeelt de Raad het feit dat controlevoorschriften achteraf zijn gewijzigd en beschouwt hij dat als een verdragswijziging die in tegenspraak is met artikel XV van het verdrag, dat voorziet in een speciale procedure en ratificatieprocessen in alle staten die partij zijn bij het verdrag?

Is de Raad bereid een internationaal hulpprogramma voor de vernietiging van de chemische wapens in Rusland te ondersteunen?

Antwoord

(29 november 2001)

De Raad deelt de bezorgdheid van het geachte parlementslid over de moeilijke financiële situatie bij de Organisatie voor het verbod van chemische wapens. In de door het voorzitterschap namens de EU afgelegde verklaring tijdens de 6e Conferentie van staten die partij zijn bij het Verdrag inzake chemische wapens (Den Haag, 14-18 mei 2001) benadrukte de EU dat de situatie vastberaden maatregelen vereist voor het „oplossen van de acute financiële problemen en voor het aanpakken van de structurele begrotingsproblemen” en wees zij op het belang van deze kwestie voor de volledige en doeltreffende uitvoering van het Verdrag.

Wat de nadere bepalingen inzake de inspecties betreft, is in de „Verificatiebijlage” bij het Verdrag in afdeling II, „algemene verificatieregels” in punt 50 het volgende bepaald: „de geïnspecteerde Staat die Partij is bij dit Verdrag ontvangt op zijn verzoek kopieën van de door het Technisch Secretariaat verzamelde informatie en gegevens met betrekking tot zijn inrichting(en)”.

Op 17 december 1999 nam de Raad een gemeenschappelijk optreden aan tot vaststelling van een samenwerkingsprogramma van de Europese Unie voor non-proliferatie en ontwapening in de Russische Federatie. Doel van het programma is de Russische Federatie te steunen in haar streven naar wapenbeheersing en ontwapening. In dat kader zullen installatiediensten en apparatuur ter waarde van bijna 6 miljoen € worden verstrekt voor projecten die bestemd zijn voor de fabriek ter vernietiging van chemische wapens in Gornj.

(2002/C 81 E/051)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1609/01

van Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) aan de Raad

(1 juni 2001)

Betreft: Maltees — officiële EU-taal

Wordt het Maltees een officiële EU-taal als Malta toetreedt en welke voorbereidingen worden met het oog hierop getroffen?

Antwoord*(21 november 2001)*

Gememoreerd zij dat volgens artikel 290 van het EG-Verdrag de regeling van het taalgebruik door de instellingen der Gemeenschap met eenparigheid van stemmen door de Raad wordt vastgesteld. Deze regeling is neergelegd in Verordening nr. 1 van de Raad van 15 april 1958, laatstelijk gewijzigd toen in 1995 nieuwe lidstaten tot de Gemeenschap toetraden, waarin de officiële talen van de EU worden opgesomd. De kwestie van het Maltees als toekomstige officiële taal van de Unie is nog niet besproken in het kader van de lopende toetredingsonderhandelingen met Malta. Voor alle kandidaat-lidstaten waarmee onderhandelingen zijn begonnen, moet het onderhandelingshoofdstuk „Instellingen” nog worden geopend.

*(2002/C 81 E/052)***SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1624/01****van Michl Ebner (PPE-DE) aan de Commissie***(12 juni 2001)*

Betreft: Voorstel ter bevordering van het gebruik van biobrandstoffen

Al heel vaak heeft de Commissie verklaard van plan te zijn een groter gebruik van weer aangroeiende grondstoffen te bevorderen. Oliehoudende zaden nu zijn een belangrijke bron voor biobrandstoffen, en uit een vergroting van de productie zou een hele reeks voordelen voortvloeien, zoals bijv. het gebruik van „schone energie”, de beschikbaarheid van eiwitrijk maaisel dat bij de productie van diesel uit oliehoudende zaden ontstaat, dat op internationaal niveau kan worden gebruikt als instrument voor marktevenwicht.

Kan de Commissie medelen waarom zij tot nu toe geen specifiek voorstel heeft goedgekeurd ter bevordering van het gebruik van biobrandstoffen?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie*(19 oktober 2001)*

De Commissie wil blijven streven naar bevordering van de toepassing van biobrandstoffen in het vervoer.

Momenteel wordt gewerkt aan een mededeling over een strategie op middellange en lange termijn voor alternatieve brandstoffen, met voorstellen voor twee richtlijnen, een over een minimumpercentage biobrandstoffen op de totale hoeveelheid brandstoffen die op de Europese markt wordt verkocht en een andere over de mogelijkheid van belastingvermindering voor biobrandstoffen.

Overeenkomstig het werkprogramma voor 2001 zou de Commissie vóór eind oktober 2001 de mededeling moeten aannemen.

*(2002/C 81 E/053)***SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1628/01****van Christos Zacharakis (PPE-DE) aan de Raad***(12 juni 2001)*

Betreft: Veroordeling van Turkije door het Europees Hof voor de rechten van de mens

In zijn recent arrest van 10 mei heeft het Europees Hof voor de rechten van de mens Turkije veroordeeld voor aanhoudende massale schendingen van de mensenrechten op Cyprus sedert het jaar 1974, en zodoende heeft het de Republiek Cyprus in het gelijk gesteld.

De Turkse regering heeft niet gewacht om te verklaren dat zij het arrest van het Europees Hof voor de rechten van de mens niet zal erkennen, ook al heeft zij in 1990 officieel de rechtsmacht van dit hof

erkend. In het verleden heeft zij dezelfde negatieve houding aangenomen tegenover een soortgelijke uitspraak van 1996 van ditzelfde hof in de zaak-Loizidou.

1. Welke directe maatregelen zal de Raad nemen om te verzekeren dat de arresten van het Europees Hof voor de rechten van de mens door Turkije worden gerespecteerd?
2. Welke gevolgen vloeien voort uit de Turkse houding, waarmee dit land herhaaldelijk zijn verplichtingen schendt tegenover de Europese instellingen in het perspectief van zijn toetreding tot de Europese Unie? Hoe zullen deze gevolgen concreet gestalte krijgen in het kader van de politieke en economische betrekkingen van de Europese Unie met Turkije?

Antwoord

(29 november 2001)

De EU heeft niet de macht om arresten van het Europees Hof voor de rechten van de mens ten uitvoer te laten leggen. Toch neemt zij iedere gelegenheid te baat, met name in de verstrekte politieke dialoog met Turkije, om het land erop te wijzen dat het al zijn internationale verbintenissen, en niet het minst die op het gebied van de mensenrechten, moet eerbiedigen; daaronder vallen ook de beslissingen van het Europees Hof voor de rechten van de mens.

Turkije is er zich er terdege van bewust dat aan de politieke criteria van Kopenhagen voldaan moet zijn voordat toetredingsonderhandelingen kunnen beginnen en dat het lidmaatschap vereist dat aan alle criteria van Kopenhagen is voldaan. De EU heeft haar prioriteiten op dit gebied vastgelegd in het Partnerschap voor de toetreding met Turkije⁽¹⁾, waarin o.a. staat dat de rechten en vrijheden van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden gegarandeerd en toegepast moeten worden als integrerend deel van het „acquis communautaire”.

Het Partnerschap voor de toetreding bevat tevens een conditionaliteitsbepaling op basis waarvan de bijstand van de Gemeenschap voor de financiering van projecten via de pretoetredingsinstrumenten voor Turkije wordt verstrekt op voorwaarde dat Turkije voldoet aan de verplichtingen die het is aangegaan in het kader van de Associatieovereenkomst, de douane-unie en besluiten van de Associatieraad EG-Turkije op dit gebied, bijvoorbeeld inzake de handelsregeling voor landbouwproducten. Onder de huidige omstandigheden moet Turkije verdere stappen zetten wil het voldoen aan de criteria van Kopenhagen, en in het bijzonder vooruitgang boeken om de specifieke prioriteiten van dit toetredingspartnerschap in 2001 te kunnen verwezenlijken.

⁽¹⁾ PB L 85 van 24.3.2001.

(2002/C 81 E/054)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1636/01

van Juan Naranjo Escobar (PPE-DE) aan de Commissie

(12 juni 2001)

Betreft: Europese hypotheekmarkt

De harmonisering van de hypotheeknormen als gevolg van de toepassing van de nieuwe Europese gedragscode inzake leningen zal de situatie op de Europese hypotheekmarkt aanzienlijk wijzigen.

Deze gedragscode, waarmee de financiële instellingen en de consumenten reeds hebben ingestemd, moet nog worden goedgekeurd door de vijftien lidstaten, die bezwaren kunnen inbrengen of de tekst kunnen wijzigen.

Kan de Commissie mededelen hoe het staat met dit dossier en of er een concrete termijn is vastgesteld voor de goedkeuring van de gedragscode door de lidstaten, zodat eindelijk een Europese hypotheekmarkt kan ontstaan, in weerwil van de pogingen van sommige lidstaten om hun interne markt te blijven afschermen?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie*(3 september 2001)*

De Commissie heeft Europese verenigingen van banken die woningkredieten aanbieden en Europese consumentenverenigingen samengebracht in een poging om hen tot een akkoord te brengen over de voorwaarden van een vrijwillige gedragscode betreffende voorlichting inzake woningkredieten in de pre-contractuele fase. De onderhandelingen werden na meer dan drie jaar succesvol afgerond en op 5 maart 2001 werd door de onderhandelende partijen een vrijwillige gedragscode ondertekend. Het gaat om een overeenkomst tussen het bedrijfsleven en consumenten en hoeft als dusdanig niet goedgekeurd te worden door de lidstaten.

De Commissie verleende ook politieke steun aan de vrijwillige gedragscode.

Daartoe vaardigde de Commissie een aanbeveling ⁽¹⁾ uit die de code steunt en die:

- kredietgevers die woningkredieten aanbieden, ongeacht of zij lid zijn van de verenigingen en federaties die over de code onderhandeld hebben, uitnodigt om de aanbeveling en bijgevolg de code na te leven;
- lidstaten uitnodigt om alle noodzakelijke stappen te ondernemen zodat alle pre-contractuele voorlichting die is vastgelegd in de nationale wetgeving en die de pre-contractuele voorlichting van de code aanvult, kan worden samengevoegd met de voorlichting opgenomen in het Europees gestandaardiseerd Informatieblad, zodat de grensoverschrijdende vergelijkbaarheid gewaarborgd wordt.

De bedoeling is de consumentenbescherming te verbeteren en het voor de consumenten gemakkelijker te maken de relatieve voordelen te vergelijken van vergelijkbare producten die door verschillende kredietgevers van woningkredieten aangeboden worden. De aanbeveling verbindt kredietgevers ertoe de consumenten algemene informatie te verstrekken over de verschillende aangeboden producten, de soorten rente (vast, variabel of combinaties van beide), alle bijkomende kosten verbonden met hypotheekkrediet, enz. De klant kan ook een op de persoonlijke situatie toegesneden analyse krijgen van zijn persoonlijke verplichtingen. Deze analyse vermeldt in een gestandaardiseerd document (Europees gestandaardiseerd Informatieblad) het precieze bedrag van elke aflossing, het totale bedrag dat moet betaald worden in de volledige termijn van het hypotheekkrediet, de mogelijkheden en voorwaarden voor vervroegde terugbetaling van de gekozen hypotheekkredietformule enzovoorts. Dit maakt het voor de klant gemakkelijker de aanbiedingen van verschillende kredietgevers te vergelijken, mogelijk zelfs grensoverschrijdend.

Kredietgevers van woningkredieten hebben zes maanden de tijd om te kennen te geven of ze de code willen naleven en tot 12 maanden om de noodzakelijke maatregelen te nemen. Daarom zouden alle aangesloten kredietgevers uiterlijk op 30 september 2002 aan de voorwaarden van de code en de aanbeveling moeten voldoen. Voor de lidstaten met nationale wetgeving die pre-contractuele voorlichting bevat die moet samengevoegd worden met de informatie van het gestandaardiseerde informatieblad, geldt dezelfde tijdslimiet.

De Commissie heeft een centraal register opgezet waarin wordt vermeld of kredietgevers zich bij de aanbeveling en de code hebben aangesloten. Dit centrale register zal eind september 2001 worden gepubliceerd op de website van het directoraat-generaal Interne Markt.

Het directoraat-generaal Gezondheid en Consumentenbescherming heeft in het kader van een afzonderlijk maar verwant initiatief overlegd met belanghebbenden (nationale experts, vertegenwoordigers van consumenten en bedrijfsleven, met Parlementaire commissies als waarnemer) over een herziening van de Richtlijn van 1987 inzake het consumentenkrediet ⁽²⁾. Dienaangaande is een discussienota op de website ⁽³⁾ van dit directoraat-generaal geplaatst. Een van de onderwerpen van discussie is de haalbaarheid van het huidige onderscheid tussen (ongedekt) consumentenkrediet en (gedekt) woningkrediet of „hypotheekkrediet”/woningkrediet in het licht van de groeiende rol van „door hypotheek gedekt” consumentenkrediet. Dit probleem zal geanalyseerd worden rekening houdend met de doeltreffendheid van de code.

⁽¹⁾ COM(2001) 477 def. van 1.3.2001.

⁽²⁾ Richtlijn 87/102/EEG van de Raad van 22 december 1986 betreffende de harmonisatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van de lidstaten inzake het consumentenkrediet, PB L 42 van 12.2.1987.

⁽³⁾ http://europa.eu.int/comm/consumers/policy/developments/cons_cred/cons_cred1a_en.pdf.

(2002/C 81 E/055)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1637/01
van Robert Goebbels (PSE) aan de Raad

(12 juni 2001)

Betreft: Besluit van de Ecofin-raad van Versailles

De Europese Commissie, de Raad en de Europese Centrale Bank verschuilen zich voortdurend achter het zogenaamd besluit van de Ecofin-raad van Versailles dat er geen biljetten in omloop gebracht mogen worden vóór 1 januari 2002, om elke vraag om het publiek al vooraf van euro's te voorzien van de hand te wijzen. Maar de Ecofin-raad van Versailles was een informele bijeenkomst van de ministers van Economische Zaken en Financiën, en het verdrag kent geen enkele besluitbevoegdheid toe aan raadsvergaderingen die informeel plaatsvinden. Wat is dan de rechtskracht van het besluit waar Europese Commissie, Raad en Europese Centrale Bank zich op beroepen om zich te verzetten tegen de voorziening van het publiek met kleine coupures vóór de 1ste januari 2002, die niet meer dan redelijk is?

(2002/C 81 E/056)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1639/01
van Robert Goebbels (PSE) aan de Raad

(12 juni 2001)

Betreft: Vroegtijdige bevoorrading van het publiek met euro's

De actiegroep „Euro 50 Group” onder voorzitterschap van Edmond Alphandéry, gewezen minister van Economie en Financiën in Frankrijk, is onlangs bijeengekomen in Berlijn om een overzicht van de stand van zaken in de voorbereiding van de eurozone op de invoering van de gemeenschappelijke munt per 1 januari 2002 te maken. Ze stelt vast dat de meeste geldautomaten in de landen van de eurozone maar 2 cassettes voor de uit te geven biljetten hebben. Concreet betekent dat dat die automaten niet tegelijk biljetten van 5 en 10 euro, en van 20 en 50 euro zullen kunnen afgeven. Het zijn juist de grote coupures die onder het publiek verspreid zullen worden. Daarmee dreigt er begin volgend jaar een gebrek aan kleine coupures te ontstaan, wat de handel bij de invoering van de euro het leven moeilijker maakt.

Waarom wil de Raad het grote publiek geen gelegenheid geven om zich al op voorhand te bevoorraden, bijvoorbeeld in de periode van Kerstmis van dit jaar tot nieuwjaar, met een reeks van 2 biljetten van 5 en één biljet van 10 euro, naar het voorbeeld van de reeks munten voor in totaal 20 euro, waar het publiek zich in verschillende landen al vóór einde december van zal kunnen voorzien?

Gecombineerd Antwoord
op de schriftelijke vragen E-1637/01 en E-1639/01

(26 november 2001)

In het kader van informele bijeenkomsten zijn de ministers niet bevoegd om in de plaats van de Raad besluiten te nemen. Niettemin kunnen zij zich dan in het openbaar uitspreken over onderwerpen van gemeenschappelijk belang.

De ministers en de presidenten van de Centrale Banken hebben tijdens de informele bijeenkomst van Versailles in september 2000 inderdaad de problematiek van de invoering van de euro besproken, en met name suggesties met betrekking tot een vroegtijdige bevoorrading gedaan. Zij hebben het evenwel niet opportuun geacht dat de ECB over zou gaan tot wijziging van de bij het richtsnoer van de ECB van 10 januari 2001 vastgestelde regeling voor vroegtijdige bevoorrading in verband met de omschakeling op de chartale euro in 2002.

Zoals bekend, bepaalt artikel 106 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap dat de ECB het alleenrecht heeft machtiging te geven tot de uitgifte van bankbiljetten binnen de Gemeenschap.

(2002/C 81 E/057)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1647/01
van Ilda Figueiredo (GUE/NGL) aan de Commissie

(12 juni 2001)

Betreft: Ondernemingsraden en ontslagen

In Portugal, net als in andere landen van de Europese Unie, sluiten steeds meer ondernemingen de poorten en verplaatsen multinationals hun fabrieken naar Oost-Europa en Azië. Hierdoor verliezen duizenden werknemers hun baan, neemt de werkgelegenheid steeds verder af en ontstaan hoge sociaal-economische kosten voor met name de rechtstreeks getroffen gebieden, waardoor de sociaal-economische samenhang in het gedrang komt.

Om slechts een paar recente voorbeelden voor Portugal te noemen zij verwezen naar het voornemen van de Engelse groep Marks & Spencer om haar winkels te sluiten, de plannen van J.C. Clark om duizenden werknemers te ontslaan, de sluiting van het Franse Moda Real en van de tot de Engelse groep Coats and Clark behorende Vesticom. Voorts zijn er verschillende multinationals op elektronica gebied die hun activiteiten in Portugal terugschroeven, zoals Delphy en Indelma, en oefent Siemens in de onderneming Tyco druk op de werknemers uit om hun contracten te annuleren.

Verscheidene van deze multinationals hebben communautaire en nationale steun ontvangen en laten zich net als in het verleden uitsluitend door winstbejag leiden. Derhalve zijn spoedmaatregelen vereist om deze situatie een halt toe te roepen.

De Commissie wordt derhalve verzocht mee te delen welke spoedmaatregelen zij denkt te nemen om de werknemers van deze ondernemingen te beschermen.

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(3 september 2001)

De Commissie hecht het grootste belang aan de sociale gevolgen van de herstructurering van ondernemingen.

Wat de bestaande Europese wetgeving inzake de bescherming van de werknemers bij herstructurering van ondernemingen betreft, is de nationale wetgeving ter uitvoering van een aantal richtlijnen op het gebied van het arbeidsrecht en de arbeidsbetrekkingen van toepassing. Deze wetgeving moet derhalve worden nageleefd. Het gaat hierbij met name om Richtlijn 98/59/EG van de Raad van 20 juni 1998 betreffende de aanpassing van de wetgevingen van de lidstaten inzake collectief ontslag⁽¹⁾ en Richtlijn 77/187/EG van de Raad van 14 februari 1977 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten betreffende het behoud van de rechten van de werknemers bij overgang van ondernemingen, vestigingen of onderdelen daarvan⁽²⁾, als gewijzigd bij Richtlijn 98/50/EG van de Raad van 29 juni 1998⁽³⁾.

Aangezien deze richtlijnen in het nationale recht zijn omgezet, is het aan de nationale bestuurlijke of gerechtelijke autoriteiten om te besluiten of in de door het geachte parlementslid aan de orde gestelde gevallen overtredingen hebben plaatsgevonden.

De Commissie heeft herhaaldelijk benadrukt dat het nodig is dat ervoor wordt gezorgd dat herstructureringen van ondernemingen op een sociaal aanvaardbare wijze plaatsvinden en heeft bijgevolg onderstreept dat de rechten van de werknemers op informatie en raadpleging dringend moeten worden versterkt, met name in de context van het grote aantal herstructureringen en de talrijke fusies en overnames waarmee wij bijna dagelijks worden geconfronteerd.

Dit was het voornaamste punt van zorg van de Commissie bij de opstelling van haar voorstel voor een richtlijn van de Raad tot instelling van een algemeen kader betreffende de informatie en de raadpleging van de werknemers in de Europese Gemeenschap⁽⁴⁾ waarover op 11 juni 2001 door de Raad een politiek akkoord over een gemeenschappelijk standpunt is bereikt. Het doel van deze richtlijn is de verbetering van de informatie- en raadplegingsrechten van de werknemers die in afzonderlijke ondernemingen werkzaam zijn, alsook de aanvulling van de lacunes in de bepalingen inzake de voorlichting en de raadpleging van werknemers op nationaal en communautair niveau. De richtlijn moet worden gezien als een concreet antwoord op communautair niveau op de zorgen van de Europese burgers als gevolg van de onzekerheid die ontstaat door de opeenvolgende golven van massale bedrijfsherstructureringen, fusies, overnames, enz. die normaliter vergezeld gaan van ontslagen.

Zodra deze richtlijn definitief door de Raad en het Parlement is goedgekeurd en in de lidstaten wordt toegepast, zal zij de werknemers in ondernemingen met ten minste 50 werknemers (ook als zij filialen van een multinationale groep zijn) een aantal basisrechten toekennen: het recht op informatie over recente en komende ontwikkelingen in de activiteiten van de onderneming, over de economische en financiële situatie van de onderneming, het recht om geïnformeerd en geraadpleegd te worden over werkgelegenheidskwesties en besluiten die waarschijnlijk zullen leiden tot aanzienlijke veranderingen in de werkorganisatie, alsook het recht om te weten hoe de onderneming van plan is om deze veranderingen door te voeren.

Bovendien heeft de Commissie op 18 juli 2001 een Groenboek inzake de sociale verantwoordelijkheid van ondernemingen goedgekeurd, waarin wordt onderstreept dat herstructurering op een sociaal verantwoordelijke wijze betekent dat wordt gezocht naar een evenwicht tussen de belangen en zorgen van alle belanghebbenden die door de veranderingen en besluiten worden getroffen.

In haar agenda voor het sociaal beleid⁽⁵⁾ heeft de Commissie de oprichting van een in de Stichting van Dublin te ontwikkelen waarnemingspost voor veranderingen voorgesteld. Het voorstel is goedgekeurd door de Europese Raad van Stockholm die heeft verklaard dat een dergelijke waarnemingspost (Europees waarnemingscentrum voor het veranderingsproces (EMCC)) zo spoedig mogelijk moet worden opgericht. De eerste vergadering van de stuurgroep van het EMCC vond plaats op 6 juni 2001 en er zal een startconferentie op 23 oktober 2001 worden gehouden.

Als conclusie kan worden gesteld dat Europa het hoofd moet bieden aan industriële herstructureringen — die kunnen bijdragen aan een sterker concurrentievermogen en een grotere economische groei — en de sociale gevolgen daarvan door een combinatie van innovatie met sociale samenhang en door een verbetering van zijn vermogen om met veranderingen om te gaan. De Commissie gaat uit van een omvattende aanpak, zoals hierboven geschetst, door het verbeteren van ons vermogen om vooruit te lopen op en om te gaan met veranderingen via de waarnemingspost van Dublin; door het creëren van wettelijke mechanismen om te zorgen voor een passende bescherming van de werknemers bij industriële herstructureringen; en door het ontwikkelen van de sociale verantwoordelijkheid van de ondernemingen.

⁽¹⁾ PB L 225 van 12.8.1998.

⁽²⁾ PB L 61 van 5.3.1977.

⁽³⁾ PB L 201 van 17.7.1998.

⁽⁴⁾ COM(98) 612 def.

⁽⁵⁾ COM(2000) 379 def.

(2002/C 81 E/058)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1656/01

van Raimon Obiols i Germà (PSE) aan de Raad

(12 juni 2001)

Betreft: Schadelijke belastingconcurrentie

De OESO werkt al een aantal jaren aan een internationale code ter beperking van schadelijke belastingconcurrentie. In toenemende mate is men het eens over de noodzaak een einde te maken aan belastingparadijzen, grootschalige belastingontduiking en witwassen van geld afkomstig uit de criminaliteit. In dit verband verzocht een aan de OESO verbonden orgaan, de Groep voor internationale financiële actie, in juni 2000 meer dan dertig landen om hun belastingstelsel toe te lichten en publiceerde een lijst met een vijftiental landen die niet erg coöperatief waren. Dit initiatief kon rekenen op steun van de Amerikaanse regering.

In mei 2001 verklaarde de nieuwe minister van Financiën van de regering Bush dat deze actie tegen de belastingparadijzen niet overeenkwam met de fiscale en economische prioriteiten van de nieuwe Amerikaanse regering en hij voegde er op een wijze die geen tegenspraak duldt aan toe dat de VS geen enkele poging zullen steunen om aan een land de hoogte van de belastingtarieven of de inrichting van het belastingstelsel voor te schrijven en aan geen enkel initiatief zullen deelnemen om de belastingstelsels in de wereld te harmoniseren.

Dergelijke verklaringen hebben uiteraard tot verontrusting geleid bij een groot deel van de internationale gemeenschap, die verantwoordigd is over het feit dat uit de georganiseerde criminaliteit afkomstig geld momenteel ongestraft in internationaal verband kan circuleren en bezorgd over de kennelijke weigering van de nieuwe Amerikaanse regering om mee te werken aan enig initiatief inzake mondiaal bestuur.

1. Wat denkt de Raad te doen om ervoor te zorgen dat de EU positieve resultaten behaalt in de strijd tegen de belastingparadijzen en het witwassen van geld?
2. Is de Raad voornemens dit onderwerp hoog op de Transatlantische agenda te plaatsen?

Antwoord

(6 december 2001)

De Raad wil het geachte parlamentslid er allereerst aan herinneren dat de buitengewone Europese Raad van 21 september 2001, uitgaande van de constatering dat de strijd tegen de financiering van terrorisme van doorslaggevend belang is en dat een energiek internationaal optreden noodzakelijk is om die strijd een optimaal effect te doen sorteren, aan de Raden Ecofin en Justitie en Binnenlandse Zaken heeft verzocht de nodige maatregelen ter bestrijding van iedere vorm van financiering van terroristische activiteiten te treffen, met name door in de komende weken de uitbreiding van de werkingssfeer van de richtlijn inzake het witwassen van geld, alsmede het kaderbesluit inzake de bevrozing van vermogensbestanddelen aan te nemen. Op 17 oktober 2000 heeft de Raad, bijeen in zijn gezamenlijke formatie Economische en Financiële Zaken/Justitie en Binnenlandse Zaken de oproep herhaald die de Europese Raad van Tampere aan de lidstaten heeft gericht om de bepalingen van de witwasrichtlijn, het Verdrag van Straatsburg van 1990 en de aanbevelingen van de Financial Action Task Force (FATF) volledig uit te voeren, ook in al hun afhankelijke gebieden.

Voorts hebben de lidstaten zich in het kader van de Gedragscode inzake een belastingregeling voor ondernemingen met het oog op de afschaffing van schadelijke belastingmaatregelen, verbonden tot bevordering van de aanneming van de beginselen van de code in derde landen en in gebieden waarop het EG-Verdrag niet van toepassing is. In het bijzonder hebben de lidstaten die afhankelijke of geassocieerde gebieden bezitten of die in andere gebieden bijzondere verantwoordelijkheden dragen of fiscale voorrechten genieten, zich in het kader van hun grondwettelijke voorschriften ertoe verbonden dat de beginselen van de code in deze gebieden worden toegepast.

Tenslotte hebben het voorzitterschap en de Commissie, in het kader van de besprekingen over het voorstel voor een richtlijn betreffende de belasting op inkomsten van spaargelden van niet-ingezetenen, in overeenstemming met de conclusies van de Europese Raad van Feira, besprekingen geopend met de Verenigde Staten en de voornaamste derde landen (Zwitserland, Liechtenstein, Monaco, Andorra, San Marino) om de aanneming van gelijkwaardige maatregelen in deze landen te bevorderen; tegelijkertijd zijn de betrokken lidstaten besprekingen begonnen met hun in de conclusies genoemde afhankelijke of geassocieerde gebieden (de Kanaaleilanden, het eiland Man en de afhankelijke of geassocieerde gebieden in het Caribisch gebied) om ervoor te zorgen dat deze gebieden maatregelen treffen die identiek zijn aan die welke binnen de Gemeenschap zullen worden toegepast.

Tot slot wijst de Raad het geachte parlamentslid op de verbintenis van de lidstaten op het gebied van de bestrijding van schadelijke belastingconcurrentie in het kader van de OESO.

(2002/C 81 E/059)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1662/01

van José Ribeiro e Castro (UEN) aan de Raad

(1 juni 2001)

Betreft: Onveiligheid in Zuid-Afrika. Moorden binnen de Portugese gemeenschap

De wijze waarop het apartheidsregime van Zuid-Afrika is afgebouwd, de overgangsmaatregelen en het functioneren van de democratische instellingen in de afgelopen jaren hebben op internationaal niveau grote waardering weggedragen, waarbij een belangrijke plaats werd weggelegd voor de bewonderenswaardige rol van Nelson Mandela. Niemand zal dit in twijfel trekken.

De afgelopen jaren gaat Zuid-Afrika echter gebukt onder een golf van gewelddadige criminaliteit die blijkbaar verband houdt met de ernstige sociale problemen en die de Zuid-Afrikaanse gemeenschap danig ontwricht. Met name de aldaar wonende Portugezen — in hoofdzaak middenstanders — zijn hiervan het doelwit.

Afgelopen weekeinde is in Kaapstad weer een Portugese middenstander vermoord. Het slachtoffer was Noel Bernardo Nunes, 65 jaar oud, die al veertig jaar in Zuid-Afrika woonde. Sinds het begin van dit jaar zijn er al een tiental Portugezen vermoord en over de afgelopen vier jaar heeft de golf van geweld volgens de pers al 388 Portugese slachtoffers geëist, met name in Johannesburg en omgeving.

Binnen de Portugese gemeenschap hebben deze feiten terecht tot grote onrust geleid en enkele maanden geleden zijn de aldaar wonende Portugezen dan ook de straat opgegaan om toereikende bescherming te eisen. Dit initiatief is evenwel door een serie misverstanden en onbegrip van de kant van de Zuid-Afrikaanse regering tot een betreurenswaardige vete uitgroeid. Dit onderwerp ligt politiek gezien natuurlijk gevoelig, hoewel het van essentieel belang is dat doeltreffende maatregelen worden getroffen om de veiligheid van personen op gepaste wijze te waarborgen en mensen adequaat te beschermen.

Deze Portugese burgers zijn ook burgers van de Europese Unie. De Europese Unie bevindt zich in een goede positie om demarches te ondernemen bij de Zuid-Afrikaanse autoriteiten en de noodzakelijke hulp te bieden.

Kan de Raad derhalve mededelen of hij de intensivering van de gewelddadige criminaliteit in Zuid-Afrika, waarvan zoveel Portugezen het slachtoffer zijn geworden en die terecht tot grote verontrusting heeft geleid, op de voet volgt? Welke stappen heeft de Raad reeds op dit gebied bij de Zuid-Afrikaanse regering genomen of is hij van plan te nemen?

Antwoord

(21 november 2001)

In antwoord op de vraag van het geachte parlementslid kan de Raad bevestigen dat hij de escalatie van de gewelddadige criminaliteit in Zuid-Afrika op de voet volgt en zal blijven volgen. Zoals het geachte parlementslid ongetwijfeld weet, is de escalatie van de gewelddadige criminaliteit in Zuid-Afrika een algemeen probleem dat alle rassen, nationaliteiten en lagen van de bevolking in het land, en niet alleen de Portugese gemeenschap, aangaat. Zuid-Afrika is evenwel een onafhankelijk land met een democratisch verkozen regering en de Raad blijft ervan overtuigd dat de Zuid-Afrikaanse autoriteiten alles in het werk stellen om deze onfortuinlijke situatie in het land onder controle te krijgen en de mensenrechten te eerbiedigen.

De Raad is zich echter eveneens bewust van de moeilijke economische situatie waarin Zuid-Afrika verkeert, en financiert daarom al enkele jaren het Europees Programma voor de wederopbouw en ontwikkeling in Zuid-Afrika (EPRD), één van de breedst opgezette ontwikkelingsprogramma's die de EU voor een individueel land financiert. Een aantal van de vele programma's die de EU in het kader van het EPRD financiert, is gericht op de verbetering van het sociale bestel in Zuid-Afrika, zoals de verbetering van gezondheidszorg en huisvesting en de bestrijding van drugsgerelateerde problemen. Eén van de programma's is ook gericht op de versterking van de capaciteiten en de institutionele ontwikkeling van de Zuid-Afrikaanse politiediensten. Met die positieve acties tracht de EU de kwaliteit van het bestaan in Zuid-Afrika te verbeteren en aldus ook het geweld tegen te gaan.

(2002/C 81 E/060)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1675/01

van Per-Arne Arvidsson (PPE-DE) aan de Commissie

(14 juni 2001)

Betreft: Kernenergie en klimaatverandering

Volgens het op initiatief van vice-voorzitter mevrouw de Palacio uitgebrachte Groenboek „Op weg naar een Europese strategie voor een continue energievoorziening” heeft het gebruik van kernenergie in Europa circa 300 miljoen ton aan CO₂-uitstoot per jaar voorkomen. Het Groenboek voorspelt dat de nucleaire capaciteit in de EU tussen 2020 en 2050 met ca. 50 % zal afnemen indien er geen vervangende capaciteit wordt geïnstalleerd.

Welk energiebeleid denkt de Commissie in het licht van deze informatie te stimuleren om te waarborgen dat de Europese Unie de door haar aangegane verplichtingen met betrekking tot klimaatverandering, zoals die oorspronkelijk in het Protocol van Kyoto zijn opgenomen, zal nakomen?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie*(4 september 2001)*

De Gemeenschap en de lidstaten zijn in 1997 in het protocol van Kyoto bij het Raamverdrag van de Verenigde Naties inzake Klimaatverandering (UNFCCC) overeengekomen in de periode van 2008 tot 2012 hun emissies van broeikasgassen met 8 % te verlagen ten opzichte van het peil van 1990. De kernenergie heeft er tot dusver aanzienlijk toe bijgedragen de emissies van broeikasgassen in de Gemeenschap te stabiliseren en verminderen.

Momenteel bedraagt het aandeel van de kernenergie in de primaire energiebehoefte van de Gemeenschap circa 15 % en in de elektriciteitsproductie 35 %. Volgens actuele analyses zal de kernenergie, bij gelijkblijvende omstandigheden, tevens rekening houdend met het feit dat sommige lidstaten met kerncentrales besloten hebben geleidelijk van kernenergie af te stappen, in Europa rond 2010 een hoogtepunt bereiken. Van sommige kerncentrales zal in de komende twee decennia de levensduur aflopen. Dat betekent dat de atoomenergie zal afnemen tenzij nieuwe kerncentrales in gebruik worden genomen of bestaande centrales worden verbeterd en een langere levensduur krijgen. In dit verband moeten de lidstaten die besluiten geleidelijk de kernenergie op te geven, beoordelen of zij niettemin de doelstellingen van Kyoto kunnen bereiken en aan hun verbintenissen in het kader van de communautaire lastenverdeling kunnen voldoen.

De Commissie gelooft dat de verminderde emissies van broeikasgassen die nodig zijn om de doelstellingen van de Gemeenschap in het kader van Kyoto te verwezenlijken, door middel van allerlei maatregelen voornamelijk in de tertiaire sector, het huishouden, de industrie, het vervoer en bij de elektriciteitsproductie tegen lage of matige kosten bereikt kunnen worden. In het kader van het Europees Programma voor Klimaatverandering is reeds een aantal mogelijke beleidslijnen en maatregelen aangegeven die het mogelijk maken om, indien zij op communautair niveau worden aangenomen en door alle lidstaten volledig worden uitgevoerd, de doelstelling van Kyoto te bereiken.

In een verdere toekomst vereist het energievraagstuk, en met name de milieudimensie, een serieus debat omdat gevreesd wordt voor een sterke stijging van de kooldioxide-emissies (CO₂-emissies) en waarschijnlijk een strenger beleid moet worden gevoerd om de emissies te verminderen. Het Groenboek van de Commissie „Op weg naar een Europese strategie voor een continue energievoorziening ⁽¹⁾” levert een belangrijke bijdrage tot het debat dat gaande is over de toekomstige brandstofmix van Europa's energiebalans. Het energiebeleid is erop gericht de Europese industrie en de Europese burger in de 21ste eeuw een veilige, competitieve en milieuvriendelijke energievoorziening te bieden en op die manier te voldoen aan de verplichtingen in verband met de klimaatverandering.

⁽¹⁾ COM(2000) 769 def.

(2002/C 81 E/061)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1680/01**van Benedetto Della Vedova (TDI) aan de Commissie***(14 juni 2001)*

Betreft: Belang van EDF in Montedison

In de pers wordt bericht dat Electricité de France (EDF) een belang van 3,97 % heeft genomen in het kapitaal van Montedison S.p.A.

De EDF, 's werelds grootste producent van elektrische energie met een marktaandeel in Europa van 18 % dat het bedrijf wil opvoeren tot 50 % in 2005, wordt volledig gecontroleerd door de Franse regering en heeft in Frankrijk een monopoliepositie.

Frankrijk heeft zich lange tijd niets aangetrokken van de Europese richtlijn die de EU-lidstaten verplicht hun nationale markten voor elektriciteit en gas open te stellen, waarna de Commissie een inbreukprocedure tegen Frankrijk heeft aangespannen en het land heeft gesommeerd de Gemeenschapswetgeving na te leven. De Franse elektriciteitsmarkt behoort tot de meest gesloten markten van de Unie en zal dat nog vele jaren blijven. Terwijl in andere landen liberalisering plaatsvond kon de Franse monopolist dankzij deze uitzonderingspositie beschikken over middelen die worden aangewend om een agressief expansiebeleid te voeren op de Europese markt.

Dat het verwerven van een belang in Montedison als niet meer dan een financiële investering te zien zou zijn, is niet erg geloofwaardig, want er bestaan duidelijk banden tussen de sectoren waarin EDF en Montedison opereren en het is voor EDF van strategisch belang een bruggenhoofd te hebben op de Italiaanse markt voor de productie en distributie van elektrische energie, die wordt geliberaliseerd.

Kan de Commissie meedelen welke maatregelen zij zal nemen om te verhinderen dat de monopolierente die EDF geniet een hinderpaal blijft vormen voor de correcte werking van de mededinging in de sector elektriciteit? Vindt de Commissie niet dat deze blijvende monopoliepositie op de nationale markt, die EDF in staat stelt haar dominante positie in Frankrijk uit te breiden tot de Italiaanse markt, gelijkstaat met indirecte staatssteun die strijdig is met de artikelen 87 en 82 van het EG-Verdrag?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(3 september 2001)

Overeenkomstig de verbintenissen die de staatshoofden en regeringsleiders op de Europese Raad van Stockholm (23 en 24 maart 2001) zijn aangegaan, ziet de Commissie erop toe dat de bepalingen van het EG-Verdrag in de elektriciteitssector, die wordt geliberaliseerd, onverkort nageleefd worden. De Commissie ziet er ook op toe dat de ondernemingen die op hun nationale markt nog een monopoliepositie hebben, geen onrechtmatig voordeel uit deze situatie halen.

De transactie waarnaar het geachte parlementslid verwijst, namelijk het verwerven door Electricité de France (EDF) van een belang in het kapitaal van Montedison S.p.A., heeft een andere dimensie gekregen dan die waarop het geachte parlementslid doelde. Nadat EDF een belang van 20 % in het kapitaal van Montedison S.p.A. had verkregen, heeft zij, samen met andere Italiaanse ondernemingen, meegewerkt aan de oprichting van een gemeenschappelijke onderneming, Italenergia. Deze onderneming heeft een openbaar overnamebod gedaan op Montedison. De aandeelhouders van Italenergia zijn op dit moment FIAT, EDF, Tassara en drie Italiaanse banken (Banca di Roma, San Paolo en Intesa). De Commissie verricht een grondig onderzoek naar deze nieuwe transactie, waarvan zij op 26 juli 2001 in kennis werd gesteld overeenkomstig Verordening (EEG) nr. 4064/89 van de Raad van 21 december 1989 betreffende de controle op concentraties van ondernemingen⁽¹⁾. Naar aanleiding van de wijzigingen in de samenstelling van het aandeelhouderschap van Italenergia is de Commissie op 20 juli tot de conclusie gekomen dat er sprake was van een concentratie van communautaire dimensie. De Commissie heeft Italenergia en FIAT bijgevolg aangemaand om deze bij haar aan te melden. Overigens zal de Commissie de situatie van dichtbij blijven volgen om, in voorkomend geval, na te gaan of toepassing van de artikelen 81 (ex-artikel 85) en 82 (ex-artikel 86) van het EG-Verdrag mogelijk is.

Ten aanzien van de veronderstelling van het geachte parlementslid dat de Franse staat steun aan EDF zou verleend hebben die in strijd is met het EG-Verdrag, onderzoekt de Commissie de Franse voorschriften in het kader waarvan EDF haar activiteiten uitoefent, om te bepalen of deze voorschriften elementen van staatssteun bevatten. Deze analyse is onder andere gericht op de relaties tussen EDF en de staat als aandeelhouder, vanuit het oogpunt van het beginsel van investeerder in een markteconomie.

Voorts is de Commissie van mening dat de goedkeuring van haar ontwerprichtlijn inzake de liberalisering van de elektriciteitssector, die ambitieuzer is dan de richtlijnen die de Raad en het Parlement in 1996 en 1998 goedgekeurd hebben, de beste manier is om de door het geachte parlementslid bedoelde problemen die het gevolg zijn van de onderscheiden niveaus van liberalisering in de verschillende lidstaten, op te lossen in het kader van een reeks op 20 juni bekendgemaakte maatregelen die als doel hebben ervoor te zorgen dat de mededingingsregels op de energiesector worden toegepast.

⁽¹⁾ PB L 257 van 21.9.1990.

(2002/C 81 E/062)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1691/01
van Sérgio Marques (PPE-DE) aan de Commissie

(6 juni 2001)

Betreft: Uitvoering van het Poseima-programma op Madeira en de nieuwe rechtsgrondslag voor ultraperifere gebieden

Het programma van speciaal op het afgelegen en insulaire karakter van Madeira en de Azoren afgestemde maatregelen (Poseima), dat in 1991 werd gelanceerd, voorziet in de modulatie van het communautair beleid, met name op het gebied van controle, het goedkeuren van maatregelen in de sectoren landbouw, veeteelt, visserij, ambacht, milieu en vervoer, specifieke maatregelen om de hoge kosten van de afzet van landbouw- en aardolieproducten op te vangen en maatregelen op douanegebied voor douanevrije zones.

Het Poseima-programma heeft positieve gevolgen gehad voor de economische en sociale ontwikkeling van Madeira, hoewel een deel van de geplande sectoriële maatregelen slechts gedurende een korte periode is toegepast. Dit geldt met name voor maatregelen op het gebied van milieu, ambacht en energie. Andere maatregelen zijn niet goed afgestemd op de daadwerkelijke regionale situatie, hetgeen vooral voor de landbouwsector geldt. Poseima wordt momenteel voornamelijk toegepast op de landbouw- en visserijsector, maatregelen op douanegebied voor de douanevrije zone van Madeira, enkele BTW-verlagingen (het bepaalde in de Toetredingsakte bleef gehandhaafd) en speciale verbruiksbelastingen.

Naar aanleiding van de nieuwe rechtsgrondslag die in het Verdrag voor ultraperifere gebieden is opgenomen, verwachtte men dat de Commissie met het oog op de ervaringen met de uitvoering van het Poseima-programma een algemeen actieprogramma voor alle sectoren zou indienen dat binnen het huidige kader van de Europese integratie zou voldoen aan de behoeften van Madeira en de overige ultraperifere regio's. De Commissie is in diverse memoranda van de regio's en respectieve lidstaten van deze behoeften in kennis gesteld. Tot nu toe heeft de Commissie geen stappen in die richting genomen en slechts enkele voorstellen ingediend over wijzigingen van bepaalde verordeningen op structureel gebied (landbouw: goedkeuring van vastgestelde interventiegrenzen in de verordening over EOGFL-steun; visserij: goedkeuring van bepaalde financiële interventiemogelijkheden in het kader van het FIOV; structurele fondsen: uitbreiding van de grenzen voor maximale deelname) en de herziening van het onderdeel landbouw van het Poseima-programma — en van de andere POSEI-programma's — waarbij de landbouwsector wederom en vooral in het laatste geval een bevoorrechte positie inneemt.

Hier komt nog eens bij dat de Commissie de nieuwe rechtsgrondslag die in het Verdrag is neergelegd in geen enkele van haar onlangs ingediende voorstellen voor ultraperifere gebieden gebruikt heeft, ondanks de geschapen verwachtingen.

Kan de Commissie derhalve mededelen:

- Wanneer zij haar aangekondigde algemene plurisectoriële actieprogramma zal opstellen en in de praktijk zal brengen, met inbegrip van de respectieve financiële afspraken en de formulering van de prioritaire interventiegebieden, waarbij over het geheel genomen rekening zal worden gehouden met de behoeften van de ultraperifere regio's? Is de Commissie bijvoorbeeld van plan de maatregelen die oorspronkelijk voor het Poseima-programma waren bedoeld opnieuw te gebruiken voor gebieden zoals milieu, ambacht, toerisme, energie en vervoer?
- Welk criterium denkt de Commissie te hanteren om gebruik te maken van de nieuwe rechtsgrondslag voor ultraperifere gebieden, zoals neergelegd in artikel 299, lid 2 van het Verdrag?

Antwoord van de heer Prodi namens de Commissie

(4 september 2001)

De Commissie achtte het niet nuttig, althans in dit stadium, één programma voor te stellen ter vervanging van het programma van speciaal op het afgelegen en insulaire karakter van Madeira en de Azoren afgestemde maatregelen (Poseima), het programma van speciaal op het afgelegen en insulaire karakter van de Franse overzeese departementen afgestemde maatregelen (Poseidom) en het programma van speciaal op het afgelegen en insulaire karakter van de Canarische Eilanden afgestemde maatregelen (Poseican). Er werden overigens ook geen verzoeken in dat verband ingediend door de desbetreffende lidstaten en regio's. De Commissie heeft daarentegen in haar verslag van 14 maart 2000 ⁽¹⁾ een strategie voorgesteld voor de duurzame ontwikkeling van de ultraperifere regio's. Deze strategie houdt niet alleen in dat de bestaande maatregelen worden voortgezet, aangepast en verbeterd maar opent ook de weg naar nieuwe initiatieven.

Het was niet mogelijk de maatregelen van het Poseima-programma die het geachte parlementslid aanhaalt (milieu, ambacht, energie, enz.), verder te zetten omdat ze niet in aanmerking komen voor de structuurfondsen en omdat er geen specifieke begrotingslijn voor bestaat. Voor 2000-2006 voorzien de structuurfondsen echter, via de operationele programma's, in de financiering van de investeringen op het gebied van energie en milieu. Meer algemeen komen de investeringen op het gebied van milieu en vervoer eveneens in aanmerking voor financiering door het Cohesiefonds voor de desbetreffende landen. Tegelijkertijd blijft de Commissie zich beraden over de bezorgdheid van het geachte parlementslid.

Tenslotte beschouwt de Commissie artikel 299 (ex-artikel 227) van het EG-Verdrag in de toekomst als de politieke hefboom voor alle communautaire acties ten gunste van de ultraperifere regio's. Wat betreft de rechtsgrondslag in de strikte zin des woords van de voor deze gebieden getroffen maatregelen, kan worden opgemerkt dat de Raad voor de in juni laatstleden vastgestelde maatregelen unaniem heeft besloten de dubbele rechtsgrondslag te hanteren. De Commissie blijft echter bij haar standpunt betreffende het gebruik van artikel 299, lid 2, als rechtsgrondslag voor de maatregelen die afwijken van de Verdragsbepalingen, onverminderd de specifieke rechtsgrondslagen die gehanteerd worden voor het gemeenschappelijk beleid.

(¹) COM(2000) 147.

(2002/C 81 E/063)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1727/01

van John Bowis (PPE-DE) aan de Commissie

(14 juni 2001)

Betreft: Zeldzame ziekten

Welke positie nemen zeldzame ziekten in het kader van de volksgezondheid in? Hoe zal de Commissie ervoor zorgen dat er maatregelen ten aanzien van deze ziekten worden genomen en welke oproepen tot het indienen van voorstellen op dit terrein zullen er nog komen?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(3 september 2001)

Het communautair actieprogramma inzake zeldzame ziekten 1999-2003 is een belangrijke stap op weg naar consolidatie van het beleid van de Gemeenschap voor dit onderdeel van de volksgezondheid. Het programma werd bij Besluit nr. 1295/1999/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 1999 (¹) goedgekeurd en is één van de acht communautaire actieprogramma's op het gebied van de volksgezondheid.

De komende maanden zal er een gemeenschappelijke oproep tot het indienen van voorstellen voor 2002 voor de acht bestaande programma's worden gepubliceerd, inclusief een oproep tot het indienen van voorstellen voor zeldzame ziekten. Bij de tenuitvoerlegging van deze programma's zal de Commissie erop toezien dat de ondernomen acties complementair en consistent zijn met het toepassingsgebied en de doelstellingen van de gezondheidsstrategie van de Gemeenschap en het voorgestelde nieuwe volksgezondheidsprogramma (²), dat een meer gerichte benadering en synergie tussen de diverse acties beoogt. Dit programma vervangt de acht bestaande volksgezondheidsprogramma's.

Het nieuwe programma heeft drie prioritaire gebieden:

- verbeteren van informatie en kennis over de gezondheid;
- snel reageren op gezondheidsbedreigingen;
- beïnvloeden van gezondheidsdeterminanten.

Zodra het nieuwe volksgezondheidsprogramma is goedgekeurd, worden de acht bestaande programma's ingetrokken. De werkzaamheden met betrekking tot zeldzame ziekten zullen in het kader van het nieuwe programma worden voortgezet.

De communautaire strategie op het gebied van de zeldzame ziekten heeft zich ook op twee andere beleidsterreinen ontwikkeld, namelijk:

- onderzoek naar zeldzame ziekten in de communautaire kaderprogramma's voor onderzoek en technologische ontwikkeling; het voorstel voor het volgende kaderprogramma (2002-2006) bevat, net als bij het vijfde kaderprogramma het geval was, een uitdrukkelijke verwijzing naar zeldzame ziekten;
- farmaceutisch beleid; Verordening (EG) nr. 141/2000 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 1999 inzake weesgeneesmiddelen⁽³⁾ maakt onderdeel van het „acquis communautaire” uit en heeft reeds concrete resultaten opgeleverd voor mensen die aan zeldzame ziekten lijden.

⁽¹⁾ Besluit nr. 1295/99/EG (PB L 155 van 22.6.1999, blz. 1).

⁽²⁾ COM(2000) 285 def. van 16.5.2000.

⁽³⁾ PB L 18 van 22.1.2000.

(2002/C 81 E/064)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1731/01

van Isidoro Sánchez García (ELDR) aan de Commissie

(14 juni 2001)

Betreft: Liberalisering van de brandstoffensector

Op de vergadering tussen de Commissie en de nationale instanties die op 29 september jl. is gehouden, heeft commissaris Monti in verband met de liberalisatie van de brandstoffensector verklaard dat onder de concurrentieregels de middenstand vrij is om de prijzen vast te stellen.

Kan de Commissie een overzicht geven van de maatregelen of aanbevelingen aan de lidstaten of — in dit geval — welke in dit verband door de Commissie zijn genomen?

Kan de Commissie medelen welke concrete maatregelen zij heeft genomen om nieuwe spelers (al of niet geïntegreerd in ondernemingen) toe te laten op de nationale brandstoffenmarkten van de EU zodat er een grotere liberalisering en een grotere concurrentie komt in deze strategische sector?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(3 september 2001)

Betreffende de eerste vraag heeft de Commissie prijsbinding altijd beschouwd als een zeer ernstige beperking van de mededinging die binnen het toepassingsgebied valt van artikel 81, lid 1, (ex-artikel 85) van het EG-Verdrag. Bijgevolg werden en worden voor dergelijke gedragingen geen vrijstellingen toegestaan uit hoofde van artikel 81, lid 3, noch individueel noch in het kader van een groepsvrijstellingsverordening inzake verticale overeenkomsten. Dit principe is neergelegd in artikel 4, onder a), van Verordening (EG) nr. 2790/199 van de Commissie inzake verticale overeenkomsten⁽¹⁾, waarin is bepaald dat „de (...) (groeps)vrijstelling (...) niet van toepassing is op verticale overeenkomsten die, op zich of in combinatie met andere factoren waarover de partijen controle hebben, direct of indirect, tot doel hebben: a) de beperking van de mogelijkheden van de afnemer tot het vaststellen van zijn verkoopprijs, onverlet de mogelijkheid voor de leverancier om een maximumprijs op te leggen of een verkoopprijs aan te raden mits deze prijzen niet ten gevolge van door een van de partijen uitgeoefende druk of gegeven prikkels hetzelfde effect hebben als een vaste prijs of minimumprijs.” Bij punt 47 van de Bekendmaking van de Commissie „Richtsnoeren inzake verticale beperkingen” wordt gedetailleerd beschreven hoe prijsbinding direct en indirect kan bereikt worden⁽²⁾.

Betreffende de tweede vraag moet er eerst aan herinnerd worden dat de markt voor motorbrandstoffen, in tegenstelling tot andere energiemarkten die geleidelijk worden opengesteld voor mededinging, in principe open is voor mededinging binnen de Gemeenschap. Onafhankelijke leveranciers of niet-geïntegreerde bedrijven staat het dus vrij de verschillende nationale markten voor motorbrandstof binnen de Gemeenschap te betreden. De Commissie heeft vragenlijsten naar onafhankelijke brandstofbedrijven

gezonden om opnieuw te bekijken of er toch sprake is van belemmeringen, van overheidswege of gedragingen van particuliere marktdeelnemers, die wellicht onafhankelijke of niet-geïntegreerde bedrijven verhinderen de nationale motorbrandstofmarkten binnen de Gemeenschap te betreden. Dit onderzoek zal binnenkort afgerond worden. Als bewijzen worden aangetroffen dat artikel 81 en 82 (ex-artikel 86) of andere bepalingen van het EG-Verdrag geschonden werden, zal de Commissie maatregelen nemen om de inbreuken te beëindigen.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 2790/1999 van de Commissie van 22 december 1999 betreffende de toepassing van artikel 81, lid 3, van het EG-Verdrag op groepen verticale overeenkomsten en onderling afgestemde feitelijke gedragingen, PB L 336 van 29.12.1999. Zie ook overweging 8 van Verordening (EEG) nr. 1984/83 van de Commissie van 22 juni 1983 betreffende de toepassing van artikel 85, lid 3, van het EG-Verdrag op groepen alleenverkoopovereenkomsten, PB L 173 van 30.6.1983.

⁽²⁾ PB C 291 van 13.10.2000.

(2002/C 81 E/065)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1740/01
van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Commissie

(15 juni 2001)

Betreft: „Illegale” Belgische visa en paspoorten

In een gecombineerd antwoord op de vragen E-0234/01 en E-0235/01 ⁽¹⁾ over illegale Belgische visa en paspoorten deelt de Raad mee dat „de aan de orde gestelde kwestie een zaak betreft die door de bevoegde Belgische overheidsdiensten moet worden geregeld”. De Raad heeft niet de gewoonte een EU-lidstaat, in casu de Belgische federatie, „aan te spreken over een kwestie die onder diens bevoegdheid ressorteert”.

Het standpunt van de Raad wekt verbazing. De uitreiking van visa en paspoorten door de vijftien EU-lidstaten verdient in het kader van de derde pijler van de Europese Unie (justitie en binnenlandse zaken) bijzondere aandacht. Een tijdelijke of permanente verblijfstitel uitgereikt door de Belgische federatie geeft immers toegang tot alle Schengenlanden. Dergelijke verblijfstitels zijn dus goud waard voor criminelen en maken de migratiesector enorm corruptiegevoelig.

De Raad verwijst in zijn antwoord naar de verantwoordelijkheid van de Commissie om controle uit te oefenen op „de goede werking van de Gemeenschapsregels inzake visa”. „Mocht blijken dat handelingen of tekortkomingen van een lidstaat schadelijk zijn voor de goede werking van de Gemeenschapsregels inzake visa, dan dient de Commissie deze lidstaat in de gelegenheid te stellen opmerkingen te maken,” aldus de Raad.

Zal de Commissie, conform het antwoord van de Raad, de Belgische overheid in de gelegenheid stellen opmerkingen te maken over de „handelingen of tekortkomingen die schadelijk zijn voor de goede werking van de Gemeenschapsregels inzake visa”, in casu a) een handel in diplomatieke kaarten op het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken en b) een zwendel met visa op de Belgische ambassade te Sofia? Zo neen, waarom weigert de Commissie de Belgische overheid in de gelegenheid te stellen opmerkingen te maken over de „handelingen of tekortkomingen die schadelijk zijn voor de goede werking van de Gemeenschapsregels inzake visa”?

⁽¹⁾ PB C 235 E van 21.8.2001, blz. 159.

Antwoord van de heer Vitorino namens de Commissie

(3 september 2001)

De Commissie deelt de bezorgdheid van het geachte parlementslid. De onterechte afgifte van paspoorten, visa en verblijfsvergunningen is een van de manieren waarbij de verschillende voorschriften worden omzeild, die in het Gemeenschapsrecht of het nationale recht zijn opgenomen om de toegang van onderdanen van derde landen tot het grondgebied van de lidstaten en hun verblijf aldaar onder controle te houden.

Er bestaat op nationaal en communautair niveau een heel arsenaal aan preventieve maatregelen en sancties die bovenbedoelde praktijken moeten tegengaan.

Voorschriften voor de opslag van documenten en maatregelen ten aanzien van het personeel:

- Er zijn op nationaal niveau veiligheids- en voorzorgsmaatregelen voorzien om de onterechte afgifte van paspoorten, visa en verblijfsvergunningen te voorkomen.
- Het Gemeenschapsrecht omvat bepalingen op het gebied van visa. Op grond van de Gemeenschappelijke Visuminstructie moet het hoofd van een consulaat er zorg voor dragen dat de dienst zodanig wordt georganiseerd dat iedere onachtzaamheid die diefstal of vervalsingen in de hand zou kunnen werken, wordt voorkomen. Het personeel moet afgeschermd worden van pressie op plaatselijk niveau en door regelmatige overplaatsingen van medewerkers moet worden voorkomen dat bepaalde „gewoonten” ontstaan. De Gemeenschappelijke Visuminstructie omvat ook veiligheidsmaatregelen voor het bewaren van visumvignetten en het gebruik ervan.
- Strafrechtelijke sancties voor personen die de onregelmatige toegang of het onregelmatige verblijf van onderdanen van derde landen vergemakkelijken.
- Strafrechtelijke sancties voor personen die zich onrechtmatig administratieve documenten hebben verschafte, in het bijzonder door actieve corruptie van ambtenaren.
- Strafrechtelijke en tuchtrechtelijke sancties voor ambtenaren die ten onrechte administratieve documenten hebben afgegeven, in het bijzonder wanneer zij zich schuldig hebben gemaakt aan passieve corruptie.

De Commissie kan niet oordelen over de juistheid van de door het geachte parlementslid aangehaalde feiten. Zij merkt op dat wanneer gevallen van frauduleuze afgifte van administratieve documenten worden geconstateerd, het aan de autoriteiten van de betrokken lidstaat is om de meest geschikte van de voornoemde maatregelen te nemen. Indien de door het geachte parlementslid aangehaalde feiten, die zich blijkbaar incidenteel en plaatselijk voordoen, zich zouden herhalen, zal de Commissie niet verzuimen stappen te nemen ten einde zich ervan te vergewissen dat de betrokken lidstaat zich niet bij voortduring schuldig maakt aan een administratieve praktijk die in strijd is met het Gemeenschapsrecht.

(2002/C 81 E/066)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1747/01
van Emmanouil Bakopoulos (GUE/NGL)
en Dimitrios Koulourianos (GUE/NGL) aan de Raad

(15 juni 2001)

Betreft: Turks onderzoek in de Egeïsche Zee

De Turkse regering stuurt op 4 juni 2001 het schip „Piri Race” voor seismologisch onderzoek naar de Egeïsche Zee.

Uit de vaarschema's blijkt dat het schip niet alleen in de Griekse, maar ook in de Cypriotische territoriale wateren onderzoek zal verrichten. Als dit inderdaad gebeurt, zal dit een ernstige crisis in de regio veroorzaken, waarvoor de verantwoordelijkheid uitsluitend bij Turkije ligt, dat kandidaat is om toe te treden tot de Europese Unie.

Welke onmiddellijke acties zal de Raad ondernemen om Turkije tot de orde te roepen, dat op grond van het akkoord van Helsinki heeft toegezegd zijn geschillen vreedzaam op te lossen als voorwaarde voor toetreding tot de Unie?

Antwoord

(27 november 2001)

De zaak van het schip Piri Reis, dat naar de Egeïsche Zee wordt gestuurd voor het in de vraag genoemde doel, is niet in de Raad aan de orde gesteld.

(2002/C 81 E/067)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1772/01
van Mogens Camre (UEN) aan de Commissie

(15 juni 2001)

Betreft: Arbeidsmilieu

In een aantal EU-landen zijn de wettelijke eisen tot waarborging van de omstandigheden op de werkplek de afgelopen jaren aanzienlijk verbeterd. In andere EU-landen zijn de eisen bijzonder soepel of wordt ten aanzien van de naleving een volstrekt onverschillige houding ingenomen.

Hier in Brussel, de stad die het centrum is van het EU-apparaat, kan men iedere dag getuige zijn van arbeidsomstandigheden die tegenwoordig in Europa volkomen ontoelaatbaar zouden moeten zijn. Overal in de stad worden bij de bouw van steigers de veiligheidsnormen overschreden die in Noord-Europa gelden en men hoeft maar uit het raam van de gebouwen van het Europees Parlement te kijken om te zien dat bij de bouw van het nieuwe spoorwegstation alle gebruikelijke veiligheidseisen opzij worden gezet. Werknemers verwijderen met haakse slijpmachines tegels zonder bescherming van ogen, oren en ademhalingswegen en zij kruipen zonder veiligheidslijn over een gebogen, glad glazen dak enz.

Er is duidelijk sprake van dermate omvangrijke besparingen op de kosten die altijd rechtstreeks verbonden zijn met een hoge mate van veiligheid op de werkplek, dat de bedrijven die hun werknemers in dit soort omstandigheden kunnen laten werken concurrentievoordelen genieten. In dit verband lijkt het begrijpelijk dat in de bouw in Brussel, ondanks de aanbestedingsvoorschriften van de EU, in de praktijk bijna uitsluitend Belgische bedrijven actief blijken te zijn.

Kan de Commissie de nationaliteit bekend maken van de bedrijven die de omvangrijke bouwwerkzaamheden van de EU hebben uitgevoerd, o.a. de gebouwen van het Europees Parlement en het Justus Lipsius-gebouw van de Raad?

Slechte arbeidsomstandigheden brengen op grote schaal negatieve gevolgen voor de gezondheid met zich mee, die niet worden betaald door de werkgevers die er concurrentievoordeel aan ontleen dat zij de veiligheid op de werkplek aan hun laars lappen. Daardoor zijn de verschillende veiligheidseisen een ernstig element van concurrentiedistorsie.

Het is onaanvaardbaar dat de EU, die pretendeert zich in te zetten voor een beter arbeidsmilieu, er niet voor zorgt dat de veiligheid op de werkplek wordt opgevoerd in de landen die niet voldoen aan de hoge normen die in andere EU-landen worden gesteld.

Welke maatregelen neemt de Commissie om voor alle werknemers in de EU dezelfde arbeidsvoorwaarden te waarborgen?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(3 september 2001)

Wat belangrijke bouwwerkzaamheden of externe renovaties betreft, huurt de Commissie niet rechtstreeks aannemers of onderaannemers in, maar sluit zij een verbintenis met de projectontwikkelaar of de eigenaar van het gebouw om de werkzaamheden te organiseren. In het geval van het Berlaymont-gebouw is de onderneming die de aannemers inhuurt Berlaymont 2000; voor het Charlemagne-gebouw, een ander groot gebouw van de Commissie, was het Cofinimmo. De vraag van het geachte parlementslid zou daarom beter aan deze ondernemingen worden voorgelegd.

Wat de gebouwen van het Parlement en de Raad betreft, is de Commissie van mening dat de vraag aan deze instellingen moet worden voorgelegd.

Om bij te dragen aan de verbetering van de gezondheids- en veiligheidsomstandigheden van de werknemers van de Gemeenschap en de vermindering van de arbeidsongevallen en de beroepsziekten is sinds 1989 door de Gemeenschap op voorstel van de Commissie een belangrijk wetgevend corpus goedgekeurd. Het gaat om richtlijnen op grond van artikel 137 van het EG-Verdrag (ex-artikel 118A) die minimumvoorschriften op het gebied van de bescherming van de gezondheid en veiligheid van de

werknemers op het werk vaststellen. Overeenkomstig artikel 137, lid 5, beletten de uit hoofde van dit artikel vastgestelde bepalingen niet dat een lidstaat maatregelen met een hogere graad van bescherming handhaaft of invoert welke met het EG-Verdrag verenigbaar zijn. De Commissie vestigt met name de aandacht van het geachte parlamentslid op Richtlijn 89/391/EEG van de Raad van 12 juni 1989 betreffende de tenuitvoerlegging van maatregelen ter bevordering van de verbetering van de veiligheid en de gezondheid van de werknemers op het werk⁽¹⁾, en met name de 13e overweging daarvan die stelt dat „de verbetering van de veiligheid, de hygiëne en de gezondheid van de werknemers op het werk een doelstelling is die niet aan overwegingen van zuiver economische aard ondergeschikt gemaakt mag worden”.

Deze richtlijnen moeten door de lidstaten in hun rechtsorde worden omgezet en zij moeten zorg dragen voor de bevordering en de correcte en doeltreffende toepassing van de nationale bepalingen tot omzetting van de communautaire richtlijnen. De controle en het toezicht op de werkplekken, met name bouwplaatsen, valt bijgevolg onder de bevoegdheid van de nationale autoriteiten.

De laatste beschikbare statistische gegevens over de arbeidsongevallen⁽²⁾, die dateren uit 1998, laten een verbetering op Europees niveau zien van zowel de incidentie van de arbeidsongevallen met een ziekteverzuim van meer dan drie dagen, te weten 4 089 ongevallen per 100 000 werkende personen in 1998 ten opzichte van 4 229 in 1996 resp. 4 539 in 1994, als de incidentie van dodelijke arbeidsongevallen, te weten 3,5 dodelijke ongevallen per 100 000 werkende personen in 1998 ten opzichte van 3,6 in 1996 of 3,9 in 1994.

Deze statistische indicatoren laten zien dat de toepassing op Europees niveau van de communautaire wetgeving op het gebied van de gezondheid en veiligheid van de werknemers op het werk positieve effecten heeft gehad op de verbetering van de arbeidsomstandigheden door de vermindering van de ongevallenincidentie. Wanneer zij correct op nationaal niveau wordt toegepast, blijkt deze wetgeving de gezondheid en veiligheid van de werknemers op het werk te verbeteren.

Van haar kant is de Commissie voornemens om, op grond van de resultaten van de thans aan de gang zijnde evaluatiewerkzaamheden, tijdens haar toekomstige strategie op het gebied van de bescherming van de gezondheid en veiligheid van de werknemers op het werk, acties ter bewustmaking van de verschillende actoren voor te stellen om de op dit gebied tot nu toe genomen maatregelen doeltreffender te maken.

⁽¹⁾ PB L 183 van 29.6.1989.

⁽²⁾ SEAT — Statistiques européennes des accidents du travail.

(2002/C 81 E/068)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1784/01
van Olivier Dupuis (TDI) aan de Commissie
(19 juni 2001)

Betreft: Veroordeling van professor Saad Eddin Ibrahim

Op 21 mei jl. is professor Saad Eddin Ibrahim door een Egyptische rechtbank op grond van de wet op de staatsveiligheid veroordeeld tot een gevangenisstraf van 7 jaar. De rechtbank bestempelde zijn initiatieven voor toezicht op de parlementsverkiezingen als belediging van de staat. Professor Ibrahim werd in juli jl. gearresteerd toen het door hem geleide Studiecentrum Ibn Khaldoun een begin maakte met de cursussen „vorming voor de verkiezingen” en met een opleiding voor het toezicht op de parlementsverkiezingen van de voorbije herfst.

De openbare aanklager laakte het gebruik dat het Studiecentrum Ibn Khaldoun heeft gemaakt van het steunbedrag van 250 000 USD dat het van de Commissie heeft ontvangen. Dat geld werd gebruikt voor de productie van een documentaire waarin de fraude tijdens de vorige verkiezingen in het licht werd gesteld en voor de vervaardiging van stembokjes voor de simulatie van het kiezen in het kader van de vormingscursussen die met het oog op de verkiezingen werden georganiseerd. Samen met professor Saad Eddin Ibrahim werden nog 27 medewerkers van het Studiecentrum Ibn Khaldoun veroordeeld, hetgeen heeft geleid tot de feitelijke sluiting van een van de meest prestigieuze instituten voor politieke wetenschappen in de Arabische wereld.

Is de Commissie op de hoogte van de opsluiting van professor Saad Eddin Ibrahim? Wat denkt de Commissie ervan dat personen die werken aan door haar gefinancierde activiteiten door een derde land worden veroordeeld? Welke initiatieven wil de Commissie nemen om professor Ibrahim en zijn medewerkers te verdedigen en hen te beschermen tegen gevaren bij de tenuitvoerlegging van activiteiten die door de Commissie worden aangemoedigd en gefinancierd?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie*(8 augustus 2001)*

Het Voorzitterschap en de Commissie hebben de ontwikkelingen met betrekking tot de tegen Dr. Ibrahim en zijn medewerkers uitgebrachte beschuldigingen van nabij gevolgd. Toen hij en een aantal van zijn collega's aanvankelijk werden gearresteerd en zonder inbeschuldigingstelling werden vastgehouden, werd gebruik gemaakt van de geschikte kanalen om duidelijk te maken dat er bij de Unie bezorgdheid bestond over hun detentie zonder inbeschuldigingstelling en over de sterk overtrokken en speculatieve pers-campagne die alle kansen op een eerlijk proces in gevaar kon brengen.

Toen Dr. Ibrahim en zijn collega's werden vrijgelaten en vervolgens in beschuldiging werden gesteld, onder andere van verduistering van middelen welke de Unie had toegewezen voor een door Dr Ibrahim beheerd project („education for democracy”), heeft de EG in een duidelijke en openbare verklaring ter zake medegedeeld dat voor bedoeld project de gebruikelijke controle- en auditprocedures waren toegepast en dat deze procedures geen aanleiding hadden gegeven tot ongerustheid. De delegatie van de Commissie in Kaïro heeft er bovendien geen twijfel over laten bestaan dat het gebruik van middelen van de Unie voor dergelijke projecten volkomen normaal en in overeenstemming was met de kaderovereenkomst tussen de Unie en Egypte betreffende de tenuitvoerlegging van de financiële en technische samenwerking

Tijdens de procesvoering heeft de Unie haar bezorgdheid uitgesproken over het feit dat de verdediging gepaste toegang moet hebben tot bewijsstukken en dat het proces volgens de wettelijke procedures moet worden gevoerd. Waarnemers van de Unie hebben het hele proces bijgewoond en zij waren met vele anderen geschokt over de vorm, het tijdschema en de strengheid van de tegen alle beschuldigten en met name Dr Ibrahim uitgesproken vonnissen. De Commissie heeft zich hierover in krachtige bewoordingen mondeling uitgesproken (23 mei 2001) en het Voorzitterschap van de Unie heeft een verklaring afgelegd (25 mei 2001) waarin wordt gesteld dat de Unie „diep geschokt is door de bijzonder strenge vonnissen van de opperste rechtbank voor staatsveiligheid van Egypte” (deze verklaring wordt rechtstreeks aan de geachte parlements lid en het Secretariaat van het Parlement toegezonden).

De rechtbank was verplicht haar vonnis binnen 30 dagen na de uitspraak te motiveren en heeft dit onlangs gedaan. De Commissie bestudeert op dit ogenblik deze motivering. De veroordeelden beschikken over een beperkt recht van beroep op procedurele gronden en beraden zich over hun situatie. Het hoeft geen betoog dat de volgende stappen in deze zaak grondig zullen worden bestudeerd met de hoop en verwachting dat de situatie zal worden opgelost met inachtneming van de beste procedures van het Egyptische rechtsstelsel.

*(2002/C 81 E/069)***SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1789/01****van Jaime Valdivielso de Cué (PPE-DE) aan de Commissie***(19 juni 2001)*

Betreft: Consumentenbescherming

Onlangs heeft de Commissie enkele onderzoeken voltooid naar het niveau van heffingen op kleine overboekingen tussen landen van de Europese Unie.

De resultaten laten niets aan duidelijkheid te wensen over: gemiddeld worden overboekingen met 17 % belast en komen zij 10 keer duurder uit dan een binnenlandse overboeking.

Welke maatregelen zullen worden genomen, en op welke termijn, om deze wantoestand te verhelpen?

Wanneer worden de tarieven van overboekingen binnen de landen van de EMU gelijkgetrokken met de binnenlandse tarieven?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie*(20 september 2001)*

Het geachte parlements lid wijst er terecht op dat vroegere, recente en lopende onderzoeken geen werkelijke daling van de bankkosten voor grensoverschrijdende overmakingen van kleine bedragen te zien geven.

De Commissie heeft zich tot politiek doel gesteld ervoor te zorgen dat de provisies voor grensoverschrijdende en binnenlandse overmakingen worden gelijkgetrokken. De Commissie heeft dit bij verschillende gelegenheden herhaald, bijvoorbeeld in de mededeling „Retailbetalingen in de interne markt” van januari 2000, in het antwoord van de Commissie „Interne Markt, belastingen en douane-unie” op het Verslag-Peijs in het Parlement op 26 oktober 2000, op de rondetafelconferentie van de Commissie over de totstandbrenging van een eengemaakte ruimte voor betalingen op 9 november 2000 en in het verslag over de voorbereidingen voor de invoering van de eurobankbiljetten en -muntstukken van 3 april 2001.

De Commissie is steeds van oordeel geweest dat de vaststelling van kosten en provisies aan de vrije concurrentie en de marktkrachten moet worden overgelaten en dat de Europese wetgeving er niet op mag gericht zijn de prijzen te reguleren. Daarom dringt de Commissie er reeds meer dan tien jaar bij de banksector op aan om de nodige investeringen te doen in efficiënte en geautomatiseerde (dus goedkopere) grensoverschrijdende betalingssystemen. De Commissie erkent dat de banksector inspanningen levert om goedkopere grensoverschrijdende betalingen aan hun klanten te kunnen aanbieden, in het bijzonder wat de invoering van het internationale bankrekeningnummer (IBAN) en de bankidentificatiecode (BIC) betreft.

Aangezien alle vroegere — niet-wetgevende — inspanningen om de kosten van grensoverschrijdende betalingen te reduceren vrijwel zonder resultaat bleven, heeft de Commissie op 25 juli 2001 een voorstel voor een verordening inzake de kosten van grensoverschrijdende betalingen ⁽¹⁾ goedgekeurd. Het voorstel voor een verordening is erop gericht de kosten van in euro luidende grensoverschrijdende betalingen tot een bedrag van 50 000 € zodanig te verlagen dat zij tegen respectievelijk 1 januari 2002 (voor elektronische betalingstransacties) en 1 januari 2003 (voor grensoverschrijdende overmakingen en cheques) gelijk zijn aan die welke op nationaal niveau voor soortgelijke betalingen in rekening worden gebracht.

De Commissie is zich ervan bewust dat de banksector wordt geconfronteerd met allerlei kostbare externe belemmeringen en verplichtingen die op dit ogenblik — tenminste gedeeltelijk — het bestaande kostenverschil veroorzaken. De voorgestelde verordening omvat maatregelen om deze belemmeringen weg te nemen.

⁽¹⁾ COM(2001) 439 def.

(2002/C 81 E/070)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1795/01
van Michael Gahler (PPE-DE) aan de Commissie

(19 juni 2001)

Betreft: Uitbreiding EU: belangrijke gevolgen voor gemeentelijke en regionale overheden in de kandidaat-landen als uitvoerende en vergunningverlenende instanties — noodzaak van nieuwe administratieve structuren en capaciteiten

Het tekortschieten bij de omzetting van het EU-recht wordt in het jaarlijks voortgangsverslag van de Commissie bij ieder kandidaat-land vastgesteld; het gaat hier vooral om de plaatselijke en regionale structuren. Tegelijkertijd lijkt ook het opnamevermogen van de nationale overheden in toenemende mate een probleem te worden. Het EP, het Comité van de regio's en nationale stedennetwerken hebben hier reeds op gewezen. Een voortvloeisel hiervan is bijvoorbeeld het LRPP-initiatief (Local and Regional Partnership Programme), dat bijvoorbeeld via partnerschappen ook op lager dan nationaal niveau de uitvoering van het EU-recht ter plaatse wil bevorderen.

1. Welke problemen leiden er volgens de Commissie toe dat in de kandidaat-landen slechts sporadisch regionale en plaatselijke maatregelen worden uitgevoerd, hoewel de uitvoeringsbepalingen van Phare van 1999 uitdrukkelijk ook maatregelen voor de opbouw van overheden op regionaal niveau omvatten?
2. Deelt de Commissie de opvatting dat haar lopende initiatieven en instrumenten (partnerschappen, het nieuwe „Twinning Light”, Interreg IIIC, ISPA en Sapard) niet toereikend zijn om de bestaande lacunes in de gemeentelijke en regionale capaciteiten in de kandidaat-landen weg te nemen? Hoe is de Commissie van plan de gemeentelijke capaciteiten voor de uitvoering van het EU-recht in de kandidaat-landen te versterken?
3. Erkent de Commissie dat de meest voor de hand liggende en voordeligste bronnen van informatie voor de gemeentelijke en regionale overheden van de kandidaat-landen hun tegenpolen in de EU zijn? Waarom steunt de Commissie dergelijke partnerschappen in het kader van de bestaande begrotingslijnen niet actief, zoals het EP o.a. in het verslag-Brok (A5-0250/2000), paragraaf 106 — reeds heeft verlangd?

Antwoord van de heer Verheugen namens de Commissie*(3 september 2001)*

Regionale en lokale autoriteiten in kandidaat-lidstaten kunnen een belangrijke rol spelen bij de overname en tenuitvoerlegging van het Acquis, afhankelijk van de structuur van het betrokken land. Hoewel de kandidaat-lidstaten zelf de voornaamste inspanning moeten doen om regionale en lokale structuren te ontwikkelen en om hun capaciteit op een hoger peil te brengen, omvatten alle nationale PHARE-programma's een uitgebreide reeks maatregelen voor institutionele opbouw, met name via samenwerking („twinning”) en steun voor investeringen in economische en sociale samenhang, geheel in lijn met de Phare-richtsnoeren van 13 oktober 1999⁽¹⁾. In grensgebieden worden regionale en lokale autoriteiten actief betrokken bij de programmering en tenuitvoerlegging van projecten die deel uitmaken van het Phare-programma voor grensoverschrijdende samenwerking.

Omdat PHARE steeds meer in de richting gaat van een structuurfonds (gedecentraliseerd beheer) en samenwerking („twinning”) flexibeler is geworden en kortere opdrachten zijn toegestaan zodat beter kan worden ingespeeld op de behoeften van regionale en lokale autoriteiten, gaat men ervan uit dat hun betrokkenheid bij PHARE-programma's alleen maar zal toenemen.

Ook met de twee overige pre-toetredingsinstrumenten Sapard en ISPA zal een bijdrage worden geleverd aan de verbetering van de capaciteit op lokaal en regionaal niveau. In het kader van ISPA zal technische bijstand beschikbaar komen voor begunstigden, met inbegrip van lokale instellingen, om hen te helpen hun administratieve capaciteit voor het beheer van projecten op het gebied van vervoer en milieu op een hoger peil te brengen, met inbegrip van toezicht en financiële controle. Met deze technische bijstand zullen de kandidaat-lidstaten zich tevens kunnen voorbereiden op het beheer van de communautaire bijstand voor regionale ontwikkeling die beschikbaar zal komen na de toetreding. De Sapard programma's voor landbouw en plattelandontwikkeling die volledig gedecentraliseerd worden beheerd en gelijke regels volgen als die welke worden toegepast op de lidstaten, kunnen er tevens toe bijdragen dat regionale en lokale autoriteiten meer kennis kunnen vergaren over en meer inzicht kunnen krijgen in bepaalde aspecten van de communautaire wetgeving, met name met betrekking tot het gemeenschappelijk landbouwbeleid, en hen helpen met het opzetten van administratieve structuren voor de toetreding tot de Unie.

De Commissie heeft dan ook een uitgebreide reeks pre-toetredingsinstrumenten beschikbaar gesteld die de kandidaat-lidstaten zullen helpen in hun eigen streven om de capaciteit op regionaal en plaatselijk niveau te verbeteren. In de context van de Mededeling inzake grensgebieden die op 25 juli 2001 door de Commissie werd goedgekeurd wordt er tenslotte naar gestreefd financiering mogelijk te maken vanuit PHARE-CBC voor gezamenlijke financiering van de Interreg III C programma's, zodat regionale en lokale autoriteiten in de lidstaten en kandidaat-lidstaten zich in de loop van 2002 kunnen toeleggen op networking en de uitwisseling van beste praktijken.

⁽¹⁾ SEC(1999) 1596 def.

(2002/C 81 E/071)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1797/01**van Phillip Whitehead (PSE) aan de Commissie***(19 juni 2001)*

Betreft: Bontfokkerijen in de Europese Unie

Kan de Commissie aangeven hoeveel en welke vis in elke lidstaat aan dieren in bontfokkerijen wordt gevoerd en hoe dit gebruik zich verhoudt tot de bestaande visserijovereenkomsten?

Gaat de Commissie na wat er gebeurt met de gevilde karkassen die een nevenproduct zijn van de bontfokkerijen? Verdwijnen deze in de menselijke of dierlijke voedselketen? Worden er veiligheidsmaatregelen nageleefd?

Is het de Commissie bekend dat Griekenland subsidies ontvangt voor het bewerken van bont? Kan de Commissie in het kort uitleggen hoe de bontfokkerijindustrie opereert binnen de context van het EU-beleid voor dierlijke producten?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie*(3 september 2001)*

De Commissie beschikt momenteel niet over de gevraagde gegevens, dat wil zeggen de hoeveelheid en het soort vis dat in elke lidstaat aan dieren in bontfokkerijen wordt gevoerd. De industrie in de noordse landen heeft evenwel meegedeeld dat in 2000 het gebruik van vis uit de Oostzee ongeveer 60 000, 10 000 en 30 000 ton bedroeg in Finland, respectievelijk Zweden en Denemarken. Deze cijfers hebben geen betrekking op de industrieën die vis uit de Oostzee gebruiken voor vismeel, visolie en andere producten. Ze omvatten evenmin de bontfokkers die voor hun fokkerijen vis uit andere regio's dan de Oostzee importeren.

Wat de geville karkassen van voor bont gefokte dieren betreft, geldt dat deze in de regel als een nevenproduct van bontfokkerijen worden beschouwd en als zodanig aan de bepalingen van Richtlijn 90/667/EEG van de Raad van 27 november 1990 betreffende dierlijke afval (1) moeten voldoen, met andere woorden dat de lidstaten ervoor dienen te zorgen dat de dierlijke afval op veilige en gecontroleerde wijze kunnen worden verwijderd of verwerkt. Normaal gesproken geldt dit ook voor de nevenproducten van bontfokkerijen. In een beperkt aantal situaties en onder diergeneeskundig toezicht mogen de lidstaten echter instemmen met het gebruik van de nevenproducten van bontfokkerijen voor de productie van voeder voor dezelfde soort dieren waarvan het vlees niet in de voedselketen terechtkomt.

De bestaande Gemeenschapswetgeving houdende een totale schorsing van het vervoeren van verwerkte dierlijke eiwitten aan landbouwhuisdieren die worden gehouden, vetgemest of gefokt voor de productie van voedingsmiddelen bevat geen verbod op het gebruik van de nevenproducten van bontfokkerijen voor de productie van voeder voor dezelfde soort dieren. Beschikking 2000/766/EG van de Raad van 4 december 2000 betreffende bepaalde beschermingsmaatregelen ten aanzien van overdraagbare spongiforme encefalopathieën en het vervoeren van dierlijke eiwitten (2) legt de bevoegde autoriteiten evenwel de verplichting op om ervoor te zorgen dat dergelijke voeders worden geproduceerd in bedrijven die alleen voeders voor hetzelfde soort dieren produceren en geen risico's inhouden voor de gezondheid van mens en dier. Daarnaast mogen dergelijke voeders geen gespecificeerd risicomateriaal bevatten of ervan zijn afgeleid, zoals wordt bepaald in Verordening (EG) nr. 999/2001 van het Europees Parlement en de Raad van 22 mei 2001 houdende vaststelling van voorschriften inzake preventie, bestrijding en uitroeiing van bepaalde overdraagbare spongiforme encefalopathieën (3).

Wat subsidies voor het bewerken van bont betreft, kan in het kader van de diversificatie van de activiteiten in plattelandsgedebieden inderdaad EOGFL-medefinanciering (EOGFL: Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw) worden toegekend, mits de relevante, hygiëne-, milieu- en dierwelzijnsvoorschriften worden gerespecteerd. Deze medefinancieringsmogelijkheid geldt alleen voor bontfokkerijen. In de praktijk wordt dergelijke steun overigens slechts bij hoge uitzondering toegekend. Aangezien bont geen product van bijlage I is, kan aan het verwerken van bont geen EOFGL-steun worden toegekend.

(1) PB L 363 van 27.12.1990.

(2) PB L 306 van 7.12.2000, zoals tenuitvoergelegd door Beschikking 2001/9/EG van de Commissie van 29 december 2000, (PB L 2 van 5.1.2001), en zoals laatstelijk gewijzigd door Verordening (EG) nr. 1326/2001 van de Commissie van 29 juni 2001, (PB L 177 van 30.6.2001).

(3) PB L 147 van 31.5.2001.

(2002/C 81 E/072)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1799/01**van Marielle De Sarnez (PPE-DE) aan de Commissie***(19 juni 2001)*

Betreft: Sociale toestand in de Europese Unie

Welke concrete maatregelen denkt de Europese Commissie te treffen naar aanleiding van de publicatie van het tweede jaarverslag over de sociale toestand in Europa door haar directoraat-generaal werkgelegenheid en sociale zaken op 14 maart 2001?

We mogen ons immers verheugen over de kwaliteit van het verslag, dat een degelijke kwantitatieve en kwalitatieve analyse van de sociale tendensen in Europa biedt, een benadering die in het verlengde van de top van Lissabon en de goedkeuring van de agenda voor het sociaal beleid door de Europese Raad van Nice ligt. Wel is het nu geboden dat de Europese Commissie lering trekt uit de verslaglegging en ons concrete maatregelen voorlegt.

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(3 september 2001)

Het jaarverslag over de sociale toestand in Europa 2001 is bedoeld als een referentiedocument en biedt een overzicht van de belangrijkste sociale tendensen en ontwikkelingen. Het bevat vergelijkende analyses en betrouwbare gegevens met betrekking tot uiteenlopende gebieden, en is een aanvulling op andere verslagen van de Commissie over actuele onderwerpen zoals werkgelegenheid, sociale bescherming, arbeidsverhoudingen en gelijkheid van vrouwen en mannen.

Het verslag levert een bijdrage aan de monitoring van ontwikkelingen op sociaal vlak in alle lidstaten. In dit verband spelen de geharmoniseerde sociale indicatoren een wezenlijke rol. De ruime opzet van het verslag maakt het tevens tot een waardevolle bron voor toekomstgerichte analyses en reflectie, en een hulp bij nieuwe beleidsinitiatieven.

De Commissie is van plan om, overeenkomstig de suggestie van de geachte afgevaardigde, vanaf 2002 het verslag te vervolledigen met conclusies en voorstellen voor beleidsmaatregelen.

(2002/C 81 E/073)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1802/01

van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Raad

(21 juni 2001)

Betreft: Werktagen in het Europees Octrooibureau

De Raad heeft nog steeds geen antwoord gegeven op vraag P-0762/01 ⁽¹⁾ over het talenregime bij het Merkenbureau in Alicante en het Europees Octrooibureau. De vraag werd dertien weken geleden ingediend en de officiële antwoordtermijn bedraagt zes weken.

Nochtans blijkt de Raad op donderdag 31 mei een gemeenschappelijke benadering op papier te hebben gezet over het Gemeenschapsoctrooi. Over het talenregime vermeldt de tekst enkel dat de vertaalkosten beperkt moeten worden.

De Europese Unie huldigt het principe dat iedereen zich tot de instellingen kan richten in één van de elf officiële talen. In dit verband trekt vooral de discussie over de werktalen in het Europees Octrooibureau de aandacht.

Kan de Raad alsnog de volgende vragen beantwoorden?

1. Erkent de Raad dat de aanvraag van een octrooi bij het Europees Octrooibureau mogelijk moet zijn in de elf officiële EU-talen? Zo ja, op welke wijze waarborgt de Raad dat door personen en bedrijven een octrooi kan worden aangevraagd in de elf officiële EU-talen? Zo neen, hoe motiveert de Raad z'n afwijkend standpunt?
2. Steunt de Raad het initiatief van de Griekse regering om het talenregime van het Merkenbureau te Alicante aan te vechten?

⁽¹⁾ Zie blz. 6.

Antwoord*(26 november 2001)*

Wat betreft de talenregeling die geldt voor het indienen van aanvragen voor een Europees octrooi bij het Europees Octrooibureau, verwijst de Raad het geachte parlementslid naar het antwoord op vraag E-0534/01 die hij over hetzelfde onderwerp aan de Raad heeft gesteld.

Wat betreft de talenregeling die in de toekomst voor het indienen van aanvragen voor een Gemeenschaps-octrooi zal gelden, verwijst de Raad het geachte parlementslid naar het antwoord op vraag P-0762/01.

Wat de demarche van Griekenland in zaak T-120/99 betreft, neemt de Raad akte van het arrest van het Gerecht van eerste aanleg in deze zaak, dat het beroep en de middelen die verzoekster tegen de talenregeling van dit Bureau had ingeroepen, heeft verworpen.

De Raad herinnert het geachte parlementslid eraan dat de in het reglement van het Europees Parlement bepaalde termijnen niet bindend zijn voor de Raad.

*(2002/C 81 E/074)***SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1807/01
van Christos Zacharakis (PPE-DE) aan de Raad***(21 juni 2001)*

Betreft: Turkije vernietigt Assyrisch en Syrisch cultureel erfgoed en verbiedt de toegang tot Assyrische en Syrische dorpen

Met een wettelijke regeling van het Turkse Ministerie voor Binnenlandse Zaken heeft Turkije fundamentele mensenrechten geschonden door Europeanen van Assyrische en Syrische afkomst te verbieden hun plaats van herkomst en hun gezinnen in zuidelijk Turkije te bezoeken. Daarnaast gaat het land voort met de stelselmatige vernieling van het Assyrisch en Syrisch cultureel erfgoed, waarbij kloosters en kerken worden vernietigd en omgebouwd tot moskeeën en stallen.

Deze verdere schending van internationale verplichtingen door Turkije roept, na vele soortgelijke activiteiten tegen de Koerden, de Grieks-Cyprioten enz. internationaal reacties op, o.a. van het Zweedse parlement. Kan de Raad de volgende vragen beantwoorden:

1. Welke maatregelen is hij van plan te nemen om het onvervreemdbaar recht van de Europese Assyriërs en Syriërs te beschermen om hun geboorteplaats en hun gezin te bezoeken?
2. Hoe beoordeelt hij deze verdere schending van de mensenrechten door Turkije, en welke gevolgen heeft deze voor de verdere stappen van dit land naar de toetreding tot de Europese Unie?

Antwoord*(27 november 2001)*

In het toetredingspartnerschap voor Turkije heeft de Raad de volgende prioriteiten betreffende met name godsdienstvrijheid en culturele verscheidenheid vastgesteld:

Waarborgen dat alle individuen, zonder enige vorm van discriminatie en ongeacht hun taal, ras, huidskleur, geslacht, politieke opinie, levensbeschouwing of godsdienst, alle mensenrechten en fundamentele vrijheden genieten. Verdere ontwikkeling van de voorwaarden om vrijheid van gedachten, geweten en godsdienst te genieten.

Waarborgen van culturele diversiteit en culturele rechten voor alle burgers, ongeacht hun afkomst. Alle wettelijke bepalingen die het genot van deze rechten verhinderen, moeten worden afgeschaft, ook ten aanzien van het onderwijs.

De Raad neemt er nota van dat verscheidene EU-lidstaten bij de Turkse autoriteiten de problemen ter sprake hebben gebracht van in Europa woonachtige personen van Assyrische en Syrische afkomst bij het bezoeken van hun geboorteplaats en families in Turkije. Het Turkse ministerie van Buitenlandse Zaken heeft meegedeeld dat de bevoegde lokale autoriteiten in Turkije is opgedragen de beperkingen op dergelijke bezoeken op te heffen. De Turkse minister-president, de heer Ecevit, heeft een persverklaring van dezelfde strekking afgelegd. De Raad ziet uit naar de spoedige uitvoering van de hierboven aangekondigde maatregelen en zal de situatie op de voet blijven volgen.

(2002/C 81 E/075)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1816/01
van Antonio Di Pietro (ELDR) aan de Raad

(21 juni 2001)

Betreft: Verklaring over het Italiaanse overheidstekort door de Raad van 2-3 mei 1998

Al sinds 1993 en nog steeds melden in Italië diverse gezaghebbende instanties, zoals het Osservatorio Immobiliare Nomisma (Bologna), de Scenari Immobiliari en Reddy's Group (Milaan), dat vaste activa in de vorm van kapitaalgoederen voor commerciële of residentiële doeleinden voortdurend en consistent marktwaarde verliezen.

Zoals commissaris Bolkestein in zijn antwoord op vraag P-0729/01 erkent⁽¹⁾, legt de Vierde Richtlijn 78/660/EEG⁽²⁾, zonder in een specifieke methode te voorzien voor de berekening van de waarde van vaste activa, de verplichting op om de waarde die geldt bij de eerste opneming in de balans van terreinen en gebouwen, te corrigeren, wanneer de waarde van de vaste activa bij de afsluiting van het boekjaar lager uitvalt dan degene die gold bij de eerste opneming onder de netto-afschrijvingen.

In tegenstelling tot wat in bepaalde lidstaten het geval is, bijvoorbeeld in het Verenigd Koninkrijk en in Ierland via het RICS, is in Italië geen officiële methode goedgekeurd en bestaat er geen onafhankelijke instelling die bevoegd en gemachtigd is om aan een individueel bedrijf de actuele en fiscaal geldige waarde mee te delen van de terreinen en gebouwen die het bezit. Het waardeverlies dat de hierboven genoemde waarnemers vaststellen, kan bijgevolg niet in de resultaatrekening onder „Andere waardevermindering van de vaste activa” worden opgenomen, omdat het fiscaal niet wordt erkend. De Vierde Richtlijn 78/660/EEG wordt met andere woorden in Italië niet toegepast.

Als gevolg hiervan wordt de belastbare winst van Italiaanse bedrijven die eigenaar zijn van kapitaalgoederen van 1993 tot nu, en zonder dat er een duurzame oplossing voor bestaat, bepaald op een manier die strijdig is met de geldende regelgeving (artikel 2426 van het Burgerlijk Wetboek) en wordt de omvang ervan bovendien groter dan zij in werkelijkheid is.

Dit betekent dat de fiscale heffing door de Italiaanse staat van 1993 tot nu, zoals zij volgens de huidige regels ten aanzien van Italiaanse bedrijven gebeurt, gedeeltelijk illegaal is en dat de uiteindelijke belastingontvangsten, als gevolg van een terugkeer naar de volstreekte legaliteit, heel wat lager zouden liggen dan wat nu wordt opgegeven, met als resultaat een hoger overheidstekort.

Kan de Raad bevestigen dat de in het kader van de Raad Economische en Financiële Vraagstukken van 2-3 mei 1998 uitgegeven verklaring, volgens welke het Italiaans overheidstekort niet buitensporig is, is afgelegd met volledige kennis van de hierboven uiteengezette feiten?

⁽¹⁾ PB C 235 E van 21.8.2001, blz. 243.

⁽²⁾ PB L 222 van 14.8.1978, blz. 11.

Antwoord

(26 november 2001)

De Raad heeft de beschikking van 3 mei 1998 overeenkomstig artikel 109 J, lid 4, van het Verdrag (98/317/EG) aangenomen waarin staat dat voor Italië geen beschikking van de Raad geldt betreffende het bestaan van een buitensporig overheidstekort. Deze beschikking werd aangenomen met inachtneming van onder meer het verslag van de Commissie, het verslag van het Europees Monetair Instituut en het advies van het Europees Parlement.

(2002/C 81 E/076)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1825/01
van Esko Seppänen (GUE/NGL) aan de Raad

(27 juni 2001)

Betreft: Besluitvorming en constructieve onthouding bij defensiekwesties

In titel V, artikel 23 van het Verdrag van Amsterdam wordt het volgende bepaald: „Besluiten uit hoofde van deze titel worden door de Raad met eenparigheid van stemmen aangenomen”. Tevens omvat dit artikel het zogeheten beginsel van constructieve onthouding. Hoe interpreteert de Raad deze paragraaf? Moet het Verdrag zodanig worden uitgelegd, dat een lidstaat overeenkomstig het beginsel van unanimiteit de inzet van troepen voor crisisbeheersing voor bepaalde doeleinden kan voorkomen, indien deze lidstaat tegen het betreffende besluit stemt en zich niet wenst te onttrekken aan de besluitvorming?

Antwoord*(26 november 2001)*

In artikel 23, lid 1, van het VEU is bepaald dat besluiten uit hoofde van titel V van het VEU (betreffende het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid) door de Raad met eenparigheid van stemmen worden aangenomen, alsmede dat onthouding van stemming door aanwezige of vertegenwoordigde leden geen beletsel vormt voor het aannemen van deze besluiten.

In lid 2 van hetzelfde artikel worden de gevallen genoemd waarin de Raad, in afwijking van lid 1, met gekwalificeerde meerderheid van stemmen besluit; tevens wordt gespecificeerd dat dit lid hoe dan ook niet van toepassing is op besluiten die gevolgen hebben op militair of defensiegebied.

Hieruit volgt dat besluiten die gevolgen hebben op militair of defensiegebied door de Raad met eenparigheid van stemmen worden aangenomen. Derhalve kan één enkel lid van de Raad, door tegen het besluit te stemmen, voorkomen dat dit wordt aangenomen.

*(2002/C 81 E/077)***SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1827/01
van John Cushnahan (PPE-DE) aan de Raad***(27 juni 2001)*

Betreft: Intimidatie van mensenrechtenactivisten in Ethiopië

Is het de Raad bekend dat mensenrechtenactivisten in Ethiopië stelselmatig worden geïntimideerd, zoals onlangs nog is gebleken uit de arrestatie en de daarop volgende weigering van vrijlating tegen borgtocht van Prof. Mesfin Woldemariam, oprichter en eerste voorzitter van de Raad voor de rechten van de mens van Ethiopië (EHRCO), en van Dr. Berhanu Nega, academicus en mensenrechtenactivist? Naast deze arrestaties, die zouden kunnen neerkomen op een schending van de door de Ethiopische grondwet gegarandeerde vrijheid van vergadering, is het weigeren van vrijlating tegen borgtocht een gebruikelijke methode die de Ethiopische regering aanwendt om activisten die de mensenrechtensituatie openlijk bekritisieren het zwijgen op te leggen door hen gevangen te zetten en ondertussen het „onderzoek” opzettelijk lang te rekken. Zal de Raad eisen dat de Ethiopische regering de fundamentele rechten van deze mensen eerbiedigt en een einde maakt aan de voortdurende intimidatie van mensenrechtenactivisten?

Antwoord*(26 november 2001)*

De Raad, die de situatie in Ethiopië op de voet volgt, blijft bezorgd over de ontwikkeling van de politieke situatie en de schendingen van de mensenrechten in dit land. Naar aanleiding van de gebeurtenissen in Addis Abeba, medio april van dit jaar, heeft de lokale trojka van de EU tweemaal (in april en in augustus 2001) bij de Ethiopische autoriteiten demarches ondernomen om de ongerustheid van de EU uit te spreken over de wijze waarop deze troebelen werden onderdrukt en over de gevangennemingen van studenten en oppositieleiders die daarop waren gevolgd.

*(2002/C 81 E/078)***SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1839/01
van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie***(26 juni 2001)*

Betreft: Schadelijke gevolgen van de consumptie van dierlijke vetten

De EU is van plan de steun voor de tabaksteelt af te schaffen om het roken, dat effectief ernstig de gezondheid schaadt, te beperken. Het is wetenschappelijk bewezen dat ook andere voedingsproducten, en met name de dierlijke vetten (boter), ernstige schade toebrengen aan de gezondheid.

Kan de Commissie in het licht hiervan antwoorden op de volgende vragen:

1. Stemt zij ermee in dat er geen maatregelen worden getroffen om de consumptie van dierlijke vetten te beperken, ook al zijn deze verantwoordelijk voor hartziekten en een hele reeks andere aandoeningen en maken zij een groot aantal slachtoffers?
2. Is zij voornemens maatregelen voor te stellen om de productie en de consumptie van dierlijke vetten (boter) te verminderen, net zoals zij heeft gedaan voor de tabaksteelt?
3. Zal zij voorstellen dat de steun eerder gaat naar de olijfolieproductie en de consumptie van olijfolie, waarvan bewezen is dat zij goed is voor de gezondheid, en dat tegelijk de steun voor de productie van dierlijke vetten wordt verminderd?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(3 september 2001)

De Commissie is op de hoogte van het feit dat een hoge consumptie van verzadigde vetzuren in verband wordt gebracht met een verhoogd risico van coronaire hartaandoeningen, terwijl een lage consumptie van verzadigde vetzuren en een hogere consumptie van enkelvoudig onverzadigde vetzuren in verband worden gebracht met een verminderd risico van coronaire hartaandoeningen.

De vergelijking tussen de effecten op de gezondheid van het roken van tabak en de consumptie van dierlijke vetten gaat echter niet op. Voor de consumptie van tabak en longkanker bestaat bijvoorbeeld een bewezen dosis-effect-relatie (waarbij roken verantwoordelijk is voor ongeveer 80 % van alle overlijdens ingevolge longkanker), terwijl het verband tussen dierlijke vetten en coronaire hartziekten veel complexer is. Dat betekent echter niet dat gezondheidseducatiecampagnes geen aandacht moeten hebben voor een overdreven consumptie van vetten en de activiteiten van de Commissie in het kader van haar programma voor gezondheidsbevordering wijzen effectief op het belang van een evenwichtige en gevarieerde voeding.

Wat olijfolie betreft, beoogt de Commissie geen heroriëntering van de steun naar de olijfteelt, aangezien er al een hele reeks maatregelen bestaat ten voordele van de consumptie en promotie van olijfolie, hetzij binnen de communautaire markt, hetzij in derde landen. Hoewel zij de bijzondere voedingseigenschappen van olijfolie speciaal benadrukken, doen de promotiecampagnes voor olijfolie echter geen afbreuk aan andere voedingsproducten die op de consumentenmarkt als concurrerend kunnen worden beschouwd.

(2002/C 81 E/079)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1843/01

van Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE) aan de Commissie

(26 juni 2001)

Betreft: Cryo-cell (antwoord van de Commissie op schriftelijke vraag E-1079/01)

In haar antwoord op schriftelijke vraag E-1079/01 ⁽¹⁾ betreffende „commerciële actie voor het opslaan van navelstrengbloed ter verkrijging van stamcellen” d.d. 6 april 2001 schrijft de Commissie niet over informatie te beschikken omtrent het bestaan van vergelijkbare commerciële organisaties binnen de Gemeenschap.

Had de Commissie echter het door mij genoemde internetadres www.cryoc.com bezocht, dan had zij gezien dat het betreffende bedrijf Cryo-cell in meerdere lidstaten actief is.

Ik verzoek de Commissie daarom de website te bezoeken om de activiteiten van deze organisatie aan een nader onderzoek te onderwerpen.

Tevens verzoek ik de Commissie bij dezen, overeenkomstig de gedane suggestie in haar eerdergenoemde antwoord, om het betreffende vraagstuk voor te leggen aan de Europese Groep Ethiek (GEE) en mij de resultaten daarvan mede te delen.

⁽¹⁾ PB C 340 E van 4.12.2001, blz. 166.

Antwoord van de heer Prodi namens de Commissie*(6 september 2001)*

De Commissie beschikt niet over andere informatie over Cryo-cell dan die welke op de internetsite van deze onderneming staat en die het geachte parlementslid reeds bekend is. De Commissie beschikt evenmin over informatie over eventuele vergelijkbare ondernemingen in de Unie.

De Commissie dankt het geachte parlementslid voor het feit dat zij dit vraagstuk aan de orde heeft gesteld. De Commissie is van mening dat aan de door Cryo-cell aangeboden diensten inderdaad ethische bezwaren kleven, en zij heeft de Europese Groep Ethiek verzocht zich over de ethische aspecten van dit soort activiteiten te buigen in het kader van haar huidige werkzaamheden inzake de ethische aspecten van de octrooieerbaarheid van uitvindingen die voortvloeien uit onderzoek naar menselijke stamcellen.

*(2002/C 81 E/080)***SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1887/01
van Ilka Schröder (GUE/NGL) aan de Raad***(21 juni 2001)*

Betreft: „Enfopol 29”: plannen voor het opslaan van telecommunicatiegegevens

In een recent artikel van de in Londen gevestigde non-gouvernementele organisatie Statewatch (te lezen op <http://www.statewatch.org/news/2001/may/03Benfopol.htm>) alsmede in een artikel in de „Guardian” (19.5.2001) wordt aandacht besteed aan uitgebreide eisen die volgens bepaalde plannen zullen worden gesteld aan aanbieders van telecommunicatiediensten en -netwerken ten behoeve van het gebruik van mobiele telefoons, satelliettelefoons en internet. Deze plannen, „Enfopol 29” genaamd, omvatten het vereiste dat de aanbieders aan recherche instanties die een bevel betreffende het onderscheppen van gegevens overleggen te voorzien van personele gegevens van gebruikers, zoals e-mail-account, wachtwoord, adres en creditcardgegevens. Volgens de „Guardian” willen de regeringen van de Europese Unie de strenge regels inzake gegevensbescherming versoepelen om te waarborgen dat politie en recherche instanties toegang hebben tot privégesprekken en e-mails.

Gezien het feit dat een dergelijk vereiste een flagrante schending zou inhouden van de richtlijnen 95/46/EG⁽¹⁾ en 97/66/EG⁽²⁾, alsmede van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, en van artikel 8 van het Europees Handvest van de grondrechten, zou ik de Raad het volgende willen vragen:

1. In hoeverre is het waar dat de Werkgroep voor politiesamenwerking plannen voorbereidt met betrekking tot het onderscheppen en opslaan van communicatiegegevens die, indien uitgevoerd, in strijd zouden zijn met de relevante EU-wetgeving?
2. Wat is het standpunt van de lidstaten betreffende het versoepelen van deze wetgeving met het oog op de totstandbrenging van een rechtskader voor het op grote schaal onderscheppen en opslaan van dergelijke gegevens?
3. In een document waar Statewatch de hand op heeft weten te leggen wordt verzocht om „elk telefoongesprek, elk gesprek via mobiele telefoon, elke fax, elke e-mail, de inhoud van alle websites, al het gebruik van Internet, overal vandaan, door iedereen, vast te leggen, te archiveren en toegankelijk te maken” voor recherche instanties. Wat vindt de Raad van dit verzoek?

⁽¹⁾ PB L 281 van 23.11.1995, blz. 31.

⁽²⁾ PB L 24 van 30.1.1998, blz. 1.

Antwoord*(29 november 2001)*

1. De Raad heeft in januari 1995 een resolutie betreffende de wettelijk toegestane interceptie van telecommunicatie aangenomen⁽¹⁾.

2. Een ontwerp-resolutie van de Raad betreffende de operationele behoefte van de wetshandhaving op het gebied van publieke telecommunicatienetwerken en -diensten is op de voorbereidende niveaus in de Raad besproken, maar niet door de Raad aangenomen.

(¹) PB C 329 van 4.11.1996, blz. 1.

(2002/C 81 E/081)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1888/01
van Ioannis Marínos (PPE-DE) aan de Raad
(27 juni 2001)

Betreft: Toetreding van nieuwe landen tot de Unie

Volgens de luxe-uitgave „Facts about Turkey” van het Turkse Persbureau, dat enige tijd geleden aan alle leden van het Europees Parlement is verstrekt, bevindt 97 % van het Turkse grondgebied zich in Azië en 3 % in Europa (Oost-Thracië). Iets dergelijks is het geval met Rusland, al is het deel van het grondgebied dat zich in Europa bevindt veel meer dan 3 % en strekt zich dit uit tot aan de Oeral. Turkije is sinds december 1999 kandidaat voor de toetreding tot de Unie, hoewel slechts een zeer gering deel van het land tot Europa behoort. Rusland, een land met een enorme markt en onuitputtelijke natuurlijke hulpbronnen, heeft deze status nog niet verworven omdat het land hiertoe nog geen aanvraag heeft ingediend.

Kan de Raad meedelen of een eventueel toetredingsverzoek in de verdere toekomst tot uitbreiding van de geografische grenzen tot de kusten van het Verre Oosten en nabuurschap met landen als China en Japan zou leiden? Kan zij — wanneer voldaan is aan de voorwaarden van Kopenhagen — onderzoek instellen naar een model voor een toekomstige toetreding van de Unie van gebieden als bijvoorbeeld Europees Rusland of Oost-Thracië (Europees Turkije), die zeker tot Europa behoren en een economisch ontwikkelingspeil hebben dat aanzienlijk hoger ligt dan dat van de overige delen van de landen waarvan zij deel uitmaken?

Hoe nuttig acht de Raad een dergelijk onderzoek naar een dergelijke ontwikkeling, die zou kunnen leiden tot de opname van regio's van deze landen tot het Europees bouwwerk, waarbij tegelijkertijd de negatieve ontwikkelingen worden vermeden waarbij de EU de lasten te dragen zou krijgen van de economische convergentie van onderontwikkelde en afgelegen regio's die bovendien geografisch gezien niet tot Europa behoren?

Antwoord

(26 november 2001)

Volgens artikel 49 van het Verdrag betreffende de Europese Unie kan elke Europese staat die de beginselen van vrijheid, democratie, eerbiediging van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, en van de rechtsstaat in acht neemt, verzoeken lid te worden van de Unie. De Raad besluit met eenparigheid van stemmen over dergelijke verzoeken tot toetreding op grond van artikel 49, lid 1 VEU, na de Commissie te hebben geraadpleegd en na instemming van het Europees Parlement.

De voorwaarden voor de toelating en de uit die toelating voortvloeiende aanpassingen van de Verdragen waarop de Unie is gebaseerd, vormen het onderwerp van een akkoord tussen de lidstaten en de staat die het verzoek indient. Dit akkoord moet door alle overeenkomstsluitende staten worden bekrachtigd overeenkomstig hun onderscheiden grondwettelijke bepalingen.

(2002/C 81 E/082)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1892/01
van Antonios Trakatellis (PPE-DE) en Ioannis Marínos (PPE-DE) aan de Commissie
(28 juni 2001)

Betreft: Economische cijfers en „creatieve boekhouding” in Griekenland

Herhaaldelijk is gezegd en geschreven dat bepaalde landen van de Europese Unie een „creatieve boekhouding” voeren die, op de manier waarop deze wordt gebruikt, indruist tegen de doelstelling om het overheidstekort te verminderen, hetgeen toch een fundamenteel onderdeel is van de programma's voor stabiliteit en groei.

Wat zijn de vaststellingen van de Commissie hieromtrent en wat doet zij concreet om dit verschijnsel aan banden te leggen? Volgens het officieel standpunt van de Raad is het stabiliteitsprogramma 2000-2004 van de Griekse regering ambitieus voor wat betreft de groei en de werkgelegenheid en vereisen de toekomstige uitdagingen meer doortastende hervormingsmaatregelen. Denkt de Commissie dat deze ontwikkelingen nog ongunstiger zullen worden indien inderdaad wordt vastgesteld dat de Griekse overheidsschuld dankzij de „creatieve boekhouding” 5 tot 6 punt lager blijkt te liggen dan zij in werkelijkheid is, zoals dat in het Griekse parlement aan het licht is gebracht? Daar werd bijvoorbeeld gezegd dat in de begroting 2000 het officieel overheidstekort is vastgesteld op 0,9 % van het BBP, terwijl in het definitief rapport van de gouverneur van de Bank van Griekenland gesteld wordt dat het financieringstekort van de Griekse regering voor 2001 op 4 % van het BBP wordt geraamd. Wat weet de Commissie over deze serieuze aangelegenheid? Heeft zij zich de inspanning getroost om na te gaan of deze beschuldigingen kloppen en in hoeverre vindt zij de geruststellende verklaringen van de regering voldoende? Welke concrete en betrouwbare informatie heeft de Commissie over deze kwestie? Indien het werkelijk overheidstekort inderdaad wordt verdoezeld, dan zouden de gevolgen voor de toekomstige economische stabiliteit van Griekenland zeer pijnlijk zijn. Niet alleen zouden zij een verstorende invloed hebben op de stabiliteit van de EU, maar ook zouden de toekomstige generaties een zeer zware prijs moeten betalen doordat de schuld wordt overgeheveld naar latere begrotingsjaren met de methode van geanticipeerde aandelen, geanticipeerde inkomsten onder de vorm van obligaties en het effectiseren van toekomstige inkomsten. Wat denkt de Commissie over het feit dat de Griekse regering erop aandringt dat bij de banken toekomstige kredieten uit het derde communautair bestek voor steunverlening worden geleend, tegen uiteraard hoge rentes en commissies, die ten laste zullen komen van de komende begrotingsjaren? Gebeurt zoiets ook in de andere landen die deelnemen aan het cohesieprogramma?

Antwoord van de heer Solbes Mira namens de Commissie

(18 september 2001)

De begrotingspositie van de lidstaten wordt beoordeeld op basis van informatie die op grond van het EG-Verdrag regelmatig aan de Commissie moet worden verstrekt, met name in het kader van de procedure bij buitensporige tekorten (twee keer per jaar) en om te voldoen aan de vereisten van het stabiliteits- en groeipact (convergentie- en stabiliteitsprogramma's, één keer per jaar). De begrotingsgegevens hebben betrekking op het begrip „overheid”, dat de volgende bestanddelen omvat: de staatsbegroting en de centrale overheid, de lagere overheid en de sociale-zekerheidssector. De gegevens worden door de lidstaten opgesteld volgens de regels die zijn neergelegd in de verordening van de Raad inzake het ESR 1995 (Europees systeem van nationale rekeningen⁽¹⁾). De Commissie (Eurostat) gaat regelmatig na of de verstrekte informatie met de verordeningen in overeenstemming is.

Overeenkomstig de voorschriften van het stabiliteits- en groeipact heeft Griekenland in december 2000 het eerste stabiliteitsprogramma ingediend. Toen werd het overheidstekort voor 2000 op 0,8 % van het bruto binnenlands product (BBP) geschat. Op basis van een beoordeling en een aanbeveling van de Commissie heeft de Raad op 12 februari 2001 advies uitgebracht over het Griekse stabiliteitsprogramma. Volgens de kennisgeving van maart 2001 in het kader van de procedure bij buitensporige tekorten was het tekort van de overheid in 2000 met 0,9 % van het BBP evenwel iets hoger uitgevallen. In het belang van de transparantie wordt in de kennisgeving de overgang van het begrotingstekort (openbare rekeningen) naar het overheidstekort (nationale rekeningen) gedetailleerd uiteengezet. Het bleek dat het tekort op de staatsbegroting in 2000 4,0 % van het BBP (openbare rekeningen) bedroeg, terwijl het tekort van de centrale overheid 3,3 % van het BBP beliep (nationale rekeningen, ESR 1995) en het overschot in de sociale zekerheidssector op 2,4 % van het BBP uitkwam. De rekeningen van de sociale-zekerheidssector in Griekenland laten de laatste jaren aanzienlijke overschotten zien die de tekorten van de centrale overheid en op de staatsbegroting helpen compenseren. Deze situatie kan gedeeltelijk worden verklaard doordat tal van aanvullende fondsen bijdragen ontvangen maar geen pensioenen hoeven te betalen aangezien ze nog niet lang genoeg bestaan, terwijl een klein aantal belangrijke pensioenfondsen enorme tekorten hebben en op grote schaal gesubsidieerd worden uit de staatsbegroting. De overschotten in de sociale- zekerheidssector zijn tot op zekere hoogte het resultaat van de hervormingen die in de jaren negentig zijn doorgevoerd.

Uit de in maart 2001 medegedeelde gegevens bleek tevens dat de schuldquota van Griekenland maar met 0,7 procentpunten is gedaald tot 103,9 % van het BBP in 2000, terwijl in het convergentieprogramma voor 1999 een veel sterkere vermindering werd voorgesteld. Deze ontwikkeling werd deels veroorzaakt doordat de sterke daling van de effectieve wisselkoers van de drachme in 2000 aanleiding geeft tot waarderingseffecten op de Griekse buitenlandse schuld. Hoewel de schuldquota van Griekenland sinds 1996 een neerwaartse tendens vertoont, is ze nog altijd zeer hoog en bevindt zich ver boven de in het EG-Verdrag vastgelegde referentiewaarde van 60 % van het BBP. Om die reden en om het land voor te bereiden op toekomstige uitdagingen, en met name op de druk die een verouderende bevolking op de

begroting zal uitoefenen, hebben de Commissie en de Raad de Griekse overheid aangeraden een budgettaire consolidatiestrategie te volgen die gericht is op de verwezenlijking van hoge primaire overschotten, hetgeen van wezenlijk belang is om de nog steeds zeer hoge schuldquota snel te doen dalen.

Aan de begrotingsprognoses in het eerste Griekse stabiliteitsprogramma ligt inderdaad een dergelijke strategie te grondslag. De Griekse overheid zal voor het einde van 2001 een geactualiseerd stabiliteitsprogramma indienen. Wat tenslotte het beheer en de financiering van de schuld betreft, zij erop gewezen dat de Commissie niet betrokken is bij de keuzes die de overheden maken met betrekking tot de gebruikte financiële instrumenten. Niettemin gaat de Commissie in het kader van bovengenoemde procedures regelmatig na of elke transactie correct in de nationale rekeningen is verwerkt en of de rapportage van de lidstaten voldoende transparant is. Als de behandeling van een financiële transactie niet uitdrukkelijk bij de gangbare regels voor de opstelling van de nationale rekeningen wordt geregeld, onderwerpt de Commissie de transactie aan een specifiek methodologisch onderzoek in nauwe samenwerking met alle lidstaten. Daarna doet zij een algemene aanbeveling die in het vervolg door alle lidstaten wordt toegepast. Dit is bijvoorbeeld een paar jaar geleden het geval geweest ten aanzien van de behandeling van privatiseringsopbrengsten, schuldovernames en nulcouponobligaties.

In verband met het communautair bestek voor de periode 2000-2006 heeft de Commissie de Griekse overheid schriftelijk om uitleg gevraagd over de praktische aspecten van de desbetreffende programma's.

(¹) Verordening nr. 2223/96 van de Raad (EG) van 25.6.1996 — PB L 310 van 30.11.1996.

(2002/C 81 E/083)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1898/01

van Caroline Jackson (PPE-DE) aan de Commissie

(28 juni 2001)

Betreft: Vismeel en visolie

Kan de Commissie naar aanleiding van de door haar in haar Witboek gegeven garanties dat aan de consumenten essentiële en accurate informatie zal worden verstrekt, alsmede gelet op de door commissaris Byrne onder de aandacht gebrachte noodzaak om het vertrouwen van het publiek in de voedselvoorziening, -wetenschap, -wetgeving en -controles in de Europese Unie te herstellen, de volgende vragen beantwoorden:

1. Kan de Commissie meedelen of uit het tijdelijk verbod op het gebruik van vismeel in het voer van herkauwers op enigerlei wijze mag worden afgeleid dat vismeel wellicht prion bevat, dat verantwoordelijk is voor TSE's en aldus BSE bij herkauwers zou kunnen veroorzaken?
2. Zoniet, wat is dan de basis voor dit tijdelijk verbod?
3. Beschikken het Voedsel- en Veterinair Bureau en/of de veterinaire diensten van de EU over bewijzen dat vismeel meer gecontamineerd is met diermeel dan andere voedingrediënten?
4. Hebben het Voedsel- en Veterinair Bureau en/of de veterinaire diensten van de EU-lidstaten vastgesteld dat er gefundeerde redenen aanwezig zijn om aan te nemen dat vismeel meer besmet is met vleesbeendermeel en beendermeel (MMBM) dan andere voedingrediënten?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(18 september 2001)

1. Beschikking 200/766/EG van de Raad van 4 december 2000 betreffende bepaalde beschermingsmaatregelen ten aanzien van overdraagbare spongiforme encefalopathiën en het vervoederen van dierlijke eiwitten(¹) verbiedt tijdelijk het gebruik van vismeel in voer voor herkauwers. Dit was een voorzorgsmaatregel in afwachting van de herevaluatie van de toepassing van de communautaire regelgeving in de

lidstaten. Tot dusver is een samenhang tussen bovine spongiforme encefalopathie (BSE) en vismeel niet wetenschappelijk aangetoond.

2. Het verbod, dat krachtig door de lidstaten is gesteund, is ten dele op de inspecties van het Voedsel- en Veterinair Bureau gebaseerd. Dit heeft systematische tekortkomingen bij de toepassing van de regelgeving over diervoeders in verscheidene lidstaten vastgesteld. Het Bureau volgt ook het advies van de Wetenschappelijke Stuurgroep op. Deze adviseert om maatregelen te nemen om de gezondheid van mens en dier te beschermen als kruisbesmetting tussen vlees van zoogdieren, beendermeel (MMBM) en andere voederbestanddelen niet kan worden vermeden. In dit verband moet eraan worden herinnerd dat toen de beschikking werd gegeven op zeer strenge maatregelen werd aangedrongen om kruisbesmetting te voorkomen. De Commissie heeft echter het initiatief genomen om in het licht van de strengere controles en vooral van de ontwikkeling van betrouwbaardere tests op de aanwezigheid van MMBM in vismeel de beschikking opnieuw te bezien. De huidige maatregel is geen volledig verbod, aangezien het gebruik van vismeel in voer voor andere diersoorten dan herkauwers is toegestaan als bepaalde controlemaatregelen van kracht zijn.

3. Het Voedsel- en Veterinair Bureau weet niet of vismeel al dan niet meer met MMBM verontreinigd is dan andere diervoederbestanddelen. Geen van de inspecties van het Bureau had hierop betrekking. De inspecties waren gericht op evaluatie van de toepassing van de eisen en voorwaarden in Beschikking 2001/9/EG van de Commissie van 29 december 2000 betreffende controlemaatregelen voor de tenuitvoerlegging van Beschikking 2000/766/EG van de Raad⁽²⁾ door de bevoegde autoriteiten.

4. Het Voedsel- en Veterinair Bureau heeft hierover geen informatie.

5. Wat het vertrouwen en de informering van de consument betreft: er zijn geen negatieve reacties van consumenten of de hen vertegenwoordigende groepen ontvangen. Integendeel de consument staat steeds positiever tegenover het verbod op eiwitten van vissen of andere dieren in voer voor herkauwers aangezien deze eiwitten geen deel uit maken van hun natuurlijke voer.

⁽¹⁾ PB L 306 van 7.12.2000.

⁽²⁾ PB L 2 van 5.1.2001.

(2002/C 81 E/084)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1899/01

van Caroline Jackson (PPE-DE) aan de Commissie

(28 juni 2001)

Betreft: Hybride bison

Zou de Commissie kunnen medelen of er voor de hybride bison (soms aangeduid als „cattalo” of „beefalo”) rundvleespremies en/of zoogkoesubsidies kunnen worden verkregen? Zo ja, wat is dan de officiële definitie van een hybride?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(18 september 2001)

Verordening (EG) nr. 1254/1999 van de Raad van 17 mei 1999 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector rundvlees⁽¹⁾ voorziet niet in de toekenning van rundvleespremies voor bizons.

Ze geldt namelijk alleen voor levende runderen (huisdieren) van de GN-codes ex 0102 10 en 0102 90 05 tot en met 0102 90 79.

Deze onderverdelingen omvatten alle rundersoorten, met inbegrip van buffels van de geslachten Bos en Bubalus (huisdieren), ongeacht het doel waarvoor die worden gehouden, met uitzondering van raszuivere fokdieren. Ze omvatten met name de „buffalo” (in het Engels „beefalo”), die het resultaat is van een kruising tussen een bizon en een rund (huisdier).

De „beefalo” komt dus in aanmerking voor steunmaatregelen in de rundveesector.

Daarentegen geldt de verordening niet voor GN-onderverdeling 0102 90 90, die betrekking heeft op andere runderen dan huisdieren, met inbegrip van bizon (Bison bison) of „buffaloes” (in het Engels „beefalo”).

Er bestaat geen officiële definitie van hybride dieren die van toepassing is op runderen. Richtlijn 88/661/EEG van de Raad van 19 december 1988 betreffende de zoötechnische normen die gelden voor fokvarkens ⁽²⁾ bevat evenwel een definitie van een hybride dier die in verband met de vraag van het geachte parlamentslid nuttig kan zijn. Deze definitie luidt als volgt:

Artikel 1, onder b)

hybride fokvarken: ieder varken dat aan de volgende voorwaarden voldoet:

1. het is afkomstig van een doelbewuste kruising:
 - tussen raszuivere fokvarkens van verschillende rassen of stammen;
 - tussen dieren die zelf afkomstig zijn van een kruising tussen verschillende rassen of stammen;
 - tussen raszuivere dieren en dieren die tot een van de bovengenoemde groepen behoren;
2. het is in een register ingeschreven;

Voorts bevat Beschikking 90/255/EEG van de Commissie van 10 mei 1990 tot vaststelling van de criteria voor de inschrijving van raszuivere fokschapen en -geiten in de stamboeken ⁽³⁾ bepalingen inzake hybriden.

⁽¹⁾ PB L 160 van 26.6.1999.

⁽²⁾ PB L 382 van 31.12.1988.

⁽³⁾ PB L 145 van 8.6.1990.

(2002/C 81 E/085)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1902/01

van Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) aan de Commissie

(28 juni 2001)

Betreft: Maatschappij voor Innovatieve Samenwerking in Europa

Kan de Commissie meedelen op basis van welke begrotingslijnen de Maatschappij voor Innovatieve Samenwerking in Europa middelen ontvangt, en tevens de volgende vragen beantwoorden:

- Wat zijn de doelstellingen van deze maatschappij en welke projecten zijn/worden er tot nu toe uitgevoerd?
- Hoeveel EU-gelden ontvangt zij, hoe lang ontvangt zij deze reeds, en hoe vaak zijn er controles op de besteding van de gelden uitgevoerd?

Antwoord van de heer Prodi namens de Commissie

(4 september 2001)

De Maatschappij voor Innovatieve Samenwerking in Europa heeft sedert 1997 nog geen enkele toelage van de Commissie ontvangen.

Volgens de statuten, zoals gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 11 juli 1996, is de Maatschappij een non-profit organisatie die de samenwerking tussen stichtingen, verenigingen, vrijwilligersorganisaties en

andere niet-gouvernementele organisaties in Europa wil bevorderen. De Maatschappij wil meer bepaald nieuwe initiatieven lanceren waarbij grote Europese stichtingen worden betrokken en die zich toegespitst zijn op projecten die de nadruk leggen op een innoverende benadering op sociaal en politiek vlak.

De belangrijkste projecten (uit het oogpunt van het toegekende bedrag) die de Maatschappij tot 1997 heeft uitgevoerd, hadden betrekking op de sociaal-economische sector, de jumelage van steden en het uitdragen van de Europese gedachte.

Sedert 1997 werden dus geen Gemeenschapsgelden toegekend aan de Maatschappij. Er zijn geen controles uitgevoerd op de besteding van de gelden die tot 1997 werden ontvangen, maar de rekeningen voor het gebruik van de toelage moesten uiteraard worden goedgekeurd vóór de afsluiting van de dossiers.

(2002/C 81 E/086)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1914/01

van Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) aan de Commissie

(28 juni 2001)

Betreft: Stimuleringsmaatregelen voor de aanpassing van de bedrijven aan de euro

Acht maanden vóór de invoering van de Europese munt heeft gemiddeld nog maar een derde van de communautaire bedrijven zich aangepast aan de euro. De meeste waarnemers zijn van oordeel dat daarvoor weliswaar moet worden gewaarschuwd, maar dat dit nog geen reden is tot paniek.

Er dienen echter hoe dan ook concrete maatregelen te worden getroffen om de kloof die momenteel bestaat te overbruggen. De bedrijven dienen ertoe te worden aangespoord zich aan te passen aan de euro. Er zouden subsidies moeten worden verleend voor deze omschakeling, die een bedrijf tussen 2 000 en 6 000 € kan kosten.

Op welke manier kunnen bedrijven die zich nog niet aan de euro hebben aangepast ertoe worden aangespoord dit tijdig te doen? Kunnen deze bedrijven daarbij niet worden geholpen door te voorzien in een bijdrage in de kosten van deze aanpassing?

Antwoord van de heer Solbes Mira namens de Commissie

(18 september 2001)

De ministers van Financiën hebben het algemene principe aangenomen dat elke partij zijn eigen kosten voor de omschakeling op de euro moet dekken. Verschillende deelnemende lidstaten hebben beslist om, binnen de grenzen van dit kader, de uitzonderlijke kosten die verbonden zijn aan de invoering en het uit de circulatie nemen van de biljetten en muntstukken (bijvoorbeeld behandelingskosten, kosten van het tellen, vervoerkosten) op zich te nemen. Ze hebben zelfs beslist fiscale maatregelen te treffen om de aanpassing van de kasregisters (versnelde afschrijving, belastingaftrek, enz.) gemakkelijker te maken. Het invoeren van dergelijke maatregelen behoort tot de bevoegdheid van de nationale overheden en niet van de Commissie.

(2002/C 81 E/087)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1917/01

van Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) aan de Commissie

(28 juni 2001)

Betreft: Stopzetting van de EU-steun aan de tabaksproductie

De tabakproducenten in Spanje, maar ook in de andere lidstaten, verzetten zich resoluut tegen het voornemen van de Commissie de steun aan de tabaksteelt stop te zetten, gezien het sociale en economische belang van deze productie in zones waar er geen alternatieve teeltmogelijkheden bestaan, zoals in Andalusië.

In Spanje zijn 6 500 landbouwbedrijven afhankelijk van de tabaksteelt. De situatie in deze sector betreft rechtstreeks of onrechtstreeks 30 000 gezinnen, die EU-steun hebben ontvangen voor een totaalbedrag van 18 000 miljoen peseta. De tabaksteelt vertegenwoordigt drie miljoen mandagen per jaar.

Is de Commissie niet van oordeel dat zij haar houding terzake moet herzien en dat deze sector moet kunnen blijven rekenen op EU-steun, teneinde te voorkomen dat de tabaksproducenten het slachtoffer worden van onrechtvaardige discriminatie ten aanzien van de rest van de landbouwers in de EU?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(3 september 2001)

Op 15 mei 2001 heeft de Commissie in het vooruitzicht van de Europese Raad van Göteborg van 15 en 16 juni 2001 de mededeling betreffende een strategie van de Europese Unie voor duurzame ontwikkeling ⁽¹⁾ goedgekeurd.

In dit document wordt, in het kader van de maatregelen ter bescherming van volksgezondheid, voorgesteld om na de evaluatie van de gemeenschappelijke marktordening (GMO) voor tabak, die in 2002 wordt afgerond, de subsidies voor ruwe tabak geleidelijk af te schaffen.

Deze afschaffing vindt haar rechtvaardiging in de schadelijke gevolgen van het tabaksverbruik voor de volksgezondheid. Per jaar sterven in de Gemeenschap meer dan 500 000 mensen als gevolg van het gebruik van tabaksproducten. De subsidies voor de tabaksteelt zijn dan ook niet verenigbaar met artikel 152 (ex-artikel 129) van het EG-Verdrag, waarin het volgende is bepaald: „Bij de bepaling en de uitvoering van elk beleid en elk optreden van de Gemeenschap wordt een hoog niveau van bescherming van de menselijke gezondheid verzekerd”.

In de mededeling van de Commissie is evenwel aangegeven dat de geleidelijke afschaffing van de tabakssubsidies moet samengaan met de invoering van maatregelen met het oog op de ontwikkeling van nieuwe bronnen van inkomsten en economische activiteiten voor tabakstelers en hun werknemers.

De Commissie zal erop toezien dat de levensvatbaarheid van het economische en maatschappelijke substraat van de plattelandsgebieden waar tabak wordt geteeld, behouden blijft.

⁽¹⁾ COM(2001) 264 def.

(2002/C 81 E/088)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1919/01

van Francesco Fiori (PPE-DE) aan de Commissie

(28 juni 2001)

Betreft: Subsidies aan de verenigingen van hazelnootproducenten

De hazelnootmarkt van de regio Piemonte is uiterst actief; de producenten zijn in twee verenigingen gegroepeerd (Asprocor en Ascopiemonte) en hebben interessante handelsovereenkomsten gesloten met de verwerkingsbedrijven en de suikerwerkindustrie.

Deze verenigingen verlenen hun leden met behulp van adequate operationele programma's op succesvolle wijze bijstand bij de productie en het in de handel brengen van de hazelnoot.

Dit succes wordt tot nu toe helaas verstoord door een duidelijke ongelijkheid tussen de leden die tot de ene of tot de andere vereniging behoren.

De vereniging Asprocor, die erkend is op grond van verordening (EEG) nr. 1035/72 ⁽¹⁾, beschikt over een verbeteringsprogramma (verordening (EEG) nr. 2159/89) ⁽²⁾ voor ongeveer 100 leden, dat thans uitgebreid kan worden tot alle leden, hetgeen neerkomt op ongeveer 200 € per jaar voor elk lid van de vereniging voor een periode van nog eens 6 à 7 jaar.

De vereniging Ascopiemonte, die erkend is op grond van verordening (EG) nr. 2200/96 ⁽³⁾ en die beschikt over een adequaat operationeel programma, kan daarentegen slechts gebruik maken van beperkte financieringen die afhankelijk zijn van de omzet en van de bepalingen van de verordening. Met name kan deze vereniging niet gebruik maken van de subsidies uit hoofde van het verbeteringsprogramma overeenkomstig verordening (EEG) nr. 2159/89.

Is de Commissie bereid deze ingewikkelde problematiek te bestuderen en naar een adequate oplossing te zoeken, opdat aan beide verenigingen dezelfde subsidies worden toegekend, ook met het doel te voorkomen dat vele leden de vereniging verlaten, waardoor schade wordt toegebracht aan de nu toe bereikte commerciële resultaten?

⁽¹⁾ PB L 118 van 20.5.1972, blz. 1.

⁽²⁾ PB L 207 van 19.7.1989, blz. 19.

⁽³⁾ PB L 297 van 21.11.1996, blz. 1.

antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(4 september 2001)

De Commissie neemt nota van de gunstige ontwikkelingen in de regio Piemonte, waar het aanbod nu bij twee telersverenigingen is gebundeld.

Voor beide verenigingen is op grond van Verordening (EG) nr. 2200/96 steun via actiefondsen beschikbaar, en financiering is ook mogelijk in het kader programma's voor plattelandsontwikkeling.

De specifieke maatregelen voor dopvruchten en sint-jansbrood in het kader van Verordening (EEG) nr. 2159/89 zijn in 1989 tijdelijk, namelijk voor tien jaar ingevoerd om de afzet en de productie te verbeteren. Die regeling is ingetrokken bij Verordening (EG) nr. 2200/96. Lopende programma's mogen echter tot aan het einde van hun looptijd worden voortgezet. Die programma's mogen tijdens hun looptijd ook eenmaal worden uitgebreid wat leden en oppervlakten betreft.

De regeling inzake de verbeteringsprogramma's van Verordening (EEG) nr. 2159/89 was geldig van 1989 tot en met 21 november 1996, toen Verordening (EG) nr. 2200/96 in werking trad. In die periode konden alle telersverenigingen een verbeteringsprogramma indienen. Aangezien echter nieuwe verbeteringsprogramma's bij Verordening (EG) nr. 2200/96 niet worden toegestaan, kan Ascopiemonte geen nieuw programma starten.

Om voor het bepaalde in Verordening (EEG) nr. 2159/89 in aanmerking te kunnen komen zouden de telers van Ascopiemonte zich moeten aansluiten bij een andere telersvereniging die haar verbeteringsprogramma wil uitbreiden.

Eventueel kunnen beide verenigingen ook overwegen te fuseren, buiten de werkingssfeer van het verbeteringsprogramma om. Hoewel dit de hazelnotenproducenten van Ascopiemonte niet het recht zou geven om deel te nemen aan het verbeteringsprogramma van Asprocor, zou een fusie toch voordelen, zoals schaalvoordelen, kunnen opleveren. De administratiekosten en juridische kosten van dergelijke fusies kunnen met communautaire middelen worden gedekt via de actiefondsen.

(2002/C 81 E/089)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1922/01

van Fiorella Ghilardotti (PSE) en Giovanni Pittella (PSE) aan de Commissie

(29 juni 2001)

Betreft: Benoeming van ambtenaren van het middenkader

De post van hoofd van de dienst geschillen bij het DG Belastingen en Douane-Unie is sinds negen maanden vacant en deze functie wordt sindsdien tussentijds waargenomen door een ambtenaar. Deze vacature is gepubliceerd en de procedure is afgesloten met de opstelling van een „short list” van drie personen.

Kan de Commissie het volgende mededelen:

- Waarom is de ambtenaar die deze functie waarneemt niet opgenomen in de „short list”, ondanks het feit dat hij zijn taken naar tevredenheid van de directeur-generaal vervult?
- Waarom is geen enkele kandidaat van de „short list” gekozen, nu de selectieprocedure is afgerond?

- Wat denkt de Commissie te doen om in deze vacature te voorzien; is zij op korte termijn van plan om de ambtenaar die deze functie thans waarneemt van zijn verplichtingen te ontslaan, aangezien hij niet is opgenomen in de „short list”?

Ondanks de talrijke verzekeringen van de Commissie aangaande de transparantie, moet worden vastgesteld dat er, evenals in het verleden, nog steeds sprake is van een vreemde handelswijze bij de selectie van ambtenaren van het middenkader, die gekenmerkt wordt door het bevriezen op lange termijn van de vacature in afwachting van de beschikbaarheid van de uitverkorene en door de vorming van jury's die alleen formeel onafhankelijk zijn en die onder druk staan van de directeuren-generaal en hun kabinetten.

Aangezien het middenkader een essentiële schakel is van de hiërarchie, rijzen de volgende vragen:

- Wat denkt de Commissie te doen om een eind te maken aan een praktijk die tot scepticisme leidt, zowel onder de ambtenaren als bij het publiek, ten aanzien van de beweerde serieusheid bij de benoeming van diensthoofden?
- Is de Commissie niet van mening haar besluit op het gebied van benoemingen te moeten herzien, aangezien dit besluit de keuzebevoegdheid volledig in de handen van de directeur-generaal legt zonder enige waarborg van transparantie?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(26 september 2001)

De procedure voor de bekendmaking van de te bekleden post, zoals deze door de geachte parlementsleden wordt genoemd, is met spoed aangepakt, ofschoon de daadwerkelijke publicatie vertraging heeft opgelopen vanwege moeilijkheden van begrotingstechnische aard die van belang waren voor het niveau van het ambt waarvoor om publicatie was verzocht.

Zodra er begrotingsruimte was, is de betrokken kennisgeving van vacature bekendgemaakt in de vacaturemelding nr. 11 van 8 maart 2001. De sluitingsdatum voor de indiening van kandidaatstellingen werd bepaald op 22 maart 2001.

In afwachting van de vervulling ervan, is de post waargenomen overeenkomstig de bepalingen van artikel 24 van het reglement van orde van de Commissie en dus niet na een besluit deze post op voorlopige basis te vervullen.

Na de bekendmaking van de vacaturemelding zijn er negen kandidaatstellingen ontvangen, waaronder die van de waarnemer van de functie van hoofd van eenheid. De sollicitaties zijn allereerst bestudeerd door een voorkeuzecomité dat aan de directeur-generaal van het Directoraat-generaal „Belastingen en douane-unie” verslag heeft uitgebracht. Vervolgens is de kwestie aan het Raadgevend Comité benoemingen voorgelegd. Dit Comité heeft op 17 mei 2001 advies uitgebracht. Het is tot de gevolgtrekking gekomen dat twee in alfabetische volgorde vermelde kandidaten in aanmerking konden worden genomen.

Het tot aanstelling bevoegd gezag heeft de nieuwe chef voor deze eenheid met ingang van 1 juli 2001 benoemd. Het gaat om een van de twee door het Raadgevend Comité benoemingen voorgestelde ambtenaren.

Onder de kandidaten die door het raadgevend Comité benoemingen waren verkozen, kwam niet de ambtenaar voor die post als hoofd van eenheid waarnam. Hierbij zij opgemerkt dat het feit dat een ambtenaar taken vervult die betrekking hebben op het waarnemen van de functie van hoofd van eenheid, hem voor die post geen voorrang verleent ten opzichte van andere kandidaten. De ambtenaar in kwestie heeft trouwens bij een nota van 22 mei 2001 verzocht van deze functies te worden ontheven.

De Commissie heeft het Parlement in kennis gesteld van de elementen van de hervorming van de Commissie die, op het gebied van de procedure van selectie van middenkaderpersoneel, gericht is op meer doorzichtigheid, met name door het instellen van een selectiecommissie, welke procedure in dit geval is gevolgd ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Mededeling over het hoger kader, SEC(2000) 2305/05 van 22.12.2000, en document voor raadpleging over het middenkader, SEC(2001) 322/4 van 28.2.2001.

(2002/C 81 E/090)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1933/01
van Proinsias De Rossa (PSE) aan de Commissie

(29 juni 2001)

Betreft: Leeftijdscriminatie bij Europese nationale luchtvaartmaatschappijen

Kan de Commissie, in het licht van het EU-Handvest van de grondrechten, in het bijzonder artikel 21, dat discriminatie op grond van leeftijd expliciet verbiedt, mededelen of een door nationale luchtvaartmaatschappijen gevoerd beleid om voor studententarieven een maximumleeftijdsgrens aan te houden, strookt met het antidiscriminatiebeleid van de EU, en zo nee, welke maatregelen zij in dit verband denkt te nemen, vooral omdat de EU het levenslang leren wil bevorderen en de groep oudere studenten steeds groter wordt?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(18 september 2001)

Het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie richt zich tot de instellingen en organen van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel en tot de lidstaten, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie uitvoeren (artikel 51). Artikel 21 over non-discriminatie is eveneens binnen deze werkingssfeer van toepassing.

Op het ogenblik staan de enige communautaire rechtsbepalingen die specifiek op discriminatie op grond van leeftijd betrekking hebben, in Richtlijn 2000/78/EG van de Raad van 27 november 2000 tot instelling van een algemeen kader voor gelijke behandeling in arbeid en beroep⁽¹⁾. Het door de geachte afgevaardigde gegeven voorbeeld valt dus niet onder deze richtlijn.

Voor zover de vaststelling van de luchtvaarttarieven onder de werkingssfeer van Verordening 2409/92 van de Raad van 23 juli 1992 inzake tarieven voor luchtdiensten⁽²⁾ valt, is het algemene beginsel van non-discriminatie in het Handvest van de grondrechten van toepassing. Verschillen in behandeling op grond van leeftijd moeten dus van geval tot geval objectief en op redelijke gronden door een legitiem doel gerechtvaardigd zijn en de middelen om dat doel te bereiken dienen passend en noodzakelijk te zijn. In dit verband is de Commissie van mening dat een maximumleeftijd voor studententarieven in bepaalde omstandigheden aan deze eis voldoet.

⁽¹⁾ PB L 303 van 2.12.2000, blz. 16-22.

⁽²⁾ PB L 240 van 24.8.1992, blz. 15-17

(2002/C 81 E/091)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1934/01
van Mihail Papayannakis (GUE/NGL) aan de Commissie

(29 juni 2001)

Betreft: Donau-Top

De Commissie verzekert dat er EU-middelen beschikbaar zijn voor het ondersteunen van de resultaten van de Verklaring van de Top d.d. 30 april 2001 over milieu en duurzame ontwikkeling in de regio's Karpaten en Donau. Dat is van groot belang, omdat deze middelen van essentieel belang zijn voor het behoud van de biodiversiteit in deze regio's. Verscheidene procedures voor de aanwending van de pretoetredingsmiddelen van de EU zouden de besteding van deze middelen voor het ondersteunen van de resultaten van de Top echter in de weg staan.

Deze procedures zijn o.a.:

1. het minimum van 5 miljoen € (criterium voor ISPA-projecten), dat ondersteuning verhindert van plaatselijke, kleinschaliger, door belanghebbenden geïnitieerde projecten die vaak het meest doeltreffend zijn voor het stimuleren van een duurzame aanpak;

2. het „toegangsticket” (vereiste voor LIFE Nature), dat veel toetredingslanden ervan weerhoudt om aan dit programma deel te nemen;
3. de huidige Sapard-procedures (zoals de subsidiabiliteitscriteria voor aanvragers) en -programma's (hoofdzakelijk gericht op de ontwikkeling van de infrastructuur in de landbouw), die leiden tot discriminatie van de kleine landbouwers en de niet-agrarische plattelandsbevolking, vitale doelstellingen voor (en potentiële drijvende krachten achter) een duurzame plattelandsontwikkeling, zulks ten behoeve van grote commerciële belangen.

Kan de Commissie, het bovenstaande in aanmerking nemend, mededelen hoe zij in het kader van de verdere behandeling en ontwikkeling van deze drie belangrijke financieringsmechanismen van de EU voor het lopende financieringsprogramma 2000-2006 deze problemen denkt aan te pakken?

Antwoord van de heer Verheugen namens de Commissie

(20 september 2001)

Het pretoetredingsinstrument voor structuurbeleid ISPA is een van de drie pretoetredingsmechanismen voor communautaire steun aan de tien kandidaat-lidstaten van Midden- en Oost-Europa. Over de periode 2000-2006 zal circa 7 miljard € worden uitgetrokken om de kandidaat-lidstaten de eisen van het milieu acquis en de doelstellingen van de toetredingspartnerschappen te helpen verwezenlijken en de vervoersinfrastructuur te helpen financieren met het oog op een duurzame mobiliteit.

De uit ISPA gefinancierde investeringen moeten omvangrijk genoeg zijn om een aanzienlijk effect te sorteren op het gebied van milieubescherming of de ontwikkeling van vervoersinfrastructuurnetwerken. Te dien einde is in Verordening (EG) nr. 1267/1999 van de Raad van 21 juni 1999 tot instelling van ISPA⁽¹⁾ bepaald dat de investeringskosten minimaal 5 miljoen € moeten bedragen. In naar behoren gemotiveerde gevallen mogen de totale kosten evenwel onder deze drempel liggen.

Bovendien voorziet artikel 2, lid 1, van bovengenoemde verordening in de aanwending van ISPA-middelen voor de financiering van „projectgroepen”. Ofschoon de totale investering van de verschillende deelprojecten van deze groepen in principe boven de drempel moet liggen, mogen de kosten voor de afzonderlijke deelprojecten ruim onder 5 miljoen € liggen. Gedachtig aan de doelstelling dat de communautaire bijstand een maximaal effect dient te sorteren, moeten de projectgroepen aan bepaalde criteria voldoen. Zij moeten bijvoorbeeld een strategische aanpak volgen en gemeenschappelijke doelstellingen nastreven, zoals verbetering van de waterkwaliteit in een stroomgebied, of tot dezelfde vervoerscorridor behoren. Deze aanpak wordt door de Commissie aangemoedigd; de begunstigde landen zullen te zijner tijd aanvragen indienen die aan deze principes beantwoorden.

Dankzij de inspanningen van de Commissie om de participatie van de kandidaat-lidstaten in LIFE te bevorderen, en met name de bijdrage van PHARE om de lasten van het „toegangsticket” te verlichten, zijn de belangrijkste betrokken landen vanaf 2001 tot LIFE kunnen toetreden. Het betreft hier Roemenië, Hongarije en Slovenië; Slowakije zou zich binnenkort bij deze landen moeten aansluiten. Dit bevestigt dat de betrokken landen zich bewust zijn van de problemen inzake de instandhouding van het milieu in het Donaugebied en de Karpaten. Op dit ogenblik lijkt alleen Bulgarije (6 % van het stroomgebied van de Donau) niet in staat aan LIFE deel te nemen. Ofschoon dat te betreuren valt, betekent het niet dat de Commissie op grond hiervan kan beamen dat het zogenaamde „toegangsticket” landen van deelname „weerhoudt”, en dat zij het pessimisme van het geachte parlementslid kan delen.

Voor de bezorgdheid dat de voor Sapard (Speciaal toetredingsprogramma voor landbouw en plattelandsontwikkeling) vastgestelde procedures hoofdzakelijk op de ontwikkeling van de landbouwinfrastructuur gericht zijn, is geen feitelijke onderbouwing. Uit het verslag van de Commissie over Sapard voor het jaar 2000 („Verslag van de Commissie aan de Raad, het Europees Parlement, het economische en sociaal comité en het comité van de regio's — Jaarverslag Sapard — 2000”⁽²⁾) blijkt dat een zeer breed scala van potentiële begunstigten, onder wie kleine landbouwers en de niet-agrarische plattelandsbevolking, voor Sapard-steun in aanmerking komt. Uit het verslag blijkt ook dat circa eenderde van de Sapard-middelen wordt besteed aan investeringen in landbouwbedrijven en diversificatie van de activiteiten, waarmee het platteland alternatieve inkomsten verwerft, terwijl nagenoeg de helft van de middelen naar investering in de plattelandsinfrastructuur en de verbetering van de verwerking en afzet van landbouw- en visserij-producten gaat.

Een van de basisdoelstellingen van Sapard bestaat erin bij te dragen aan de duurzame omschakeling van de landbouwsector en plattelandsgebieden in de kandidaat-lidstaten. Essentieel daarbij is dat de herstructurering van de betrokken bedrijfstakken wordt bevorderd, zodat zij de concurrentiedruk in een uitgebreide

Gemeenschap aankunnen. Overeenkomstig deze doelstelling, de beginselen van gezond financieel beheer en de bepalingen van de basisverordening van de Raad moeten alle begunstigden de economische levensvatbaarheid van hun project kunnen aantonen en voor de financiering van hun gedeelte van de totale investeringskosten kunnen instaan. De nadruk ligt derhalve op de levensvatbaarheid en de duurzaamheid van de investeringen en niet op de omvang van de commerciële belangen.

Gezien bovenstaande overwegingen is de Commissie van mening dat in de pretoetredingsinstrumenten al rekening is gehouden met de in de vraag genoemde problemen.

⁽¹⁾ PB L 161 van 26.6.1999.

⁽²⁾ COM(2001) 341 def.

(2002/C 81 E/092)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1945/01

**van Albert Maat (PPE-DE), Hanja Maij-Weggen (PPE-DE)
en Maria Martens (PPE-DE) aan de Commissie**

(3 juli 2001)

Betreft: Controles ESF

De afgelopen jaren is er door de Europese Commissie intensief controle verricht op projecten die door het ESF gefinancierd waren.

Regelmatig bereiken mij klachten hieromtrent, zoals:

- Bij een weekje controle door de Europese Commissie in Noord-Nederland werden veel „onregelmatigheden” ontdekt. Bij second opinion bleek dat van de 100 onregelmatigheden er 95 volstrekt in orde waren en de rest na een kleine aanpassing ook. De bezochte bedrijven klaagden over de onaangename bejegening van de controleurs (alsof ze verdachten waren) en twijfelden of ze op deze manier ooit weer mee zouden doen.
- Een soortgelijk verhaal hoorden we in de gemeente Losser, Overijssel. De desbetreffende ambtenaar memoreerde ook de onaangename bejegening en gaf aan dat hij het idee had dat de controleurs niet goed op de hoogte waren wat de projecten precies behelsden en wat de waarde van een bepaald project was. De controleurs waren vooral bezig mensen te tellen om te kijken of de aantallen overeenkwamen.

1. Is het de Commissie bekend hoe de genoemde en andere controles precies verlopen zijn? Is de kritiek daarop zoals wij deze hoorden bij de Commissie bekend? Zo ja, wat denkt de Commissie hieraan te doen?

2. Is de onduidelijke situatie omtrent de voortgang van de ESF-subsidie voor Nederland het gevolg van de fraudeperikelen in Nederland?

3. In hoeverre is de aansturing van projecten vanuit Brussel tekort geschoten, bijvoorbeeld door software die niet millenniumproof blijkt?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(3 september 2001)

1. De Commissie is niet op de hoogte van de door de geachte afgevaardigden geuite kritiek. Normaal gesproken ligt bij de controles niet de nadruk op de waarde van de projecten; dat is meer iets dat valt binnen het kader van de projectevaluatie.

De controleurs stellen vast of het project tot de maatregel behoort uit hoofde waarvan het financiële steun heeft ontvangen en controleren de documenten in verband met de gedeclareerde uitgaven. Deze laatste controle betreft niet alleen facturen, maar ook lijsten van personen die aan de opleidingscursus hebben deelgenomen. Doel is vaststellen hoeveel personen op de cursus aanwezig waren en gedurende hoeveel „uren”.

2. Vanaf 1 januari 2000 mocht Nederland projecten van het Europees Sociaal Fonds (ESF) starten voor de nieuwe programmeringsperiode. Het feit dat Nederland de start van de projecten heeft uitgesteld, was een besluit van de Nederlandse autoriteiten. De Commissie heeft niet om uitstel van de start van de projecten gevraagd.

3. Sinds de hervorming van de verordening betreffende de Structuurfondsen in 1988 geldt dat projectmonitoring een taak is van de lidstaten en niet van de Commissie. Het in de vraag aangehaalde voorbeeld van software die niet millenniumproof bleek te zijn, berust op een fabeltje. De software was in 1994 opzettelijk zo ontworpen dat het niet mogelijk zou zijn om ná 31 december 1999 nieuwe projecten in te dienen. Deze datum valt samen met de deadline voor vastleggingen in de relevante besluiten voor de programmeringsperiode 1994-1999.

(2002/C 81 E/093)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1948/01
van Johan Van Hecke (PPE-DE) aan de Raad

(12 juli 2001)

Betreft: Verklaring door het Voorzitterschap van 12 juni 2001 over Sudan

Waarom maakt de Europese Unie in haar verklaring door het Voorzitterschap van 12 juni 2001 melding van hernieuwde militaire activiteit door het SPLA maar niet van de massale offensieven door de Sudanese regering in de Nuba-bergen en de Southern Blue Nile in de maanden mei en juni 2001? Waarom spreekt de Europese Unie van een „hervatting” van de luchtbombardementen, terwijl rapporten van NGO's en mensen ter plaatse aantonen dat de luchtbombardementen in feite nooit gestopt zijn? Moet de Europese Unie niet overwegen een speciale gezant voor Sudan in Nairobi aan te stellen, wiens mandaat het is het getroffen gebied op regelmatige basis te bezoeken en objectieve en accurate informatie te verzamelen van zowel regeringszijde als rebellenzijde?

Antwoord

(26 november 2001)

In de verklaring van het voorzitterschap van 12 juni 2001 over het vredesproces in Sudan heeft de Europese Unie haar bezorgdheid uitgesproken over de hernieuwde militaire acties van het Sudanese Volksbevrijdingsleger (SPLA), met name in Bahr El-Ghazal in Zuid-Sudan, en over het feit dat de Sudanese regering in antwoord op dit offensief de luchtbombardementen heeft hervat. De bewoordingen van deze verklaring moeten worden gezien in het licht van de resultaten van de topontmoeting die door het IGAD-comité voor Sudan (IGAD: Intergovernmental Authority on Development) op 2 juni 2001 te Nairobi is gehouden. De resultaten van deze conferentie gaven de EU namelijk aanleiding om te hopen dat het vredesproces nieuw leven zou worden ingeblazen. De Sudanese regering had zich er immers toe verbonden de luchtbombardementen te beëindigen, terwijl beide partijen waren overeengekomen hun onderhandelingsteams een permanent karakter te geven. In een verklaring van het voorzitterschap van 8 juni 2001 sprak de EU hierover haar tevredenheid uit. Aangezien de EU amper enkele dagen na de top echter moest vaststellen dat de aangegane verplichtingen niet werden nagekomen, heeft zij beide partijen opnieuw opgeroepen hun militaire activiteiten te staken en heeft zij de regering van Sudan verzocht haar belofte om de luchtbombardementen te beëindigen, volledig gestand te doen.

Wat betreft de gedachte om een speciale gezant voor Sudan te benoemen, kan de Raad het geachte parlementslid verzekeren dat de Unie de situatie in dit land van zeer nabij volgt, met name via de hoofden van de EU-missies in Khartoem en in andere betrokken landen in de regio.

(2002/C 81 E/094)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1950/01
van Johannes Swoboda (PSE) aan de Raad

(12 juli 2001)

Betreft: Ratificatie vervoersprotocol

Wanneer staat de ratificatie van het vervoersprotocol op de agenda van de Vervoersraad?

Antwoord*(26 november 2001)*

De Raad deelt de Geachte Afgevaardigde mee dat hij een voorstel voor een besluit van de Raad heeft ontvangen betreffende de ondertekening namens de Europese Gemeenschap van het Protocol inzake de tenuitvoerlegging van Alpenovereenkomst op het gebied van het vervoer. Hij heeft nog geen voorstel voor een besluit van de Raad ontvangen betreffende de sluiting van dit protocol.

De Raad erkent het belang van dit protocol voor alle overeenkomstsluitende partijen, met inbegrip van de Europese Gemeenschap. Hij beseft derhalve dat de ondertekening daarvan namens de Gemeenschap een belangrijk politiek signaal aan alle andere overeenkomstsluitende partijen zou zijn.

De Raad verzekert derhalve de Geachte Afgevaardigde dat hij alles in het werk wenst te stellen opdat het besluit van de Raad houdende ondertekening van dit protocol binnen een redelijke tijd wordt aangenomen. De datum voor de aanneming van dit besluit is nog niet vastgesteld.

*(2002/C 81 E/095)***SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1963/01
van Luisa Morgantini (GUE/NGL) aan de Raad***(12 juli 2001)*

Betreft: Arrestatie en uitzetting door Israël van de heer Galucci, medewerker van een door de EU gefinancierd project

Op 8 juni 2001 is de heer Marco Galucci, die voor een door de Commissie gefinancierd humanitair hulpprogramma werkt, op de luchthaven van Ben Gourion aangehouden. Hoewel hij het doel van zijn reis duidelijk kon aantonen, is hij urenlang verhoord, is hem verboden zijn consulaat te bellen, is zijn computer onderzocht en zijn zijn diskettes in beslag genomen. Vervolgens werd hij gedwongen naar Italië terug te keren.

Is de Raad van plan te reageren op deze handelwijze van de Israëlische autoriteiten die hiermee het goede verloop van door de EU gefinancierde humanitaire projecten ten behoeve van de Palestijnse oorlogsgetroffenen ernstig belemmeren?

Welke concrete maatregelen zal de Raad treffen?

Antwoord*(29 november 2001)*

De Commissie is verantwoordelijk voor de uitvoering van humanitaire hulpprogramma's en heeft de zaak van de heer Marco Galucci niet bij de Raad aan de orde gesteld.

De Commissie moet als eerste beoordelen of de arrestatie en uitzetting van de heer Galucci een schending betekent van de overeenkomsten die de Commissie met Israël heeft gesloten en of de handelwijze van de Israëlische autoriteiten een belemmering is voor de uitvoering van het project. Indien zulks het geval zou zijn, ligt het op de weg van de Commissie om de nodige maatregelen te nemen.

*(2002/C 81 E/096)***SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1964/01
van Guido Podestà (PPE-DE) aan de Commissie***(3 juli 2001)*

Betreft: Wolvenkinderen

Het komt niet vaak voor: wolvenkinderen, kinderen die, achtergelaten of onttrokken aan de zorg van de ouders, in bossen leven in gezelschap van dieren die hen helpen overleven.

Het laatste geval was dat van een Chileens jongetje dat door de ouders was achtergelaten en na tien jaar is teruggevonden. Hij had deel uitgemaakt van een roedel wilde honden die hem in leven hebben gehouden met tevenmelk.

Het verschijnsel is uitzonderlijk; helaas hebben de wetenschappelijke en de politieke wereld er onvoldoende aandacht aan besteed. Ervan uitgaand dat deze verschijnselen in het jaar 2001 absoluut niet meer zouden mogen voorkomen en gelet op het Handvest van de fundamentele rechten van de EU dat zich garant stelt voor de rechten van kinderen (artikel 24), luidt de vraag:

welke aandacht schenkt de Commissie aan een dergelijk voorval en welke humanitaire en economische steun verleent zij aan landen waar deze verschijnselen voorkomen, opdat deze hun verantwoordelijkheid nemen en zorgen dat het in de toekomst niet nog eens voorkomt?

welke steun is gepland om deze menselijke wezens geschikt te maken voor de maatschappij: wanneer zij worden teruggevonden spreken zij vaak geen enkele taal en vertonen zij lichamelijke en geestelijke ontwrichtingsverschijnselen.

meent de Commissie ook niet dat er diepgaand wetenschappelijk onderzoek zou moeten plaatsvinden naar de casuïstiek, de kenmerken en de beste rehabilitatiepraktijken?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(6 september 2001)

De Commissie is van mening dat zij niet bevoegd is om terzake op te treden.

(2002/C 81 E/097)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1967/01

van Mihail Papayannakis (GUE/NGL) aan de Commissie

(5 juli 2001)

Betreft: Overheidsprojecten bij de Krafsidonas

In deze vraag wil ik nogmaals de kwestie van het behoud van de Krafsidonasrivier (vragen E-1162/89 ⁽¹⁾ en E-1835/90 ⁽²⁾) aansnijden. Uit klachten blijkt dat de gemeente Volos voornemens is een doorgaande weg aan te leggen langs de Krafsidonasrivier. Wanneer dit plan wordt verwezenlijkt ontstaat een binnenring, die een groot deel van het verkeer zal aantrekken, waardoor een groot gebied in het centrum van het stedenbouwkundig complex Volos-Zuid-Ionië in milieu- en maatschappelijk opzicht wordt aangetast.

Het gebied van de Krafsidonas wordt met het oog op de ontwikkeling op het gebied van milieu, cultuur en maatschappij, gesubsidieerd uit het LIFE-programma; kan de Commissie mij daarom meedelen of communautaire middelen worden gebruikt voor de uitvoering van dit project, en in hoeverre deze werkzaamheden stroken met kaderwet 1650/86 inzake de bescherming van het milieu en richtlijn 85/337/EEG ⁽³⁾?

⁽¹⁾ PB C 139 van 7.6.1990, blz. 30.

⁽²⁾ PB C 45 van 25.2.1991, blz. 30.

⁽³⁾ PB L 175 van 5.7.1985, blz. 40.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(8 oktober 2001)

In het kader van de programma's van het financieel instrument voor het milieu (LIFE) heeft de gemeente Vólos-Néa Ionia financiële steun gekregen voor de uitvoering van project 93/GR/4518 voor de aanleg van de oevers van de Krafsidonasrivier. Bedoeld project is op 21 mei 1997 met succes beëindigd.

Op 6 juli 2000 heeft een groep inwoners van de regio, aan de hand van persartikels en studies, geprotesteerd tegen het voornemen van het gemeentebestuur van Vólos-Néa Ionia om een ringweg aan te leggen, die gedeeltelijk zou worden gefinancierd met middelen welke in het kader van het communautair bestek (CB) voor de periode 2000-2006 zijn toegekend. Aangezien bedoelde weg zou worden aangelegd in de zone van het project LIFE 93/GR/4518, zal hij de bij dit project geboekte resultaten in gevaar brengen en het lokale milieu aantasten.

Op basis van de beschikbare informatie maakt het wegenproject in kwestie geen deel uit van de projecten die worden gefinancierd in het kader van het CB voor de periode 1994-1999. Wat het CB voor de periode 2000-2006 betreft, hebben de autoriteiten van de regio Thessalia momenteel nog geen enkele aanvraag voor cofinanciering van het project door het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling (EFRO) ontvangen. Als zij een dergelijke aanvraag ontvangen, zal die worden beoordeeld in het licht van de bestaande nationale en communautaire wetgeving. Er moet ook worden opgemerkt dat analoge voorwaarden voor de cofinanciering van projecten zullen worden opgenomen in de evaluatiecriteria voor de werkprogramma's. Die criteria worden momenteel opgesteld door de Griekse autoriteiten in het kader van hun verplichtingen uit hoofde van Verordening (EG) nr. 1260/1999 van de Raad van 21 juni 1999 houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen⁽¹⁾.

Op 2 augustus 2000 heeft de Commissie gereageerd met een verzoek om nadere informatie, dat was geadresseerd aan het gemeentebestuur van Vólos-Néa Ionia als ex-begunstigde van steun uit hoofde van het LIFE-programma en als initiatiefnemer van het project in kwestie. Ondanks een herinneringsbrief d.d. 22 mei 2001 heeft dit gemeentebestuur tot dusverre geen enkel antwoord gegeven. Daarom zal er een schrijven worden gericht tot de Griekse overheid met het verzoek nadere inlichtingen te verstrekken over het project in kwestie. Na ontvangst van het antwoord zal de Commissie nagaan of er eventueel onverenigbaarheid bestaat met de communautaire wetgeving, met name met Richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten⁽²⁾, en zal zij zonodig een inbreukprocedure opstarten.

⁽¹⁾ PB L 161 van 26.6.1999.

⁽²⁾ PB L 175 van 5.7.1985, als gewijzigd bij Richtlijn 97/11/EG van de Raad van 3 maart 1997 (PB L 73 van 14.3.1997).

(2002/C 81 E/098)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1969/01

van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie

(5 juli 2001)

Betreft: Griekse spoorwegen

Het vervoer per spoor is een bijzonder doeltreffend en duurzaam antwoord op acute problemen als verkeerscongestie, vervuiling en ongevallen. Daarom wordt de uitbreiding en modernisering van de spoorwegnetten in de lidstaten ook door communautaire programma's gesteund.

1. Is de Commissie van mening dat het programma „spoorwegen” van het tweede communautair bestek op bevredigende wijze is uitgevoerd (oorspronkelijke en herziene begroting, feitelijke gang van zaken)?
2. Welke projecten zijn in het derde communautair bestek opgenomen?

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie

(13 september 2001)

In verband met de uitvoeringsgraad van de spoorwegprojecten die zijn geprogrammeerd in het kader van het communautair bestek (CB) voor de programmeringsperiode 1994-1999 in Griekenland, verwijst de Commissie de geachte afgevaardigde naar haar aanvullend antwoord op schriftelijke vraag E-3657/00 van de heer Hatzidakis⁽¹⁾.

Het belangrijkste doel van de projecten op spoorweggebied die in Griekenland zullen worden gefinancierd in het kader van het CB en uit het Cohesiefonds in de programmeringsperiode 2000-2006 is de voltooiing van een tweesporige geëlektrificeerde lijn tussen Athene en Thessaloniki en van verbindingen tussen dit traject en de havens van Piraeus en Thessaloniki. De aanleg van een tweesporige lijn tussen Athene, Korinthe en Patras, de bouw van een spoorverbinding van het centrum van Athene met de nieuwe luchthaven van Spata en de herstructurering en uitvoering van het business plan van de Griekse spoorwegorganisatie (OSE) zijn eveneens geprogrammeerd.

⁽¹⁾ PB C 136 E van 8.5.2001.

(2002/C 81 E/099)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1970/01**van David Bowe (PSE) aan de Commissie**

(5 juli 2001)

Betreft: Verband tussen ziekte van Crohn en paratuberculose

Mycobacterium avium paratuberculosis (MAP) is als pathogeen geclassificeerd overeenkomstig richtlijn 93/88/EEG⁽¹⁾, zoals gewijzigd bij richtlijn 97/59/EG⁽²⁾ en richtlijn 97/65/EG⁽³⁾. Heeft de Commissie plannen ontwikkeld om MAP op korte termijn uit de voedselketen te verwijderen?

⁽¹⁾ PB L 268 van 29.10.1993, blz. 71.

⁽²⁾ PB L 282 van 15.10.1997, blz. 33.

⁽³⁾ PB L 335 van 6.12.1997, blz. 17.

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(5 september 2001)

Richtlijn 2000/54/EG van het Parlement en de Raad van 18 september 2000 betreffende de bescherming van de werknemers tegen de risico's van blootstelling aan biologische agentia op het werk⁽¹⁾ codificeert Richtlijn 90/679/EEG van de Raad van 26 november 1990⁽²⁾, die bij herhaling en in belangrijke mate is gewijzigd, onder meer door de richtlijnen die het geachte parlamentslid vermeldt (97/59/EG, 97/65/EG en 93/88/EG).

Krachtens artikel 2, tweede alinea, van genoemde Richtlijn 2000/54/EG, worden „biologische agentia (...) in vier risicogroepen ingedeeld, naar gelang van het risico van infecties dat zij meebrengen”. De agentia Mycobacterium avium/intracellulare en Mycobacterium paratuberculosis worden gerangschikt als een „biologisch agens van groep 2” dat „bij de mens een ziekte kan veroorzaken en een gevaar voor de werknemers kan opleveren; het is onwaarschijnlijk dat het zich onder de bevolking verspreidt; er bestaat gewoonlijk een effectieve profylaxe of behandeling” (zie artikel 18 en bijlage III bij Richtlijn 2000/54/EG).

In het licht van de speculaties dat de ziekte van Crohn bij de mens en paratuberculose bij dieren veroorzaakt zouden kunnen worden door hetzelfde organisme Mycobacterium avium subspecies Paratuberculosis (Map), heeft de Commissie haar wetenschappelijke comités om advies hieromtrent verzocht. Het Wetenschappelijk Comité voor de gezondheid en het welzijn van dieren onderzocht de kwestie en publiceerde zijn bevindingen op internet op 21 maart 2000⁽³⁾. Het verslag concludeert dat het momenteel beschikbare bewijsmateriaal niet volstaat om te bevestigen of uit te sluiten dat Map een oorzakelijk agens is van ten minste enkele gevallen van de ziekte van Crohn bij de mens. Er zijn echter voldoende redenen tot bezorgdheid om de onderzoeksactiviteiten ter zake op te voeren.

De opeenvolgende communautaire kaderprogramma's voor onderzoek en technologische ontwikkeling hebben in het verleden steun verleend aan onderzoeksactiviteiten inzake de ziekte van Crohn en paratuberculose en zij doen dat ook nu. Deze steun wordt verleend binnen de biomedische en landbouwprogramma's en ook binnen het lopende Vijfde Kaderprogramma in het kader van het programma „Kwaliteit van het bestaan en beheer van de biologische hulpbronnen”, meer bepaald kernactiviteit 2: „Beheersing van infectieziekten”. Met betrekking tot paratuberculose bij vee loopt momenteel de „Gecoördineerde actie voor het opzetten van een Europees veterinair netwerk voor de diagnose en epidemiologie van en het onderzoek naar ziekten veroorzaakt door mycobacteriën”, waaraan 28 laboratoria uit 15 lidstaten deelnemen en waarbinnen ook aandacht wordt besteed aan de implicaties van mycobacteriële infecties voor de volksgezondheid. Daarnaast wordt thans onderhandeld over een contract voor twee projecten over „Paratuberculose-epidemiologie en risico-evaluatie: een nieuwe aanpak voor de identificatie van stamspecifieke markers” en „De rol van dieren in het wild voor de epidemiologie van Mycobacterium avium subspecies paratuberculosis bij herkauwende huisdieren in Europa”.

Deze projecten zullen een betere kennis verschaffen van paratuberculose bij vee, hetgeen noodzakelijk is voor het treffen van controle- en uitroeimeasures.

Aangezien het verband tussen de ziekte van Crohn en paratuberculose bij dieren niet is bewezen, kent de huidige communautaire wetgeving inzake levensmiddelenhygiëne geen specifieke voorschriften voor paratuberculose. Er bestaan echter wel algemene regels volgens welke vlees en melk van klinisch zieke dieren, die bijvoorbeeld aan paratuberculose lijden, van menselijke consumptie worden uitgesloten. Deze bepalingen zijn vervat in Richtlijn 64/433/EEG van de Raad inzake gezondheidsvraagstukken op het gebied van het intracommunautaire handelsverkeer in vers vlees⁽⁴⁾ en Richtlijn 92/46/EEG tot vaststelling van gezondheidsvoorschriften voor de productie en het in de handel brengen van rauwe melk, warmtebehandelde melk en producten op basis van melk⁽⁵⁾.

De Commissie zal de situatie en het onderzoek inzake paratuberculose en de ziekte van Crohn op de voet volgen en onmiddellijk stappen zetten voor de bescherming van de consument indien een reden tot bezorgdheid wordt vastgesteld.

⁽¹⁾ PB L 262 van 17.10.2000.

⁽²⁾ PB L 374 van 31.12.1990.

⁽³⁾ „Possible links between Crohn's disease and Paratuberculosis”, Verslag van het Wetenschappelijk Comité voor de gezondheid en het welzijn van dieren, goedgekeurd op 21 maart 2000, http://europa.eu.int/comm/food/fs/sc/scah/out38_en.pdf.

⁽⁴⁾ PB B 121 van 29.7.1964, gewijzigd PB L 257 van 28.9.1985.

⁽⁵⁾ PB L 268 van 14.9.1992 — PB L 41 van 18.2.1993.

(2002/C 81 E/100)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1980/01

van Piia-Noora Kauppi (PPE-DE) aan de Commissie

(5 juli 2001)

Betreft: Milieugevolgen van intensieve olijventeelt

Volgens een rapport van WWF en Birdlife International, gepubliceerd op 18 juni 2001, leidt de intensieve olijventeelt, toegenomen dankzij de landbouwsteun van de EU, tot woestijnvorming, bodemerosie en het verlies van habitats in de Middellandse-Zeeregio. Volgens het rapport verdwijnt van olijvenplantages in Andalusië in Spanje per jaar 80 miljoen ton van de bovenste laag aarde tengevolge van de intensieve teelt. Deze aarde veroorzaakt elders problemen, onder meer doordat waterreservoirs erdoor verstopt raken. In Spanje, Griekenland en Portugal worden bovendien oeroude loofbossen gekapt om plaats te maken voor de intensieve olijventeelt.

Op de landbouwbegroting van de EU is een bedrag van 2 250 miljoen € bestemd voor de olijventeelt. Dit bedrag wordt bijna geheel gebruikt als productiesteun. De boeren krijgen steun al naargelang de hoeveelheid olijven die ze produceren. Dit beleid stimuleert intensivering, irrigatie en uitbreiding van de plantages.

Is de Europese Commissie op de hoogte van het feit dat de intensieve olijventeelt momenteel een van de grootste milieuproblemen in Europa vormt?

Welke maatregelen gaat de Commissie nemen om de schade tengevolge van de intensieve olijventeelt te beperken?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(12 oktober 2001)

De Commissie heeft kennis genomen van het WWF-rapport waarnaar het geachte parlementslid verwijst. Zij is zich bewust van de problemen in verband met de olijventeelt en heeft deze ter sprake gebracht in haar verslag aan de Raad en het Europees Parlement over de kwaliteitsstrategie voor olijfolie⁽¹⁾.

De Commissie is het ook eens met vele conclusies in het rapport en met name dat algemeen moet worden gestreefd naar een duurzaam en milieuvriendelijk landbouwbeleid. Toch is het moeilijk te beweren welke problemen de ergste zijn in Europa, omdat er geen gegevens voorhanden zijn om een dergelijke bewering te staven.

De Commissie wijst erop dat dank zij de productiesteun de plattelandsstructuur in talrijke gebieden in de Gemeenschap in stand kon worden gehouden, waardoor de steun ruim bijgedragen heeft tot de strijd tegen verwoestijning. Bepaalde olijfgaarden, en meer in het bijzonder die welke biologisch geëxploiteerd worden, bevorderen zelfs het herstel van milieuschade. Met het oog op de mogelijke negatieve gevolgen van een te intensieve teelt voor het milieu heeft de Raad echter in 1998 besloten om de aanplant van nieuwe olijfgaarden te beperken.

Voorts wijst de Commissie op de verplichtingen van de lidstaten met betrekking tot de milieu-beschermingseisen die zijn vastgesteld in Verordening (EG) nr. 1259/1999 van de Raad van 17 mei 1999 tot vaststelling van gemeenschappelijke voorschriften voor de regelingen inzake rechtstreekse steunverlening in het kader van het gemeenschappelijk landbouwbeleid⁽²⁾. Ter zake verwacht zij uiterlijk op 30 september 2001 van de betrokken lidstaten informatie over de olijfoliesector. Deze informatie omvat een analyse van de toestand van de olijfgaarden, een gedetailleerde beschrijving van de op grond van die analyse voorgenomen milieumaatregelen en een gedetailleerde beschrijving van eventuele sancties waartoe besloten is.

Momenteel kan forfaitair toegekende steun niet deugdelijk gecontroleerd worden, zodat een aan de productie gekoppelde steun de enige mogelijkheid is. In juni 2001 heeft de Raad besloten dat de steun met ingang van 1 november 2003 slechts toegekend mag worden na controle van de betrokken bomen door middel van luchtfoto's, waardoor het van dan af mogelijk wordt ook andere criteria voor de toekenning van de steun te hanteren.

⁽¹⁾ COM(2000) 855 def. (punt 1.3.1, vierde alinea).

⁽²⁾ PB L 160 van 26.6.1999.

(2002/C 81 E/101)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1981/01

van Luisa Morgantini (GUE/NGL) aan de Commissie

(5 juli 2001)

Betreft: De heer Galucci die voor de Europese Unie werkte, is in Israël aangehouden en teruggestuurd

Op 8 juni 2001 is de heer Marco Galucci op de Ben Goerion-luchthaven aangehouden. Hij werkt in het kader van een door de Commissie gefinancierd humanitair hulpproject. Hij heeft het doel van zijn reis duidelijk kunnen bewijzen, maar is urenlang ondervraagd waarbij hij niet met zijn consulaat heeft mogen telefoneren. Zijn computer is onderzocht; de diskettes zijn in beslag genomen en hij zelf is teruggestuurd naar Italië.

Gaat de Commissie reageren op het optreden van de Israëlische autoriteiten dat een goed functioneren van door de EU gefinancierde humanitaire projecten ernstig belemmert? Deze projecten zijn bedoeld voor de Palestijnse bevolking die ernstig door de oorlog is getroffen.

Welke maatregelen gaat zij nemen?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(6 september 2001)

Na het incident dat de heer Marco Gallucci, een werknemer in dienst bij de Italiaanse non-gouvernementele hulporganisatie „CRIC”, op 8 juni 2001, overkwam, heeft de Delegatie van de Commissie in de Staat Israël op 19 juni een nota gestuurd aan het Israëlische ministerie van Buitenlandse Zaken waarin zij scherp protest uitte tegen dit onterechte optreden tegen een Europees ingezetene in dienst van een NGO die zich bezighoudt met een humanitair, volledig door de Commissie gefinancierd project en het ministerie verzocht de toegang tot het land voor de heer Gallucci mogelijk te maken en zijn humanitaire missie niets in de weg te leggen.

(2002/C 81 E/102)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1982/01
van Guido Podestà (PPE-DE) aan de Raad

(12 juli 2001)

Betreft: Wolvenkinderen

Het komt niet vaak voor: wolvenkinderen, kinderen die, achtergelaten of onttrokken aan de zorg van de ouders, in bossen leven in gezelschap van dieren die hen helpen overleven.

Het laatste geval was dat van een Chileens jongetje dat door de ouders was achtergelaten en na tien jaar is teruggevonden. Hij had deel uitgemaakt van een roedel wilde honden die hem in leven hebben gehouden met tevenmelk.

Het verschijnsel is uitzonderlijk; helaas hebben de wetenschappelijke en de politieke wereld er onvoldoende aandacht aan besteed.

Ervan uitgaand dat deze verschijnselen in het jaar 2001 absoluut niet meer zouden mogen voorkomen en gelet op het Handvest van de fundamentele rechten van de EU dat zich garant stelt voor de rechten van kinderen (artikel 24), luidt de vraag: welke aandacht schenkt de Raad aan een dergelijk voorval en welke humanitaire en economische steun verleent zij aan landen waar deze verschijnselen voorkomen, opdat deze hun verantwoordelijkheid nemen en zorgen dat het in de toekomst niet nog eens voorkomt?

Antwoord

(26 november 2001)

1. De Raad heeft niet de gelegenheid gehad het door het geachte parlementslid aan de orde gestelde vraagstuk te bestuderen.
2. In het kader van het ontwikkelingssamenwerkingsbeleid en in nauwe samenwerking met de minder ontwikkelde landen, worden er door de Raad sedert jaren diverse beleidsinitiatieven ontplooid en instrumenten ingezet om deze landen bij hun ontwikkeling te helpen en aldus te vermijden dat situaties zoals door het geachte parlementslid aan de orde gesteld, zich opnieuw kunnen voordoen.
3. Meer in het bijzonder met betrekking tot Chili heeft de Europese Unie, in het kader van de verordening inzake financiële en technische hulp en economische samenwerking met de ontwikkelingslanden in Latijns-Amerika en in Azië, een samenwerkingsmechanisme tot stand gebracht dat zowel financiële als technische elementen alsook economische samenwerking omvat. Doel van deze hulp, die vooral gericht is op de armste lagen van de Chileense bevolking, is meer bepaald het ontwikkelen van de plattelandsector, verbetering van het voedselveiligheidsniveau, versterking van de particuliere sector (midden- en kleinbedrijf), bescherming van het milieu wat betreft natuurlijke hulpbronnen en het tropisch regenwoud, drugsbestrijding, democratisering, totstandbrenging van een efficiënt bestuur, bescherming van de rechten van de mens, bescherming van vrouwen en kinderen, hulp aan etnische minderheden, samenwerking in de economische sector met consequenties voor de structuur van de economie, het ontwikkelen van sectorale beleidsinitiatieven en het versterken van de nationale instellingen.

(2002/C 81 E/103)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1987/01
van Dorette Corbey (PSE) en Jan Wiersma (PSE) aan de Raad

(12 juli 2001)

Betreft: 33ste Algemene Vergadering van ICAO (25 september t/m 5 oktober 2001)

Op 14 december 2000 heeft het Parlement een resolutie aangenomen over de mededeling van de Commissie aan de Raad, het Europees Parlement, het Economisch en Sociaal Comité en het Comité van de regio's „Belasting op vliegtuigbrandstof” (¹), waarin het Parlement het Voorzitterschap en de Commissie verzoekt het Parlement volledig op de hoogte te houden van de 33ste Algemene Vergadering van ICAO, die gepland staat van 25 september t/m 5 oktober 2001.

Gezien de klimaatproblematiek en de bijdrage van de luchtvaart aan de uitstoot van CO₂ lijkt de ICAO-vergadering, zeker in het licht van de EU-strategie voor duurzame ontwikkeling, een goede gelegenheid om concrete maatregelen te nemen ter beperking van de uitstoot van broeikasgassen door het luchtverkeer.

1. Kan de Raad aangeven wat de inbreng van de EU zal zijn met name ten aanzien van de accijns op vliegtuigbrandstof? Welke andere maatregelen ter beperking van de uitstoot van CO₂ door de luchtvaart stelt de EU voor? Wat is de reactie van de EU op de ontwikkeling door Boeing van een hogesnelheidstoestel (Sonic Cruiser) dat 35 % meer brandstof verbruikt dan normale vliegtuigen (zie The Times van 19 juni 2001)?
2. Is het Voorzitterschap voornemens om het Parlement voorafgaand aan de 33ste Algemene Vergadering van ICAO, tijdig te informeren over de inbreng van de EU? Zo ja, wanneer en op welke wijze en door wie zal dat worden gedaan?
3. Is het Voorzitterschap voornemens om het Parlement na afloop van de 33ste Algemene Vergadering van ICAO te informeren over de resultaten van deze conferentie? Zo ja, wanneer, op welke wijze en door wie zal dat worden gedaan?

(¹) COM(2000) 110 – C5-0207/2000 – 2000/2114 (COS).

Antwoord

(6 december 2001)

1. De Raad herinnert de Geachte Afgevaardigden eraan dat hij tijdens zijn zitting van 29 juni 2000 de conclusies die in de op 3 maart 2000 ingediende mededeling van de Commissie met betrekking tot de belasting op vliegtuigbrandstof zijn vervat, in het algemeen heeft onderschreven, waarbij de volgende opmerkingen werden gemaakt:
 - de grote meerderheid van de delegaties is van oordeel dat, in beginsel en ten behoeve van de samenhang van het belastingstelsel, brandstof voor de commerciële luchtvaart op dezelfde wijze als andere brandstof moet worden belast;
 - er moet evenwel rekening worden gehouden met de concurrentie van derde landen en elke concurrentievervalsing met sociaal-economische gevolgen moet worden vermeden; een unilaterale maatregel van de Europese Gemeenschap met betrekking tot die belasting zou niet wenselijk zijn;
 - in die omstandigheden wordt geoordeeld dat de te volgen strategie erin moet bestaan dit dossier binnen de Internationale Burgerluchtvaartorganisatie (ICAO) te bespreken;
 - de Raad vindt bovendien dat andere belastingmaatregelen of andere technische oplossingen zouden kunnen worden overwogen om de CO₂-emissies te verminderen; hij heeft nota genomen van het feit dat de Commissie bereid is dergelijke maatregelen te bestuderen.
2. Wat de Sonic Cruiser van Boeing betreft, zullen de Geachte Afgevaardigden wel willen begrijpen dat het voor de Europese Unie voorbarig is om een standpunt in te nemen over een vliegtuig dat zich nog in een vroeg ontwerpstadium bevindt. De milieuoverwegingen van de EU zijn evenwel bekend bij de luchtvaartindustrie overal ter wereld en in het bijzonder bij Boeing, een bedrijf dat de Europese markt en zijn regelgeving zeer goed kent.
3. De Europese Gemeenschap en haar lidstaten hebben, ter bespreking tijdens de 33e Vergadering van de Internationale Burgerluchtvaartorganisatie (ICAO), een werkdocument ingediend met aanbevelingen over een strategie voor de ontwikkeling van marktgerichte maatregelen ter vermindering van de emissies in de luchtvaart. De Vergadering van de ICAO zal worden verzocht het reeds verrichte werk op het gebied van marktgerichte maatregelen te erkennen en nogmaals het belang te onderstrepen van het voortzetten en afronden van de besprekingen over richtsnoeren voor de staten met betrekking tot emissies-gerelateerde heffingen (op brandstof en op emissies), met inbegrip van maatregelen die duidelijk maken dat externe milieukosten kunnen worden geïnternaliseerd.
4. Het Europees Parlement zal voor en na de 33e Vergadering van de ICAO via de gebruikelijke institutionele mechanismen op de hoogte worden gebracht.

(2002/C 81 E/104)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1991/01
van Hans Modrow (GUE/NGL) aan de Commissie

(6 juli 2001)

Betreft: Uitbreiding EU

Ondanks grote inspanningen, in het bijzonder ook van de Commissie, blijkt het proces van uitbreiding van de Unie door de toetreding van de Midden- en Oost-Europese landen veel gecompliceerder te zijn dan tot dusver werd verwacht.

De Commissie wordt tegen deze achtergrond verzocht de volgende vragen te beantwoorden:

1. Hoe zullen de Euregio's tussen de lidstaten en de kandidaat-landen in de toekomst worden ontwikkeld en in de zin van een op partnerschap gebaseerde verhouding worden uitgebreid? Werkt de Commissie aan een speciaal steunprogramma ter zake?
2. Welke stappen denkt de Commissie met het oog op de overgangstermijnen te nemen?
3. Welke maatregelen worden genomen om te voorkomen dat de absoluut noodzakelijke economische herstructurering bij inachtneming van het quotabeleid van de EU niet tot een deïndustrialisering van gehele regio's leidt, zoals in Noord-Moravië reeds het geval is? Blijven de nieuwe Duitse deelstaten ook in de toekomst regio's van doelstelling 1 of zullen de steuncriteria ten gunste van de Midden- en Oost-Europese landen worden bijgesteld?
4. In de kandidaat-lidstaten gaan ten dele steeds meer stemmen op tegen EU-lidmaatschap. Welke maatregelen neemt de Commissie om hierop met transparantie over de toetredingsonderhandelingen en concretere informatie over de gevolgen van een EU-lidmaatschap te reageren?
5. Op welke wijze zullen in het kader van het GLB coöperatieve productiebedrijven in de landbouw van de kandidaat-landen worden gehandhaafd en bevorderd?
6. Welk standpunt neemt de Commissie in ten aanzien van de door Duitse politici geformuleerde eis dat Tsjechië pas mag toetreden zodra de zogenoemde Benes-decreten, die gebaseerd zijn op de volkenrechtelijk bindende overeenkomst van Potsdam, worden opgeheven?

Antwoord van de heer Verheugen namens de Commissie

(2 oktober 2001)

1. De praktijk van het tot stand brengen van euregio's geschiedt uitsluitend op initiatief van de betrokken partners. De Commissie beoogt geen speciaal steunprogramma voor euregio's in hun hoedanigheid van organisaties. Doch euregio's die grensgebieden tussen de Unie en de kandidaat-lidstaten omvatten, worden reeds thans actief betrokken bij de tenuitvoerlegging van programma's van grensoverschrijdende samenwerking die in aanmerking komen voor gemeenschappelijk steun van de Gemeenschap in het kader van de programma's Interreg en PHARE CBC. Bij de opzet van deze programma's wordt uitgegaan van het beginsel van partnerschap, hetgeen gezamenlijke structuren en documenten voor de programmering ervan betekent, en voortzetting van de samenwerking ook na de toetreding mogelijk maakt. Daarenboven heeft de Commissie op 21 juli 2001 een speciale actie goedgekeurd, gericht op de ontwikkeling van communautaire initiatieven met de kandidaat-lidstaten ten behoeve van de grensregio's. ⁽¹⁾

2. De aanpak van de Commissie met betrekking tot de overgangsmaatregelen wordt uiteengezet in haar strategiedocument over de uitbreiding dat in november 2000 is goedgekeurd ⁽²⁾. Deze overgangsmaatregelen zijn voor een beperkte duur en met een beperkte draagwijdte. Zij mogen niet tot wijzigingen op de regels of het beleid van de Unie leiden, hun goede werking verstoren, of ernstige verstoringen van de mededinging teweeg brengen. Er zijn drie categorieën overgangsmaatregelen: de aanvaardbare, de onderhandelbare en de niet aanvaardbare.

3. De industriële herstructurering in de kandidaat-lidstaten valt onder de verantwoordelijkheid van deze landen zelf. De pretoetredingshulp van de Gemeenschap (PHARE-ISPA-Sapard), die ongeveer 3,2 miljard € per jaar bedraagt, helpt deze landen om het acquis, ook dat voor de sector industrie goed te keuren en ten uitvoer te leggen. Het programma Phare wijdt thans reeds een belangrijk gedeelte, een derde van zijn budget, aan de economische en sociale samenhang. In het kader van de prioriteit „institutionele opbouw”, draagt het bij aan de ontwikkeling van de mechanismen die voor de toekomstige steunmaatregelen van de structuurfondsen na de toetreding noodzakelijk zullen zijn. Het biedt voorts medefinanciering voor investeringen die de economische en sociale samenhang in de kandidaat-lidstaten zeker moeten stellen.

Voor de uitvoer van industrieproducten uit de kandidaat-lidstaten naar de Gemeenschap geldt overigens geen enkele vorm van contingentering.

Na de toetreding zouden de structuurfondsen het omschakelingsproces in industriële regio's in de kandidaat-lidstaten kunnen steunen en aldus aan de economische en sociale samenhang kunnen bijdragen. De nieuwe Länder in Duitsland zullen in ieder geval tot 2006, wanneer de huidige programmaperiode afloopt, onder Doelstelling 1 blijven vallen. Over de maatstaven die zullen gelden om voor de periode na 2006 voor Doelstelling 1 in aanmerking te komen, is nog niet besloten; deze criteria zullen door de huidige en door de nieuwe lidstaten moeten worden goedgekeurd. Voorspellingen met betrekking tot de huidige Doelstelling 1-gebieden in Duitsland na 2006 zijn thans derhalve niet mogelijk.

4. De Commissie heeft een communicatiestrategie goedgekeurd die in de kandidaat-lidstaten en in de lidstaten op gedecentraliseerde wijze ten uitvoer moet worden gelegd. Zij moet vooral in nauwe en permanente coördinatie met de werkzaamheden van de regeringen, de parlementen en de verschillende maatschappelijke groeperingen ten uitvoer worden gelegd.

5. De Sapard-programma's kunnen, tot aan de toetreding van de kandidaat-lidstaten, steun verlenen aan groeperingen van producenten. De voor Bulgarije, Hongarije, Roemenië en Slowakije goedgekeurde programma's bevatten specifieke steun voor dit soort groeperingen. Daarnaast zijn in verschillende programma's toetredingsvoorwaarden vastgelegd voor andere maatregelen die voor de verenigingsstructuren van de producenten gunstiger zijn.

Het gemeenschappelijk landbouwbeleid (GLB) is, noch in zijn beleidsaspect met betrekking tot de prijzen en marktordeningen, noch in dat van de plattelandsontwikkeling, bedoeld voor steun aan een bijzondere economisch-juridische organisatievorm. De landbouwcoöperaties kunnen evenwel in aanmerking komen voor de steun die voor de producentenverenigingen in het kader van bepaalde gemeenschappelijke marktorganisaties is bepaald, alsmede voor de steun voor de verbetering van de transformatie en commercialisatie op landbouwgebied die is bepaald in Verordening (EG) nr. 1257/1999 van de Raad van 17 mei 1999 inzake steun voor plattelandsontwikkeling uit het Europees oriëntatie- en garantiefonds voor de landbouw (EOGFL) ⁽³⁾.

6. De Benes-decreten zijn goedgekeurd en ten uitvoer gelegd voor de oprichting van de Gemeenschap en vóór de inwerkingtreding van het Verdrag van Rome. De kandidaat-lidstaten dienen, bij hun toetreding, te voldoen aan de criteria die zijn vastgelegd door de Europese Raad van Kopenhagen, inzonderheid aan het politieke criterium op grond waarvan het land moet beschikken om stabiele instellingen die de democratie, de rechtsorde, de mensenrechten en het respect voor en de bescherming van minderheden garanderen.

⁽¹⁾ COM(2001) 437 def.

⁽²⁾ COM(2000) 700 def.

⁽³⁾ PB L 160 van 26.6.1999.

(2002/C 81 E/105)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1995/01

van **María Rodríguez Ramos (PSE)**
en **Carlos Westendorp y Cabeza (PSE)** aan de Commissie

(6 juli 2001)

Betreft: Einde van het EGKS-Verdrag en steun aan de kolenindustrie

In de bijlage bij het Groenboek „Op weg naar een Europese strategie voor een continue energievoorziening” verklaart de Commissie dat het argument van de continuïteit van de energievoorziening de lidstaten in geen geval kan ontslaan van de verplichting om de kolensector te rationaliseren.

Dit concept wordt uitdrukkelijk vermeld in het EGKS-Verdrag, maar niet in de andere verdragen, hetgeen als argument zou kunnen gelden om te zeggen dat de continuïteit van de energievoorziening de bevoegdheid van de lidstaten is.

Op welke rechtsgrond baseert de Commissie haar waarschuwing aan de lidstaten dat zij zich niet kunnen beroepen op de continuïteit van de energievoorziening om steun aan de kolenproductie te rechtvaardigen, temeer omdat voor deze energiebron nagenoeg geen intracommunautair handelsverkeer bestaat?

(2002/C 81 E/106)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1997/01**van María Rodríguez Ramos (PSE)
en Carlos Westendorp y Cabeza (PSE) aan de Commissie**

(6 juli 2001)

Betreft: Einde van het EGKS-Verdrag en steun aan de kolenindustrie

Tijdens de laatste intergouvernementele conferenties van de Europese Unie hebben de lidstaten de overheveling van bevoegdheden op energiegebied afgewezen. Aangezien het EGKS-Verdrag op 23 juli 2002 afloopt, zou kunnen worden gezegd dat de Europese Unie geen duidelijke rechtsgrond meer heeft om op te treden in een energiesector waarvan de productie niet tussen de lidstaten wordt verhandeld.

Op welke rechtsgrond wil de Commissie zich baseren om de staatssteun aan de verschillende energiebronnen, met inbegrip van steenkool, te regelen?

(2002/C 81 E/107)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1998/01**van María Rodríguez Ramos (PSE)
en Carlos Westendorp y Cabeza (PSE) aan de Commissie**

(6 juli 2001)

Betreft: Einde van het EGKS-Verdrag en steun aan de kolenindustrie

In haar Groenboek over een Europese strategie voor een continue energievoorziening erkent de Commissie dat de staatssteun aan de verschillende energiebronnen niet erg doorzichtig is. Deze bewering is ongetwijfeld niet van toepassing op de steun aan de kolenindustrie, waarover dankzij de in het EGKS-Verdrag opgenomen verplichting tot voorafgaande goedkeuring geen onduidelijkheid bestaat.

In hetzelfde Groenboek wordt geconstateerd dat momenteel op communautair niveau geen precieze inventaris bestaat van de uiteenlopende vormen van steun die de staten aan de verschillende energiebronnen verlenen. De Commissie stelt voor een begin te maken met een dergelijke inventaris van de staatssteun aan de energiebronnen.

Meent de Commissie, gezien de bovenstaande conclusie en gezien het feit dat het EGKS-Verdrag op 23 juli 2002 afloopt, dat zij een evenwichtige behandeling van alle energiebronnen, met inbegrip van steenkool, kan waarborgen?

(2002/C 81 E/108)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2000/01**van María Rodríguez Ramos (PSE)
en Carlos Westendorp y Cabeza (PSE) aan de Commissie**

(6 juli 2001)

Betreft: Einde van het EGKS-Verdrag en steun aan de kolenindustrie

Op 23 juli 2002 verstrijkt de looptijd van het EGKS-Verdrag en van Beschikking 3632/93/EGKS⁽¹⁾, waarin de steun van de lidstaten aan de kolenindustrie wordt geregeld. Aangezien een eventuele nieuwe steunregeling dringend moet worden goedgekeurd, heeft de Commissie ongetwijfeld reeds een tijdschema voor de beraadslagingen en een aantal prioriteiten vastgesteld. Welk tijdschema heeft de Commissie ter zake vastgesteld?

⁽¹⁾ PB L 329 van 30.12.1993, blz. 12.

**Gecombineerd Antwoord
van mevrouw de Palacio namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-1995/01, E-1997/01, E-1998/01 en E-2000/01**

(19 september 2001)

1. De Commissie heeft op 25 juli 2001 een voorstel goedgekeurd voor een verordening van de Raad betreffende staatssteun voor de steenkoolindustrie na afloop van het EGKS-Verdra ⁽¹⁾. Dit voorstel is voor goedkeuring naar de Raad gegaan die na advies van het Parlement, het Raadgevend Comité van de EGKS, het Economisch en Sociaal Comité en het Comité van de Regio's een besluit zal nemen.

De vaststelling van een nieuwe regeling voor staatssteun aan de communautaire steenkoolindustrie vormde een prioriteit op het werkprogramma van de Commissie. Een zo snel mogelijke vaststelling van de nieuwe regels zou inderdaad moeten bijdragen tot een betere overgang tussen de huidige en de nieuwe staatssteunregeling. Dit alles zal ervoor zorgen dat onder zo goed mogelijke voorwaarden kan worden doorgegaan met de herstructurering en de rationalisering van deze sector.

2. De voorgestelde regeling sluit aan bij de plannen omtrent de realisatie door de lidstaten van een basisvoorraad eigen primaire energiebronnen om de continuïteit van de energievoorziening in de Gemeenschap te versterken. De vorming van een basisvoorraad energie brengt de promotie en het behoud van verschillende communautaire energiebronnen en meer in het bijzonder van duurzame energiebronnen en steenkool met zich mee. De door de Commissie voorgestelde regeling is dan ook geen opzichzelfstaand initiatief dat zich beperkt tot één primaire energiebron, maar onderdeel van een pakket gecoördineerde maatregelen.

3. Na het verstrijken van het EGKS-Verdra valt het verlenen van staatssteun aan de kolenindustrie onder het toepassingsgebied van de communautaire regels en meer in detail onder artikel 87 (ex-artikel 92) en volgende van het EG-Verdrag.

Artikel 87 van het EG-Verdrag stelt het principe van onverenigbaarheid van nationale steunmaatregelen met de gemeenschappelijke markt. Nationale steunmaatregelen zijn echter alleen onverenigbaar wanneer ze de handel tussen lidstaten ongunstig beïnvloeden en ze door begunstiging van bepaalde ondernemingen of producties de mededinging vervalsen of dreigen te vervalsen. De rechtspraak heeft deze criteria ⁽²⁾ (ook voor deze sector) uitgebreid gepreciseerd. In deze context moeten de gevolgen van de steunmaatregelen aan de steenkoolproductie voor de energiemarkt als geheel worden onderzocht. De geleidelijke totstandbrenging van de interne energiemarkt maakt inderdaad een beleid van strenge controle op de steunmaatregelen aan de energiesector noodzakelijk. Deze controle moet gelden voor alle staatssteun aan primaire energiebronnen, met inbegrip van de steenkoolproductie.

4. De door de Commissie voorgestelde regeling is gebaseerd op artikel 87, lid 3, sub e), en artikel 89 (ex-artikel 94) van het EG-Verdrag.

⁽¹⁾ COM(2001) 423 def.

⁽²⁾ Zie meer in het bijzonder laatstelijk het nog niet gepubliceerde arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 12 juli 2001 in de gevoegde zaken T-12/99 en T-63/99, UK Coal plc tegen Commissie.

(2002/C 81 E/109)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1999/01
van María Rodríguez Ramos (PSE)
en Carlos Westendorp y Cabeza (PSE) aan de Raad**

(12 juli 2001)

Betreft: Einde van het EGKS-Verdrag en steun aan de kolenindustrie

Op 23 juli 2002 verstrijkt de looptijd van het EGKS-Verdrag en van Beschikking 3632/93/EGKS ⁽¹⁾, waarin de steun van de lidstaten aan de kolenindustrie wordt geregeld. Aangezien een eventuele nieuwe steunregeling dringend moet worden goedgekeurd, heeft de Raad ongetwijfeld reeds een tijdschema voor de beraadslagingen en een aantal prioriteiten vastgesteld.

Welk tijdschema heeft de Raad ter zake vastgesteld?

⁽¹⁾ PB L 329 van 30.12.1993, blz. 12.

Antwoord*(6 december 2001)*

De Raad beseft heel goed dat er niet veel tijd meer overblijft tot het verstrijken van het EGKS-Verdrag en Beschikking nr. 3632/93/EGKS en zal niet nalaten het op 25 juli 2001 door de Commissie aangenomen en op 30 juli 2001 bij de Raad ingediende voorstel voor een verordening van de Raad betreffende staatssteun voor de kolenindustrie met de vereiste prioriteit te behandelen.

*(2002/C 81 E/110)***SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2011/01
van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Raad***(12 juli 2001)*

Betreft: De top van Göteborg en het wegnemen van de oorzaken van gewelddadige conflicten rond bijeenkomsten van Europese regeringsleiders

1. Kan de Raad bevestigen dat bij de voorbereiding van de EU-top van 15 en 16 juni 2001 in Göteborg de politie is uitgegaan van het opbouwen van een goede samenspraak met de organisatoren van vreedzame manifestaties die ten doel hadden tijdens de top blijf te geven van een afwijkende mening?
2. Kan de Raad tevens bevestigen dat deze werkwijze van contact, samenspraak en deëscalatie enkele dagen vóór de top door de politie plotseling is verlaten en dat zij voor de manifestanten vanaf dat moment niet meer aanspreekbaar was? Wat was hiervoor de reden?
3. Welke opvatting ligt ten grondslag aan de onverwacht harde ordehandhaving vanaf donderdag 15 juni, die onder meer tot uiting kwam in het dwingen van de aanwezigen in een slaapgelegenheid om plat op de grond te gaan liggen, mensen te slaan en te intimideren, mogelijk uitlokkers van geweld tussen de manifestanten te sturen, individuen preventief op te sluiten en met scherp te schieten?
4. Deelt de Raad mijn opvatting dat groepen die vreedzaam de aandacht willen vragen voor hun afwijkende opvatting in het geval van een door hen als onredelijk ervaren politieoptreden zodanig geëmotioneerd kunnen worden dat zij zich uit wanhoop laten meeslepen door een zeer kleine minderheid die mogelijk geen vreedzame bedoelingen had?
5. Hoe denkt de Raad bij te dragen aan het wegnemen van de scherper wordende tegenstelling tussen het Europa van de bestuurders die vooral belang hechten aan centralisatie, uniformering, liberalisering, bezuinigingen en een groots vertoon van macht en het Europa van verontruste burgers die democratie, kleinschaligheid, sociale gelijkheid, milieubescherming, ontwapening, voorzieningen en het recht op verscheidenheid voorop stellen?
6. Is de Raad bereid om in goede samenspraak met de op dat moment voor de binnenlandse veiligheid verantwoordelijke lidstaten te bevorderen dat volgende topbijeenkomsten door een consequent volgehouden deëscalerend en tolerant politieoptreden niet langer door geweld zullen worden omringd?

Antwoord*(27 november 2001)*

1. Zoals het geachte parlementslicd weet heeft de Raad dit punt tweemaal besproken tijdens zijn bijeenkomst van 13 juli 2001 (samenstelling Justitie en Binnenlandse Zaken) en van 16 juli 2001 (samenstelling Algemene Zaken).
2. Bij deze gelegenheid hebben de Raad en de vertegenwoordigers van de Regeringen van de lidstaten:
 - erkend dat het gastland verantwoordelijkheid voor de handhaving van de openbare orde en veiligheid in de context van bijeenkomsten van de Europese Raad en de andere vergelijkbare gebeurtenissen draagt;
 - gememoreerd dat een van de doelstellingen van de Europese Unie is, de Unie te handhaven en te ontwikkelen als een ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid;

- de daden betreurd van degenen die deze democratische rechten misbruiken door het opzetten, plannen en uitvoeren van gewelddaden die samenvallen met openbare demonstraties;
- herinnert aan de noodzaak van een dialoog met niet-gouvernementele organisaties, sociale partners en civiele samenleving.

Voortbouwend op de mogelijkheden die worden geboden door bestaande rechtsinstrumenten en de binnen de Europese Unie opgezette organen, waren zij van mening dat het belang van doeltreffende Europese samenwerking op het terrein van de openbare orde moet worden benadrukt.

3. Tijdens zijn bijeenkomst van 16 juli 2001 kondigde de Raad aan dat hij samen met de Commissie een gedetailleerde toelichting zal geven op de reeds zeer positieve rol die de Europese Unie in dit opzicht speelt.

Wat de politieactiviteiten tijdens de Europese Raad van Göteborg betreft, werken de Zweedse autoriteiten momenteel aan een enquête, met inbegrip van een parlementaire enquête, onder leiding van oud-premier Ingvar Carlsson.

4. De Raad deelt het geachte parlementslid mee dat de integrale tekst van de in punt 1 genoemde conclusies op de internetsite van de Raad beschikbaar is.

(2002/C 81 E/111)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2022/01

van Elizabeth Lynne (ELDR) aan de Raad

(12 juli 2001)

Betreft: Onderzoek in de USA naar het lokken van kinderen via Internet

Is de Raad bereid maatregelen te nemen naar aanleiding van een recent onderzoek in de USA waaruit blijkt dat een op de vijf kinderen die regelmatig van het Internet gebruik maken, in het afgelopen jaar door vreemdelingen benaderd zijn voor seks. Tevens bleek uit het onderzoek dat noch de aanwezigheid van Internetfilters noch het toezicht door de ouders op het gebruik van het Internet door hun kinderen de kans verminderde dat een kind door een vreemdeling op-lijn tot seks verleid wordt. Is de Raad derhalve voornemens soortgelijk Europees onderzoek te laten verrichten met benutting van de Amerikaanse resultaten? Realiseert de Raad zich bovendien dat dergelijk onderzoek verdere actie op Europese schaal noodzakelijk maakt, daarbij voortbouwend op de programma's STOP en Daphne en het onlangs op initiatief van het Zweedse voorzitterschap goedgekeurde initiatief ter bestrijding van seksuele uitbuiting van kinderen en kinderpornografie? Zo ja, welke plannen worden er beoogd?

Het hoofdonderzoek waar ik naar verwijs is: Kimberley J. Mitchell, PhD; David Finkelohr, PhD; Janis Wolak, JD, „Risk Factors for and Impact of Online Sexual Solicitation of Youth”. Journal of the American Medical Association, Vol. 285, No. 23, June 20, 2001.

Tevens bestaat er een soortgelijk verslag van het „Pew Internet and American Life Project”. Dit zal binnenkort volledig gepubliceerd worden.

Antwoord

(6 december 2001)

De Raad beziet met bezorgdheid het misbruik dat van het internet wordt gemaakt, vooral wanneer daarbij kinderen zijn betrokken. De Gemeenschap houdt zich reeds actief bezig met de bescherming van minderjarigen in verband met audiovisuele en informatiediensten zoals blijkt uit de aanbeveling van de Raad van 24 september 1998 betreffende de bescherming van minderjarigen en de menselijke waardigheid met betrekking tot audiovisuele en informatiediensten ⁽¹⁾, die weer nauw verband houdt met het communautaire meerjarenactieplan ter bevordering van een veiliger gebruik van internet door het bestrijden van illegale en schadelijke inhoud op mondiale netwerken ⁽²⁾. Dit actieplan vloeide voort uit de mededeling van de Commissie over illegale en schadelijke inhoud op het internet.

Wat de aanbeveling betreft, die in feite het eerste communautaire rechtsinstrument op dit gebied is, zij er ook op gewezen dat de Commissie een evaluatieverslag over de uitvoering ervan heeft gepubliceerd (27 februari 2001) en dat de Raad op 23 juli 2001 conclusies over deze evaluatie heeft aangenomen ⁽³⁾ waarin hij de lidstaten en de Commissie verzoekt de werkzaamheden met betrekking tot de aanbeveling binnen hun eigen bevoegdheden voort te zetten.

In dit verband zou de Raad erop willen wijzen dat, aangezien het op 28 juni 2001 aangenomen STOP II-programma nog tot eind 2002 loopt en het op 24 januari 2000 aangenomen Daphne-programma pas eind 2003 verstrijkt, het nog te vroeg is om iets te zeggen over een eventueel vervolg op deze programma's.

⁽¹⁾ PB L 270 van 7.10.1998.

⁽²⁾ PB L 33 van 6.2.1999.

⁽³⁾ PB C 213 van 31.7.2001.

(2002/C 81 E/112)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2024/01

van Paul Lannoye (Verts/ALE) aan de Commissie

(13 juli 2001)

Betreft: Dierproeven

Gelet op het feit dat in de EU-wetgeving — zoals bij voorbeeld in verordening van de Raad 793/93 ⁽¹⁾ en de richtlijnen van de Raad 86/609 ⁽²⁾, 67/548 ⁽³⁾, 91/414 ⁽⁴⁾ en 98/8 ⁽⁵⁾ — thans als vaste routine wordt aangegeven dat dubbele proeven op gewervelde dieren vermeden moeten worden, en dat daartoe het meedelen van informatie vereist is of gestimuleerd wordt.

- Welke maatregelen heeft de Commissie genomen om in de diverse sectoren waar dierproeven plaatsvinden te waarborgen dat dubbele proeven achterwege blijven?
- In welke mate worden er dubbele proeven in elk van deze sectoren uitgevoerd?
- Welke plannen heeft de Commissie op wetgevend en/of administratief terrein om te waarborgen dat hieraan een eind gemaakt wordt?

⁽¹⁾ PB L 84 van 5.4.1993, blz. 1.

⁽²⁾ PB L 358 van 18.12.1986, blz. 1.

⁽³⁾ PB B 196 van 16.8.1967, blz. 1.

⁽⁴⁾ PB L 230 van 19.8.1991, blz. 1.

⁽⁵⁾ PB L 123 van 24.4.1998, blz. 1.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(3 oktober 2001)

In de door het geachte parlementslid genoemde richtlijnen wordt inderdaad beklemtoond dat dubbele proeven moeten worden vermeden. Krachtens Richtlijn 67/548/EEG, 91/414/EEG en 98/8/EC ⁽¹⁾ mogen de lidstaten voorts nationale maatregelen nemen waarbij de verplichting wordt ingevoerd om testresultaten te delen. Verscheidene lidstaten hebben wetgeving in die zin aangenomen. In uitvoering van Richtlijn 86/609/EEG ⁽²⁾ houdt de Commissie toezicht op het gebruik van dieren door op gezette tijden cijfers over dierproeven in de Gemeenschap op te vragen.

In het recente witboek „Strategie voor een toekomstig beleid voor chemische stoffen”⁽³⁾ stelt de Commissie voor om beste praktijken in de gehele Gemeenschap te verzamelen. Actie 5F van het witboek zegt het volgende:

In de wetgeving moeten specifieke bepalingen worden opgenomen dat een herhaling van tests waarbij gewervelde dieren betrokken zijn, moet worden vermeden. Een herhaling van tests leidt niet tot een vrijstelling van de verplichting om de partij die eigenaar is van de eigendomsrechten voor de eerste test, een vergoeding te betalen.

De Commissie is van oordeel dat dit ertoe zal bijdragen dubbelproeven uit te bannen.

⁽¹⁾ Richtlijn 67/548/EEG van de Raad van 27 juni 1967 betreffende de aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen inzake de indeling, de verpakking en het kenmerken van gevaarlijke stoffen; Richtlijn 91/414/EEG van de Raad van 15 juli 1991 betreffende het op de markt brengen van gewasbeschermingsmiddelen; Richtlijn 98/8/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 februari 1998 betreffende het op de markt brengen van biociden.

⁽²⁾ Richtlijn 86/609/EEG van de Raad van 24 november 1986 inzake de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van de lidstaten betreffende de bescherming van dieren die voor experimentele en andere wetenschappelijke doeleinden worden gebruikt.

⁽³⁾ COM(2001) 88 def.

(2002/C 81 E/113)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2040/01

van Jens-Peter Bonde (EDD) aan de Commissie

(13 juli 2001)

Betreft: Veronachtzaming van windenergie in het voorstel voor het volgende kaderprogramma voor onderzoek en technologische ontwikkeling (2002-2006)

Wat is de reden dat de Commissie in het hoofdstuk over „Duurzame ontwikkeling en wereldwijde milieu- en klimaatveranderingen” in het voorstel van de Europese Commissie voor het volgende kaderprogramma voor onderzoek en technologische ontwikkeling⁽¹⁾ (2002-2006), volledig het belang van windenergie als duurzame energiebron heeft veronachtzaamd.

⁽¹⁾ COM(2001) 94.

Antwoord van de heer Busquin namens de Commissie

(13 september 2001)

In het voorstel van de Commissie voor een nieuw Kaderprogramma van de Europese Gemeenschap voor activiteiten op het gebied van onderzoek, technologische ontwikkeling en demonstratie (OTOD) (2002-2006) en het ter uitvoering daarvan bij het Parlement en de Raad ingediende specifieke programma (medebeslissingsprocedure) is de financiering van OTOD-activiteiten op het gebied van hernieuwbare energiebronnen (inclusief windenergie) ondergebracht onder het prioritaire thema „Duurzame ontwikkeling en veranderingen in het aardsysteem”. Op korte en middellange termijn zijn de inspanningen van de Gemeenschap erop gericht de huidige energiebalans meer te doen overhellen naar duurzamer energiesystemen, met gecombineerde opwekking van warmte en elektriciteit en gebruikmaking van nieuwe en hernieuwbare energiebronnen. Het is de bedoeling het aandeel van hernieuwbare energiebronnen in het geheel van de energievoorziening tegen 2010 te doen toenemen van 6 % tot 12 %. Het onderzoek zal worden toegespitst op grotere kostenefficiëntie en betrouwbaarheid van de belangrijkste nieuwe en hernieuwbare energiebronnen en hun combinatie met conventionele energieopwekking. De langetermijndoelstelling is hernieuwbare energiebronnen te ontwikkelen die intrinsiek schoon zijn en die goed kunnen worden geïntegreerd in een duurzame energievoorzieningsmix voor zowel vaste installaties als de vervoersector.

In uitvoering van het nieuwe kaderprogramma mogen OTOD-activiteiten op het gebied van hernieuwbare energiebronnen ook worden gesubsidieerd in het kader van activiteiten ter ondersteuning van het beleid van de Unie en ter versterking van de Europese onderzoekruimte door de coördinatie van activiteiten van de Gemeenschap en de lidstaten. Er wordt verwacht dat het communautaire onderzoek zal bijdragen tot het bijeenbrengen van de belangrijkste spelers op dit terrein en zo de positie van Europa in de internationale concurrentiestrijd zal helpen versterken.

(2002/C 81 E/114)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2044/01
van Stavros Xarchakos (PPE-DE) aan de Commissie

(13 juli 2001)

Betreft: Atheense metro, gebreken en boetes

Volgens het rapport van een groep experts van de maatschappij „Attiko Metro” vertoont de Atheense metro mankementen, tekortkomingen en gebreken, en daarom heeft het Griekse Ministerie voor Milieu, Ruimtelijke Ordening en Openbare Werken besloten een boete van 5,35 miljard drachmen op te leggen aan het consortium dat de werkzaamheden verricht. Deze gebreken hebben volgens het rapport betrekking op gebreken aan het rollend materieel, zware geluidsoverlast, mankementen aan de motoren van de metrostellen, beperkte levensduur van de wielen van de metrostellen, het ontbreken van bescherming tegen blikseminslag en tekortkomingen aan de tunnels en de stations, ten gevolge waarvan er op vele plaatsen vochtsporen zichtbaar zijn.

De EU heeft dit project gefinancierd en wel voor een zeer groot deel. Wat denkt de Commissie over de genoemde gebreken? Waren haar diensten van deze gebreken op de hoogte voordat ze door de Griekse overheid zijn gemeld? Wat denkt de Commissie over een uitbreiding van het metronet op de as Monastiraki- Egaleo, een lijn die in 1 160 kalenderdagen moet zijn voltooid, terwijl het contract slechts voorziet in 90 dagen voor graafwerken, een termijn waarover de Griekse archeologen in een officiële reactie hebben verklaard dat hij absoluut te kort is voor het afronden van hun werkzaamheden?

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie

(13 september 2001)

Op basis van door het bedrijf „Attiko Metro” (de projectbeheerder van de nieuwe lijnen van de Atheense metro) verstrekte gegevens is vóór de voorlopige oplevering van het project op de betaling aan de aannemers een bedrag ingehouden op grond van een aantal punten die niet volledig in overeenstemming zijn met de contractbepalingen. Dit moet de aannemer ertoe aanzetten de nodige verbeteringen aan te brengen, in welk geval het saldo zal worden betaald. Worden geen verbeteringen aangebracht, dan zal het ingehouden bedrag worden gebruikt om kosten van de nodige herstelwerkzaamheden door andere aannemers te dekken.

Deze handelwijze van de projectbeheerder is een normale goede praktijk die gebaseerd is op internationale voorschriften voor het beheer van grote projecten voor civieltechnische, elektromechanische en elektronische systemen.

Overeenkomstig het subsidiariteitsbeginsel en het gedecentraliseerde beheer van de Europese regionale programma's wordt de Commissie niet systematisch geïnformeerd (tenzij zij hier uitdrukkelijk om verzoekt) over de uitvoering van door de lidstaten ondertekende contracten voor uit communautaire middelen medegefinancierde openbare werkzaamheden.

Wat de uitbreiding Monastiraki-Egaleo betreft, heeft Attiko Metro de Commissie meegedeeld dat, aangezien het gebied rond Egaleo zeer belangrijk is vanuit archeologisch oogpunt, sinds 1998 in alle stations en schachten archeologische opgravingen worden verricht. Op vele plaatsen is dit omvattende programma voor archeologisch onderzoek voltooid, op andere ver gevorderd. De in de aanbestedingsdocumenten vastgestelde termijn van 90 dagen voor archeologisch onderzoek is uitsluitend bedoeld voor het geval dat onverwachts verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, en zal zo nodig worden verlengd.

(2002/C 81 E/115)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2049/01
van Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) aan de Commissie

(13 juli 2001)

Betreft: Onafhankelijkheid van de media

Hoeveel journalisten heeft de Europese Commissie op freelancebasis in dienst voor het schrijven van kranten, rapporten, nieuwsbrieven en andere interne en externe documenten?

Hoeveel kranten/tijdschriften/websites worden direct of indirect door de Commissie gesubsidieerd?

Zou de Commissie een lijst kunnen maken van alle publicaties waar ze een circulatieovereenkomst voor heeft gesloten, die ze op grote schaal opkoopt of waarin ze adverteert (met uitzondering van sollicitaties)?

Welke begrotingslijnen zijn voor de bovenstaande activiteiten gebruikt en is er een evaluatie van de uitgaven gemaakt?

Antwoord van de heer Prodi namens de Commissie

(28 september 2001)

In verband met haar menigvuldige activiteiten in Brussel en op een gedecentraliseerd niveau eerbiedigt de Commissie ten volle de onafhankelijkheid van de media. Willen journalisten op freelancebasis in dienst worden genomen, dan moeten zij natuurlijk voldoen aan de nodige inschrijvingscriteria, terwijl zij anderzijds volledige journalistieke vrijheid genieten. Personen die op aanbestedingen reageren, hebben gewoonlijk een algemene journalistieke achtergrond.

Bij het Directoraat-generaal Pers en Communicatie is de verstrekking van de meeste informatie gedecentraliseerd en worden freelancejournalisten tewerkgesteld overeenkomstig de specifieke noden van elke Vertegenwoordiging, doch de noden kunnen veranderen naar gelang van de prioriteiten van de Commissie. Deze worden gefinancierd in het kader van begrotingsplaats B3-303.

In het kader van begrotingsplaats B3-301 wordt één web site gesubsidieerd in Frankrijk („Sources d'Europe”), en een andere in Portugal in het Centre d'Information Européene Jacques Delors. Deze worden gezamenlijk door de Commissie en de betrokken regeringen beheerd.

De verspreiding van informatie door de afzonderlijke directoraten-generaal is een belangrijk element voor het bereiken van meer inzicht van het grote publiek in doel en werkzaamheden van de Gemeenschap. De informatieactiviteiten binnen de directoraten-generaal zijn ook onontbeerlijk voor de goede tenuitvoerlegging van het beleid, en de diensten van de Commissie beschikken hiertoe over specifieke begrotingsplaatsen. Soms behelst een en ander gebruikmaking van de diensten van journalisten of van magazines of websites, doch de noodzakelijke criteria met betrekking tot hun tewerkstelling worden strikt nageleefd.

In het kader van begrotingsplaats B3-302 (voorlichtingsprogramma's voor niet-lidstaten) gaat de Commissie, via aanbestedingsprocedures, contracten aan voor dienstverlening zoals bijstand voor de productie van nieuwsbrieven, magazines, thematische brochures, audiovisuele berichtgeving, websites, enz. De meeste contractanten hebben ofwel rechtstreeks of op contract journalisten, ex-journalisten en communicatiespecialisten in dienst voor de uitvoering van de taken die zij in contractueel verband moeten uitvoeren.

Verder worden advertenties in publicaties niet op regelmatige basis geplaatst, doch houden zij eerder verband met specifieke campagnes waarvoor middelen werden uitgetrokken. In verband met de euro bijvoorbeeld wordt in pers en media informatie verstrekt op grond van de overeenkomsten die werden gesloten door de Gemeenschap en de regeringen van de lidstaten.

In de recente mededeling betreffende „een nieuw kader voor praktische samenwerking in verband met het voorlichtings- en communicatiebeleid van de Europese Unie”⁽¹⁾ wordt er terecht op gewezen dat het nieuwe kader voor communicatie en informatie en de verschillende in deze mededeling beschreven instrumenten slechts ten volle resultaten zullen opleveren wanneer de doeltreffendheid en de relevantie van de verrichte werkzaamheden continu worden bekeken.

⁽¹⁾ COM(2001) 354 def.

(2002/C 81 E/116)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2051/01
van Eija-Riitta Korhola (PPE-DE) aan de Raad

(12 juli 2001)

Betreft: Leningen ter bevordering van het ondernemerschap onder immigranten

In sommige lidstaten is ervaring opgedaan met het aanbieden van verschillende soorten leningen ter bevordering van het ondernemerschap onder vrouwen. Deze leningen zijn dus alleen bestemd voor vrouwelijke ondernemers en hebben bewezen van nut te zijn voor de toename van het ondernemerschap onder vrouwen.

Bestaan in de lidstaten vergelijkbare leningen ter bevordering van het ondernemerschap onder immigranten?

Indien dergelijke leningen bestaan, wat is dan de invloed van deze leningen geweest op de inburgering en sociale situatie van immigranten?

Indien dergelijke leningen niet bestaan, is het dan mogelijk om op communautair niveau een project te starten om ze in de lidstaten in te voeren?

(2002/C 81 E/117)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2053/01
van Eija-Riitta Korhola (PPE-DE) aan de Raad

(12 juli 2001)

Betreft: Programma's voor de integratie van immigranten

In de lidstaten zijn verschillende programma's gestart die gericht zijn op de bevordering van de integratie van immigranten in de maatschappij van hun nieuwe thuisland. Immigranten moeten echter helaas vaak ervaren dat de programma's alleen ten goede komen aan de burgers van het organiserende land; zelfs bij de uitvoering van de programma's zijn vaak geen immigranten betrokken.

Bestaan er statistieken over de mate waarin de programma's voor de integratie van immigranten zijn geslaagd?

In welke landen zijn de beste resultaten bereikt bij de inburgering en welke factoren waren van belang voor een succesvolle verwezenlijking?

Is onderzocht wat de economische impact van de programma's en de daarmee verband houdende scholing is, en of het mogelijk is om de verantwoordelijkheid voor dergelijke acties over te laten aan de immigranten zelf?

Gecombineerd Antwoord
op de schriftelijke vragen E-2051/01 en E-2053/01

(27 november 2001)

De Raad beschikt niet over informatie betreffende de programma's van de lidstaten ter bevordering van de maatschappelijke integratie van immigranten. De aanneming en uitvoering van nationale programma's voor de integratie van immigranten valt namelijk onder de uitsluitende bevoegdheid van de betrokken lidstaten.

(2002/C 81 E/118)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2063/01
van Hiltrud Breyer (Verts/ALE) aan de Raad

(12 juli 2001)

Betreft: Bewust vermijden van BSE-tests

1. Is de Raad ervan op de hoogte dat de industrie de boeren via het internet oproept gestorven dieren enkele dagen te laten liggen en de dierenarts pas dan in te lichten, om BSE-tests te vermijden en eventuele gevallen van BSE verborgen te houden?
2. Beschikt de Raad over gegevens van de lidstaten over het tijdstip waarop dieren zijn gestorven en het tijdstip waarop dat werd gemeld?
3. Wat heeft de Raad tot nu toe gedaan om het bewuste vermijden van BSE-tests te bestrijden en hoe zal hij dat in de toekomst doen?

Antwoord

(27 november 2001)

Artikel 11 van Verordening (EG) nr. 999/2001 van het Europees Parlement en de Raad van 22 mei 2001 houdende vaststelling van voorschriften inzake preventie, bestrijding en uitroeiing van bepaalde overdraagbare spongiforme encefalopathiën⁽¹⁾, bepaalt dat elk van besmetting met een TSE verdacht dier onmiddellijk aan de bevoegde autoriteiten wordt gemeld en dat de lidstaten de Commissie regelmatig in kennis stellen van de gemelde TSE-gevallen.

De Raad wordt niet in kennis gesteld van de gemelde TSE-gevallen.

Het is derhalve de taak van de Commissie ervoor te zorgen dat het communautair recht wordt nageleefd en er, conform de bepalingen van bovengenoemde verordening, op toe te zien dat de vastgestelde maatregelen door de lidstaten worden toegepast.

⁽¹⁾ PB L 147 van 31.5.2001, blz. 1.

(2002/C 81 E/119)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2064/01
van Sir Robert Atkins (PPE-DE) aan de Commissie

(13 juli 2001)

Betreft: Vertragingen in het luchtverkeer

Kan de Commissie mededelen in hoeverre zij met de Britse en Spaanse regering overleg heeft gevoerd over de in 1987 gesloten overeenkomst inzake de luchtverbindingen met Gibraltar (Gibraltar Airport Agreement)?

(2002/C 81 E/120)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2065/01
van Sir Robert Atkins (PPE-DE) aan de Commissie

(13 juli 2001)

Betreft: Europees luchtruim

Kan de Commissie precies aangeven waarom de invoering van een „Europees luchtruim” nog steeds op zich laat wachten?

(2002/C 81 E/121)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2066/01
van Sir Robert Atkins (PPE-DE) aan de Commissie

(13 juli 2001)

Betreft: Europees luchtruim

Kan de Commissie mededelen welke stappen zij onderneemt om te verhinderen dat de status van Gibraltar de invoering van een „Europees luchtruim” ophoudt?

Gecombineerd Antwoord
van mevrouw de Palacio namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-2064/01, E-2065/01 en E-2066/01

(17 september 2001)

De Commissie heeft de achtergrond van haar initiatief op het gebied van het „Gemeenschappelijk Luchtruim” uitgelegd in haar antwoorden op schriftelijke vragen P-312/011 ⁽¹⁾ en P-2062/012 ⁽²⁾ van het geachte parlementslid.

Zich bewust van de noodzaak snel maatregelen voor te stellen teneinde de vertragingen te verminderen en de problemen van de huidige organisatie van het luchtverkeersbeheer aan te pakken, startte de Commissie werkzaamheden nog voor de voltooiing van het in haar eerdere antwoorden genoemde rapport van de Groep op hoog niveau, teneinde de technische achtergrond voor eventuele wetsvoorstellen voor te bereiden.

In deze context werden meerdere studies besteld, waarvan de resultaten gepubliceerd worden op http://europa.eu.int/comm/transport/themes/air/english/single_eur_sky_en.html en die besproken werden op een publieke workshop eind mei 2001.

De Commissie verwacht nu met wetsvoorstellen te komen korte tijd na de zomer.

De Commissie is dan ook niet van mening dat er tot nog toe enige vertraging is opgelopen bij de voorbereiding van de voorstellen op het gebied van het „Gemeenschappelijk Luchtruim”.

Met het oog op haar algemene ervaring op het gebied van het luchtvervoer, waar meerdere van haar voorstellen in de Raad werden opgehouden vanwege moeilijkheden betreffende de toepassing ervan op de luchthaven van Gibraltar, hoopt de Commissie dat het Verenigd Koninkrijk en Spanje haar garanties kunnen geven dat deze moeilijkheden zich niet zullen voordoen in verband met de voorstellen op het gebied van het gemeenschappelijk luchtruim.

De Commissie stelt vast dat over deze kwestie contacten aan de gang zijn tussen de relevante lidstaten, en spreekt de hoop uit dat deze spoedig tot een overeenkomst zullen leiden. Aangezien de Commissie geen partij is bij deze besprekingen kan zij het geachte parlementslid niet op de hoogte brengen van de voortgang en inhoud ervan.

⁽¹⁾ PB C 235 E van 21.8.2001.

⁽²⁾ PB C 350 E van 11.12.2001, blz. 237.

(2002/C 81 E/122)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2067/01
van Sir Robert Atkins (PPE-DE) aan de Commissie

(13 juli 2001)

Betreft: Erika II-maatregelenpakket — Instelling van een COPE-fonds

Kan de Commissie mededelen welke stappen zij denkt te ondernemen met het oog op de ratificatie van het Internationaal Verdrag inzake de civiele aansprakelijkheid voor schade door verontreiniging met bunkerolie (2001) en van het Internationaal Verdrag inzake de aansprakelijkheid voor en de vergoeding van schade bij het transport van gevaarlijke en giftige stoffen over zee (1996)? Kan zij voorts laten weten welke maatregelen zij denkt te nemen om de voornaamste bepalingen uit deze beide verdragen binnen de EU-wateren te doen toepassen indien de ratificatie ervan door andere niet-EU-landen wordt opgehouden?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie*(2 oktober 2001)*

De Commissie is bezorgd over het gebrek aan internationale regels voor aansprakelijkheid en compensatie bij door de stoffen in kwestie veroorzaakte schade. In haar mededeling inzake een tweede reeks maatregelen na het vergaan van de olietanker Erika⁽¹⁾ onderstreept de Commissie dat het stelsel van aansprakelijkheid en compensatie bij schade door gevaarlijke en giftige stoffen (hazardous and noxious substances — HNS) moet worden verbeterd en dat dit een prioritaire opdracht is op internationaal en Europees niveau.

De Raad Vervoer van 20 december 2000 heeft de lidstaten opgeroepen en derde landen aangemoedigd om het Internationaal Verdrag van 1996 inzake de aansprakelijkheid voor en de vergoeding van schade bij het vervoer van gevaarlijke en giftige stoffen over zee te ratificeren. De Commissie zal toezien op deze ontwikkeling en zal de nodige maatregelen treffen om ratificatie in overeenstemming met de communautaire wetgeving te vergemakkelijken.

Als eerste stap zal de Commissie een besluit indienen dat de lidstaten machtigt de bunkerolie- en HNS-verdragen te ondertekenen. Dit is een noodzakelijke voorwaarde gezien de bestaande communautaire wetgeving en de exclusieve bevoegdheid van de Gemeenschap op een aantal onder beide verdragen vallende gebieden.

Wanneer er ondanks deze inspanningen geen geschikte aansprakelijkheids- en compensatieregeling komt op internationaal niveau zal de Commissie een voorstel indienen voor vaststelling van communautaire wetgeving ter invoering van een Europees aansprakelijkheids- en compensatiestelsel voor verontreiniging op zee.

⁽¹⁾ PB C 120 E van 24.4.2001.

(2002/C 81 E/123)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2073/01**van Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) aan de Commissie***(13 juli 2001)*

Betreft: Sanering en modernisering van het water in Attika

Volgens verklaringen van de Raad van Bestuur van EFDAP is het gevaar van watertekorten in Attika reëel omdat de watervoorraden in de reservoirs nauwelijks voldoende zijn voor twee jaar, hetgeen internationaal als minimum wordt gezien. Bovendien heeft het bestuur van de maatschappij de sanering en modernisering aangekondigd van het waternet in 2001, ten bedrage van in totaal 3 miljard drachme. Het programma van EFDAP bestaat uit plannen voor werkzaamheden met een totale waarde van 25 miljard drachme tot 2005 om het weglekken van water te beperken.

1. Heeft de Commissie in het kader van het tweede communautaire bestek van de Griekse regering voorstellen ontvangen ter bestrijding van watertekorten in Attika, en zo ja, welke projecten komen hier volgens haar voor in aanmerking?

2. Heeft de Commissie in het kader van het derde communautaire bestek voorstellen van de Griekse regering ontvangen voor werkzaamheden ter sanering en modernisering van het waternet en de bestrijding van watertekorten in Attika, en zo ja, welke?

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie*(13 september 2001)*

De Commissie heeft in de periode 1993-1999 de volgende projecten voor de sanering en modernisering van de drinknet in Attika gefinancierd uit het Cohesiefonds: de bouw van een stuwdam bij Evinos en aanverwante werkzaamheden voor een totaal bedrag van 339,87 miljoen €; de verbetering van de netwerken voor de aanvoer en distributie van water in Attika die worden beheerd door de instantie voor

watervoorziening en afvalwaterzuivering van de hoofdstad (EVDAP) voor een totaal bedrag van 125,32 miljoen €. Momenteel onderzoekt de Commissie een aanvraag tot wijziging van bovengenoemde projecten voor aanvullende werkzaamheden waarmee een bedrag van 10,94 miljoen € is gemoeid. Er is geen enkel project gefinancierd in het kader van het communautair bestek (CB) voor de programmeringsperiode 1994-1999.

De Commissie heeft van de Griekse autoriteiten vooralsnog geen voorstellen ontvangen voor de cofinanciering in het kader van het CB voor de huidige programmeringsperiode 2000-2006 van projecten voor de sanering en modernisering van het waterdistributienetwerk en voor de bestrijding van droogte in Attika. Als de Commissie dergelijke projecten ontvangt, zal zij deze onderzoeken met inachtneming van de prioriteiten die zijn vastgesteld in het operationeel programma op milieugebied van bovengenoemd CB.

(2002/C 81 E/124)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2089/01

van Marco Pannella (TDI) aan de Raad

(12 juli 2001)

Betreft: Persvrijheid in Laos en financiering van het tijdschrift „Le Rénovateur”

De regering van de Democratische Volksrepubliek Laos oefent een totale monopolie uit over de geschreven en audiovisuele pers. De mediawetten voorzien in gevangenisstraffen van 5 à 15 jaar voor elke journalist die de feiten niet op „constructieve wijze” weergeeft of die bij de weergave ervan „obstructie” pleegt tegen het werk van de Communistische Partij. Op 8 juni jl. heeft de heer Phandouangchit Vongsa, minister van Informatie en Cultuur van dit land, een wet uitgevaardigd waarin op gedetailleerde wijze de criteria zijn vastgesteld waaraan alle journalisten zich thans bij de berichtgeving moeten houden, en waarin de controle op de via Internet verspreide informatie wordt versterkt. Ook het weekblad „Le Rénovateur”, dat in het Frans verschijnt en gefinancierd wordt door het intergouvernementele bureau voor de francophonie, is aan de controle van de autoriteiten onderworpen, hoewel dit weekblad qua inhoud in geen enkel opzicht verschilt van de andere publicaties, omdat het alleen officiële vertalingen in het Frans bevat van de teksten die opgesteld worden door het Ministerie van Cultuur; de directeur van dit weekblad is overigens ook directeur van de „Vientiane Times” (Engelse editie van één van de nationale Laotiaanse dagbladen).

Is het de Raad bekend dat bepaalde lidstaten — in het kader van hun deelneming aan het intergouvernementele bureau voor de francophonie — een publicatie financieren die de functie vervult van orgaan van de enige partij? Is de Raad niet van mening dat deze — zij het ook indirecte — financiering door bepaalde lidstaten in scherpe tegenstelling staat met het officiële beleid van de Unie inzake de bevordering van de persvrijheid? Zo ja, is de Raad van plan deze kwestie op de agenda van een van zijn volgende bijeenkomsten te plaatsen en, meer in het algemeen, welke concrete en krachtige maatregelen denkt de Raad te treffen om echte persvrijheid in Laos te bevorderen?

Antwoord

(27 november 2001)

De Raad is niet op de hoogte van de financiering van het tijdschrift „Le Rénovateur”. Hij hecht aan de persvrijheid en ondersteunt deze overall, zowel in de Democratische Volksrepubliek Laos als elders. Via de procedures van de Raad is de ongerustheid van het geachte parlementslid onder de aandacht van de betrokken lidstaten gebracht.

(2002/C 81 E/125)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2094/01

van Patricia McKenna (Verts/ALE) aan de Commissie

(13 juli 2001)

Betreft: EU-Voedsel en Veterinair Bureau

Er is besloten het EU-Voedsel en Veterinair Bureau te verplaatsen naar Grange, in County Meath in Ierland. Heeft de Commissie ooit een onderzoek ingesteld naar de geschiktheid van Grange als locatie voor een

dergelijke instelling en zou zij dan de resultaten ervan bekend willen maken, dan wel de redenen waarom het onderzoek niet werd uitgevoerd? Is de Commissie met name te spreken over het niveau van het beschikbare openbaar vervoer ter plaatse en over de kwaliteit en de toereikendheid van de faciliteiten voor de verzorging van maaltijden voor het personeel uit diverse lidstaten en hun gezinnen? Is de Commissie van mening dat Grange een stad is?

Kan de Commissie uiteenzetten hoe de keuze op Grange is gevallen en of er alternatieve opties zijn voorgesteld?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(5 september 2001)

De procedure voor het vaststellen van de zetel van het Bureau voor veterinaire en fytosanitaire inspectie (in een later stadium omgedoopt in Voedsel- en Veterinair Bureau) wordt uiteengezet in het Besluit in onderlinge overeenstemming genomen door de vertegenwoordigers van de regeringen van de lidstaten inzake de vaststelling van de zetels van bepaalde organisaties en diensten van de Europese Gemeenschappen van 29 oktober 1993 ⁽¹⁾. Artikel 1 van dit besluit bepaalt onder andere:

- c) Het Bureau voor veterinaire en fytosanitaire inspectie heeft zijn zetel in Ierland in een door de Ierse regering aan te duiden stad.

In een brief van 27 maart 1995 heeft de Ierse regering de Commissie meegedeeld dat het Bureau zou worden gevestigd in Grange, Dunsaney in County Meath. Op 10 december 1996 heeft de Commissie besloten voorbereidingen te treffen voor het overbrengen van het Bureau naar een door de Ierse autoriteiten ter beschikking te stellen gebouw in Grange. Deze beslissing werd goedgekeurd door de Europese Raad van Dublin van 13 en 14 december 1996. De Commissie heeft vervolgens een contract ondertekend met de vertegenwoordigers van de Ierse regering voor de huurkoop van het gebouw in Grange.

Uit het besluit van 29 oktober 1993 blijkt dat alleen de Ierse regering bevoegd is ten aanzien van de keuze van de zetel van het Bureau. De Commissie is van mening dat voornoemd besluit de Ierse regering ruime beslissingsbevoegdheid geeft en dat het derhalve niet aan de Commissie is om de keuze van de Ierse regering voor Grange toe te lichten.

De Commissie acht het haar verantwoordelijkheid ervoor te zorgen dat de door de Ierse regering aangewezen zetel en de aldaar ter beschikking gestelde faciliteiten voldoen aan de vereisten voor het goed functioneren van het Bureau. In dit verband is het volgens de Commissie niet bijzonder belangrijk om het woord „stad” letterlijk te interpreteren.

De constructie van het gebouw is begonnen in 1999 en zal naar verwachting tegen het eind van 2001 zijn afgerond. De bouwwerkzaamheden vinden plaats onder leiding en controle van het Office of Public Works, dat belast is met het beheer van het onroerend goed van de Ierse staat. De Commissie oefent regelmatig toezicht uit op de werkzaamheden. Het is de bedoeling om het gebouw zo spoedig mogelijk na de bevredigende afronding van de bouwwerkzaamheden en de officiële oplevering overeenkomstig de voorwaarden van het contract, te betrekken.

De Commissie en de Ierse regering hebben een paritair comité op hoog niveau ingesteld voor het bespreken van onderwerpen die verband houden met de verhuizing van het personeel van de Commissie van het huidige gebouw in Dublin naar Grange. Het personeel van de Commissie is in dit comité vertegenwoordigd. Het comité is een forum voor het bespreken van aangelegenheden die verband houden met het gebouw zelf en van andere relevante onderwerpen. Het doel is het vinden van oplossingen voor problemen vóór de oplevering van het gebouw. Eén van de onderwerpen die in het paritair comité worden behandeld, is het openbaar vervoer. De huidige openbaarvervoervoorzieningen tussen Dublin en Grange zijn ontoereikend. Daarom wordt nagedacht over mogelijke nieuwe regelingen, inclusief het opzetten van een nieuwe shuttledienst.

De Commissie is van plan zich op zodanige wijze van haar verantwoordelijkheden ten aanzien van het Grange-project te kwijten dat de gebouwen en aanverwante diensten ter beschikking worden gesteld in overeenstemming met de voorwaarden van het contract en aldus de goede werking van het Bureau te waarborgen.

⁽¹⁾ PB C 323 van 30.11.1993.

(2002/C 81 E/126)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2098/01
van Pat Gallagher (UEN) aan de Commissie

(13 juli 2001)

Betreft: Erasmus-studenten uit Connaught, Ulster

Zou de Commissie informatie willen verstrekken over het aantal studenten uit Connaught, Ulster, die geprofiteerd hebben van de door de EU gesteunde Erasmusregeling?

Antwoord van mevrouw Reding namens de Commissie

(10 september 2001)

Het communautaire programma voor studentenmobiliteit Erasmus biedt studenten in de lidstaten de mogelijkheid om drie maanden tot een jaar in een ander deelnemend land (lidstaat of geassocieerd land) te studeren.

Noch de Commissie, noch de nationale agentschappen die het Erasmusprogramma op nationaal niveau beheren, houden bij waar de Erasmusstudenten vandaan komen, afgezien dan van hun nationaliteit, die een voorwaarde voor deelname is. Daarom kan de Commissie het geachte parlementslid helaas niet vertellen hoeveel studenten uit Connaught, Ulster, van het programma gebruikgemaakt hebben.

(2002/C 81 E/127)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2100/01
van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Commissie

(13 juli 2001)

Betreft: Bescherming van de biodiversiteit en beperking van de klimaatverandering

1. Is de Commissie op de hoogte van een verslag in „Nature”, deel 411, blz. 296-298, van 17 mei 2001, over problemen waar bonte vliegenvangers (*Ficedula hypoleuca*) als gevolg van de klimaatverandering mee kampen? Deze worden veroorzaakt doordat deze vogels zich hebben aangepast aan het warmere voorjaar in Nederland, waar zij zich voortplanten na de migratie uit de Afrikaanse overwinteringsgebieden, door hun eieren gemiddeld tien dagen eerder te leggen dan het voorgaande tijdstip, in midden mei, waardoor de jongen kunnen profiteren van de overdadig aanwezige insecten. Zij hebben evenwel het tijdstip van hun terugkeer uit Afrika niet dienovereenkomstig aangepast. Terwijl zij drie weken voor de eerste leg plachten aan te komen, waardoor zij konden herstellen van de lange reis, beginnen zij nu direct na aankomst te leggen. Dit beperkt het aantal nakomelingen dat de vogels kunnen grootbrengen en kan resulteren in sterfte onder de uitgeputte vogels. Wetenschappers zijn van mening dat klimaatverandering een aanmerkelijke factor is van de recente teruggang in de populaties van veel migrerende soorten, en dat dit duidt op een mogelijk omvangrijker probleem, namelijk dat natuurlijke ecologische gemeenschappen vernietigd worden daar de relatie tussen roofdieren, prooi en het milieu in ruimer verband verstoord is.

2. Acht de Commissie deze zorgen gerechtvaardigd en, zo ja, welke maatregelen denkt zij dan te nemen of voor te stellen om de biodiversiteit van het territoire van de Europese Unie tegen de gevaren van klimaatverandering te beschermen?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(17 oktober 2001)

De Commissie weet dat er steeds meer aanwijzingen zijn over de effecten van klimaatverandering op de biodiversiteit en de mogelijke gevolgen daarvan op lange termijn. Het verslag in „Nature”, deel 411, blz. 296-298, van 17 mei 2001 verstrekt waardevolle aanvullende informatie over deze kwestie.

Uit recente studies is gebleken dat het mogelijk is de gevolgen van een veranderend klimaat voor ecosystemen waar te nemen. Hieruit kan worden afgeleid dat klimaatverandering momenteel een bedreiging vormt voor natuurbehoud en biodiversiteit en dat deze bedreiging in de toekomst nog sterker zal worden. Er kunnen dan grote effecten worden verwacht op de verdeling van soorten en habitats, met ernstige verstoringen van de verdeling, de samenstelling en de dynamiek van tal van ecosystemen. Klimaatverandering is nu al een van de oorzaken van koraalverbleking in de hele wereld, met ernstige directe effecten op de biodiversiteit van zowel de koraalriffen zelf als sommige vissoorten in de open zee, waarvan de populatie tijdens bepaalde delen van hun levenscyclus afhankelijk is van de riffen. Dit is dan ook een van de belangrijkste redenen waarom klimaatverandering moet worden aangepakt.

Ons beleid inzake klimaatverandering en biodiversiteit is gebaseerd op de volgende elementen:

- het nemen van maatregelen overeenkomstig het Kyoto-protocol om de uitstoot van broeikasgassen te verminderen en zo klimaatverandering zoveel mogelijk terug te dringen,
- erop toezien dat de initiatieven die in het licht van het Kyoto-protocol worden genomen, met name met betrekking tot ontbossing, bebossing en herbebossing, bevorderlijk zijn voor natuurbehoud en het duurzame gebruik van biologische diversiteit,
- het meenemen van overwegingen inzake biodiversiteit in de opstelling en tenuitvoerlegging van de in het Kyoto-protocol bedoelde aanpassingsmaatregelen, en
- bevordering van de tenuitvoerlegging van Besluit IV/15 van de Conferentie van de partijen bij het Verdrag inzake biologische verscheidenheid⁽¹⁾, waarin wordt gepleit voor nauwe samenwerking met het Raamverdrag inzake klimaatverandering⁽²⁾.

⁽¹⁾ <http://www.biodiv.org/convention/partners-background.asp?lg=0>.

⁽²⁾ <http://www.unfccc.de/>.

(2002/C 81 E/128)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2101/01
van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Commissie

(13 juli 2001)

Betreft: Handel in papegaaien en andere exotische vogels en verbod op de invoer van op de CITES-lijst vermelde soorten

1. Is de Commissie op de hoogte van een verslag in de „New Scientist” van 9 juni 2001 met als titel „De handel in huisdieren leidt tot uitroeiing van papegaaien”?
2. Is het haar bekend dat in dit verslag verder de verantwoordelijkheid gelegd wordt bij, ondermeer, de Europese Gemeenschap en haar lidstaten, daar zij hebben nagelaten wetten uit te vaardigen die de invoer van illegaal in het wild gevangen exotische vogels zouden kunnen stopzetten?
3. Deelt de Commissie mijn zorgen naar aanleiding van de bevindingen van onderzoeksbiologen, die hebben ontdekt dat 30 % van de nesten van papegaaien in de Nieuwe Wereld vernietigd worden door stropers en dat voor vier bedreigde soorten dit cijfer 70 % bedroeg?
4. Deelt zij verder mijn zorgen naar aanleiding van de bevindingen van een ander onderzoek, vermeld in hetzelfde artikel, waaruit blijkt dat de illegale handel in exotische vogels grotendeels floreert door het bestaan van een omvangrijke legale handel, die een rookgordijn optrekt om daarachter de illegale handel te verbergen?
5. Is de Commissie het ermee eens dat de Europese Unie en haar lidstaten het voorbeeld zouden moeten volgen van de „Wild Bird Conservation Act” van 1992 van de USA en de invoer van op de CITES-lijst vermelde soorten volledig zouden moeten verbieden?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie*(6 september 2001)*

De Commissie heeft notitie genomen van het artikel onder redactie van de „New Scientist” van 9 juni 2001 en heeft op 12 juni gereageerd door aan de uitgever een brief te sturen met de volgende inhoud:

Men kan het uw lezers vergeven als zij uit het artikel „Sick as a parrot” (<http://www.newscientist.com/dailynews/news.jsp?id=ns9999836>) de indruk hebben opgedaan dat de Europese Unie (EU) de internationale overeenkomsten niet ten uitvoer legt die bedoeld zijn om de handel in papegaaien te reguleren.

In feite is de wetgeving van de Europese Unie die de Overeenkomst inzake de internationale handel in bedreigde in het wild levende dier- en plantensoorten (CITES) ten uitvoer legt een van de meest uitgebreide ter wereld in haar soort, dit ondanks het feit dat de EU geen partij is kunnen worden bij de CITES-overeenkomst omdat een onvoldoende aantal partijen bij de CITES-overeenkomst een wijziging van het verdrag heeft geratificeerd die dit mogelijk zou maken.

Het overgrote deel van de handel in papegaaien tussen Latijns-Amerika en de EU is aan quota onderworpen die door de exportlanden zelf zijn ingesteld. De lidstaten van de EU helpen ervoor te zorgen dat de quota worden gerespecteerd door elke consignatiezending vóór de verscheping in het licht hiervan te controleren. Als wij er niet van overtuigd zijn dat de handel op een houdbaar niveau zit, kunnen wij de invoer van bepaalde soorten uit bepaalde landen tijdelijk opschorten. Wij hebben niet gearzeld dit waar nodig te doen en hebben vervolgens met de exporterende landen samengewerkt om de dingen te helpen rechtzetten.

Wij proberen steeds onze controles te verbeteren en stellen suggesties van alle kanten altijd op prijs. Het valt te betreuren dat de auteurs van de genoemde studie verkozen hebben ons niet te raadplegen alvorens hun conclusies te trekken.

Ten aanzien van de vraag om een invoerverbod in te stellen voor alle op de CITES-lijst vermelde soorten verwijst de Commissie het geachte parlamentslid naar haar antwoorden op diens schriftelijke vragen E-238/01, E-239/01, E-240/01 ⁽¹⁾ en E-1786/01 ⁽²⁾, waarin toelichting wordt gegeven bij de diverse aspecten van de doeltreffendheid van de communautaire wetgeving op de handel in dieren in het wild en het voldoen ervan aan het beginsel van duurzaam gebruik van dieren in het wild, hetgeen door veel autoriteiten wereldwijd als een betere oplossing voor de instandhouding van de dieren in het wild wordt beschouwd.

⁽¹⁾ PB C 261 E van 18.9.2001, blz. 71.

⁽²⁾ PB C 40 E van 14.2.2002, blz. 106.

(2002/C 81 E/129)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2103/01
van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Raad***(13 juli 2001)*

Betreft: Democratische controle op het Europees handelsbeleid

De vijftien lidstaten verzetten zich tegen inspraak van het Europees Parlement in het handels- en industriebeleid van de Europese Unie. Dat blijkt uit het gecombineerd antwoord op de vragen E-0619/01 ⁽¹⁾, E-4034/00, E-4036/00 en E-4037/00 ⁽²⁾. De voorstellen en werkdocumenten van dit comité hebben volgens de ministers een vertrouwelijk karakter en zijn onderworpen aan de besluiten betreffende de toegang van het publiek tot de documenten van de Raad.

Over het voorstel van de Commissie „om de inspraak van het parlement aanzienlijk te vergroten voor alles wat het handelsbeleid aangaat” (P-3674/00 ⁽³⁾) spreekt de Raad zich evenwel niet eenduidig uit. Nochtans stelt Lamy dat „dit niet alleen de verantwoordingsplicht met betrekking tot het handelsbeleid maar ook de doeltreffendheid van dit beleid (zou) doen toenemen, omdat de handelspartners dan zouden beseffen dat de Commissie voor haar onderhandelingen de volledige steun heeft van de democratisch verkozen vertegenwoordigers van de Europese burgers”.

Daarom had ik graag alsnog een antwoord van de Raad op volgende vragen:

- Onderschrijft de Raad het standpunt van de Commissie dat parlementaire controle op Europees niveau „niet alleen de verantwoordingsplicht met betrekking tot het handelsbeleid maar ook de doeltreffendheid van dit beleid zou doen toenemen, omdat de handelspartners dan zouden beseffen dat de Commissie voor haar onderhandelingen de volledige steun heeft van de democratisch verkozen vertegenwoordigers van de Europese burgers”?
- Zo ja, welke stappen zal de Raad dan nemen om te zorgen voor een volledige parlementaire controle op het Europees handelsbeleid?
- Zo neen, welke argumenten schuift de Raad naar voren om ondanks de argumenten van de Commissie geen werk te maken van een volledige parlementaire controle op het Europees handelsbeleid?

⁽¹⁾ PB C 261 E van 18.9.2001, blz. 160.

⁽²⁾ PB C 261 E van 18.9.2001, blz. 21.

⁽³⁾ PB C 163 E van 6.6.2001, blz. 190.

Antwoord

(29 november 2001)

De Raad hecht veel belang aan zijn geregelde contacten met het Europees Parlement op het gebied van het handelsbeleid, vooral door het verschijnen van het voorzitterschap voor de commissie industrie, externe handel, onderzoek en energie. Door die contacten kan de Raad met het Parlement een dialoog onderhouden en zich op de hoogte houden van wat er in het Parlement leeft met betrekking tot het handelsbeleid van de Gemeenschap.

Bovendien informeert de Raad het Europees Parlement geregeld over de belangrijkste aspecten van het handelsbeleid van de Gemeenschap en krachtens de zogeheten Westerterp-procedure van 1973 brengt de Raad het Europees Parlement op de hoogte van de onderhandelingen over handelsovereenkomsten met derde landen, zowel vóór en tijdens als bij de afsluiting van die onderhandelingen.

De besluitvormingsprocedures met betrekking tot het handelsbeleid van de Gemeenschap worden echter omschreven in artikel 133 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap en de Raad dient zich aan die bepalingen te houden. Tijdens de Intergouvernementele Conferentie die is afgesloten op de Europese Raad van Nice, werd aan die bepalingen een bespreking gewijd. De in de tekst van genoemd artikel aangebrachte wijzigingen hadden geen gevolgen voor de door het geachte parlementslid ter sprake gebrachte aspecten.

(2002/C 81 E/130)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2110/01 van Olivier Dupuis (TDI) aan de Raad

(12 juli 2001)

Betreft: Georgië/Tsjetsjenië: kwesties Russo en Robrillard

Op 16 oktober 2000 is Antonio Russo, correspondent van Radio Radicale (Italië) die de verslaggeving over de oorlog in Tsjetsjenië vanuit de stad Tbilisi verzorgde, vermoord aangetroffen op enige kilometers afstand van de hoofdstad van Georgië. Ondanks talrijke dringende verzoeken zijn sindsdien geen feiten naar voren gekomen die opheldering kunnen verschaffen over de omstandigheden van zijn dood of de identiteit van zijn moordenaars. Onlangs is aan het licht gekomen dat Jan Robrillard (Fransman), juridisch adviseur inzake mensenrechten bij de missie van de OVSE in Tbilisi, op 28 november 2000 — enige weken na de moord op Antonio Russo — dood is aangetroffen in zijn appartement. Volgens de resultaten van het onderzoek zou hij door een gaslek om het leven zijn gekomen. Overigens schenen Antonio Russo en Jan Robrillard zich volgens goed ingelichte personen te kennen en met elkaar om te gaan.

Gezien deze samenloop van omstandigheden, die op zijn zachtst gezegd verontrustend is, mag verondersteld worden dat Antonio Russo zijn videocassettes en documenten aan Jan Robrillard had toevertrouwd, opdat deze zorg zou dragen voor de bewaring, vertaling en verspreiding ervan. Antonio

Russo had nl. enige dagen voor zijn dood in Tbilisi in een telefoongesprek aan zijn moeder verteld dat hij in het bezit was van verschrikkelijke en onweerlegbare bewijzen betreffende de gewelddaden en moorden die door de strijdkrachten van de Russische Federatie in Tsjetsjenië zijn gepleegd en betreffende het gebruik door deze strijdkrachten van wapens die bij de verdragen van Genève zijn verboden. Deze bewijzen zijn niet teruggevonden in de woning van Antonio Russo in Tbilisi.

Is de Raad op de hoogte van deze feiten? Beschikt de Raad over precieze informatie over de onderzoeken die zijn ingesteld naar de dood van Jan Robrillard en over de conclusies ervan? Zo ja, welke initiatieven heeft de Raad genomen, ook in samenwerking met de autoriteiten van Georgië, Frankrijk en Italië, om een eventueel verband tussen deze twee kwesties vast te stellen en bijgevolg volledige opheldering over deze twee kwesties te verkrijgen?

Antwoord

(27 november 2001)

Met diep leedwezen heeft de Raad kennis genomen van het te vroege heengaan van Antonio Russo en Jan Robrillard. Zij hadden beiden gekozen voor belangrijke en moeilijke werkterreinen en blijken gegeven van hun grote inzet. Beiden dwongen zonder enige twijfel het respect van hun collega's af.

In de maanden na het bekend worden van beide sterfgevallen heeft de Raad zijn vertrouwen gesteld in de Italiaanse, Franse en Georgische politie om de omstandigheden van hun dood te onderzoeken. Vertegenwoordigers van de lidstaten in Tbilisi en de delegatie van de Commissie aldaar blijven de zaak op de voet volgen, maar tot nog toe heeft de Raad geen gedetailleerde informatie over het verloop of de uitkomst van het onderzoek ontvangen.

Het is zeker niet aan de Raad om commentaar te leveren op geruchten of speculaties.

Vast staat dat de Raad zich publiekelijk uitspreekt tegen geweld jegens journalisten en voor de vrijheid van de media. In de afgelopen maanden heeft het de Raad helaas niet aan gelegenheden ontbroken om opnieuw te wijzen op het engagement dat hij ten aanzien van deze kwesties is aangegaan.

Zolang er in verschillende landen sprake blijft van gewelddadige incidenten tegen journalisten en beperkingen van de vrijheid van de media, zal de Raad alle in het kader van de politieke dialoog voor hem openstaande kanalen gebruiken om de aandacht te vestigen op dergelijke misstanden en druk uitoefenen opdat er een eind aan wordt gemaakt.

(2002/C 81 E/131)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2113/01

van Gordon Adam (PSE) aan de Raad

(13 juli 2001)

Betreft: De kerncentrale van Temelin en de milieueffectrapportage

Gezien het rapport over deze milieueffectrapportage, waartoe is besloten in Melk in december 2000 en dat afgesloten is met een openbare hoorzitting in Wenen in juni 2001, luidt de vraag of de Raad het ermee eens is dat de Tsjechische Republiek aan de in Melk aangegane verplichtingen heeft voldaan? Is de Raad het ermee eens dat er geen veiligheidsredenen zijn om de ingebruikneming van de nummer één reactor niet te laten doorgaan?

Antwoord

(27 november 2001)

De Raad kent het rapport niet. Evenmin is hij betrokken bij het door het Parlementslid genoemde rapportageproces.

De Raad acht het echter van groot belang dat de kandidaat-lidstaten „een hoog niveau van nucleaire veiligheid” bereiken. Daartoe is een verslag opgesteld over nucleaire veiligheid in die landen, met gedetailleerde aanbevelingen voor elk land. Deze aanbevelingen zijn aan de kandidaat-lidstaten, waaronder Tsjechië, voorgelegd en betreffen onder meer de kerncentrale van Temelin.

Reacties op deze aanbevelingen worden thans ingewacht; ze zullen worden behandeld in het kader van de uitbreidingsonderhandelingen.

(2002/C 81 E/132)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2114/01

van Chris Davies (ELDR) aan de Commissie

(13 juli 2001)

Betreft: Het recht op kennis en chemische producten

Kan de Commissie bevestigen of de productbeveiligingsrichtlijn of een andere EU-richtlijn de consument momenteel het recht verleent te weten welke chemische stoffen zich bevinden in door hem gekochte producten, bijvoorbeeld of een blikje aan de binnenkant bisfenol-A bevat of dat een parfum kunstmatige muskus bevat?

Zo ja, hoe kan de consument zo'n recht uitoefenen?

Zo nee, is de Commissie van plan om een dergelijk recht in te voeren zodat consumenten vrij zijn om zelf uit te maken aan welk product zij zichzelf en hun gezin willen blootstellen?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(18 september 2001)

Voor materialen die met levensmiddelen in aanraking komen schrijft de communautaire wetgeving niet de vermelding van specifieke ingrediënten voor, omdat dit zou kunnen worden beschouwd als een schending van bedrijfsgeheimen. In plaats daarvan wordt uitgegaan van een op de veiligheid gebaseerde aanpak om alleen die materialen toe te laten die op grond van onafhankelijk wetenschappelijk advies geacht worden veilig te zijn. Een soortgelijke aanpak wordt ook gevolgd voor parfums waar in sommige gevallen nog sterkere commerciële vertrouwelijkheidsoverwegingen kunnen gelden.

In andere gevallen, b.v. voor gevaarlijke stoffen en preparaten, schrijft de wetgeving de vermelding op het etiket en op een veiligheidsgegevensblad van die stoffen voor, die voor een bepaalde gevarenclassificatie verantwoordelijk zijn. Een veiligheidsgegevensblad hoeft niet te worden verstrekt wanneer aan het publiek aangeboden of verkochte gevaarlijke stoffen of preparaten geleverd worden met voldoende informatie om de gebruikers in staat te stellen de nodige maatregelen te nemen wat de bescherming van de gezondheid en veiligheid betreft.

De Commissie is zich bewust van de noodzaak van een meer coherente en transparante aanpak van de vermelding van ingrediënten, veiligheidsinformatie en het recht van de consumenten om te weten wat een product bevat. Daarom bevat het voorstel tot wijziging van de richtlijn inzake algemene productveiligheid⁽¹⁾, dat waarschijnlijk in september dit jaar zal worden goedgekeurd, een algemene verplichting voor de overheidsinstanties van de lidstaten en de Commissie tot bekendmaking van de informatie waarover zij beschikken met betrekking tot de risico's die bepaalde producten voor de veiligheid en de gezondheid van de consument opleveren, met als enige uitzondering de in naar behoren gerechtvaardigde gevallen onder het beroepsgeheim vallende informatie.

Het belang van deze aspecten is bovendien uitdrukkelijk erkend in het Witboek van de Commissie over een strategie voor een toekomstig beleid inzake chemische stoffen dat voorstelt dat het publiek toegang moet hebben tot niet-vertrouwelijke informatie over chemische stoffen en chemische producten, inclusief bijzonderheden over hun gevaarlijke eigenschappen, etiketteringseisen, toegestaan gebruik en risicobeheersmaatregelen.

Als onderdeel van de herziening van de etikettering van levensmiddelen zal de Commissie binnenkort een nieuwe richtlijn inzake etikettering indienen, waarvoor zij om de goedkeuring van het Europees Parlement en de Raad van Ministers zal vragen. Deze richtlijn zal, zodra zij is goedgekeurd, het vermelden van alle ingrediënten van levensmiddelen en het etiketteren van allergenen voorschrijven. Deze wetgeving is bijzonder belangrijk voor consumenten die aanspraak kunnen maken op basisinformatie. Deze aanspraak op informatie is immers uit hoofde van de bepalingen van het Verdrag van Amsterdam tot een recht verheven.

(¹) COM(2000) 139 def.

(2002/C 81 E/133)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2125/01

van Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) aan de Commissie

(13 juli 2001)

Betreft: Radonconcentraties in Griekenland

Volgens persberichten heeft de Griekse regering geen inspectie naar radon laten uitvoeren, hoewel uit het recente onderzoeksprogramma van de Universiteit van Athene gebleken is dat ook in een stad met lage radonconcentraties als Kalamata op 5 % van de plaatsen die door het team onderzoekers werden gecontroleerd (waarover verslag werd uitgebracht in „Radiation Protection Dosimetry” (Vol. 93, No. 1, 2000)) de concentraties zich boven het niveau bevonden waarop bepaalde maatregelen zouden moeten worden genomen.

1. Heeft de Griekse regering tegenover de EU verplichtingen op zich genomen ten aanzien van radon, en zo ja, houdt zij zich daaraan?
2. Beschikt de Commissie over gegevens met betrekking tot de radonconcentraties in Griekenland, en zo ja, welke?
3. Welke gevolgen kan radon hebben voor de gezondheid?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(10 oktober 2001)

Gezien het risico op longkanker bij blootstelling aan hoge radonconcentraties binnenshuis in bepaalde Europese regio's heeft de Commissie in 1990 een Aanbeveling (¹) gericht tot de lidstaten. Een van de daarin vervatte aanbevelingen is dat de lidstaten criteria ontwikkelen voor de vaststelling van de regio's waar de kans op hoge radonconcentraties binnenshuis groot is.

In reactie daarop hebben de lidstaten studies opgezet voor het geheel van hun grondgebied om na te gaan hoe groot het probleem is en in welke regio's hoge radonconcentraties kunnen worden verwacht. De bevolking is over de resultaten van deze studies geïnformeerd. Er geldt geen verplichting voor de lidstaten om deze informatie aan de Commissie toe te zenden.

Wat radon op de werkplaats betreft, zijn de lidstaten krachtens Richtlijn 96/29/Euratom van de Raad van 13 mei 1996 tot vaststelling van de basismethoden voor de bescherming van de gezondheid der bevolking en der werkers tegen de aan ioniserende straling verbonden gevaren (²) verplicht om door middel van onderzoek of via andere passende middelen vast te stellen bij welke werkzaamheden de blootstelling van de werkers of van leden van de bevolking aan natuurlijke straling aanleiding kan geven tot bezorgdheid, b.v. in kuuroorden, grotten, mijnen, ondergrondse werkplekken en bovengrondse werkplekken in nader bepaalde zones (Titel VII, artikel 40).

De Commissie heeft kennis van verspreide radonstudies in Griekenland, maar is niet geïnformeerd over een het gehele grondgebied bestrijkende studie. Dit houdt echter geen inbreuk in op enigerlei verbintenis of wettelijke verplichting. Hoewel de lidstaten de Commissie overeenkomstig artikel 36 van het Euratom-Verdrag moeten informeren over de mate van radioactiviteit van de lucht, het water en de bodem, is het nooit de bedoeling geweest deze verplichting uit te breiden tot de radonconcentraties binnenshuis. Radon

is trouwens niet vermeld in de lijst van radionuclidecategorieën in de Aanbeveling van de Commissie van 8 juni 2000 inzake de toepassing van artikel 36 van het Euratom-Verdrag betreffende de controle van de omgevingsradioactiviteit ter beoordeling van de blootstelling van de bevolking⁽³⁾, terwijl de vervalproducten van radon worden uitgesloten van de categorie „bruto-bèta-activiteit”.

De Commissie beveelt de lidstaten voorts aan om als referentieniveau voor correctieve maatregelen in bestaande gebouwen een radonconcentratie van 400 Becquerel (Bq) per kubieke meter (m³) te nemen en de betrokken bevolking voor te lichten over de middelen die ter beschikking staan voor de vermindering van boven dat niveau liggende radonconcentraties.

⁽¹⁾ 90/143/Euratom: Aanbeveling van de Commissie van 21 februari 1990 inzake de bescherming van de bevolking tegen blootstelling aan radon binnenshuis.

⁽²⁾ PB L 159 van 29.6.1996.

⁽³⁾ PB L 191 van 27.7.2000.

(2002/C 81 E/134)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2138/01
van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Raad

(20 juli 2001)

Betreft: Algemeen fonds voor de bestrijding van aids

Is de Raad van plan om economische en politieke steun te verlenen aan het Sociaal Fonds voor aids-bestrijding, dat op initiatief van de secretaris-generaal van de VN Kofi Annan in het leven is geroepen, en erop toe te zien dat dit fonds door alle lidstaten van de Unie wordt gesteund?

(2002/C 81 E/135)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2140/01
van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Raad

(20 juli 2001)

Betreft: Bestrijding van ziekten in de derde wereld

Van de 1 223 geneesmiddelen die tussen 1975 en 1997 op de markt werden gebracht, waren er slechts dertien bestemd voor de behandeling van tropische ziekten, terwijl van de 17 miljoen mensen die ieder jaar aan besmettelijke ziekten sterven, 90 % uit de armste landen van de wereld afkomstig is. Kan de Raad met het oog op deze dramatische situatie mededelen of hij steun verleent aan de projecten die Brazilië heeft ingediend om ervoor te zorgen dat de WHO en de lidstaten van deze organisatie een campagne lanceren ter bestrijding van ziekten die in Latijns-Amerika, Azië en Afrika miljoenen slachtoffers eisen, terwijl de multinationale farmaceutische bedrijven zich hier weinig van aantrekken en slechts in actie komen als zij winst kunnen maken?

Gecombineerd Antwoord
op de schriftelijke vragen E-2138/01 en E-2140/01

(29 november 2001)

De Raad heeft herhaaldelijk zijn diepe bezorgdheid uitgesproken over de situatie die is ontstaan door de verspreiding van overdraagbare ziekten met name in ontwikkelingslanden, en zeer in het bijzonder in Sub-Sahara Afrika.

Het hoofddoel van het ontwikkelingsbeleid van de Gemeenschap is het terugdringen en uiteindelijk het uitbannen van armoede. De Raad gaat ervan uit dat versnelde actie door donoren om overdraagbare ziekten te bestrijden, in het bijzonder AIDS/HIV, malaria en tuberculose, essentieel is, gezien het desastreuze effect dat deze ziekten kunnen hebben op inspanningen inzake armoedebestrijding.

Derhalve waardeert de Raad ten eerste de mededeling van de Commissie over een programma voor versnelde actie ter bestrijding van overdraagbare ziekten. De Raad gelooft dat dit ambitieuze programma op het juiste moment een passend kader biedt voor prioritaire actie van de kant van de Gemeenschap en de lidstaten voor de komende vijf jaar.

Het tekort aan betaalbare geneesmiddelen is een ernstig probleem in veel ontwikkelingslanden, in het bijzonder voor de allerarmsten onder de bevolking. Daarom is de Raad het met de Commissie eens over de noodzaak van een daadwerkelijke mondiale toepassing van een getrapte prijsstelling, ten bate van de getroffen ontwikkelingslanden. Tegelijkertijd is de Raad zich bewust van het gevaar van misbruik van laaggeprijsde geneesmiddelen bestemd voor specifieke markten en van prijserosie in de markt van de ontwikkelde landen.

Het is belangrijk de financiële steun voor onderzoek en ontwikkeling te versterken en te consolideren. In deze samenhang is het nodig de capaciteit in de ontwikkelingslanden te vergroten en de ontwikkeling van nieuwe behandelmethoden en vaccins te stimuleren.

Wat betreft het voorstel voor een wereldwijd gezondheidsfonds, prijst de Raad zich zonder reserve gelukkig met het voorstel van de VN-secretaris-generaal. Naar aanleiding van de economische top van de G8 in Genua is, in overleg met de VN-secretaris-generaal, de basis gelegd voor dit fonds.

De Raad is het er met de Commissie over eens dat het fonds gericht zou moeten zijn op de belangrijkste drie overdraagbare ziekten, te weten HIV/AIDS, malaria en tuberculose, en meent dat de lasten gelijkelijk verdeeld dienen te worden over de OESO-landen en tussen de openbare en particuliere sector. De financiële middelen moeten worden gebruikt om de uitvoering van de eigen gezondheidsstrategieën van de deelnemende landen te ondersteunen, daarbij inbegrepen preventie, toegang tot zorg en behandeling, alsmede capaciteitsverbeterende maatregelen.

(2002/C 81 E/136)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2139/01
van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Raad

(20 juli 2001)

Betreft: Bloedbaden onder de burgerbevolking van Tsjetsjenië

Twee jaar na de invasie van Tsjetsjenië door Russische troepen die de wensen van een volk en zijn wettig gekozen regering negeren, richten 80 000 Russische militairen nog steeds slachtingen onder de Tsjetsjeense burgerbevolking aan en hebben 200 000 vluchtelingen uit moeten wijken naar de naburige Republiek Ingoesjetie met alle ellende vandien.

Is de Raad in navolging van hetgeen het Deense parlement heeft gedaan, van plan om met het oog op het flagrant wrede en kolonialistische gedrag van Rusland bij het Europees Hof van de rechten van de mens van de Raad van Europa een aanklacht tegen Rusland in te dienen?

Antwoord

(29 november 2001)

De Raad heeft de situatie in Tsjetsjenië sinds het begin van het conflict met de grootste aandacht gevolgd. Hij heeft niet geaarzeld de in de regio gepleegde schendingen van de mensenrechten openlijk en in de meest krachtige bewoordingen te veroordelen. De Raad heeft herhaaldelijk gevraagd om deze gevallen volledig op te helderen. De EU heeft onlangs een demarche bij de Russische autoriteiten ondernomen naar aanleiding van de ernstige vormen van machtsmisbruik waarvan de Russische troepen begin juli jegens de burgerbevolking blij hebben gegeven.

Bovendien heeft de Raad erop aangedrongen dat de situatie in Tsjetsjenië in alle passende vergaderingen van de EU met Rusland en op alle niveaus wordt besproken. De top EU-Rusland van 3 oktober te Brussel zal de volgende gelegenheid vormen om nogmaals op het hoogste niveau de ongerustheid van de EU in verband met Tsjetsjenië te bevestigen en Rusland ertoe aan te zetten de nodige maatregelen te nemen om te zorgen voor snel en doeltreffend onderzoek naar schendingen van de mensenrechten.

Voorts heeft de EU niet geaarzeld de inspanningen van de internationale organisaties wat betreft het conflict in Tsjetsjenië te ondersteunen. Zij heeft in de 57e Commissie voor de rechten van de mens van de Verenigde Naties een resolutie aangenomen en met succes de terugkeer van de permanente missie van de OVSE, alsook het zenden van drie deskundigen van de Raad van Europa in het team van de heer Kalamenov naar Tsjetsjenië gesteund. Om juridische redenen kan de Raad als zodanig voor het Hof voor de Rechten van de Mens van de Raad van Europa geen aanklacht tegen Rusland indienen, omdat uitsluitend de lidstaten van de Unie bevoegd zijn in dit verband op te treden.

(2002/C 81 E/137)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2141/01

van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Commissie

(17 juli 2001)

Betreft: EU-beleid inzake gelijke kansen van mannen en vrouwen op de arbeidsmarkt

Uit de jaarverslagen van de Commissie over het structuurfondsbeleid blijkt dat er geen sprake is van een daadwerkelijk beleid om vrouwenarbeid en de gelijke kansen van mannen en vrouwen te bevorderen. De lidstaten beperken zich tot het uitvoeren van kleinschalige projecten van symbolische waarde die van geen enkele politieke invloed op vrouwenarbeid zijn. Kan de Commissie in het licht van het voorafgaande mededelen welke projecten zullen worden uitgevoerd en hoeveel begrotingsmiddelen zullen worden uitgetrokken om meer werkgelegenheid te scheppen en de werkloosheid onder vrouwen te bestrijden, zoals op de Top van Lissabon is besloten?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(10 september 2001)

Een van de conclusies van de Europese Raad te Lissabon in maart 2000 was dat, met het oog op de verwezenlijking van een algemeen werkgelegenheidscijfer van 70 % in 2010 en de langetermijndoelstelling van volledige werkgelegenheid, het gemiddelde werkgelegenheidscijfer van vrouwen in de Gemeenschap tot ruim 60 % in 2010 zou moeten stijgen. Dit is in maart 2001 nog eens bevestigd en onderstreept op de Europese Raad te Stockholm, waar als doelstelling voor de middellange termijn overeenstemming is bereikt over een werkgelegenheidscijfer van 57 % voor vrouwen in 2005.

In verband met de bevordering van de werkgelegenheid voor vrouwen verdienen drie belangrijke initiatieven van de Gemeenschap vermelding. In de eerste plaats verwijzen de Richtsnoeren voor het werkgelegenheidsbeleid van de lidstaten voor 2001⁽¹⁾ met de horizontale richtsnoer A voor het eerst naar de doelstellingen die in Lissabon overeengekomen zijn. In de richtsnoeren is tevens vastgelegd dat de lidstaten zouden moeten overwegen om, bij wijze van bijdrage aan het in 2010 te halen Europese cijfer, nationale streefcijfers voor de werkgelegenheid vast te stellen.

In het kader van de jaarlijkse evaluatie van de Nationale Actieplannen voor de Werkgelegenheid vindt, overeenkomstig artikel 128 (ex-artikel 109 Q) van het EG-Verdrag, momenteel een evaluatie plaats van de gerealiseerde vooruitgang bij de verwezenlijking van de in Lissabon vastgestelde doelstelling en de implementatie van de Richtsnoeren voor het werkgelegenheidsbeleid van de lidstaten voor 2001. De bevindingen hiervan zullen worden gepubliceerd in het Gezamenlijke Verslag over de Werkgelegenheid in het jaar 2001, dat binnenkort verschijnt.

In de tweede plaats geeft het Europees Sociaal Fonds hoge prioriteit aan gendervraagstukken en de werkgelegenheid van vrouwen. Na de hervormingen van 1993 is gendergelijkheid een gemeenschappelijke doelstelling voor alle Structuurfondsen geworden. In de programmeringsperiode 1994-1999 heeft de Gemeenschap zowel directe steun aan vrouwen als indirecte steun voor de bevordering van gendergelijkheid verleend. Uit evaluaties is gebleken dat de steun van de Structuurfondsen er in belangrijke mate toe heeft bijgedragen dat gendergelijkheid in de beleidsinitiatieven van de lidstaten meer prioriteit heeft gekregen. Dit is zowel te danken aan de hoofdactiviteiten van het ESF als aan de modelprojecten waaraan in het kader van de Gemeenschapinitiatieven en vooral in het kader van het Gemeenschapsinitiatief Werkgelegenheid steun is verleend.

In de Verordening voor de Structuurfondsen voor de periode 2000-2006⁽²⁾ is vastgelegd dat er in alle programma's en activiteiten aandacht moet worden besteed aan gendermainstreaming. De Europese Werkgelegenheidsstrategie (EWS) is uit hoofde van de momenteel van kracht zijnde Verordening voor het Europees Sociaal Fonds (ESF) de spil van de ESF-programma's. Het bevorderen van gendergelijkheid is een

van de belangrijkste elementen van deze strategie en hieronder vallen ook de inspanningen die tot doel hebben om het werkgelegenheidscijfer van vrouwen te verhogen. In het overleg met de lidstaten over nieuwe programma's heeft de Commissie zich heel sterk gemaakt voor gendergelijkheid. Door dit overleg is bereikt dat er uiteindelijk méér middelen voor de specifieke behoeften van vrouwen zijn vrijgemaakt dan oorspronkelijk door de lidstaten voorgesteld was.

Bijna alle lidstaten hebben in het kader van de (ESF-)programma's een tweesporenaanpak voor de gelijke kansen van mannen en vrouwen voorgesteld. In het kader van deze tweesporenaanpak gaan specifieke maatregelen voor gendergelijkheid hand in hand met de veel verdergaande verplichting dat in alle activiteiten en programmaprioriteiten aandacht zal worden besteed aan gelijke kansen. Het is moeilijk om de investeringen voor gendergelijkheid in cijfers te vertalen. Desalniettemin kan ervan uitgegaan worden dat in de periode 2000-2006 een bedrag van ongeveer 4 miljard € uitgegeven zal worden voor specifieke door het ESF ondersteunde activiteiten voor gendergelijkheid. Worden de bedragen voor mainstreamingsactiviteiten daarbij opgeteld, dan valt dit cijfer nog hoger uit.

Daarnaast moet er ook worden gekeken naar de potentiële effecten van projecten, waaraan in het kader van het Gemeenschapsinitiatief EQUAL steun wordt verleend. In het kader van EQUAL wordt het uittesten en mainstreamen van nieuwe formules voor de bestrijding van discriminatie en ongelijke behandeling van werkenden en werkzoekenden ondersteund. Voor EQUAL is een bedrag van 3 miljard € beschikbaar, waarvan 8 % voor de bevordering van gelijke kansen voor mannen en vrouwen bestemd is.

De steun die in het kader van de Structuurfondsen voor vrouwen wordt verleend, is op het hele scala aan arbeidsmarktactiviteiten gericht. In een groot aantal gevallen ligt de nadruk evenwel op specifieke maatregelen in verband met de totstandbrenging en ondersteuning van mogelijkheden voor kinderopvang, de flexibilisering van onderwijs- en scholingsvoorzieningen, de bestrijding van de segregatie op de arbeidsmarkt en op specifieke steun voor activiteiten van vrouwen (bijvoorbeeld start-ups). Een groot aantal van deze activiteiten zal ertoe bijdragen dat de arbeidsparticipatie van vrouwen toeneemt.

Ook in het kader van lokale werkgelegenheidsmaatregelen wordt een aantal specifieke projecten voor gendergelijkheid ten uitvoer gebracht. Hier ligt de nadruk bijvoorbeeld op nieuwe gendergevoelige formules voor de overstap van jonge mannen en vrouwen naar de arbeidsmarkt en op het in kaart brengen van navolgenswaardige lokale activiteiten — en in het bijzonder activiteiten van de non-profitsector — voor de werkgelegenheid van vrouwen, enzovoorts. Aan de evaluatie van deze projecten (wat betreft het jaar 2000) wordt momenteel gewerkt. De bevindingen worden in 2002 verwacht.

In de derde plaats is het bevorderen van gendergelijkheid in het economisch leven een van de hoofddoelstellingen van de Raamstrategie inzake de gelijkheid van mannen en vrouwen en het Actieprogramma ter ondersteuning van deze strategie (2001-2005)⁽¹⁾. Voor de implementatie van dit programma (2001-2005) is een bedrag van 50 miljoen € beschikbaar. In het kader van het programma zal zowel financiële steun worden verleend voor transnationale projecten van lidstaten, nationale organisaties voor gelijke kansen, NGO's, sociale partners en vrouwenorganisaties als voor bewustmakingsactiviteiten en onderzoek. Het doel is om meer inzicht te krijgen in de genderkloof op de arbeidsmarkt en om bekendheid te geven aan strategieën waarmee deze kloof overbrugd kan worden.

⁽¹⁾ Besluit van de Raad van 19 januari 2001, PB L 22 van 24.1.2001.

⁽²⁾ Verordening (EG) Nr. 1260/1999 van de Raad van 21 juni 1999 — PB L 161 van 26.6.1999.

⁽³⁾ COM(2000) 335 def.

(2002/C 81 E/138)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2150/01

van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie

(18 juli 2001)

Betreft: Een BSE-geval in Griekenland

Het optreden van een geval van BSE in Griekenland heeft grote ongerustheid gewekt bij zowel de consumenten als de veetelers. Tot nu toe beschouwde Griekenland zich immers als een land dat voor deze ziekte was gevrijwaard.

1. Is de Commissie van oordeel dat de in Griekenland uitgevoerde controles op runderen systematisch worden verricht en in omvang en aantal voldoende zijn om de volksgezondheid veilig te stellen? Is de capaciteit van de laboratoria en gespecialiseerd personeel toereikend voor de vereiste controles?
2. Voldoet Griekenland aan uit de communautaire wetgeving voortvloeiende vereisten betreffende het doorgeven van de resultaten van de BSE-controles, zowel voor de in het land zelf gefokte als voor de ingevoerde levende en geslachte dieren?
3. Is het de Commissie bekend hoe het dier besmet raakte, aangezien volgens de eerste officiële gegevens de dieren in het betrokken veeteeltbedrijf niet gevoederd werden met gevaarlijk vlees- en beendermeel?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(17 september 2001)

Met de thans beschikbare tests kan bovine spongiforme encefalopathie (BSE) pas kort vóór het optreden van de klinische symptomen worden ontdekt en niet vroeg in de incubatietijd. Daarom is de verwijdering van gespecificeerd risicomateriaal nog steeds de belangrijkste maatregel om de volksgezondheid tegen BSE te beschermen. De Griekse autoriteiten hebben geen tekort aan laboratoriumcapaciteit voor BSE-testen gemeld. De Commissie is van plan in september 2001 een inspectie in Griekenland uit te voeren om te controleren of aan de testvoorschriften wordt voldaan.

Griekenland brengt overeenkomstig zijn wettelijke verplichtingen regelmatig verslag uit over BSE-testen.

De Griekse autoriteiten hebben uitvoerige verslagen over de uitkomsten van de onderzoeken ter opsporing van de infectiebron ingediend. Omdat de incubatietijd bij BSE gemiddeld vier tot zes jaar bedraagt, is het vaak moeilijk om de infectiehaard vast te stellen.

(2002/C 81 E/139)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2151/01

van Stavros Xarchakos (PPE-DE) aan de Raad

(20 juli 2001)

Betreft: Dreigementen van de kant van Turkije

Volgens het op 28 juni 2001 door de Parlementaire Vergadering van de Raad van Europa goedgekeurde document nr. 9120 van 13 juni 2001, getiteld „Honouring of obligations and commitments by Turkey”, ontzegt Turkije aan de Oecumenisch Patriarch van Constantinopel de vrije beschikking over zijn onroerende bezittingen en staat hem evenmin toe om onroerende goederen als geschenk te ontvangen, terwijl de Turkse staat bovendien een deel van zijn vermogen vervreemd heeft. Ten aanzien van de Griekse bevolking van de eilanden Imbros en Tenedos (die bij het door Turkije ondertekende Verdrag van Lausanne van 1923 aan dat land werden toegekend op voorwaarde dat aan de bevolking zelfbestuur zou worden toegekend) kan worden opgemerkt dat de resterende Griekse bevolking thans nog nauwelijks 250 bedraagt (vergeleken met 3 000 in 1965), terwijl er zich in dezelfde periode 7.000- 8 000 nieuwe Turkse bewoners hebben gevestigd.

Terwijl Turkije deze repressie toepast tegenover de niet-islamitische bevolking van het land, herhaalde minister van Buitenlandse Zaken Ismail Cem op 29 juni van dit jaar op het TV-kanaal „CNN Turk” dreigementen betreffende een Turkse „reactie” in het geval dat Cyprus zou worden toegelaten tot de EU. Soortgelijke dreigementen werden ook geuit door de Turkse minister voor Cypriotische Aangelegenheden Sükrü Sina Gürel, toen die op 2 juli van dit jaar een bezoek bracht aan het door het Turkse leger bezette noordelijk deel van Cyprus. Een dag na deze dreigementen van de heer Gürel verklaarde de Turkse minister van Buitenlandse Zaken Hüsnü Yusuf Gökalp in een interview met het dagblad „KIBRIS” van de Noord-Cypriotische pseudo-staat dat het energieprobleem van de bezette regio „zou kunnen worden opgelost door de bouw van een kerncentrale in dit gebied”.

Hoe staat de Raad tegenover het voor Turkije vernietigende verslag van de Raad van Europa? Wat denkt hij van de onophoudelijke dreigementen van de kant van Turkse hoogwaardigheidsbekleders tegenover Cyprus, een land dat kandidaat voor toetreding tot de EU en lid van de Verenigde Naties is? Is de Raad voornemens er bij de Turkse regeerders op aan te dringen dat zij zich onthouden van alle daden en verklaringen die bijdragen tot destabilisering van het zuidoostelijke deel van het Middellandse-Zeegebied? Zal hij hen ook erop wijzen dat de bouw van een kerncentrale tot een ongeëvenaarde milieuramp zou kunnen leiden, aangezien het hier een gebied betreft dat regelmatig door aardbevingen wordt geteisterd?

Antwoord

(6 december 2001)

De EU heeft Turkije ter gelegenheid van ontmoetingen in het kader van de politieke dialoog en meer bepaald tijdens de jongste vergadering van de Associatieraad, te kennen gegeven dat zij verwacht dat dit land al zijn internationale verplichtingen naleeft, met name op het gebied van de mensenrechten, met inbegrip van de vonnissen van het Europees Hof voor de rechten van de mens. De door de EU in het partnerschap voor de toetreding vermelde prioriteiten omvatten ook het waarborgen van de in het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens opgenomen rechten en vrijheden en de toepassing daarvan.

Turkije is terdege op de hoogte van de standpunten van de Unie betreffende de kwestie Cyprus, zoals die herhaaldelijk zijn vertolkt, en wel door de Europese Raad van Helsinki en die van Nice, alsook uit hoofde van het partnerschap voor de toetreding onder de titel „Versterkte politieke dialoog en politieke criteria”, evenals ter gelegenheid van ontmoetingen in het kader van de politieke dialoog met dat land. De EU steunt ten volle de inspanningen van de Secretaris-generaal van de Verenigde Naties om te komen tot een integraal akkoord over het probleem Cyprus, onder naleving van de desbetreffende resoluties van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties, en om het in december 1999 ingeleide proces positief af te sluiten. Ook kent de EU de inhoud van Resolutie 1256(2001) met betrekking tot de „Eerbiediging van de verplichtingen en verbintenissen van Turkije”, die door de Parlementaire Vergadering van de Raad van Europa tijdens haar 23e bijeenkomst op 28 juni 2001 is aangenomen.

De kwestie van de bouw van een kerncentrale op Noord-Cyprus heeft de Raad niet besproken.

(2002/C 81 E/140)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2153/01

van **Francisca Sauquillo Pérez del Arco (PSE)**
en **María Sornosa Martínez (PSE)** aan de Commissie

(18 juli 2001)

Betreft: Kunststofverbrandingsinstallatie van het bedrijf Poligás in Ribesalbes (autonome regio Valencia)

Het onlangs in de gemeente Ribesalbes gevestigde bedrijf Poligás, dat gas wint uit de verbranding van kunststof, is in gebruik genomen ondanks sterke tegenstand van bewoners en milieugroeperingen.

De kritiek van de burgers richt zich o.a. op de volgende punten:

- Een milieueffectrapportage ontbreekt. Er is alleen een milieuverklaring van de deelregering van Valencia die verontrustende tekortkomingen vertoont, aangezien bijvoorbeeld elke verwijzing naar de emissie van zware metalen, dioxine en furanen ontbreekt.
- Hoewel het project ter inzage van het publiek werd gelegd, werd er geen ruchtbaarheid aan gegeven, zodat de burgers in onwetendheid verkeerden over het bestaan ervan en geen bezwaren konden indienen.
- De installaties bevinden zich te dicht bij de woonkern, met alle gevaren vandien voor de gezondheid (emissies van zeer giftige gassen, waterverontreiniging, zure regen, enz.).
- Het kunststofafval is niet naar behoren opgeslagen (vaten afkomstig van andere bedrijven die gevaarlijke stoffen bevatten).

Verwezen wordt naar richtlijn 84/360/EEG ⁽¹⁾ betreffende de bestrijding van door industriële inrichtingen veroorzaakte luchtverontreiniging, richtlijn 88/609/EEG ⁽²⁾ inzake beperking van de emissies van bepaalde verontreinigende stoffen in de lucht door grote stookinstallaties, richtlijn 2000/76/EG ⁽³⁾ betreffende de verbranding van afval (met name artikel 12 over inspraak), richtlijn 90/313/EEG ⁽⁴⁾ betreffende de toegang tot milieu-informatie, richtlijn 85/337/EEG ⁽⁵⁾ betreffende de milieueffectbeoordeling, de verschillende regelingen inzake de waterbescherming, de sterke tegenstand van de burgers tegen het bedrijf en de rol van de Commissie als hoedster van de communautaire wetgeving.

- Is de Commissie bereid na te gaan of de installatie in Ribesalbes voldoet aan de in de communautaire wetgeving opgenomen emissiegrenswaarden, de criteria inzake de opslag van gevaarlijke stoffen en de voorschriften betreffende de waterkwaliteit?
- Kan de Commissie vaststellen of de goedkeuring van de installatie is geschied in overeenstemming met richtlijn 85/337/EEG betreffende de milieueffectbeoordeling en overeenkomstig de juiste procedure voor toegang tot milieu-informatie zoals voorgeschreven in de communautaire wetgeving?

⁽¹⁾ PB L 188 van 16.7.1984, blz. 20.

⁽²⁾ PB L 336 van 7.12.1988, blz. 1.

⁽³⁾ PB L 332 van 28.12.2000, blz. 91.

⁽⁴⁾ PB L 158 van 23.6.1990, blz. 56.

⁽⁵⁾ PB L 175 van 5.7.1985, blz. 40.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(27 september 2001)

De Commissie is niet op de hoogte van de door het geachte parlementslid genoemde feiten.

Op grond van de beschikbare informatie kan de Commissie zich niet uitspreken over de mogelijke onjuiste toepassing van Richtlijn 84/360/EEG van de Raad van 28 juni 1984 betreffende de bestrijding van door industriële inrichtingen veroorzaakte luchtverontreiniging ⁽¹⁾.

Voor wat betreft Richtlijn 88/609/EEG van de Raad van 24 november 1988 inzake beperking van de emissies van bepaalde verontreinigende stoffen in de lucht door grote stookinstallaties ⁽²⁾ maakt de door het geachte parlementslid in zijn schriftelijke vraag verstrekte informatie het niet mogelijk te concluderen dat de richtlijn op het onderhavige geval van toepassing is. Deze richtlijn is immers enkel van toepassing op verbrandingsinstallaties waarvan het thermische nominale vermogen gelijk is aan of groter dan 50 megawatt.

De bepalingen van Richtlijn 2000/76/EG van het Parlement en de Raad van 4 december 2000 betreffende de verbranding van afval ⁽³⁾ zijn vanaf 28 december 2005 op bestaande installaties en vanaf 28 december 2002 op nieuwe installaties van toepassing.

Richtlijn 90/313/EEG van de Raad van 7 juni 1990 betreffende de toegang tot milieu-informatie ⁽⁴⁾ bepaalt in artikel 3 dat de overheidsinstanties informatie betreffende het milieu ter beschikking moeten stellen van elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die daarom vraagt zonder dat deze een belang dient te doen gelden.

Volgens lid 4 van het genoemde artikel geeft de overheidsinstantie aan de betrokkene zo spoedig mogelijk en uiterlijk binnen twee maanden antwoord. Een weigering om de gevraagde informatie mede te delen moet gemotiveerd worden en steunen op een van de uitzonderingen waarvan sprake in artikel 3, leden 2 en 3.

Op basis van de door het geachte parlementslid genoemde feiten alleen kan de Commissie niet uitmaken of bij de Spaanse instanties een aanvraag voor toegang tot informatie is ingediend waaraan zij niet het nodige gevolg zouden hebben gegeven, hetgeen een schending zou kunnen inhouden van de bepalingen van de richtlijn.

In het geval dat, in strijd met de bepalingen van de richtlijn, de aangezochte instantie een verzoek tot toegang zou weigeren, is het aan de betrokken aanvrager het beroep in te stellen waarin het voormelde artikel 4 van de richtlijn en de Spaanse omzettingswetgeving voorziet.

De Commissie kan, op basis van de door het geachte parlamentslid verstrekte informatie, niet vaststellen of Richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieu-effectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten ⁽²⁾ is geschonden.

Daarom zal de Commissie binnenkort aan de Spaanse autoriteiten een verzoek tot informatie over de aan de kaak gestelde feiten sturen teneinde na te gaan of de toepasselijke communautaire wetgeving juist is toegepast.

⁽¹⁾ PB L 188 van 16.7.1984.

⁽²⁾ PB L 336 van 7.12.1988.

⁽³⁾ PB L 332 van 28.12.2000.

⁽⁴⁾ PB L 158 van 23.6.1990.

⁽⁵⁾ PB L 175 van 5.7.1985.

(2002/C 81 E/141)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2155/01
van Mario Borghezio (TDI) aan de Raad
(20 juli 2001)

Betreft: Schadeloosstelling door Duitsland van de voormalige geïnterneerde Italiaanse militairen (I.M.I.)

De slepende kwestie van de schadeloosstelling van de voormalige geïnterneerde militairen en dwangarbeiders in Duitsland gedurende de tweede wereldoorlog ontwikkelt zich positief en het einde is in zicht.

Wegens een verkeerde juridische status van de I.M.I. — waarbij geen rekening is gehouden met het feit dat de in het Verdrag van Genève voorziene behandeling werd ontzegd aan deze gevangenen, die gedwongen waren om in Duitse fabrieken te werken — lopen dezen het risico ten onrechte gediscrimineerd te worden ten opzichte van de andere voormalige krijgsgevangenen en aldus volledig uitgesloten te worden van de geplande schadeloosstelling.

Kan de Raad mededelen, mede in het licht van de resolutie van het Europees Parlement (B2-1475/86 ⁽¹⁾) over schadeloosstelling aan de voormalige dwangarbeiders van de Duitse industrie, welke stappen hij bij de Duitse regering denkt te ondernemen om deze delicate kwestie op te lossen en een onrechtvaardige discriminatie van de I.M.I. te voorkomen?

⁽¹⁾ PB C 36 van 17.2.1986, blz. 129.

Antwoord

(27 november 2001)

De Raad is niet bevoegd om de vraag van de geachte afgevaardigde te beantwoorden.

(2002/C 81 E/142)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2157/01
van Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE) en Albert Maat (PPE-DE) aan de Commissie
(18 juli 2001)

Betreft: Vertraging bij toelating van nieuwe BSE-tests

Vanaf 1 juli 2001 moet elke lidstaat, met uitzondering van het Verenigd Koninkrijk, Oostenrijk, Zweden en Finland, alle geslachte runderen die 30 maanden of ouder zijn, op BSE onderzoeken.

De gebruikte BSE-tests moeten door DG Sanco in het Joint Research Centre (JRC) te Geel een testprocédé doorlopen om goedkeuring te verkrijgen. Momenteel wordt de markt gedeeld door drie fabrikanten, van wie de tests sinds 1999 zijn toegelaten. Andere fabrikanten hebben daarna nieuwe tests ter goedkeuring voorgelegd. Begin 2001 werd de goedkeuring van deze nieuwe tests voor april/mei van dit jaar voorzien, wat voor de nieuwe fabrikanten tijdige toegang tot deze grote markt zou betekenen. Nu echter is deze goedkeuring niet voor eind augustus 2001 te verwachten.

1. Kan de Commissie toelichten waardoor deze grote vertraging wordt veroorzaakt?
2. Is de Commissie zich ervan bewust dat door deze vertraging de huidige fabrikanten met hun tests een monopoliepositie innemen, zeker wanneer men het feit in aanmerking neemt dat, wanneer een analyselaboratorium eenmaal een bepaalde test gebruikt, dit voor langere tijd is? Wat is het oordeel van de Commissie daarover?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(25 september 2001)

Verordening (EG) nr. 999/2001 van het Europees Parlement en de Raad van 22 mei 2001 houdende vaststelling van voorschriften inzake preventie, bestrijding en uitroeiing van bepaalde overdraagbare spongiforme encefalopathieën⁽¹⁾, laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 1326/2001 van de Commissie van 29 juni 2001⁽²⁾, bevat een lijst met drie sneltests die zijn goedgekeurd voor de controle op bovine spongiforme encefalopathie (BSE). De tests zijn geselecteerd op grond van een door de Commissie in 1999 uitgevoerde evaluatie.

Een tweede evaluatie is begonnen in december 2000. Zoals bij de eerste evaluatie zijn de te evalueren tests na een wereldwijde oproep tot het geven van blijken van belangstelling door een panel van deskundigen geselecteerd.

De tweede evaluatie heeft wegens onvoorziene omstandigheden vertraging opgelopen. De uitbraak van mond- en klauwzeer in het Verenigd Koninkrijk heeft geleid tot een vertraging bij de aflevering van positieve monsters uit het nationaal referentielaboratorium in het Verenigd Koninkrijk. Verder hebben zich onverwachte problemen voorgedaan bij het gebruik van de beschikbare bevroren testmonsters en er moest een nieuwe serie worden voorbereid. Het is duidelijk dat het onaanvaardbaar zou zijn de goedkeuring van tests te versnellen zonder dat ervoor wordt gezorgd dat de nodige wetenschappelijke evaluatie op stringente en behoorlijke wijze wordt uitgevoerd. Volksgezondheidsoverwegingen moeten in dit verband prevaleren boven commerciële overwegingen.

De Commissie beschouwt de huidige situatie niet als een monopolie, aangezien de drie goedgekeurde tests door verschillende bedrijven worden vervaardigd en op de markt gebracht. De Commissie volgt echter de situatie op de voet.

⁽¹⁾ PB L 147 van 31.5.2001.

⁽²⁾ PB L 177 van 30.6.2001.

(2002/C 81 E/143)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2158/01

van Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) aan de Commissie

(19 juli 2001)

Betreft: Opstelling van de Commissie in verband met de belemmeringen van sommige lidstaten die hun markten niet liberaliseren

Sommige EU-lidstaten blokkeren of vertragen het huidige proces van liberalisering van de markten in de EU zoals het geval is in de energiesector in Frankrijk en Duitsland.

Zo kent Frankrijk in de energiesector twee staatsmonopolisten die beide middenin een uitbreidingsproces zitten met andere Europese ondernemingen die met steun van de Europese Unie geliberaliseerd zijn.

Juist vanwege de EU-steun vraagt men zich voortdurend af waarom de Commissie zich in deze niet duidelijk en vastberaden opstelt en maatregelen neemt tegen landen die het liberaliseringsproces blokkeren of vertragen.

Kan de Commissie medelen hoe zij op dergelijke beperkende praktijken van verschillende lidstaten denkt te reageren?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie*(6 september 2001)*

De Commissie deelt de bezorgdheid van het geachte parlementslid over de bestaande ongelijkheden op het gebied van de liberalisering van de energiesector. Op haar vergadering van 20 juni 2001 heeft de Commissie in dat verband beklemtoond dat de beste en efficiëntste oplossing voor het gebrek aan evenwicht inzake marktopening, en de daaruit voortvloeiende concurrentievervalsing, de snelle vaststelling is door de Raad en het Parlement van de voorstellen van maart 2001 inzake de voltooiing van de interne energiemarkt ⁽¹⁾.

Voorts is de Commissie van mening dat de verschillen qua tempo van liberalisering van de energiesector moeten worden aangepakt via een snelle vaststelling door de Raad en het Parlement van de voorstellen van de Commissie van maart 2001 inzake de voltooiing van de interne energiemarkt (marktopening voor alle niet-huishoudelijke elektriciteitsverbruikers vanaf 1 januari 2003, marktopening voor alle niet-huishoudelijke gasverbruikers vanaf 1 januari 2004 en volledige marktopening voor alle gebruikers (huishoudelijke inbegrepen) vanaf 1 januari 2005 ⁽²⁾).

De Commissie is het ermee eens dat zij in afwachting van de vaststelling van bovenstaande marktopeningsvoorstellen de concurrentievervalsing en het gebrek aan evenwicht qua marktopening op korte termijn moet aanpakken door:

- erop toe te zien dat de lidstaten de bestaande richtlijnen inzake de liberalisering van de elektriciteits- en gasmarkten tijdig en correct toepassen;
- ervoor te zorgen dat de concurrentieregels van het EG-Verdrag volledig worden toegepast in de energiesector. De Commissie zal met name de regels van de Verdragen met betrekking tot belemmerende handelspraktijken en het gebruik van een dominante marktpositie blijven toepassen om concurrentiebeperkingen en -vervalsingen inzake de levering van energie en discriminaties op het gebied van de toegang tot netwerken te bekampen, staatssteun aan gas- en elektriciteitsmaatschappijen (met inbegrip van staatssteun aan de kernenergiesector) aan een kritisch onderzoek te onderwerpen en de concurrentieregels toe te passen tegen beperkingen van de vrijheid van de consument om zelf zijn leverancier te kiezen. Voorbeelden van dergelijke in de afgelopen twee jaar door de Commissie behandelde gevallen zijn haar optreden tegen gezamenlijke verkoop (e.g. GFU en EDF/CNR), versterking van dominante posities door fusies (e.g. VEBA/VIAG, EDF/EnBW), geprivilegieerde toegang tot netwerken (e.g. de Deens/Duitse en Frans/Britse interconnectoren), systemen van gestrande kosten en binding van grote klanten (Gas Natural/Endesa).

Wanneer vaststelling van de voorstellen voor voltooiing van de interne energiemarkt uitblijft, zal de Commissie overwegen om zelf beschikkingen of richtlijnen vast te stellen op basis van artikel 86 van het EG-Verdrag, meer bepaald het derde lid daarvan, om eventuele concurrentievervalsing ten gevolge van ongelijke marktopening aan te pakken. Een dergelijke aanpak, waarbij de Commissie tot de lidstaten gerichte richtlijnen vaststelt op basis van artikel 86, lid 3, van het EG-Verdrag, is onlangs gebruikt in de telecomunicatiesector.

⁽¹⁾ COM(2001) 125 def.

⁽²⁾ IP/01/356.

(2002/C 81 E/144)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2163/01**van Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) aan de Commissie***(19 juli 2001)*

Betreft: Uitbreiding van het voetgangersgebied en verbetering van het openbaar vervoer ter bestrijding van stadslawaai

Op de onlangs gehouden vergadering in Málaga van de commissie die belast is met de opstelling van een basisdocument voor het Urbanprogramma inzake het stedelijk milieu in de EU is gewezen op de noodzaak de strijd aan te binden tegen het stadslawaai als belangrijkste vijand van de milieukwaliteit waarop de Europese burger recht heeft.

Tot de belangrijkste aanbevelingen van deze commissie ter bestrijding van stadslawaai behoren de verbetering van het openbaar vervoer en de uitbreiding van het voetgangersgebied in het centrum van de steden.

Is de Commissie van mening dat zij op basis van deze twee aanbevelingen, die van fundamenteel belang zijn om de milieukwaliteit voor de Europese burger in de steden te waarborgen, een voorlichtings-campagne moet opzetten, opdat de gemeenten in de Gemeenschap de invoering stimuleren van deze twee maatregelen die naar het oordeel van bovengenoemde commissie een aanzienlijke verbetering betekenen?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(12 oktober 2001)

Momenteel heeft de Commissie geen plannen om verdergaande maatregelen te treffen op het gebied van de voorlichting inzake omgevingslawaaï in Spanje dan reeds algemeen voorzien in de voorgestelde richtlijn betreffende evaluatie en beheer van geluidsemissies, die momenteel in tweede lezing voorligt. De klemtoon ligt daarbij op het in kaart brengen van de geluidsemissieniveaus en de op basis daarvan door de bevoegde instanties uit te werken actieplannen, veeleer dan op de vaststelling van grenswaarden voor de geluidsemissies.

Meer informatie over de activiteit van de Commissie op dit gebied kan worden aangetroffen op het internet op het adres: www.europa.eu.int/comm/environment/noise/home.htm.

(2002/C 81 E/145)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2167/01

van María Sornosa Martínez (PSE) aan de Commissie

(19 juli 2001)

Betreft: Gebruik van plasticafval in de Poligás-centrale in de autonome gemeenschap Valencia

De Poligás-centrale voor de productie van elektriciteit door verbranding van plastic, die onlangs opgericht is in de gemeente Ribesalbes (provincie Castellón de la Plana) is op proef opgestart tegen het sterke verzet van de inwoners van dorp en streek en de milieugroepen in. De burgers hebben een aantal concrete feiten aan de kaak gesteld waar de Commissie door middel van een eerdere vraag die ik op 2 juli 2001 gesteld heb, al van op de hoogte is.

Toch mag ik nog de aandacht vestigen op de verkeerde overweging van het bestuur van Valencia in zijn verklaring over de invloed op het milieu in verband met het plastic dat in de Poligás-fabriek gebruikt wordt. Het gaat om verpakkingen van de chemische en keramische industrie die volgens de wetgeving van de Gemeenschap en van Spanje als gevaarlijk afval te beschouwen zijn omdat er andere gevaarlijke afvalstoffen in verpakt geweest zijn. Maar ze worden door zowel het bedrijf als het Valenciaans bestuur als niet gevaarlijk beschouwd op grond van het enkele feit dat ze vóór de verbranding gewassen worden.

Denkt de Commissie dat het plastic enkel en alleen door het feit dat het gewassen wordt, zijn hoedanigheid van gevaarlijk afval verliest, hoewel er giftige stoffen in verpakt geweest zijn?

Beschouwt de Europese wetgeving een dergelijk systeem op enige wijze als verenigbaar met de bescherming van de gezondheid en het recht op veiligheid?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(19 oktober 2001)

In het kader van de geldende communautaire wetgeving wordt afval als gevaarlijk beschouwd indien het een van de eigenschappen bezit als genoemd in bijlage III bij Richtlijn 91/689/EEG van de Raad betreffende gevaarlijke afvalstoffen⁽¹⁾. Verpakkingen waarin gevaarlijke stoffen hebben gezeten worden als gevaarlijk beschouwd indien deze nog steeds gevaarlijke residuen bevatten, dan wel gevaarlijke stoffen bevatten in de samenstelling van hun matrix en wel in hoeveelheden die deze gevaarlijk zouden maken doordat een of meer van de gevaarlijke eigenschappen uit bijlage III zich manifesteren.

Op grond van de door het geachte parlementslid verstrekte informatie kan de Commissie niet beoordelen of het in de Poligás-centrale gebruikte wasprocédé afdoende is om alle residuen van gevaarlijke stoffen in die mate te verwijderen dat geen van de gevaarlijke eigenschappen meer aan het licht treedt. Evenmin kan de Commissie beoordelen of de samenstelling van de betrokken verpakking deze tot gevaarlijk afval maakt.

Om te kunnen beoordelen of het door de Poligás-centrale toegepaste procédé verenigbaar is met de communautaire wetgeving inzake veiligheid en gezondheid dient de Commissie over meer informatie te beschikken.

⁽¹⁾ PB L 377 van 31.12.1991.

(2002/C 81 E/146)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2168/01
van Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) aan de Commissie

(19 juli 2001)

Betreft: Aanbesteding van vervoer per ambulance in Norrland

Enkele jaren geleden is het ambulancevervoer in Norrland aanbesteed. In Lyckelse concurreerden de strijdkrachten in dit kader met een burgeronderneming (Norrlandsflyg). Uiteindelijk werd de overeenkomst aan de strijdkrachten gegund, maar de burgeronderneming stelde dat er geen sprake was van mededinging op gelijke voorwaarden. De zaak is onder de aandacht van de Commissie gebracht. Toen wij de zaak in mei 1999 voor het laatst bekeken, was het onderzoek nog niet afgerond. Kan de Commissie mededelen hoe de situatie momenteel is?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(25 oktober 2001)

Sinds 1995 heeft de Commissie, naar aanleiding van klachten die waren ingediend door Zweedse particuliere exploitanten van helikopterdiensten, in het licht van de regels van het EG-Verdrag inzake staatssteun onderzocht onder welke voorwaarden opdrachten voor helikoptertransport in diverse aanbestedingen aan het Zweedse leger waren gegund.

Een grondig onderzoek van de Commissie heeft in deze zaak geen elementen van staatssteun in de zin van artikel 87 (ex-artikel 92), lid 1, aan het licht gebracht. Thans onderzoekt zij echter of de Zweedse staat volgens de bepalingen van de artikelen 4 en volgende van Verordening (EEG) nr. 2407/92 van de Raad van 23 juli 1992 betreffende de verlening van exploitatievergunningen aan luchtvaartmaatschappijen ⁽¹⁾ houder kan zijn van een exploitatievergunning voor een luchtvaartmaatschappij

⁽¹⁾ PB L 240 van 24.8.1992.

(2002/C 81 E/147)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2169/01
van Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) aan de Commissie

(19 juli 2001)

Betreft: Interregproject en vrije mededinging

De TV-zenders Danmarks TV2 (commercieel) en Sydnytt van de Zweedse televisie exploiteren een project met een satellietverbinding om snel TV-bijdragen tussen Kopenhagen en Malmö te kunnen versturen. Dit project heeft van de EU (Interreg) een bijdrage ontvangen van 12,5 miljoen kroon, terwijl de totale kosten 25 miljoen kroon bedragen.

Dit heeft kwaad bloed gezet bij de concurrerende onderneming TV4 Öresund. Deze is van mening dat hierdoor de concurrentie wordt vervalst, aangezien de kwaliteit van het plaatselijke materiaal van Sydynytt wordt verbeterd, wat steeds belangrijker wordt door de digitale ontwikkeling.

Is de Commissie van mening dat dit project volstrekt verenigbaar is met de pogingen een Unie tot stand te brengen waar niemand de vrije mededinging mag vervalsen?

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie

(17 september 2001)

Het communautair initiatief Interreg functioneert, evenals alle andere Structuurfondsen, volgens een gedecentraliseerd systeem. De projecten worden voor financiering geselecteerd door een comité van vertegenwoordigers van het plaatselijke partnerschap. Alle geselecteerde projecten moeten verenigbaar zijn met het Verdrag, inclusief de voorschriften inzake mededinging en staatssteun. Het is aan de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten om hierop toe te zien.

Op basis van de beschikbare gegevens ziet de Commissie a priori geen reden om te oordelen dat het project niet verenigbaar is met het mededingingsbeleid. Het bestaan van overheidssteun voor een privé-onderneming wijst op zich niet op een inbreuk, mits de in het kader van de communautaire mededingingsvoorschriften vastgestelde grenzen niet worden overschreden. Mochten het geachte parlementslid of het betrokken bedrijf verdere gegevens wensen te verstrekken, dan zal de Commissie die nauwkeurig bestuderen.

(2002/C 81 E/148)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2171/01

van Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) aan de Raad

(20 juli 2001)

Betreft: Ontwikkelingsbeleid versus landbouwbeleid

Tijdens een op 20 en 21 juni 2001 gehouden conferentie over het ontwikkelingsbeleid van de EU hebben o.m. de Zweedse en Nederlandse minister voor Ontwikkelingssamenwerking kritiek geuit op het landbouwbeleid van de EU dat huns inziens haaks staat op het gemeenschappelijke ontwikkelingsbeleid.

Door de douaneheffingen en de subsidies die de EU aan de binnenlandse landbouw verstrekt is het voor ontwikkelingslanden moeilijk hun voornaamste producten naar de EU uit te voeren, terwijl kunstmatig goedkoop gehouden producten uit de EU op de binnenlandse markten van de ontwikkelingslanden worden gedumpt en de inheemse producten uit de markt drukken. Ook de voorschriften en eisen inzake hygiëne en gezondheid voor in de EU ingevoerd vlees zijn uitsluitend om protectionistische redenen streng, aldus mevrouw Herfkens, de Nederlandse minister van Ontwikkelingssamenwerking (Dagens Nyheter van 22 juni 2001).

Welke gemeenschappelijke maatregelen overweegt de Raad om dit probleem uit de weg te ruimen en de ontwikkelingslanden in staat te stellen landbouwproducten naar de Unie uit te voeren en niet te hoeven concurreren met landbouwproducten die tegen afbraakprijzen op hun binnenlandse markten worden gebracht?

Antwoord

(6 december 2001)

De Raad reageert niet op standpunten van individuele ministers van lidstaten, met name niet wanneer de opmerkingen buiten het kader van de Raad worden gemaakt.

In het algemeen echter erkent de Raad dat er meer samenhang nodig is tussen de verschillende beleidsterreinen van de Gemeenschap. In de gezamenlijke verklaring van de Raad en de Commissie van november 2000 over het ontwikkelingsbeleid van de Gemeenschap wordt het belang van deze samenhang onderstreept.

De Raad is van oordeel dat ernaar moet worden gestreefd dat de doelstellingen van het ontwikkelingsbeleid van de Gemeenschap worden meegenomen bij de ontwikkeling en uitvoering van andere beleidsinitiatieven die gevolgen hebben voor de ontwikkelingslanden. Dat moet gebeuren via een systematische en grondige analyse van de indirecte gevolgen van de voorgestelde maatregelen, onder andere op het gebied van het landbouwbeleid.

De Raad heeft de Commissie aangemoedigd om bij de uitoefening van haar bevoegdheden rekening te houden met ontwikkelingsvraagstukken. Ingevolge een verzoek van de Raad zal het jaarverslag van de Commissie over het ontwikkelingsbeleid, dat in oktober 2001 wordt verwacht, een hoofdstuk bevatten over de problemen in verband met het gebrek aan samenhang die zich in het voorgaande jaar hebben voorgedaan en over de pogingen die zijn ondernomen om ze te verhelpen.

(2002/C 81 E/149)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2172/01
van Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) aan de Raad

(20 juli 2001)

Betreft: Plannen voor een inzetbare oproerpolitie voor de hele Unie

Na de Top van Göteborg (juni 2001) wordt van diverse zijden gesproken over de noodzaak een oproerpolitie op te richten die topontmoetingen op iedere plaats in de lidstaten van de Unie in het oog kan houden en beschermen.

Het probleem wordt momenteel door een werkgroep gezien. Acht de Raad het nodig de werkzaamheden van Europol uit te breiden met een oproerpolitie en inlichtingenactiviteiten om personen in het oog te houden die tijdens topontmoetingen eventueel geweld plegen?

Antwoord

(29 november 2001)

Het geachte parlementslid wordt ervan in kennis gesteld dat de Raad Justitie en Binnenlandse Zaken na de top van Göteborg en de rellen die tijdens die top plaatsvonden, op 13 juli 2001 bijeen is gekomen om deze zaak te bespreken.

Tijdens die zitting werd overeengekomen dat de samenwerking tussen de wethandhavingsautoriteiten verbeterd moet worden. Noch tijdens genoemde Raadszitting noch in enig ander Raadsorgaan is de oprichting van een eenheid oproerpolitie voorgesteld. Bijgevolg houdt geen enkele werkgroep zich met deze zaak bezig en heeft het ook geen zin om de bevoegdheden van Europol in deze context aan de orde te stellen.

(2002/C 81 E/150)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2178/01
van Mario Borghezio (TDI) aan de Raad

(13 juli 2001)

Betreft: Schending van de rechten van een Europese burger in Algerije

Sinds een jaar heeft mevrouw Michela Silvestri, samen met haar dochter Meriem die door de mohammedaanse vader was ontvoerd, onderdak gevonden bij de Italiaanse ambassade in Algiers. Mevrouw Silvestri en haar dochter kunnen niet naar Italië terugkeren, omdat er bij de Algerijnse justitie een rechtszaak loopt.

Deze situatie vormt een schending van de mensenrechten, omdat mevrouw Silvestri het recht ontzegd wordt haar dochter naar Italië terug te brengen en haar volgens haar eigen godsdienst op te voeden.

Welke stappen denkt de Raad bij de Algerijnse regering te ondernemen om een eind te maken aan deze ernstige schending van de mensenrechten?

Antwoord

(27 november 2001)

De Raad vestigt de aandacht van het geachte parlamentslid erop dat de Raad uit hoofde van de verdragen in dit geval geen bevoegdheden bezit, omdat deze zaak ressorteert onder de bilaterale betrekkingen tussen Italië en Algerije.

Het Belgische voorzitterschap zal evenwel het initiatief nemen om een conferentie inzake ouderlijke verantwoordelijkheid te organiseren. Daarop zal van gedachten worden gewisseld over het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, met name over de vaststelling van een regionaal instrument ter bescherming van de rechten van het kind, met inbegrip van het probleem van de ontvoeringen door een ouder en de naleving van het omgangsrecht.

Voorts voorziet de ontwerp-associatieovereenkomst waarover de Commissie momenteel met Algerije onderhandelt, onder meer in de versterking van wederzijdse bijstand voor de samenwerking inzake de behandeling van geschillen of zaken van civiele, commerciële of familiale aard. De onderhandelingen zijn nog niet rond, al ziet het er naar uit dat Algerije met deze bepaling akkoord kan gaan.

(2002/C 81 E/151)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2180/01

van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie

(23 juli 2001)

Betreft: Verkeersongevallen en motorfietsen

Volgens het programma „Onderweg 2001-2005” van het Griekse Ministerie van Volksgezondheid vormen verkeersongevallen de belangrijkste doodsoorzaak in de leeftijdscategorie 18 tot 44 en onder motorrijders. In dit programma staat ook dat Griekenland in de periode 1980-1997 de grootste procentuele stijging van het aantal verkeersdoden heeft gekend, namelijk 60 %. Niettemin zijn er in Griekenland geen speciale opleidingsprogramma's en trainingscentra voor (brom)fietsers en motorrijders. Bovendien worden rijbewijzen voor motorfietsen weliswaar op hogere leeftijd afgegeven dan rijbewijzen voor auto's, maar zijn de motorrijders jonger. Zal in het kader van het derde communautaire bestek worden getracht het nodige te doen voor de opleiding van motorrijders en ter voorkoming van verkeersongevallen?

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie

(8 oktober 2001)

Het Griekse communautaire bestek voor de programmeringsperiode 2000-2006 voorziet in de opstelling en uitvoering van een geïntegreerd actieplan ter verbetering van de veiligheid op de wegen. Het gaat om maatregelen op plaatsen waar veel ongevallen gebeuren, het aanbrengen van een antislipbovenlaag, verbetering van de bewegwijzering, de wegmarkering en de verlichting, de opleiding van nieuwe bestuurders, opleidingen in scholen en in speciale centra, intensivering van de controles door de politie en een betere hulpverlening bij ongevallen. Ook dit geïntegreerde actieplan zal worden uitgevoerd via acties en projecten, die zullen worden medegefinancierd hoofdzakelijk in het kader van de operationele programma's „Wegen, havens en stadsontwikkeling” en „Spoorwegen, luchthavens en stadsvervoer”, waarin specifieke maatregelen ter verbetering van de veiligheid op de wegen zijn opgenomen.

(2002/C 81 E/152)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2185/01
van Pere Esteve (ELDR) aan de Commissie

(23 juli 2001)

Betreft: Blauwevlaggencampagne van de EU

In het kader van het algemene EU-beleid ter bescherming van de mariene wateren is onder auspiciën van de Stichting voor Milieuonderricht en met steun van de Commissie o.a. de „blauwevlaggencampagne” opgezet, waarbij aan havens en stranden die aan bepaalde criteria voldoen het kwaliteitsmerk van de Commissie wordt toegekend.

De initiatieven van de Commissie ter bescherming van het milieu en met name van havens en stranden dienen als bijzonder waardevol te worden beschouwd.

Daarnaast heeft deze campagne voor tal van stranden bij wijze van bijkomend positief effect ook geleid tot een verbetering van de veiligheid, tot betere voorlichting, enz., waarbij tevens moet worden opgemerkt dat de gehanteerde eisen soms op andere terreinen dan het milieu ook gevolgen hebben gehad die niet direct waren beoogd, zoals:

- de aanleg van strandvoorzieningen, die in veel gevallen van invloed zijn geweest op de natuurlijke strandomgeving,
- de installatie van douches op het strand,
- de groei van schonere algen.

Kan de Commissie mededelen:

- of zij van een en ander op de hoogte is,
- en of zij voornemens is de in het kader van de campagne gehanteerde criteria — die thans meer toeristisch zijn georiënteerd — in dier voege te herzien dat ook meer wordt gelet op de specifieke bescherming van het strandmilieu?
- Is zij voorts bereid na te denken over een eventuele aanpassing van de campagnecriteria aan de ruimere omgeving van de betrokken kustgebieden, waarbij b.v. kan worden gedacht aan inpassing in beschermde natuurparken, stadsgebieden, e.d.?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(12 oktober 2001)

De Europese Blauwe-Vlagcampagne is geen initiatief van de Commissie. Het is een initiatief van de Federation for Environmental Education in Europe (FEEE), een in Kopenhagen (Denemarken) gevestigde niet-gouvernementele organisaties. In het verleden heeft de Commissie meegewerkt aan de werkzaamheden van de FEEE-jury. Tot en met 1998 ontving de FEEE ook financiële steun van de Commissie.

Bij de toekenning van haar Blauwe Vlaggen gebruikt de FEEE een hele reeks criteria, waarvan één de overeenstemming is met de eisen van de zwemwaterrichtlijn ⁽¹⁾.

De zwemwaterrichtlijn heeft inderdaad geleid tot een reusachtige verbetering van de zwemwaterkwaliteit in Europa. De richtlijn dateert echter van 1976 en weerspiegelt dan ook de stand van de kennis en ervaring van de vroege jaren zeventig. Daarom buigt de Commissie zich momenteel over een herziening van de zwemwaterrichtlijn. In dat verband heeft zij in december 2000 een Mededeling gepubliceerd over de ontwikkeling van een nieuw zwemwaterbeleid ⁽²⁾. Daarin wordt aanbevolen om in een nieuwe richtlijn het begrip in te voeren van een beter strandbeheer, dat moet worden uitgevoerd door een bevoegde autoriteit. De plaatselijke autoriteiten moeten een strandprofiel ontwikkelen, dat niet alleen informatie over de bronnen van verontreiniging omvat, maar ook kan worden gebruikt voor langetermijnplanning voor strandbehoud- of verbeteringsprogramma's.

De gegevens betreffende de FEEE zijn: The Blue Flag Co-ordination, FEEE, c/o The Danish Outdoor Council, Scandiagade 13, DK-2450 Kopenhagen SV, Denemarken, tel.: (+) 45 33 79 00 79, fax: (+) 45 33 79 01 79; e-mail: bf.int@friluftsraadet.dk; Internet: <http://www.blueflag.org/>.

(¹) Richtlijn 76/160/EEG van de Raad van 8 december 1975 betreffende de kwaliteit van het zwemwater, PB L 31 van 5.2.1976.

(²) Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad — Ontwikkeling van een nieuw zwemwaterbeleid, COM(2000) 860 def.

(2002/C 81 E/153)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2197/01

van Mark Watts (PSE) aan de Commissie

(23 juli 2001)

Betreft: Dierenvervoer in Italië

De Commissie heeft onlangs een verslag gepubliceerd over een dienstreis naar Italië in november 2000. In dit verslag wordt de aandacht gevestigd op het feit dat de communautaire wetgeving inzake de dierenbescherming veelvuldig overtreden wordt door vervoersondernemingen die dieren invoeren in Italië of deze door Italië heen naar Griekenland of derde landen vervoeren. Tevens wordt in het verslag gewezen op het povere niveau van tenuitvoerlegging door Italië van richtlijn van de Raad 91/628 (¹). De problemen houden verband met het vervoer van dieren met chronische verwondingen over grote afstanden, overschrijding van het maximumaantal toegestane reizen, Italiaanse ambtenaren die nalaten te verlangen dat uit derde landen geïmporteerde dieren bij de grens 24 uur rust gegeven wordt, en het gebruik voor lange reizen van voertuigen die niet voldoen aan de wettelijke normen voor reizen van meer dan acht uur.

Welke maatregelen wil de Commissie nemen om Italië ertoe te bewegen om de communautaire wetgeving inzake de bescherming van dieren tijdens vervoer naar behoren na te leven?

(¹) PB L 340 van 11.12.1991, blz. 17.

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(25 september 2001)

De Commissie weet op grond van tijdens eerdere inspecties van het Voedsel- en Veterinair Bureau (VVB) verkregen bewijsmateriaal en door dierenbeschermingsorganisaties verstrekte informatie dat de tenuitvoerlegging en handhaving van de communautaire wetgeving betreffende de bescherming van in Italië vervoerde dieren niet adequaat is. De Commissie heeft de Italiaanse autoriteiten een aantal keren op de kwestie geattendeerd en heeft van de Italiaanse regering de verzekering gekregen dat verschillende stappen zijn ondernomen om verbetering in de situatie aan te brengen.

Hoewel Italië heeft beweerd dat het actie heeft ondernomen om de in vorige verslagen van het VVB vermelde tekortkomingen te verhelpen, heeft het door het geachte parlementslid genoemde recente inspectieverslag van de Commissie geconcludeerd dat bij de tenuitvoerlegging en handhaving van Richtlijn 91/628/EEG van de Raad, zoals gewijzigd bij Richtlijn 95/29/EG (¹), ernstige tekortkomingen blijven bestaan.

In het licht van deze tekortkomingen zal de Commissie in de nabije toekomst een besluit nemen in verband met de instelling van een inbreukprocedure.

(¹) PB L 148 van 30.6.1995.

(2002/C 81 E/154)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2207/01
van Karin Riis-Jørgensen (ELDR) aan de Commissie

(17 juli 2001)

Betreft: Illegale steun aan Pollmeier Massivholz GmbH

In nr. 9 van het Duitse tijdschrift EUWID Laubholz van 26 april 2001 wordt gemeld dat de mededingingsinstanties van de EU gaan onderzoeken of de houtzagerij Pollmeier Massivholz GmbH in Malchow illegale steun heeft ontvangen.

Kan de Commissie mededelen:

- of zij tot een conclusie is gekomen naar aanleiding van dit onderzoek en welke steunbedragen tot dusverre zijn uitgekeerd?
- Hoe denkt zij er voorts voor te zorgen dat Pollmeier Massivholz de subsidies in de toekomst niet gebruikt om concurrenten op de markt van onbewerkt hout en van eindproducten te onderbieden?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(5 september 2001)

De Commissie heeft op 13 maart 2001 de formele onderzoeksprocedure van artikel 88, lid 2, van het EG-Verdrag ingeleid ten aanzien van de overheidssteun die werd toegekend aan Pollmeier GmbH, Malchow en Pollmeier GmbH & Co. KG, Kässlitz. Beide ondernemingen zijn verbonden met Pollmeier Massivholz GmbH via hun enige aandeelhouder.

De autoriteiten van de deelstaat Mecklenburg-Voorpommeren hebben investeringssteun verleend voor de oprichting van een houtzagerij in Malchow met een bruto intensiteit van 48,8 % van de subsidiabele investeringskosten van 27,7 miljoen €.

De deelstaat Thüringen heeft investeringssteun verleend voor de oprichting van een nieuwe houtzagerij en houtverwerkingsfabriek in Kässlitz. De totale bruto steunintensiteit bedraagt 43,4 % van de subsidiabele investeringskosten van 44,93 miljoen €.

Beide investeringen zijn bestemd voor minder welvarende regio's in de zin van artikel 87, lid 3, onder a), van het EG-Verdrag. De intensiteit van de bovengenoemde steunmaatregelen wijst erop dat de begunstigen in beide gevallen kleine of middelgrote ondernemingen (KMO's) zijn, teneinde te voldoen aan de voorschriften inzake regionale steunmaatregelen. Daarom onderzoekt de Commissie of de begunstigde van de steun voldoet aan de criteria voor KMO's van de communautaire voorschriften en bijgevolg of het totale bedrag van de steunmaatregelen verenigbaar is met de gemeenschappelijke markt. Als blijkt dat dit niet het geval is, zal de Commissie opdracht geven tot terugvordering van het deel van de steunmaatregelen dat onverenigbaar is met de gemeenschappelijke markt om een einde te maken aan de concurrentievervalsing.

(2002/C 81 E/155)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2211/01
van Hiltrud Breyer (Verts/ALE) aan de Commissie

(24 juli 2001)

Betreft: Klacht van Manfred Jost (nr. 00/51228, SG (2000) A/14901) tegen Bondsrepubliek Duitsland wegens kolenwinning in mijn Warndt/Luisenthal

1. Is het de Commissie bekend dat de heer Jost reeds een klacht wegens bovengenoemde kolenwinning bij de Commissie aanhangig had gemaakt en dat het Europese Hof van Justitie de Bondsrepubliek Duitsland in deze zaak wegens te late omzetting van Europees recht rechtsgeldig heeft veroordeeld (zaak C-301/95)?

2. Is het de Commissie bekend dat de mijnbouwinstancies van de deelstaat Saarland ook na het arrest van het Europese Hof van Justitie van oktober 1998 voortzetting van de kolenwinning hebben toegestaan zonder de daarvoor noodzakelijke milieueffectbeoordeling (richtlijn 85/337/EEG⁽¹⁾) uit te voeren, dit ondanks de aanmaningen van de indiener van de klacht?

3. Is het de Commissie bekend dat de mijnbouwinstancies van de deelstaat Saarland blijven weigeren de zonder milieueffectbeoordeling afgegeven vergunning voor de kolenwinning in te trekken en een milieueffectbeoordeling uit te voeren?
4. Van welke maatregelen en middelen wil de Commissie gebruik maken om hier voor naleving van het toepasselijke Europese recht te zorgen, vooral gezien het feit dat de Commissie de heer Jost bij schrijven van 20 april 1999 heeft meegedeeld dat zij „erop toeziet dat Duitsland de maatregelen neemt die uit het arrest voortvloeien”?
5. Hoe garandeert de Commissie dat noodzakelijke beslissingen niet pas na maanden en soms pas na jaren worden genomen en er door de mijnbouw geen situatie ontstaat die niet meer ongedaan kan worden gemaakt?

(¹) PB L 175 van 5.7.1985, blz. 40.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(7 september 2001)

1.en 3. De Commissie is op de hoogte van de in 1991 ingediende klacht 91/4626 betreffende de steenkoolwinning te Luisenthal. Bedoelde klacht is samen met 15 soortgelijke klachten betreffende de toepassing van Richtlijn 85/337/EEG (¹) door Duitsland gegroepeerd onder hoofdprocedure 90/4710. Die procedure is uitgemond in het arrest van het Hof van Justitie van 22 oktober 1998 in zaak C-301/95. Luidens dit arrest van het Hof is de Bondsrepubliek Duitsland haar verplichtingen krachtens het EG-Verdrag niet nagekomen, meer bepaald door: 1) niet alle nodige maatregelen te treffen voor de tijdige omzetting van Richtlijn 85/337/EEG van de Raad; 2) te hebben nagelaten de Commissie in kennis te stellen van de nodige omzettingsmaatregelen; 3) niet te hebben gezorgd voor een milieueffectbeoordeling van alle onder bovengenoemde richtlijn vallende projecten waarvoor na 3 juli 1988 vergunning is verleend; en (4) hele categorieën projecten van bijlage II van bovengenoemde richtlijn uit te sluiten van de verplichting tot milieueffectrapportage overeenkomstig de richtlijn.

2. Via de nieuwe klacht 2000/5128 is het de Commissie ook bekend dat de mijnbouwautoriteiten van Saarland steenkoolwinning blijven toestaan zonder uitvoering van de vereiste milieueffectbeoordeling.

4. De Commissie heeft de eiser geïnformeerd over bovengenoemd arrest van het Hof en heeft aangegeven dat zij zich nu buigt over de door de Duitse autoriteiten getroffen maatregelen om naleving van dit vonnis te waarborgen. In de follow-up van het arrest van het Hof heeft de Commissie een nieuwe inbreukprocedure overeenkomstig artikel 228 (ex-artikel 171) van het EG-Verdrag ingeleid, meer bepaald door de Bondsrepubliek Duitsland op 12 november 1998 een herinneringsbrief overeenkomstig de geldende regels, op 14 juli 1999 een formele aanmaning overeenkomstig artikel 228 en op 1 februari 2000 een met redenen omkleed advies overeenkomstig artikel 228 toe te zenden. Aangezien Duitsland het arrest van het Hof nog steeds niet volledig ten uitvoer heeft gelegd, heeft de Commissie het Hof van Justitie op 12 februari 2001 overeenkomstig artikel 228 van het EG-Verdrag verzocht om een dwangsom op te leggen van 237 600 € per dag. De zaak is nog steeds hangende bij het Hof van Justitie.

5. Bovenop bovengenoemde procedure overeenkomstig artikel 228 van het EG-Verdrag heeft de Commissie na ontvangst van informatie over de lopende klacht ook een formele aanmaning gericht tot de Duitse autoriteiten overeenkomstig artikel 226 (ex-artikel 169) van het EG-Verdrag. Er is nog geen antwoord ontvangen van de Duitse autoriteiten. Dit besluit van de Commissie, namelijk om een extra afzonderlijke procedure in te leiden parallel met de hoofdzaak, terwijl die laatste nog steeds loopt bij het Hof, is niet noodzakelijk de normale procedure, maar leek in dit geval gerechtvaardigd omdat geoordeeld werd dat urgente actie vereist was. De Commissie heeft dan ook al het mogelijke gedaan om te waarborgen dat de noodzakelijke maatregelen zonder verwijl genomen worden.

(¹) Richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieu-effectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten, PB L 175 van 5.7.1985.

(2002/C 81 E/156)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2212/01
van Lord Inglewood (PPE-DE) aan de Commissie

(24 juli 2001)

Betreft: Gevaarlijke stoffen in zwemwater

Kan de Commissie mededelen waarom richtlijn 76/160/EEG ⁽¹⁾ van de Raad betreffende de kwaliteit van zwemwater niet in dwingende voorschriften voorziet met betrekking tot stoffen zoals opgeloste zuurstof, zwevende deeltjes, ammoniak, Kjeldahl-stikstof, pesticiden, zware metalen, cyaniden, nitraten en fosfaten, tenzij ervan kan worden uitgegaan dat deze stoffen in het zwemwater aanwezig zijn als gevolg accidentele verontreiniging?

⁽¹⁾ PB L 31 van 5.2.1976, blz. 1.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(8 oktober 2001)

Richtlijn 76/160/EEG van de Raad van 8 december 1975 betreffende de kwaliteit van het zwemwater is bedoeld om de burgers te beschermen tegen de risico's die het meest zijn verbonden met baden of zwemmen, waarbij de blootstelling doorgaans plaatsvindt via de opname van kleine hoeveelheden water of door de huid. Tegen die achtergrond denkt de Commissie niet dat verontreiniging met nitraten of zware metalen in de context van zwemwater een risico vormt voor de volksgezondheid. Dat betekent echter geenszins dat bovenstaande verontreinigende stoffen niet worden gereguleerd.

Verscheidene van de in de vraag genoemde parameters worden gereguleerd in het kader van andere wetgeving, zoals de nitraatrichtlijn ⁽¹⁾ of Richtlijn 76/464/EEG ⁽²⁾. Terwijl de nitraatrichtlijn nog steeds van kracht is, is de richtlijn betreffende de lozing van gevaarlijke stoffen nu geïntegreerd in de nieuwe waterkaderrichtlijn ⁽³⁾. In de context van die kaderrichtlijn zal onderzoek worden verricht naar verontreiniging en effecten en zal een uitgebreid meet- en toezichtsprogramma worden opgezet met het oog op een goede chemische en biologische toestand van het zwemwater.

Aangezien Richtlijn 76/160/EEG van de Raad dateert van 1976 en bijgevolg de stand van de kennis en ervaring weerspiegelt van het begin van de jaren zeventig, is de Commissie van start gegaan met werkzaamheden voor de herziening van de zwemwaterrichtlijn. In dat verband heeft de Commissie in december 2000 een mededeling gepubliceerd over de ontwikkeling van een nieuw zwemwaterbeleid ⁽⁴⁾. Een nieuwe richtlijn zal ook voorschriften omvatten betreffende een beter strandbeheer, zal toegespitst zijn op de bacteriologische kwaliteit van het zwemwater en zal de meting invoeren van „snelle” indicatoren zoals zuurstofgehalte, pH en/of transparantie.

⁽¹⁾ Richtlijn 91/676/EEG van de Raad van 12 december 1991 inzake de bescherming van water tegen verontreiniging door nitraten uit agrarische bronnen, PB L 375 van 31.12.1991.

⁽²⁾ Richtlijn 76/464/EEG van de Raad van 4 mei 1976 betreffende de verontreiniging veroorzaakt door bepaalde gevaarlijke stoffen die in het aquatisch milieu van de Gemeenschap worden geloosd, PB L 129 van 18.5.1976.

⁽³⁾ Richtlijn 2000/60/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2000 tot vaststelling van een kader voor communautaire maatregelen betreffende het waterbeleid, PB L 327 van 22.12.2000.

⁽⁴⁾ COM(2000) 860 def.

(2002/C 81 E/157)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2213/01
van Brian Simpson (PSE) aan de Commissie

(24 juli 2001)

Betreft: Wijzigingen in de geldigheid van categorieën rijbewijzen in het kader van de derde EG-richtlijn voor rijbewijzen

Kan de Commissie laten weten of haar voorstellen voor een derde EG-richtlijn inzake rijbewijzen zullen resulteren in een beperking van de geldigheid van categorie C1 dan wel in wijzigingen in de geldigheid van andere categorieën rijbewijzen?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie*(2 oktober 2001)*

In de huidige communautaire wetgeving betreffende rijbewijzen⁽¹⁾ zijn duidelijke definities neergelegd van alle voertuigcategorieën. De definities van deze categorieën, met inbegrip van categorie C1, vrachtwagens met een maximaal toegestane massa van 3,5 tot 7,5 ton, zijn in het kader van de tenuitvoerlegging van de huidige richtlijn bij verschillende gelegenheden besproken door de regeringsdeskundigen voor rijbewijzen.

Bij deze discussies is gebleken dat categorie C1 in de praktijk twee voertuigtypes omvat, met een omslagpunt van ongeveer 6 ton. Door de definitie van categorie C1 aan te passen aan de technische kenmerken van de voertuigen die tot deze categorie behoren, wordt het mogelijk de rijopleiding en het rijvaardigheidsexamen beter bij de realiteit te doen aansluiten en zo de verkeersveiligheid te verbeteren. De deskundigen hebben soortgelijke kleine verbeteringen voorgesteld voor de definities van de categorieën B, D1 en D, meer bepaald vervanging van het woord „zitplaatsen” door het woord „passagiers” en toevoeging van extra bepalingen betreffende afmetingen en gewichten om te voorkomen dat grote voertuigen met een rijbewijs voor een gewone personenwagen kunnen worden bestuurd.

De Commissie zal zich in de nabije toekomst dan ook beraden over een eventuele verbetering van de huidige definities in bovenstaande zin.

⁽¹⁾ Richtlijn 91/439/EEG van de Raad van 29 juli 1991 betreffende het rijbewijs — PB L 237 van 24.8.1991.

(2002/C 81 E/158)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2218/01
van Hanja Maij-Weggen (PPE-DE) aan de Commissie***(24 juli 2001)*

Betreft: De toenemende aantallen zwerfhonden in Zuid- en Centraal-Europese steden

Weet de Commissie dat het aantal zwerfhonden en zwervkatten in Zuid- en Centraal-Europese steden nog steeds toeneemt?

Weet de Commissie dat het gezien de omvang van het probleem voor dierenbeschermingsorganisaties een bijna onmogelijke taak is geworden om deze dieren nog op te vangen?

Weet de Commissie dat deze zwerfhonden en zwervkatten niet alleen verkommeren, maar ook een toenemend probleem kunnen worden voor de volksgezondheid?

Weet de Commissie dat alleen al in Boekarest in Roemenië circa 100 000 honden in roedels rondzwerven, maar dat ook bijvoorbeeld in Athene en op Korfu in Griekenland en in Napels en Pompeï in Italië grote hoeveelheden dieren rondzwerven?

Wat kan de Commissie doen om dit probleem te helpen oplossen?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie*(26 september 2001)*

De Commissie is zich ervan bewust dat zwerfhonden en -katten een ernstig probleem in sommige Europese steden vormen.

De verantwoordelijkheid voor het vinden van een oplossing voor dit bijzonder probleem ligt echter bij de autoriteiten in de betrokken lidstaten of derde landen. De Commissie heeft geen bevoegdheid op dit gebied.

(2002/C 81 E/159)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2225/01**van Stavros Xarchakos (PPE-DE) aan de Commissie**

(18 juli 2001)

Betreft: Kaderprogramma voor de Europese Onderzoekruimte

De Europese Commissie heeft het nieuwe „Kaderprogramma voor een Europese Onderzoekruimte” gepubliceerd. Tegen dit programma, dat ook in het Europees Parlement onder de auspiciën van de Directeur-generaal voor Onderzoek wordt uitgevoerd, zijn veel protesten gerezen vanwege de excessieve nadruk die hierin wordt gegeven aan de opstelling van verslagen en de uitvoering van studies, hetgeen ten koste gaat van concrete, tastbare onderzoeksactiviteiten, die beter aan bod kwamen in het voorafgaande „5de Kaderprogramma”.

Nog afgezien van dit „op industriële schaal” produceren van verslagen, bestaat er nog een ander bezwaar tegen het nieuwe kaderprogramma: initiatieven op het gebied van de cultuur (zoals bijvoorbeeld „De stad van morgen — Bescherming en behoud van het cultureel erfgoed”, een initiatief dat een prioritaire plaats innam in het vorige kaderprogramma) zijn volledig uit het programma verdwenen; het onderzoekgehalte van de inhoud ervan wordt dus volledig miskend. Ook moet worden benadrukt dat geen enkel soortgelijk initiatief is opgenomen in het nieuwe kaderprogramma. Bij de besteding van de middelen daarvoor wordt kennelijk voorrang gegeven aan de opstelling van verslagen die van een twijfelachtig nut zijn.

Wat denkt de Commissie van het verdwijnen van initiatieven op cultureel gebied uit de enorme begroting voor het voorgestelde kaderprogramma? Waarom worden kostbare middelen bestemd voor de opstelling van verslagen en niet voor de uitvoering van concrete activiteiten met een tastbare waarde voor geheel Europa? Hoe kan de Commissie deze duidelijke eenzijdigheid corrigeren en nieuw leven inblazen aan initiatieven die gericht zijn op de bescherming van de vele culturele monumenten van ons continent?

Antwoord van de heer Busquin namens de Commissie

(13 september 2001)

Het voorstel voor het volgende kaderprogramma en voor de totstandbrenging van een Europese onderzoekruimte⁽¹⁾ heeft tot doel de Europese onderzoeksinspanningen ten behoeve van de consument te bevorderen door een daadwerkelijk geïntegreerde „onderzoekruimte” in Europa tot stand te brengen. Zoals de vorige programma's is het programma duidelijk gericht op tastbare resultaten en niet louter op de productie van studies en verslagen. Dit blijkt duidelijk uit de omschrijving van de onderzoeksprioriteiten die er precies op afgestemd zijn het effect van de communautaire inspanningen te maximaliseren en die worden ondersteund door nieuwe instrumenten voor het creëren van de nodige kritische massa.

In het voorstel voor het volgende kaderprogramma wordt onderzoek met betrekking tot culturele onderwerpen geenszins gemarginaliseerd of vergeten. Meer in het bijzonder vallen er verschillende activiteiten ter bescherming van het culturele erfgoed onder prioriteit 1.1.2. (Technologieën voor de informatiemaatschappij), 1.1.7. (Burgers in een open Europese kennismaatschappij), 1.2.1 (Anticiperen op de wetenschappelijke en technologische behoeften van de EU in de context van steun voor onderzoek met het oog op de formulering, tenuitvoerlegging en handhaving van het communautaire beleid) en 2.4. (Wetenschap en samenleving). De Gemeenschap streeft ernaar alle wetenschappelijke en technologische deskundigheid die gedurende de afgelopen 15 jaar op het gebied van de bescherming van het culturele erfgoed verworven is, in stand te houden om zo op dit onderzoeksgebied haar leiderspositie in de wereld te handhaven en te versterken.

Specifieke details, die meer licht werpen op de prioriteiten en doelstellingen van het volgende kaderprogramma en meer bepaald op bovengenoemde prioritaire gebieden, zijn te vinden in het voorstel van de Commissie voor de specifieke programma's met het oog op de tenuitvoerlegging van het komende kaderprogramma, dat begin juni 2001 formeel bij het Europees Parlement is ingediend.

⁽¹⁾ COM(2001) 279 def.

(2002/C 81 E/160)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2239/01
van Isidoro Sánchez García (ELDR) aan de Raad

(26 juli 2001)

Betreft: Situatie in de Westelijke Sahara

Op 24 maart 2000 stelde ik een schriftelijke vraag aan de Raad over het referendum in de Westelijke Sahara (E-0908/00 ⁽¹⁾). De concrete vraag luidde of de Raad, via Javier Solana, de Hoge Vertegenwoordiger voor het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid, voornemens was om de deelname aan het toezicht en de follow-up in kwesties die verband houden met de toekomst van de Westelijke Sahara, en met name het referendum, op te nemen in zijn werkprogramma.

In zijn antwoord van 10 juli 2000 verklaarde de Raad bereid te zijn aan dit proces bij te dragen en een klimaat van vertrouwen tussen de betrokken partijen te helpen creëren teneinde via onderhandelingen een aanvaardbare oplossing te vinden die is gebaseerd op de eerbiediging van de mensenrechten en de democratische beginselen.

Een jaar later heeft Javier Solana, de Hoge Vertegenwoordiger van de EU voor het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid van de EU, in Rabat verklaard dat de Europese Unie het standpunt van de secretaris-generaal van de VN, Kofi Annan, met betrekking tot het conflict over de Sahara steunt, d.w.z. de tijdelijke bevrozing van het vredesplan dat voorzag in het houden van een referendum over zelfbeschikking, in ruil voor de verlening van een zekere mate van autonomie aan de voormalige Spaanse kolonie die onder Marokkaanse heerschappij zou blijven.

Is dit waar?

⁽¹⁾ PB C 46 E van 13.2.2001, blz. 77.

Antwoord

(26 november 2001)

De Raad staat volledig achter het proces in het kader van de UNO zoals dat verduidelijkt wordt in de resoluties van de UNO-Veiligheidsraad, meer bepaald de inspanningen van de heer James Baker. De Veiligheidsraad heeft in zijn resolutie nr. 1359 van 29 juni 2001 de te volgen koers uitgestippeld door onder meer de partijen aan te moedigen rechtstreeks of indirect het ontwerp van kaderovereenkomst over de status van de Westelijke Sahara te bestuderen, als weergegeven in bijlage I bij het verslag van de secretaris-generaal van de UNO van 20 juni 2001 (S/2001/613), alsook elk ander voorstel voor politieke regeling die door de partijen zouden kunnen worden ingediend om een onderling aanvaardbaar akkoord te bereiken. In de resolutie wordt ook gevraagd dat, zolang deze onderhandelingen worden voortgezet, de voorstellen worden bestudeerd die het Polisario heeft ingediend om de belemmeringen op te heffen voor de toepassing van het plan voor de uitvoering van de UNO-regeling. Voorts heeft de heer Solana, Secretaris-generaal/Hoge vertegenwoordiger van de EU voor het GBVB nooit gesproken over een bevrozing van het plan voor de uitvoering van de regeling, omdat dat nog steeds een basis voor een oplossing blijft. Ongeacht welke oplossing er ook gevonden wordt, moet die uitgaan van de volledige eerbiediging van de democratische beginselen en de mensenrechten, en moet de verontrustende kwestie van de Marokkaanse vluchtelingen en gevangenen, met name degenen die dringend medische verzorging behoeven, er deel van uitmaken.

(2002/C 81 E/161)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2241/01
van Samuli Pohjamo (ELDR) en Mikko Pesälä (ELDR) aan de Commissie

(26 juli 2001)

Betreft: Behoeft aan meetinstrumenten voor de Structuurfondsen

Naar onze mening kan er nog veel verbeterd worden aan de evaluatie, follow-up en controle van de resultaten van de Structuurfondsprojecten, vooral gezien het feit dat er nog geen gemeenschappelijke en vergelijkbare meetinstrumenten en indicatoren inzake kwaliteit zijn ontwikkeld.

Met name voor projecten op het gebied van werkgelegenheid en sociale en gezondheidszorg zijn zowel kwantitatieve als kwalitatieve meetinstrumenten onontbeerlijk.

De uitvoerders van de projecten vinden de bureaucratie vaak overdreven. Ze beschikken in veel gevallen niet over voldoende kennis en/of expertise om zelf genormaliseerde meetinstrumenten te ontwikkelen.

Kwaliteitscriteria, toegepast bij de controle, maken een betere beoordeling mogelijk en kunnen daardoor zorgen voor een verbetering van de eindresultaten van de projecten. Tevens kunnen ze bijdragen aan een nauwkeuriger omschrijving van het toepassingsbereik van de projecten en tot een betere benutting van de resultaten in een later stadium.

Welke maatregelen gaat de Commissie nemen om de ontwikkeling van meetinstrumenten en kwaliteitscriteria mogelijk te maken?

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie

(12 oktober 2001)

Toezicht, evaluatie en controle zijn essentiële elementen bij het beheer van door de Europese Unie in het kader van de Structuurfondsen gesteunde programma's. De regelgeving op deze gebieden is in de opeenvolgende programmeringsperiodes aangescherpt.

Voor de periode 1994-1999 bevatten de programmeringsdocumenten toezichtindicatoren per programma, sub-programma en maatregel. Gegevens betreffende deze indicatoren worden ingezameld op projectniveau of voor een hoger aggregaat (met name wat de macro-economische indicatoren betreft). Gezien de diversiteit van de in de regio's en lidstaten ondernomen acties worden de indicatoren over het algemeen vastgesteld op regionaal of nationaal niveau, en niet voor de hele Gemeenschap. Bij de beoordeling van de doeltreffendheid en de impact van de bijstand uit de Structuurfondsen moet ook rekening worden gehouden met de context. De Commissie acht het derhalve niet wenselijk om voor alle situaties uniforme indicatoren en methoden op te leggen.

Voor de huidige periode (2000-2006) zijn de eisen aangescherpt, in het bijzonder bij Verordening (EG) nr. 1260/1999 van de Raad van 21 juni 1999 houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen, en met name bij artikel 36 (toezicht), hoofdstuk III (evaluatie) en hoofdstuk IV (prestatiereserve).

Voorts heeft de Commissie praktische maatregelen genomen om de kwaliteit van toezicht, evaluatie en controle te verbeteren.

Bij voorbeeld:

- werkdocumenten en evaluatiehandleidingen. Ze vormen een methodologische leidraad voor de ontwikkeling van passende indicatoren en voor het meten van de doeltreffendheid en de impact van de uitgaven;
- uitwisseling van ervaringen tussen de uitvoerende autoriteiten via seminars en regelmatige bijeenkomsten voor zowel evaluatiedeskundigen als programmabeheerders;
- advies en ondersteuning voor de autoriteiten in de lidstaten bij het opstellen van de programma's.

Deze activiteiten bestrijken alle sectoren, inclusief werkgelegenheid, sociale zaken en gezondheid. De werkzaamheden op dit gebied zijn volop aan de gang en de Commissie zal in de komende jaren naar verbetering blijven streven.

(2002/C 81 E/162)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2242/01

van Mikko Pesälä (ELDR) en Samuli Pohjamo (ELDR) aan de Commissie

(26 juli 2001)

Betreft: Duur en ontwikkeling van structuurfondsprogramma's op het gebied van werkgelegenheid

Structuurfondsmaatregelen zijn projectmatig van opzet. Een algemeen probleem dat bijvoorbeeld bij werkgelegenheidsprojecten optreedt is dat de mogelijkheden tot het scheppen van permanente arbeidsplaatsen van deze projecten gering zijn. De duur van de projecten zou moeten worden verlengd om blijvende resultaten te boeken.

Soms kunnen met nationale financiering projecten enige tijd worden voortgezet, waardoor betere resultaten verkregen kunnen worden. Over het algemeen beschikken gemeenten echter over weinig mogelijkheden tot financiering.

Het kan zinvol zijn om mogelijke steun aan ondernemingen te verbinden aan een verplichting tot het creëren van werkgelegenheid.

Ondanks het feit dat de uitvoering van de structuurfondsprojecten binnen de bevoegdheid van de lidstaten valt, dient de Commissie hierover een standpunt in te nemen.

Welke maatregelen wil de Commissie nemen ter verbetering van de resultaten van projecten, met name waar het gaat om het scheppen van werkgelegenheid?

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie

(10 oktober 2001)

Het scheppen en instandhouden van werkgelegenheid in de regio's van de Gemeenschap, zowel rechtstreeks als indirect, is een van de hoofddoelstellingen van de programma's die de Europese Unie via de structuurfondsen ondersteunt. Belangrijke overwegingen voor de toekenning van steun zijn daarbij het aantal gecreëerde arbeidsplaatsen en de optimaal geachte looptijd van de projecten, hetgeen spoort met de voorstellen van de geachte parlementsleden. Het is echter belangrijk deze overwegingen af te stemmen op de verschillende terreinen waarop de structuurfondsen zich richten, namelijk op productieve investeringen, infrastructuur en opleiding.

Een van de belangrijkste instrumenten voor het scheppen van arbeidsplaatsen via de structuurfondsen is de steunverlening voor productieve investeringen, meer in het bijzonder aan het midden- en kleinbedrijf (MKB). Volgens de in 1999 afgesloten evaluatie van de Commissie over het effect van de structuurfondsen op het MKB, zijn in de periode 1994-1999 bruto 2,3 miljoen (netto 2 miljoen) banen gecreëerd. De steun wordt zoveel mogelijk aan het aantal nieuwe arbeidsplaatsen gekoppeld. Een dergelijke aanpak is echter niet altijd mogelijk, bijvoorbeeld in omstandigheden waar steun wordt verleend om het concurrentievermogen van het MKB te verbeteren door innovatie te bevorderen of door werknemers bij te scholen.

Ondersteuning van de infrastructuur is ook een van de prioritaire doelstellingen van de structuurfondsen, vooral in de regio's met een ontwikkelingsachterstand van doelstelling 1. Uiteraard is de rechtstreeks door dit soort investeringen tot stand gebrachte werkgelegenheid van korte duur, aangezien zij tot de bouwfase beperkt blijft, maar toch zijn voorzieningen op transport-, telecommunicatie- en energiegebied van wezenlijk belang voor het concurrentievermogen op lange termijn en voor een duurzame werkgelegenheid in elk van de regio's.

De uit het Europees Sociaal Fonds (ESF) gefinancierde opleidingsacties zijn gericht op het scheppen van arbeidsplaatsen en het bereiken van de prioritaire doelstellingen van de Europese werkgelegenheidsstrategie, namelijk grotere inzetbaarheid, ondernemerschap, aanpassingsvermogen van de werknemers en gelijke kansen in het kader van het algemene streven naar het scheppen van permanente werkgelegenheid. In de praktijk loopt de duur van de door het ESF ondersteunde acties nogal uiteen. Deze verschillen in looptijd in de door de partners op het terrein voor steun uitgekozen projecten beantwoorden meestal aan de uiteenlopende behoeften van de doelgroepen.

De Commissie staat open voor alle voorstellen die ertoe bijdragen haar in het kader van de structuurfondsen ondernomen acties om arbeidsplaatsen te scheppen, doeltreffender te maken.

(2002/C 81 E/163)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2244/01

van Alexander de Roo (Verts/ALE) aan de Commissie

(26 juli 2001)

Betreft: Aanleg Rijksweg A73 Zuid

De aanleg van het omstreden Oost-tracé van Rijksweg A73 Zuid zou worden vertraagd door beschermende maatregelen in verband met de aanwezigheid van beschermde dieren- en plantensoorten.

In de Nederlandse media circuleren berichten dat overwogen wordt een ontheffing toe te staan om de aanleg van deze weg te versnellen en in soberder en goedkopere vorm uit te voeren. Die opzet zou een directe bedreiging kunnen vormen voor het voortbestaan van onder andere blauwborst, ijsvogel, wespandief, heikikker en drijvende waterweegbree.

Klopt het dat Nederland tevens onderzoekt in hoeverre er middels de Natuurbeschermingswet mogelijkheden zijn om de vernietiging van leefgebieden van rode lijstsoorten op het Oost-tracé middels een ontheffing mogelijk te maken?

In hoeverre is de aanleg van deze autoweg in strijd met de Europese Habitatrichtlijn?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(5 oktober 2001)

De Commissie stelt momenteel een onderzoek in naar de door het geachte parlementslid aangehaalde klacht dat de voorgestelde aanleg van het Oost-tracé van Rijksweg A73 tussen Roermond en Venlo niet verenigbaar zou zijn met de habitatrichtlijn, Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna ⁽¹⁾.

Deze klacht betreft de vraag in hoeverre de in de bijlagen II en IV van habitatrichtlijn 92/43/EEG en in bijlage I van de vogelrichtlijn, Richtlijn 79/409/EEG van de Raad van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand ⁽²⁾ genoemde soorten hinder kunnen ondervinden van de voorgestelde aanleg van het Oost-tracé van Rijksweg A73.

Op 9 juli 2001, heeft een delegatie van ambtenaren van verscheidene bij het A73-project betrokken Nederlandse instellingen en overheidsinstanties het Directoraat-generaal Milieu bezocht om de bevoegde ambtenaren van de Commissie te informeren over de werkelijke effecten van het project op de natuurbelangen in kwestie, alsmede over de maatregelen die worden voorgesteld om deze effecten te verzachten en om compensatie te bieden. Bij deze gedachtenwisseling heeft de Commissie vernomen dat de beslissing ten aanzien van de locatie is genomen op basis van een in 1995 gehouden parlementair debat en dat sindsdien door bekende milieuconsultants een aantal studies naar de gevolgen van het A73-project voor het natuurgebied in kwestie is verricht.

Als volgende stap zal de Commissie de Nederlandse regering om een formeel antwoord verzoeken op een reeks vragen aangaande de te verwachten gevolgen van het A73-project voor de instandhouding van de in beide bovenvermelde natuurbeschermingsrichtlijnen van de Gemeenschap genoemde soorten en habitats en haar om nadere bijzonderheden over de beoogde compensatiemaatregelen te vragen.

⁽¹⁾ PB L 206 van 22.7.1992.

⁽²⁾ PB L 103 van 25.4.1979.

(2002/C 81 E/164)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2245/01

van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Commissie

(26 juli 2001)

Betreft: Voortgezette bedreiging van milieu en volksgezondheid in het Franse dorp Bourg Fidèle door verwerking van Nederlands loodafval

1. Is het de Commissie bekend dat de aanvoer van grote hoeveelheden Nederlandse lood-accu's bij het bedrijf Metal Blanc in het Franse dorp Bourg Fidèle (Département Ardennes) nog steeds voortduurt, dat het lood in een open systeem wordt omgesmolten, dat het personeel nog steeds met gelaatsmaskers op zowel binnen als op het buitenterrein van de fabriek zijn werk moet doen, dat de loodemissies naar de buitenlucht voortduren en dat het in 1997 ingestelde verbod op het gebruik van groenten uit tuinen rond het bedrijf nog steeds van kracht is?

2. Herinnert de Commissie zich dat zij in antwoord op mijn vragen nr. E-2565/99 ⁽¹⁾ heeft geantwoord dat:
- a) de lidstaat Frankrijk de Commissie niet in staat heeft gesteld haar taak als hoedster van het Gemeenschapsrecht te vervullen, dat zij deze lidstaat daarom overeenkomstig artikel 226 van het EG-Verdrag, dat gaat over de procedure voor het niet nakomen van een verplichting, een schriftelijke aanmaning heeft gestuurd wegens de overtreding van artikel 10 van het EG-Verdrag, en dat de Franse regering daarop heeft geantwoord dat de vastgestelde overtredingen de autoriteiten er recent toe hadden aanzet om strikte maatregelen te nemen;
 - b) het in de eerste plaats de taak is van de autoriteit van bestemming om na te gaan of de op grond van de artikelen 6 tot en met 9 van Verordening (EEG) nr. 259/93 ⁽²⁾ van de Raad betreffende toezicht en controle op de overbrenging van afvalstoffen binnen, naar en uit de Europese Gemeenschap aan alle betrokken autoriteiten in het land van bestemming, verzending en doorvoer verstrekte kennisgeving met informatie over de identiteit van de ontvanger van de afvalstoffen, de plaats van het centrum voor nuttige toepassingen, type en duur van de bedrijfsvergunning correct is en anders binnen 30 dagen op grond van artikel 7, lid 4, bezwaar te maken tegen de overbrenging;
 - c) de Commissie van oordeel is dat de huidige procedures voldoende toezicht en controle op de overbrenging van afvalstoffen voor nuttige toepassing binnen de Gemeenschap garanderen en dat deze de marktdeelnemers er niet toe aanzetten de gebruikelijke binnenlandse overheidscontrole te ontwijken omdat er geen overbrenging mag plaatsvinden indien ook maar één autoriteit bezwaar maakt en elk bezwaar aan alle betrokken autoriteiten moet worden medegedeeld?
3. Wat onderneemt de Commissie om Frankrijk te beschermen tegen voortgezette importen van loodafval?
4. Bevordert de Commissie dat lidstaten loodafval zo dicht mogelijk bij de plaats waar dit wordt aangeboden gaan verwerken, zodat lange transporten en moeilijk controleerbare situaties worden vermeden?
5. Is de Commissie onder de huidige omstandigheden nog steeds van oordeel dat de huidige regels voldoen? Zo ja, waarom? Zo nee, aan welke verbeteringen werkt zij dan?

⁽¹⁾ PB C 225 E van 8.8.2000, blz. 166.

⁽²⁾ PB L 30 van 6.2.1993, blz. 1.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(4 oktober 2001)

De Commissie kan in verband met het bedrijf Metal Blanc alleen maar bevestigen wat zij eerder al heeft gezegd in het antwoord van de Commissie op schriftelijke vraag E-2565/99 van het geachte parlementslid, namelijk dat de Commissie via een klacht op de hoogte was gebracht van bepaalde feiten in verband met het bedrijf Metal Blanc ⁽¹⁾.

Aan de Franse regering is een brief gestuurd waarin om informatie werd verzocht. Nadat na meer dan acht maanden nog geen antwoord was ontvangen, heeft de Commissie deze lidstaat overeenkomstig artikel 226 (ex-artikel 169) van het EG-Verdrag (procedure ingeval een lidstaat een verplichting niet nakomt) een aanmaningsbrief gestuurd wegens niet-nakoming van artikel 10 (ex-artikel 5) van het EG-Verdrag ⁽²⁾.

Naar aanleiding van de aanmaningsbrief heeft de Franse regering informatie verstrekt en opmerkingen gemaakt. Daarin werd met name benadrukt dat de bevoegde instanties op grond van de geconstateerde overtredingen onlangs strikte maatregelen hadden getroffen en dat het plaatselijke gerecht de zaak bleef onderzoeken. De klagers zijn van dit antwoord op de hoogte gebracht.

De Commissie blijft deze zaak onderzoeken om na te gaan of het bedrijf werkt volgens de kaderrichtlijn voor afvalstoffen, Richtlijn 75/442/EEG van de Raad van 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen ⁽³⁾ en of de maatregelen om het terrein te saneren correct zijn uitgevoerd. Op 27 mei 2001 is opnieuw een verzoek om informatie aan de Franse regering gestuurd.

Over de overbrenging van afvalstoffen kan het volgende worden opgemerkt:

- Alle afval is, ook wanneer het wordt verzonden, o.a. onderworpen aan alle bepalingen van de kaderrichtlijn voor afvalstoffen. Dat houdt in dat afval alleen mag worden verzonden naar installaties waarvoor de door de lidstaat van invoer aangewezen bevoegde instantie een vergunning heeft verleend overeenkomstig de artikelen 9, 10 en 11 van die richtlijn. Bovendien moet worden opgemerkt dat de

lidstaten ervoor moeten zorgen dat afvalverwerkende bedrijven aan de eisen van artikel 4 van de richtlijn inzake de bescherming van het milieu en de volksgezondheid voldoen en dat zij periodieke controles laten uitvoeren krachtens artikel 13 om te verifiëren dat dat inderdaad het geval is. Bovendien moeten de lidstaten ervoor zorgen dat dergelijke bedrijven geen verschillende categorieën gevaarlijke afvalstoffen met elkaar mengen krachtens artikel 2 (2) van Richtlijn 91/689/EEG van de Raad van 12 december 1991 betreffende gevaarlijke afvalstoffen⁽⁴⁾.

- Op grond van het bepaalde in Verordening (EEG) nr. 259/93 van de Raad van 1 februari 1993 betreffende toezicht en controle op de overbrenging van afvalstoffen binnen, naar en uit de Europese Gemeenschap mag een zending alleen plaatsvinden wanneer geen van de betrokken bevoegde instanties binnen dertig dagen vanaf de bevestiging van de ontvangst van de kennisgeving van een zending bezwaar heeft gemaakt op een van de in artikel 7 (4)(a) van de verordening vermelde gronden. Volgens artikel 7 (4)(a), vijfde streepje, kunnen de landen van bestemming en verzending bezwaar maken tegen de overbrenging van afval wanneer het gaat om „schijnterugwinning”. Anders gezegd, elk van beide landen kan weigeren toestemming voor een zending te geven, indien het van mening is dat de verhouding tussen de wel en niet nuttig toe te passen afvalstoffen, de geschatte waarde van het materiaal dat uiteindelijk nuttig wordt toegepast, of de kosten van de nuttige toepassing en de kosten van verwijdering van het niet nuttig toe te passen gedeelte de nuttige toepassing uit economisch en milieutechnisch oogpunt niet rechtvaardigen.
- Het is in de eerste plaats de taak van de instantie van bestemming om te controleren of de door de kennisgever verstrekte informatie over de beoogde terugwinningsoperatie correct is en wanneer dat niet het geval is de zending te weigeren.

De Commissie is derhalve van mening dat in dit geval de overbrengingsverordening en de kaderrichtlijn voor afvalstoffen een toereikend juridisch kader vormen om de bevoegde instanties in staat te stellen ervoor te zorgen dat in verband met de betrokken zending passende milieubeschermingsmaatregelen worden getroffen.

Volgens het arrest van het Hof van Justitie in de zaak Dusseldorp, zaak C-203/96 is het mogelijk dat de beginselen van zelfverzorging en nabijheid die zijn neergelegd in de overbrengingsverordening en de kaderrichtlijn voor afvalstoffen niet van toepassing zijn op de overbrenging van voor nuttige toepassing bestemde afvalstoffen.

Uit het bovenstaande volgt dat de Commissie van mening is dat de procedures van de overbrengingsverordening voldoende toezicht en controle op de overbrenging van voor terugwinning bestemde afvalstoffen in de Gemeenschap waarborgen.

⁽¹⁾ De klacht is geregistreerd onder nummer 98/4317.

⁽²⁾ Persmededeling IP 99/812 van 29 oktober 1999.

⁽³⁾ PB L 194 van 25.7.1975.

⁽⁴⁾ PB L 377 van 31.12.1991.

(2002/C 81 E/165)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2247/01

van José Ribeiro e Castro (UEN) aan de Raad

(26 juli 2001)

Betreft: Status van Hongkong

Volgens berichten in de media zijn de autoriteiten van Hongkong voornemens een wet goed te keuren die de regering van de Volksrepubliek China het recht geeft om de leider van de autonome regio af te zetten. Het risico bestaat dat Hongkong hierdoor zijn statutaire autonomie kwijtraakt, en een en ander zou indruisen tegen de afspraken die bij de overdracht van het territorium luttele jaren geleden zijn gemaakt.

Deze wet zal volgens de media worden goedgekeurd op 18 juli 2001, na afloop van onderhandelingen tussen de regering in Peking en de autoriteiten van Hongkong, hetgeen in de bevolking tot grote bezorgdheid en protesten leidt.

Is de Commissie op de hoogte van deze situatie en kan zij meedelen of de berichten al dan niet op waarheid berusten? Heeft zij kennis van een soortgelijke situatie met betrekking tot Macau? In hoeverre zou deze gang van zaken van invloed zijn op de betrekkingen tussen de Europese Unie en China?

Antwoord

(29 november 2001)

De Raad heeft kennisgenomen van de artikelen in de pers waaraan het geachte parlementslid refereert. Hij heeft evenwel geen enkele reden te denken dat de autoriteiten van Peking of Hongkong thans overwegen wettelijke bepalingen te doen aannemen die afbreuk zouden doen aan de Gezamenlijke Verklaring of de Basiswet, waaraan de EU sterk gehecht blijft. Hetzelfde geldt overigens voor Macau. De Raad zal de ontwikkeling van de situatie echter blijven volgen.

(2002/C 81 E/166)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2248/01

van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie

(18 juli 2001)

Betreft: Ongecontroleerde stortplaatsen op de Egeïsche eilanden

Volgens krantenberichten wordt elk jaar meer dan 150 000 ton afval gedumpt op de 250 ongecontroleerde stortplaatsen op de Egeïsche eilanden, en in vele gevallen komt het stedelijk afval in zee terecht met nefaste gevolgen voor het milieu, de volksgezondheid en het toerisme. Overeenkomstig artikel 3 van richtlijn 91/271/EEG⁽¹⁾ inzake de behandeling van stedelijk afvalwater zorgen de lidstaten ervoor dat alle agglomeraties met meer dan 15 000 inwonerequivalenten uiterlijk op 31 december 2000 voorzien zijn van een opvangsysteem voor stedelijk afvalwater.

Welke redenen roept Griekenland in voor de niet-naleving van de bepalingen van richtlijn 91/271/EEG? Welke maatregelen zal de Commissie nemen om ervoor te zorgen dat de terreinen voor het hygiënisch bergen van afval (CHYTA) die al zijn gepland en goedgekeurd, zo snel mogelijk in gebruik worden genomen?

⁽¹⁾ PB L 135 van 30.5.1991, blz. 40.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(4 oktober 2001)

Uit het oogpunt van de communautaire wetgeving voor het beheer van afvalstoffen is het belangrijk te onderstrepen dat de lidstaten krachtens Richtlijn 75/442/EEG van de Raad van 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen, als gewijzigd⁽¹⁾, een aantal verplichtingen hebben op het gebied van afvalverwijdering. Overeenkomstig artikel 4 van de richtlijn moeten de lidstaten ervoor zorgen dat de afvalstoffen worden verwijderd zonder gevaar op te leveren voor de gezondheid van de mens en zonder nadelige gevolgen voor het milieu. Krachtens dit artikel moeten de lidstaten de nodige maatregelen nemen om het onbeheerd achterlaten of het ongecontroleerd lozen of verwijderen van afvalstoffen te verbieden. Overeenkomstig artikel 8 moeten de lidstaten er voorts voor zorgen dat iedere houder van afvalstoffen deze afgeeft aan een particuliere of openbare ophaler of zelf zorg draagt voor de nuttige toepassing of verwijdering in overeenstemming met de bepalingen van de richtlijn. Overeenkomstig artikel 9 tenslotte moeten afvalverwijderingsondernemingen een vergunning krijgen van een nationale bevoegde instantie. Afgezien van Richtlijn 75/442/EEG van de Raad moeten de lidstaten ook voldoen aan de voorschriften van Richtlijn 1999/31/EG van de Raad van 26 april 1999 betreffende het storten van afvalstoffen⁽²⁾ en Richtlijn 91/689/EEG van de Raad van 12 december 1991 betreffende gevaarlijke afvalstoffen⁽³⁾.

Wat het stedelijk afvalwater betreft, bevat Richtlijn 91/271/EEG van de Raad van 21 mei 1991 inzake de behandeling van stedelijk afvalwater⁽⁴⁾ voornamelijk voorschriften voor het opvangen, behandelen en lozen van stedelijk afvalwater en van afvalwater van bepaalde bedrijfstakken. Krachtens het genoemde artikel 3 van de richtlijn moeten de agglomeraties binnen een bepaalde termijn voorzien zijn van een

opvangsysteem voor stedelijk afvalwater. De richtlijn bevat echter ook een aantal algemene voorschriften voor zuiveringsslib, zoals de bepaling dat de afvoer van dergelijk slib uiterlijk op 31 december 1998 aan registratie of een vergunning onderworpen wordt (artikel 14, lid 2) en het verbod om slib naar oppervlaktewateren af te voeren uiterlijk op 31 december 1998 (artikel 14, lid 3).

De Griekse autoriteiten hebben de Commissie in kennis gesteld van hun regelgeving voor de verwijdering van slib als vereist krachtens Richtlijn 91/271/EEG voor het jaar 2000. De Griekse autoriteiten hebben de Commissie gemeld dat het grootste deel van het geproduceerde slib wordt gestort op stortplaatsen en dat een klein gedeelte nuttig wordt toegepast. De prognose voor het jaar 2000 was dat ongeveer 94 % van het slib op stortplaatsen zou worden gestort en dat ongeveer 6 % in de landbouw en elders zou worden gebruikt.

De Commissie zal blijven toezien op de vorderingen van de Griekse autoriteiten bij de tenuitvoerlegging van de richtlijn.

Wanneer het geachte parlementslid of iedere andere persoon aanwijzingen heeft inzake specifieke inbreuken op de communautaire wetgeving, is het aan hen om de relevante gegevens onder de aandacht van de Commissie te brengen die vervolgens het nodige zal doen om naleving van de communautaire wetgeving te waarborgen.

(¹) PB L 194 van 25.7.1975, als gewijzigd bij Richtlijn 91/156/EEG van de Raad (PB L 78 van 26.3.1991) en Beschikking 96/350/EG van de Commissie (PB L 135 van 6.6.1996).

(²) PB L 182 van 16.7.1999.

(³) PB L 377 van 31.12.1991.

(⁴) Als gewijzigd bij Richtlijn 1998/15/EG van de Raad (PB L 67 van 7.3.1998).

(2002/C 81 E/167)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2249/01
van Gianfranco Dell'Alba (TDI) aan de Raad

(20 juli 2001)

Betreft: Europol

Op 2 juni jl. zijn de kantoren van Europol doorzocht en is één van de agenten van wie wordt aangenomen dat hij fraude heeft gepleegd, lange tijd door de Nederlandse politie ondervraagd.

Gezien het statuut van Europol, het orgaan dat de politie controleert, kunnen noch de Commissie noch het Parlement overwegen een onderzoek in te stellen.

Het is onaanvaardbaar dat het Parlement als tak van de begrotingsautoriteit geen licht kan brengen in een zaak die de reputatie van de gehele Europese Unie en haar instellingen aantast, en dat het EP met informatie via de pers genoeg moet nemen.

Is de Raad niet van mening dat deze anomalie moet worden rechtgetrokken en dat de Rekenkamer en het Europees Parlement in hun respectieve taak bevoegd zouden moeten zijn om organen zoals Europol te controleren?

Heeft de Raad met spoed een onderzoek ingesteld om na te gaan of er fraude ten laste van de Gemeenschapsbegroting is gepleegd?

Antwoord

(27 november 2001)

1. Het geachte parlementslid wordt in kennis gesteld van het feit dat Europol thans door de lidstaten en bijgevolg niet uit de communautaire begroting wordt gefinancierd. Derhalve is rechtstreekse fraude ten laste van de Gemeenschapsbegroting uitgesloten. Voorzover beweerd is dat er in het kader van communautaire programma's werd gefraudeerd, is het de taak van de Commissieorganen (bijvoorbeeld OLAF) om de zaak nader te onderzoeken.

2. Het stelsel van financiering door de lidstaten is neergelegd in de Europol-overeenkomst. Voor een verandering van dit stelsel moet in de overeenkomst een wijziging worden aangebracht, die op haar beurt in alle lidstaten moet worden geratificeerd.

3. In de Europol-overeenkomst is voorzien in een degelijk systeem van financiële controles, waarbij onder meer een rol is weggelegd voor een onafhankelijk financieel controleur en een gemeenschappelijk controlecomité, dat uit leden van de Rekenkamer bestaat. Hoewel de Rekenkamer niet rechtstreeks bevoegd is om Europol te controleren, worden er bij Europol dus toch doeltreffende financiële controles uitgeoefend.
4. Opgemerkt zij dat de vermeende onregelmatigheden waaraan het geachte parlamentslid in zijn vraag refereert, door de financieel controleur zijn ontdekt. Op basis van zijn verslag heeft de Raad van Bestuur van Europol een comité ingesteld dat de zaak nader heeft onderzocht. De financiële controles in het kader van Europol zijn derhalve doeltreffend gebleken.
5. De leden van de Raad worden via hun nationale vertegenwoordigers in de Raad van Bestuur van Europol over de bevindingen van dit comité geïnformeerd.
6. Gezien het feit dat Europol — op basis van de aan het licht gekomen informatie — de bevoegde Nederlandse officier van justitie van de vermeende onregelmatigheden op de hoogte heeft gesteld en dat de officier van justitie vervolgens een strafrechtelijk onderzoek tegen een personeelslid van Europol heeft ingesteld, acht de Raad het ongepast om maatregelen te nemen die dit onderzoek zouden kunnen doorkruisen.

(2002/C 81 E/168)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2253/01

van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie

(26 juli 2001)

Betreft: Onderzoek naar slechte schoolresultaten in de Europese Unie

Jongerenonderwijs en -opleiding is van cruciaal belang aangezien deze de jongeren helpen de mogelijkheden te verwerven om hun persoonlijkheid en hun capaciteiten ten volle te ontwikkelen, voor honderd procent deel te nemen aan de ontwikkeling van de Europese samenlevingen en daarin een actieve rol te spelen. Slechte schoolresultaten hebben dan ook voor het individu en de samenleving concrete persoonlijke en sociale gevolgen, die het strikte kader van het onderwijs en de opleiding ver overschrijden.

In het programma „Onderzoek, Technologie, Ontwikkeling (RTD)” wordt de kans geboden om studies en initiatieven inzake slechte schoolresultaten in de EU-lidstaten te financieren.

Weet de Commissie of er vanuit onderzoekscentra en universiteiten initiatieven zijn gekomen in verband met het probleem van slechte schoolresultaten? Heeft zij de procedure voor de evaluatie van de voorstellen opgestart? Zijn er resultaten?

Antwoord van de heer Busquin namens de Commissie

(12 oktober 2001)

Via het specifieke programma voor „Gericht sociaal-economisch onderzoek”, dat is opgezet in uitvoering van het vierde Kaderprogramma voor onderzoek en technologische ontwikkeling (OTO) van de Gemeenschap, en de kernactiviteit „Verdieping van de fundamentele kennis op sociaal-economisch gebied” van het vijfde Kaderprogramma voor OTO worden Europese onderzoekers in de sociale en menswetenschappen ondersteund en wordt onderzoek verricht over onderwijs- en opleidingsproblemen. Binnen deze activiteiten zijn er geen projecten specifiek toegespitst op het probleem van slechte schoolresultaten. Het is dan ook niet mogelijk een vergelijkende evaluatie te maken van de voorstellen op dit gebied, afgezien van de normale procedures voor onafhankelijke evaluatie van voorstellen voor het geheel van de kernactiviteit. In sommige projecten wordt het probleem van de slechte schoolresultaten echter wel degelijk aangepakt, bijvoorbeeld in de context van de overgang van onderwijs naar werk, immigratie, maatschappelijke uitsluiting, verandering van het schoolstelsel, onderwijsbeleid, enz.

Het onderzoeksproject in de Gemeenschap dat met betrekking tot slechte schoolresultaten het meest relevant is, heeft als titel „A Comparative Analysis of Transitions from Education to Work in Europe” (Vergelijkende studie van de overgang van onderwijs- naar werksituatie in Europa) en is onlangs afgerond. Het eindverslag en een aantal onderzoekspapers en andere publicaties van dit project kunnen worden geraadpleegd op de web-site van het project: http://www.mzes.uni-mannheim.de/projekte/catewe/publ/publ_e.html

Er zijn andere studies opgezet in het kader van het Socrates-programma, waarvan er twee met name interessant zijn voor het probleem van slechte schoolresultaten:

- „Success for all: promoting access of socially excluded children to basic skills” (1997/1999), waarin de verschillende onderwijsstrategieën worden geanalyseerd voor maatschappelijk uitgesloten jongeren in Europa, ingedeeld in drie categorieën: strategieën voor gelijke kansen, voor gelijke behandeling of voor gelijke resultaten.
- „Dropping out and secondary education” (1997/1999), dat enerzijds rapporten van EU-landen bevat met cijfers over en onderverdeling van vroegtijdige schoolverlaters in het secundair onderwijs, en anderzijds vergelijkende analyses van de profielen van vroegtijdige schoolverlaters en het verband met bestaande structuren en ongelijkheden. De onderzoekers hebben aanbevelingen gedaan voor de onderwijsbeleidsmakers en hebben daarbij rekening gehouden met het gegeven dat het afhaken op school een cumulatief proces is, dat tot ontwikkeling komt over een periode van verscheiden jaren, en dat de structurele en cultureel-biografische factoren een geïntegreerde aanpak vergen.

(2002/C 81 E/169)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2258/01

van Mikko Pesälä (ELDR) en Samuli Pohjamo (ELDR) aan de Commissie

(31 juli 2001)

Betreft: Betrouwbare gegevens inzake het aantal roofdieren en de doodsoorzaak van rendierkalveren

Ons zijn talloze berichten bekend van rendierhouders in Fins Lapland, die klagen over het aantal roofdieren, dat te groot is en de rendierhouderij bedreigt. Deze situatie mede veroorzaakt door een daling van het aantal elanden in Rusland, waardoor roofdieren worden aangetrokken door de elanden in Finland. Ook uit de provincie Kainuu komen dergelijke berichten.

Finland neemt een bijzondere positie in binnen de EU voor wat betreft de verspreiding van roofdieren en de gemeenschappelijke grens met Rusland. Daarom zou een grondig onderzoek moeten plaatsvinden naar het aantal roofdieren, waarbij bijvoorbeeld met behulp van helikopters en zendertjes actuele informatie wordt vergaard over de doodsoorzaak van rendierkalveren. Een dergelijk onderzoek is echter duur.

Een aanzienlijk aantal rendierkalveren sterft door onbekende oorzaak. Hier moet onderzoek naar worden gedaan met het oog op de rechtsbescherming van de rendierhouderij.

Deze kwestie is actueel, gezien de opmerkingen van de Commissie betreffende de bescherming van wolven, beren en lynxen in Finland. De Commissie heeft Finland schriftelijk verzocht de doelstellingen van de habitatrichtlijn in nationale wetgeving om te zetten.

Welke maatregelen gaat de Commissie nemen om actuele informatie te vergaren over de werkelijke aantallen roofdieren en om duidelijkheid te verkrijgen over de door de rendierhouderij daadwerkelijk geleden schade?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(12 oktober 2001)

Om de achtergrond te schetsen, onderstreept de Commissie dat de door het geachte parlementslid genoemde soorten (wolf, beer en lynx) beschermd zijn uit hoofde van Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna⁽¹⁾.

In overeenstemming met artikel 211 (ex-artikel 155) van het EG-Verdrag moet de Commissie bijgevolg erover waken dat Finland deze soorten beschermt overeenkomstig de eisen van deze richtlijn⁽²⁾ en met name ervoor zorgen dat de soorten in een gunstige staat van instandhouding kunnen blijven voortbestaan. In uitvoering van artikel 11 van bovengenoemde richtlijn heeft Finland toegezien op de staat van instandhouding van de genoemde soorten.

De Commissie heeft hierover informatie ontvangen van Finland en onderzoekt momenteel de geldigheid daarvan. In deze context gebruikt de Commissie alle beschikbare, betrouwbare en actuele informatie over de populaties en kenmerken van de betrokken soorten in Finland.

Compensatie voor door bepaalde soorten veroorzaakte schade valt niet onder de bepalingen van de richtlijn en kan bij nationale wetgeving worden gereguleerd.

(¹) PB L 206 van 22.7.1992. Zie ook het antwoord van de Commissie op schriftelijke vraag E-1295/01 van de heer Virrankoski, PB C 350 E van 11.12.2001, blz. 113.

(²) Met name de artikelen 11, 12, 14, 15 en 16 daarvan.

(2002/C 81 E/170)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2264/01

van Ilda Figueiredo (GUE/NGL) aan de Commissie

(31 juli 2001)

Betreft: Preventiemaatregelen en bescherming natuurgebieden in de regio Viana do Castelo — Portugal

Bewoners van Afife, in de regio Viana do Castelo, Portugal, hebben door een expositie de aandacht gevestigd op bouwplannen in een beschermd natuurgebied. Het betreft hier de zogenoemde Engenho do Maneta, een oude, met waterkracht aangedreven houtzagerij aan de linkeroever van de ook wel rio Cabanas genoemde rivier Afife, die deel uitmaakt van een uiterst kwetsbaar ecosysteem tussen de zee en de nationale weg nr. 13. In dit biotoop (C11100132) zal een gebouw van drie verdiepingen worden gebouwd, alhoewel bebouwing in dit gebied eigenlijk geheel niet is toegestaan en hier bovendien een ruilverkavelingsproject voor de landbouw wordt uitgevoerd, in het kader waarvan geen bouw van woonhuizen is toegestaan.

De Commissie wordt verzocht mede te delen of dit gebied onder communautaire richtlijnen valt die het behoud van dit belangrijke ecosysteem zouden kunnen waarborgen.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(28 september 2001)

Het geachte parlementslid noemt een project voor de bouw van een gebouw op de linkeroever van de rivier Afife, tussen de zee en de nationale weg nr. 13, in een gebied dat geacht wordt een uiterst gevoelig ecosysteem te hebben, waar zich beschermde biotopen zouden bevinden en waar volgens de nationale wetgeving elke bebouwing verboden zou zijn. Het geachte parlementslid vraagt de Commissie mede te delen of het betrokken gebied onder communautaire richtlijnen valt die het behoud van het ecosysteem in kwestie kunnen waarborgen.

Allereerst dient erop te worden gewezen dat de toepassing van bepalingen van de nationale wetgeving tot de bevoegdheid van de nationale autoriteiten behoort.

Vanuit het oogpunt van het communautaire recht moeten de door het geachte parlementslid genoemde feiten geanalyseerd worden in het licht van Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 betreffende de instandhouding van de natuurlijke habitats alsmede de wilde fauna en flora (¹).

De richtlijn behelst de oprichting van een Europees milieunetwerk, Natura 2000 geheten, dat bestaat uit gebieden waar types natuurlijke habitats voorkomen die opgenomen zijn in bijlage I en habitats van de soorten die opgenomen zijn in bijlage II van de richtlijn.

Op grond van artikel 6, lid 3 wordt met betrekking tot elk plan of project dat niet direct verband houdt met of nodig is voor het beheer van een gebied maar daarop, individueel of samen met andere plannen of projecten, significant van invloed kan zijn een passende beoordeling verricht van de effecten ervan op het gebied gezien de doelstellingen van de instandhouding ervan. Op grond van artikel 6, lid 4 neemt, indien een plan of project, ondanks negatieve conclusies van de beoordeling van de effecten op het gebied en bij het ontbreken van alternatieve oplossingen, niettemin moet worden uitgevoerd om dwingende redenen van groot publiek belang, inclusief van sociale of economische aard, de lidstaat alle nodige compenserende

maatregelen om ervoor te zorgen dat de algemene samenhang van Natura 2000 wordt beschermd en brengt hij de Commissie daarvan op de hoogte. Wanneer het betrokken gebied een gebied is waar een type natuurlijke habitat en/of een prioritaire soort voorkomt, kunnen enkel overwegingen worden vermeld die verband houden met de gezondheid van de mens en de openbare veiligheid of met primordiale gunstige consequenties voor het milieu of, na advies van de Commissie, met andere dwingende redenen van groot publiek belang.

Een van de gebieden die door Portugal wordt voorgesteld om geïntegreerd te worden in het netwerk Natura 2000 is „Litoral Norte (PTCON0017)”. In zone van de Afife beperkt het gebied „Litoral Norte” zich tot de strand- en duinzone, en komt het niet tot aan de nationale weg nr. 13.

De door het geachte parlements lid verstrekte informatie is niet voldoende precies wat de lokalisatie van het project betreft. Het is dan ook niet mogelijk om uit te maken of het project effecten impliceert op het voormelde gebied van communautair belang en of deze eventuele effecten significant van invloed kunnen zijn op het gebied, aangezien enkel in dat geval de genoemde bepalingen van Richtlijn 92/43/EEG toepassing zouden vinden.

De Commissie zal de Portugese autoriteiten om de nodige preciseringen vragen voor de beoordeling van het project in het licht van de voormelde bepalingen van het communautaire recht.

(¹) PB L 206 van 22.7.1992.

(2002/C 81 E/171)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2290/01
van Monica Frassoni (Verts/ALE) aan de Commissie

(31 juli 2001)

Betreft: LIFE-project voor de reïntroductie van beren (*Ursus arctos*) in het park Adamello-Brenta in Italië

In het kader van LIFE financiert de Commissie een project om in het park Adamello-Brenta in Italië opnieuw beren (*Ursus arctos*) te introduceren. De financiële middelen — van het Brentapark (project-ontwikkelaar) en de regio Trentino-Alto Adige en de EU (financierders) — moeten voor duidelijk omschreven doeleinden worden gebruikt, zoals de bescherming van personen en eventuele schadeloosstelling van fokkers en andere personen. Voorts moet jaarlijks een rapport worden overgelegd waaruit blijkt dat het project aan zijn doel beantwoordt en dat de tussentijdse doelstellingen bereikt zijn.

Welke voorzorgsmaatregelen en actieplannen zijn er om ervoor te zorgen dat exemplaren van de *Ursus arctos* ongedeed blijven die zich buiten het betrokken gebied begeven, zoals onlangs door bepaalde instanties gerapporteerd is?

Welke maatregelen zijn er genomen om ook de beer te beschermen die door wetenschappers „Vida” genoemd wordt en die zich momenteel buiten het gebied van het LIFE-project ophoudt?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(27 september 2001)

Het park Adamello Brenta heeft de volgende informatie verstrekt wat betreft de activiteiten voor het volgen en beschermen van de uitgezette beren en met name wat betreft het geval berin Vida.

De 4 jaar oude, „Vida” geheten, berin die in mei ll. is uitgezet, heeft zich verplaatst in de provincie Belluno na de provincie Bolzano te zijn doorgetrokken. Zij wordt momenteel gesignaleerd in de buurt van Agordo.

Met de mogelijkheid dat sommige uitgezette exemplaren zich ver buiten het parkgebied verplaatsen, is rekening gehouden in de uitvoerbaarheidsstudie voor het project die in 1998 door het nationaal instituut voor de wilde fauna is verricht.

Vida wordt, net als eerder de andere beren die ertoe gebracht zijn gebieden te doortrekken buiten de provincie Trento, via radiotelemetrie gevolgd door de monitoringteams van het park.

De berin Vida verplaatst zich momenteel nog steeds. Er kan momenteel dan ook onmogelijk worden bepaald wat het eventuele vaste frekwenteringsgebied van het dier zal worden. Overigens valt niet uit te sluiten dat het dier naar het grondgebied van de provincie Trento terugkeert.

Om het volgen van de berin Vida te vergemakkelijken en verbeteren, heeft het park formele akkoorden gesloten met de provincie Belluno. Op basis van deze akkoorden zal op korte termijn een professionele cursus introductie aan de radiotelemetrie worden georganiseerd voor het personeel van de provincie Belluno, dat daarna aan de activiteiten voor het volgen van Vida kan deelnemen. Bovendien, en in de veronderstelling dat de berin in de provincie Belluno blijft, is het de bedoeling (in samenwerking met de provincie Belluno) een activiteit voor communicatie en verspreiding bij de publieke opinie te beginnen. In dat verband zij opgemerkt dat de publieke opinie van het betrokken gebied positief staat tegenover de aanwezigheid van de zoolganger, vermoedelijk dankzij de komst van ander beren uit het oosten tijdens de vorige jaren.

(2002/C 81 E/172)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2299/01
van Claude Turmes (Verts/ALE) aan de Commissie

(31 juli 2001)

Betreft: Antidumpingrechten op compacte TL-buizen (Compact Fluorescent Lamps, CFL's) uit China

Volgens het nieuwe voorstel van de Commissie voor een richtlijn betreffende de energieprestaties van gebouwen kan op het elektriciteitsverbruik voor verlichting (waarmee 14 % van het totale energieverbruik in de tertiaire sector is gemoeid) een energiebesparing van 30 tot 40 % worden bereikt door het gebruik van verbeterde verlichtingstechnologie. Heeft de Commissie berekend wat de gevolgen zijn van het feit dat er als gevolg van de prijseffecten van de antidumpingrechten op Chinese CFL's minder prikkels bestaan om over te stappen op verbeterde verlichtingstechnieken?

Welke initiatieven is de Commissie, gezien de toezeggingen van de Gemeenschap betreffende vermindering van de emissie van broeikasgassen, van plan te nemen om een compensatie te bieden voor het feit dat één van de goedkoopste en meest efficiënte middelen om CO₂ terug te dringen, namelijk CFL's, als gevolg van de te verwachten prijseffecten van de antidumpingrechten op Chinese CFL's, waarschijnlijk minder snel zal worden verspreid, zoals blijkt uit een recente SAVE-studie betreffende de verspreiding van CFL's? („SAVE-project: 4.1031/Z97-030. Dissemination in Order to Eliminate Barriers for Use of Energy Saving Lamps in the Domestic Sector (Verspreiding met het oog op de opheffing van belemmeringen voor het gebruik van energiespaarlampen in de huishoudelijke sector), Energy Piano, december 2000”).

Is de Commissie tevreden over de omvang van de concurrentie tussen Europese producenten van CFL's? Overweegt de Commissie, gezien de geconcentreerde structuur van de industrie, maatregelen om de concurrentie uit te breiden?

Antwoord van de heer Lamy namens de Commissie

(9 oktober 2001)

Bij Verordening (EG) Nr. 1470/2001 van 16 juli 2001 stelde de Raad een definitief antidumpingrecht in op de invoer van geïntegreerde elektronische compacte fluorescentielampen (CFL-i) uit de Volksrepubliek China⁽¹⁾. De ingestelde rechten varieerden naar gelang van de leverancier van 0 % tot 66,1 %.

De conclusie van het antidumpingonderzoek luidde dat het weinig waarschijnlijk is dat de maatregelen tot een bevoorradingsstekort zullen leiden en dat de consumenten verder toegang zullen hebben tot voordelige energiesparende lampen, vooral omdat op de uitvoer van sommige Chinese exporteurs/producenten betrekkelijk lage rechten werden ingesteld en geen recht werd ingesteld op de invoer van de qua hoeveelheden grootste bekende Chinese exporteur/producent. De Commissie ziet derhalve geen reden om maatregelen voor te stellen die een tegenwicht bieden.

Er zij ook op gewezen dat het doel van maatregelen is opnieuw billijke concurrentievoorwaarden in het leven te roepen. Hoe het ook zij, een beperkt aantal producenten in de Gemeenschap betekent niet dat er op de markt van de Gemeenschap weinig concurrentie is. Gezien de uiteenlopende antidumpingrechten die op de uitvoer van de Chinese exporteurs/producenten worden toegepast zal een groot aantal onder hen zeer waarschijnlijk onderling, en met de producenten van de Gemeenschap, op de markt van de Gemeenschap blijven concurreren. Bovendien zullen ook de producenten van energiesparende lampen van andere derde landen op wier uitvoer geen antidumpingrechten worden toegepast, met name van Polen en Hongarije, zich naar alle waarschijnlijkheid eveneens op de markt kunnen handhaven. De Commissie ziet derhalve geen reden om maatregelen met het oog op de verbetering van de concurrentie te overwegen.

De Commissie herinnert er tevens aan dat in het kader van het antidumpingonderzoek werd geconcludeerd dat de bedrijfstak van de Gemeenschap schade had geleden door dumping bij de invoer van compacte fluorescentielampen uit China. Bovendien kan niet worden verwacht dat de bedrijfstak van de Gemeenschap de gevolgen draagt van bewezen onbillijke handelspraktijken en zo de kosten draagt van het beleid op het gebied van energiebesparing en milieu van de Gemeenschap.

(¹) PB L 195 van 19.7.2001.

(2002/C 81 E/173)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2303/01
van Pere Esteve (ELDR) aan de Commissie

(31 juli 2001)

Betreft: Europees agentschap voor de eilanden

Van de eerste pijler van de Europese Gemeenschap maakt deel uit dat de Europese Gemeenschap om de haar opgedragen taken te verwezenlijken — o.a. een hoge mate van mededingingsvermogen en convergentie van de economische resultaten, economische en sociale cohesie en solidariteit tussen de lidstaten — ook van een gemeenschappelijke instelt.

De ondernemingen in de niet-ultraperifere eilandgebieden lijden door hun ligging aan de rand van het continent een ernstig verlies aan mededingingsvermogen omdat zij de kosten moeten dragen voor het vervoer, die veel hoger zijn dan die van alle andere Europese gebieden op het vasteland, en zij geen toegang hebben tot spoorwegen, autowegen en de rest van het vervoer over land. Dit is een echte handicap binnen een vrijhandelszone van de gemeenschappelijke markt van de EU.

De satellietorganen bevorderen o.a. de werking van de Europese interne markt doordat zij regulerende taken uitvoeren, diensten aanbieden aan sectoren van de industrie enz. De instelling van een Europees agentschap voor de eilanden is een noodzakelijk en doeltreffend instrument om de gebrekkige toegang tot de vrijhandelszone te compenseren waar de niet-ultraperifere eilandgebieden mee te kampen hebben. Bovendien kan een Europees agentschap voor de eilanden reageren op de technische behoeften op een duidelijk afgebakend gebied als de eilanden. Er zij op gewezen dat meer dan 14 miljoen Europeanen in de Europese eilandgebieden wonen.

Anderzijds zijn de Balearen een regio met een in Europa unieke ervaring met het Imedoc, een officiële instelling die reeds jaren functioneert en waarin de eilanden van de westelijke Middellandse Zee verenigd zijn, te weten Corsica, Sardinië, Sicilië en de Balearen. Bovendien nemen zij deel aan de Conferentie van Europese eilanden, en zijn zij in heel Europa bekend door het toerisme.

Wat vindt de Commissie ervan dat bepaalde Europese regio's problemen hebben met toegang op gelijke voet basisbeginselen van de EU als de vrije markt en vrije mededinging? Stemt de Commissie in met de instelling van een Europees agentschap voor de eilanden? Is zij van plan een Europees agentschap voor de eilanden te steunen? Kan de Commissie de mogelijkheid in aanmerking nemen dat dit agentschap op de Balearen wordt gevestigd?

Welke stappen moeten worden genomen om de kandidatuur van de Balearen voor het Europees agentschap voor de eilanden officieel in te dienen?

Antwoord van de heer Prodi namens de Commissie

(19 september 2001)

Zoals het geachte parlements lid weet, heeft de Commissie een onderzoek naar de situatie van de eilanden van de Unie geopend. In het kader van dit onderzoek zal een gegevensbank over de eilanden worden gecreëerd en zal een objectieve beoordeling van de situatie worden gemaakt, die een omschrijving van de omvang en een evaluatie van de problemen van de eilanden en hun specifieke behoeften bevat. In die beoordeling zal een onderzoek worden opgenomen van mogelijke belemmeringen waardoor de ondernemingen op de eilanden worden verhinderd ten volle van de interne markt te profiteren. Er zal ook een analyse worden gemaakt van de acties en het beleid van de lidstaten en de Unie om een mogelijke ontwikkelingsachterstand van de eilanden te bestrijden. Het is evenwel niet de bedoeling in deze wetenschappelijke studie de gegrondheid van de oprichting van een Europees agentschap voor de eilanden te bespreken.

De eerste resultaten van dit onderzoek worden in de loop van het eerste semester van 2002 verwacht. Het onderzoek zal één jaar duren. De Commissie zou graag zien dat na de openbaarmaking van de resultaten een debat wordt gevoerd.

In afwachting van die resultaten neemt de Commissie nota van de voorstellen van het geachte parlements lid; zij kan zich echter op dit moment hierover niet uitspreken. De vragen met betrekking tot de oprichting van een Europees agentschap voor de eilanden en de vestiging van de zetel hiervan op de Balearen zijn in dit stadium immers voorbarig.

(2002/C 81 E/174)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2306/01

van Elly Plooi-van Gorsel (ELDR) aan de Commissie

(31 juli 2001)

Betreft: IEEE 802.11a voor draadloze netwerken

Draadloze netwerken voor computers en andere apparaten worden steeds populairder, vooral in bedrijven omdat het veranderen van draden bij verhuizingen duur is en omdat er steeds meer mobiele medewerkers komen.

In de Verenigde Staten zijn producten voor de standaard IEEE 802.11a in ontwikkeling voor draadloze netwerken. Dit is een technologie die PC's draadloos kan verbinden met zeer hoge snelheid. In Europa wordt op het moment IEEE 802.11b gebruikt. Deze technologie is langzamer en interfereert met Bluetooth. Binnenkort zullen de meeste mobiele telefoons met Bluetooth zijn uitgerust. Draadloze netwerken gaan zeer traag werken wanneer een mobiele telefoon uitgerust met Bluetooth in de buurt komt. De overstap naar IEEE 802.11a is dan voor de hand liggend. Helaas is de frequentie voor deze standaard in Europa niet voor algemeen gebruik. Daarom heeft ETSI de eigen standaard HiperLan2 bedacht. Echter, dit maakt, gezien de kleine markt, de IEEE 802.11a kaarten veel duurder (wellicht wel drie keer zo duur) dan in Amerika, dus zal de introductie traag verlopen.

1. Is de Commissie bekend met de geschetste ontwikkeling op het terrein van draadloze netwerken?
2. Is de Commissie ervan op de hoogte dat de IEEE 802.11a bandbreedte in Europa voor militair gebruik is gereserveerd?
3. Zo ja, is de Commissie van plan stappen te ondernemen om hierin verandering te brengen? Of laat de Commissie de achterstand van Europa op de VS op ICT gebied verder oplopen door protectionistische eisen te stellen aan wireless LANs?
4. Is de Commissie het met mij eens dat de kosten die bij defensie moeten worden gemaakt ter aanpassing niet op zullen wegen tegen het economisch belang van 802.11a?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(26 oktober 2001)

De Commissie is zich bewust van de verschillende soorten voorzieningen voor draadloze netwerken en van de technologische ontwikkelingen op dit gebied.

In de Gemeenschap is het spectrum voor draadloze lokale netwerken (LAN's) beschikbaar in de industriële, wetenschappelijke en medische frequentieband van 2,4 Gigahertz (GHz) en in de minder verstopte 5 GHz band, die ook, maar niet exclusief, voor militaire toepassingen wordt gebruikt. Een gemeenschappelijke toewijzing in de laatstgenoemde band wordt aanbevolen door het Europees Comité voor Radiocommunicatie (ERC) van de Europese Conferentie voor Post en Telecommunicatie (ECPT), waar de verantwoordelijken voor radiofrequenties van de lidstaten van de Gemeenschap en andere Europese landen ruggespraak houden over toewijzingen. Bij gebrek aan een communautair rechtsinstrument is de toewijzing voor de lidstaten niet wettelijk bindend. De toepassing ervan is momenteel dan ook onvolledig. De Commissie heeft een voorstel voor een beschikking van het Europees Parlement en de Raad ingediend inzake een regelgevingskader voor het radiospectrumbeleid in de Gemeenschap⁽¹⁾; het voorstel wordt binnenkort in tweede lezing in het Parlement behandeld. Met deze beschikking zal de Gemeenschap het gebruik van het radiospectrum kunnen evalueren, waar dat nodig is voor het communautair beleid, en

harmoniseren, met name d.m.v. opdrachten aan de ECPT, en kan zij deze harmonisatie wettelijk bindend maken voor de lidstaten. De vraag van het geachte parlementslid toont duidelijk aan dat wij dringend toe zijn aan een dergelijke mechanisme.

De 2,4 GHz band is zeer populair, aangezien het één van de weinige frequentiebanden is die wereldwijd vrij goed is geharmoniseerd. Om die reden is Bluetooth van plan om in deze band te opereren, samen met andere toepassingen, zoals draadloze LAN's volgens de (IEEE) 802.11b norm (Institute of Electrical and Electronics Engineers), maar ook magnetrons en identificatiesystemen. In de Gemeenschap is de deze band geharmoniseerd, met uitzondering van Frankrijk waar een deel van de band gebruikt wordt voor militaire toepassingen. Vanwege de populariteit raakt de band echter steeds meer verstopt, zodat hij geleidelijk aan minder aantrekkelijk wordt voor draadloze LAN's.

De 5 GHz band moet zowel in Europa als in de Verenigde Staten gedeeld worden met toevoerverbindingen voor satellietdiensten en sommige radartoepassingen. Sommige lidstaten waren eerst van plan om de 5 GHz band uitsluitend te gebruiken voor producten die beantwoorden aan de Hiperlan norm van het Europees Normalisatie-Instituut voor de Telecommunicatie (ETSI). Richtlijn 1999/5/EG van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 1999 betreffende radioapparatuur en telecommunicatie-eindapparatuur en de wederzijdse erkenning van hun conformiteit⁽²⁾ garandeert echter een eerlijke marktoegang voor alle producten die aan de vereisten ervan voldoen. Deze eisen zijn niet aan een bepaalde technologie gebonden en zorgen er onder meer voor dat apparatuur geen storingen veroorzaakt voor andere gebruikers van het radiofrequentiespectrum. In het kader van de procedures die de lidstaten ertoe verplichten kennisgeving te doen van nieuwe technische voorschriften heeft de Commissie dergelijke restricties bestempeld als strijdig met het EG-Verdrag, Richtlijn 1999/5/EG en, met de verplichtingen van de Gemeenschap in het kader van de Wereldhandelsorganisatie (WTO). De lidstaten hebben deze argumenten geaccepteerd en de Commissie heeft tot dusverre geen enkel bewijs dat producten die voldoen aan de IEEE 802.11a norm en in deze band opereren, de toegang tot nationale markten en het spectrum in lidstaten die de aanbeveling van het ERC hebben uitgevoerd, is ontzegd.

Producten die beantwoorden aan de IEEE 802.11 normen kunnen derhalve opereren in het spectrum dat is toegewezen aan draadloze lokale netwerken, en dit onder dezelfde voorwaarden als producten die voldoen aan de ETSI of andere normen. Aangezien het gebruik van het spectrum in Europa enigszins verschilt van dat in de VS kunnen de voorwaarden in Europa en die van de VS uiteenlopen. Er zijn echter aanwijzingen dat deze verschillen (met name door de stroomsterkte) gevolgen zullen hebben op het marktpotentieel in de Gemeenschap van apparatuur die beantwoordt aan de IEEE 802.11 normen.

Om de toepassing van Richtlijn 1999/5/EG te bevorderen heeft de Commissie ETSI opgedragen normen te ontwikkelen die ervoor moeten zorgen dat producten aan de vereisten van de richtlijn voldoen en zonder problemen het spectrum in deze banden met elkaar kunnen delen. Fabrikanten van IEEE 802.11 conforme producten dragen aan de ontwikkeling van deze normen al bij om ervoor te zorgen dat zij met deze technologie compatibel zijn. Het ontwikkelen van deze normen zou inderdaad gemakkelijker gaan indien men geen rekening hoefde te houden met andere gebruikers van het spectrum zoals de militaire toepassingen. Het ziet er echter naar uit dat het spectrum met deze andere toepassingen technisch kan gedeeld worden zonder hoge extra kosten voor draadloze LAN-producten. Het lijkt dan ook niet noodzakelijk de toepassingen uit de militaire sector uit de 5 GHz band te verwijderen.

⁽¹⁾ PB C 365 E van 19.12.2000.

⁽²⁾ PB L 91 van 7.4.1999.

(2002/C 81 E/175)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2313/01

van Dominique Vlasto (PPE-DE) aan de Commissie

(31 juli 2001)

Betreft: Steun aan het MKB in de toeristische sector

Het MKB in de toeristische sector is aangemerkt als hoeksteen van de duurzame ontwikkeling van de Europese regio's. Derhalve wordt ervan uitgegaan dat dit MKB financiële middelen inzet om zijn uitrusting te vernieuwen en zijn aantrekkingskracht te vergroten om aldus een bijdrage te leveren tot de doelstelling van duurzame ontwikkeling in Europa.

Het MKB beschikt echter niet altijd over toereikende financiële middelen of is nog niet klaar om de ondernemingsrisico's te dragen die uit grote investeringen voortvloeien.

Kan de Commissie mededelen op welke communautaire steun het MKB kan rekenen ter ondersteuning van zijn investeringsinspanningen?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(17 oktober 2001)

Er bestaat geen specifieke communautaire regelgeving voor het midden- en kleinbedrijf (MKB) in de toeristische sector.

Het MKB heeft toegang tot financieringsbronnen via programma's die voor het gehele MKB zijn opgesteld. In principe zijn ze niet zozeer voor een bepaalde sector bedoeld, maar voor de verwezenlijking van belangrijke communautaire doelstellingen, zoals regionale of plattelandsontwikkeling, werkgelegenheid enzovoort. De voor hulp aan deze bedrijven beschikbare middelen zijn dus aanzienlijk.

De belangrijkste financieringsbronnen zijn onmiskenbaar de structuurfondsen, het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling (EFRO), het Europees Sociaal Fonds (ESF) en het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw (EOGFL). Zo hebben toeristische projecten in de periode 1994-1999 uit de structuurfondsen een bijdrage van in totaal 7,3 miljard € ontvangen. De Commissie heeft in haar mededeling „De Structuurfondsen, het Cohesiefonds en de coördinatie ervan — Richtlijnen voor programma's in de periode 2000-2006” benadrukt dat deze sector hulp nodig heeft. Deze hulp kan in de vorm van subsidies, kredieten of investeringen in risicokapitaal worden verleend. De uiteindelijke beslissing over toekenning van deze steun wordt door de regionale programma-instanties genomen.

Het meerjarenprogramma voor ondernemingen en ondernemerschap, met name voor het midden- en kleinbedrijf (2001-2005) en het OTO-kaderprogramma zijn andere belangrijke financieringsbronnen voor het MKB. Daarin is 317 miljoen € voor de verbetering van het financiële klimaat voor het bedrijfsleven uitgetrokken.

Er bestaat een breed spectrum van communautaire programma's. Deze worden door de Commissie niet centraal, maar in samenwerking met nationale instanties en in zeer veel gevallen, zoals bij de structuurfondsen (zie boven), via regionale en lokale instanties uitgevoerd. Soms wordt voor rekening van de Commissie door banken of risicokapitaalorganisaties steun gegeven. Kleine en middelgrote bedrijven die informatie willen over steun die op hun behoeften is afgestemd, wordt geadviseerd contact op te nemen met het netwerk van Euro Info Centres (EIC's). De leden van dit netwerk kunnen geïnteresseerden de weg wijzen in het scala van regionale, nationale en communautaire programma's ter ondersteuning van potentiële investeerders.

Een bijgewerkte lijst met de vele EIC's in de lidstaten en kandidaat-lidstaten is te vinden op de internetsite van de Commissie: <http://europa.eu.int/comm/enterprise/networks/eic/eic.html>

Verder is er voor de toeristische sector nuttige informatie over financieringsmogelijkheden beschikbaar op de site van de eenheid Toerisme van het directoraat-generaal Ondernemingen van de Commissie: http://europa.eu.int/comm/enterprise/services/tourism/index_en.htm

(2002/C 81 E/176)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2314/01

van Dominique Vlasto (PPE-DE) aan de Raad

(3 augustus 2001)

Betreft: Bijeenkomst van de Europese ministers van Toerisme in Lille (Rijssel)

Kan de Raad aangeven welke stappen hij heeft genomen na de bijeenkomst van de Europese ministers van Toerisme, die op initiatief van het Franse voorzitterschap van de Europese Unie op 22 november 2000 in Lille is gehouden?

Antwoord*(6 december 2001)*

Tijdens zijn zitting van 30 november 2000 is de Raad door het Franse voorzitterschap geïnformeerd over de resultaten van het seminar „Toerisme en duurzame ontwikkeling” van 22 november 2000 in Rijssel. Tevens heeft de Raad geluisterd naar de presentatie door Commissielid Liikanen van het Commissieverslag over de voortgang van de follow-up van de conclusies van de Raad van 21 juni 1999 over „Toerisme en werkgelegenheid”.

Bij diezelfde gelegenheid is het voorzitterschap tot conclusies gekomen aangaande de stand van zaken met betrekking tot dit dossier.

Op 1 en 2 juli 2001 heeft het Belgische voorzitterschap de Europese ministeriële conferentie in Brugge georganiseerd. De bij deze conferentie aanwezige ministers hebben geluisterd naar een presentatie door de Commissie van de tussentijdse resultaten van elk van de vijf werkgroepen op het gebied van toerisme (informatie, opleiding, kwaliteit, duurzame ontwikkeling en informatie- en communicatietechnologie) en de follow-up besproken van de conclusies van de Raad van 21 juni 1999, alsook het conferentiethema „Toerisme voor iedereen”. De resultaten van deze conferentie zijn op 27 september 2001 aan de Raad voorgelegd.

*(2002/C 81 E/177)***SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2320/01****van Torben Lund (PSE) aan de Commissie***(31 juli 2001)*

Betreft: GMO

De Europese wetgeving inzake de toepassing van genetisch gemodificeerde organismen (GMO) is zeer ontoereikend. De kennis over de gevolgen van deze productiemethoden is nog steeds uiterst beperkt en weinig concreet en er wordt onvoldoende rekening met het voorzorgsbeginsel gehouden. Een volledige etikettering van producten is een voorwaarde waaraan absoluut moet worden voldaan als men wil dat de consument de mogelijkheid heeft GMO-producten uit de weg te gaan. Kan de Commissie mededelen op welke wijze er met de geldende etiketteringsvoorschriften voor kan worden gezorgd dat de consument goed geïnformeerd een reële keuze kan maken als het gaat om GMO-producten — zowel bij producten die in de EU zijn geproduceerd als bij producten die zijn geïmporteerd, onder meer uit de VS? Kan de Commissie ook mededelen hoe er met de aangekondigde nieuwe etiketteringsvoorschriften voor GMO-producten voor kan worden gezorgd dat de consument een reële keuzemogelijkheid heeft in verband met producten die bestaan uit GMO, deze bevatten of op basis hiervan zijn geproduceerd, bij voorbeeld door toepassing van genetisch gemodificeerde voeders? Zullen de aangekondigde nieuwe etiketteringsvoorschriften zowel in de EU geproduceerde als uit de VS geïmporteerde producten omvatten?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie*(22 oktober 2001)*

De Commissie deelt het geachte parlementslid mee dat zij op 25 juli 2001 een voorstel heeft goedgekeurd voor een verordening van het Parlement en de Raad inzake genetische gemodificeerde levensmiddelen en diervoeders ⁽¹⁾. Dit voorstel bevat bepalingen betreffende verplichte etikettering van alle levensmiddelen en diervoeders die geheel of gedeeltelijk uit genetisch gemodificeerde organismen bestaan of daarmee zijn geproduceerd. Deze etiketteringsvoorschriften gelden zowel voor levensmiddelen en diervoeders die in de Gemeenschap zijn geproduceerd als voor producten die uit derde landen worden ingevoerd. Producten als vlees, eieren en melk, afkomstig van dieren die met genetisch gemodificeerd diervoeder zijn gevoerd, vallen niet onder dit voorstel, aangezien dergelijke producten niet rechtstreeks afkomstig zijn van genetisch gemodificeerde organismen.

⁽¹⁾ COM(2001) 425 def.

(2002/C 81 E/178)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2332/01
van Concepció Ferrer (PPE-DE) aan de Raad

(3 augustus 2001)

Betreft: Nieuwe onderhandelingsronde van de WTO in Qatar (9 t/m 13 november)

De lancering van een nieuwe en volledige ronde van multilaterale onderhandelingen is momenteel een belangrijke doelstelling van het communautaire handelsbeleid.

Welke acties overweegt het Belgische voorzitterschap met het oog op de vierde ministersconferentie van Doha om het aan de Commissie verleende onderhandelingsmandaat te versterken, opdat deze in november in Qatar een sterke positie kan innemen en haar agenda kan verdedigen en met name consensus in de WTO kan bereiken?

Antwoord

(6 december 2001)

De Raad zal tijdens een van de volgende zittingen worden verzocht een debat te houden over de voorbereiding van de vierde Ministeriële Conferentie van de WTO. In dit verband herinnert de Raad eraan dat zijn conclusies van 26 oktober 1999 nog steeds de basis zijn van het standpunt van de Europese Unie ten aanzien van de multilaterale commerciële onderhandelingen binnen de WTO, met name op het vlak van de verdere liberalisering van het handelsverkeer, de versterking van de WTO-regels en de integratie van de ontwikkelingslanden in het multilaterale handelssysteem. Op basis hiervan zal de Unie actief blijven trachten de andere partners in de WTO te overtuigen en zodoende te bereiken dat de Conferentie van Doha het begin wordt van een allesomvattende ronde van multilaterale handelsbesprekingen.

(2002/C 81 E/179)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2334/01
van Antonios Trakatellis (PPE-DE) aan de Raad

(26 juli 2001)

Betreft: Statuut van de ambtenaren van de EU: schending van het beginsel van gelijke behandeling en van vrije vestiging en omzeilen van de pensioenbepalingen ten aanzien van de woonplaats

In artikel 82, lid 2 van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen en het hiermee overeenkomende artikel van de regeling welke van toepassing is op de andere personeelsleden van deze Gemeenschappen wordt voor alle ambtenaren een bijdrage aan de pensioenregeling vastgesteld ter hoogte van 8,25 % van het basissalaris van de betrokkene, „(...) waarbij geen rekening wordt gehouden met de aanpassingscoëfficiënten bedoeld in artikel 64”, terwijl volgens artikel 82, lid 1 van het Statuut het bedrag van het toegekende pensioen ondanks de uniforme bijdrage wordt gedifferentieerd met als enig criterium de plaats die de ambtenaren die de dienst verlaten dienen te kiezen met het oog op hun woonplaats na de toekenning van het pensioen, en de daar geldende levensomstandigheden.

Kan de Raad in dit verband de volgende vragen beantwoorden:

- Welke maatregelen denkt hij te nemen in verband met de schending van het fundamentele beginsel van gelijke behandeling, op grond waarvan iedere ambtenaar voor dezelfde bijdrage dezelfde pensioenuitkering dient te ontvangen, alsmede van het beginsel van vrijheid van vestiging op het gebied van iedere lidstaat door de aanpassingscoëfficiënt?
- Wat denkt hij te doen aan het omzeilen van de pensioenbepalingen door ambtenaren die een gefingeerde woonplaats kiezen om een hoger pensioen te ontvangen, zonder dat zij echter voldoen aan de voorwaarden voor de toepassing van de aanpassingscoëfficiënt?
- Is hij van plan een voorstel tot wijziging van deze verordening te vragen om een einde te maken aan de tot misbruik leidende bepalingen rond de aanpassingscoëfficiënt, zodat alle ambtenaren omdat zij dezelfde premie betalen ook hetzelfde pensioen ontvangen?

Antwoord*(29 november 2001)*

De Raad herinnert het geachte parlamentslid eraan dat het statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen, alsmede de regeling welke van toepassing is op de andere personeelsleden van de Gemeenschappen, overeenkomstig artikel 283 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, worden vastgesteld door de Raad met gekwalificeerde meerderheid van stemmen, op voorstel van de Commissie en na raadpleging van de andere betrokken instellingen. De financiële en sociale bepalingen voor de ambtenaren staan in Titel V van dat statuut.

Op 29 juni 2001 heeft het Comité van Permanente Vertegenwoordigers een verslag goedgekeurd van de Groep Statuut over de hervorming van de Commissie⁽¹⁾. In dat verslag staat o.a. het volgende:

De groep is verheugd over de wil van de Commissie om de toepassing van economische pariteiten op de pensioenen te herzien, alsook over haar onderzoek naar andere besparingen op de regeling: wijzigingen in de invaliditeitsregeling, overlevingspensioenen, pensioenrechtenbonus, systeem van „afwegingen voor pensioenen”.

De Raad zal de bespreking van deze kwestie voortzetten in het kader van de ruime hervorming van het beleid inzake menselijke hulpbronnen, met name op basis van door de Commissie in te dienen formele voorstellen.

⁽¹⁾ Doc. 9954/01 STAT 29 FIN 187 + ADD 1.

(2002/C 81 E/180)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2338/01
van Graham Watson (ELDR) aan de Raad

(3 augustus 2001)

Betreft: Beperking van de vrijheid van godsdienst

De keuze van godsdienst behoort tot de fundamentele vrijheden en is daarmee een in het EU-Handvest van de grondrechten verankerd fundamenteel mensenrecht. Is de Raad van mening dat de door Frankrijk aangenomen wet betreffende de beperking van de vrijheid van godsdienst (aangenomen tekst nr. 676 van 30 mei 2001) in strijd is met dit Handvest?

Antwoord*(6 december 2001)*

De Raad wijst het geachte parlamentslid op verklaring nr. 11 bij het Verdrag van Amsterdam, betreffende de status van kerken en niet-confessionele organisaties. Daarin verklaart de Europese Unie dat zij de status die kerken en religieuze verenigingen en gemeenschappen volgens het nationale recht in de lidstaten hebben, eerbiedigt en daaraan geen afbreuk doet. In die verklaring stelt de Unie ook dat zij de status van levensbeschouwelijke en niet-confessionele organisaties evenzeer eerbiedigt.

De Raad heeft geen kennis van het door het geachte parlamentslid bedoelde geval.

Voorts herinnert de Raad het geachte parlamentslid eraan dat hij, behalve in de gevallen die hem worden voorgelegd in het kader van artikel 7 van het Verdrag betreffende de Europese Unie, niet bevoegd is zich uit te spreken over de eerbiediging van de grondrechten en de fundamentele vrijheden door de lidstaten.

(2002/C 81 E/181)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2339/01
van Pat Gallagher (UEN) aan de Raad

(3 augustus 2001)

Betreft: Handvest van de Raad van Europa voor regionale talen of talen van minderheden

Deelt de Raad de mening dat de meer dan veertig regionale talen of talen van minderheden die in Europa worden gesproken een wezenlijk deel uitmaken van het cultureel erfgoed van Europa en als zodanig

dienen te worden beschermd en bevorderd? Deelt hij de mening dat ondertekening van het Handvest van de Raad van Europa voor regionale talen of talen van minderheden door elke lidstaat en elke kandidaat-lidstaat een noodzakelijk onderdeel is van dit proces van instandhouding van het cultureel erfgoed?

Antwoord

(6 december 2001)

Wat de problematiek van regionale talen en talen van minderheden betreft, wenst de Raad de aandacht te vestigen op de doelstelling in artikel 151, lid 1, van het EG-Verdrag, waarin staat dat „de Gemeenschap bijdraagt tot de ontplooiing van de culturen van de lidstaten, onder eerbiediging van de nationale en regionale verscheidenheid (...)”.

Het geachte parlementslid wordt er evenwel aan herinnerd dat het niet aan de Raad is om zich uit te spreken over de specifieke kwestie van de ondertekening van het Handvest van de Raad van Europa voor regionale talen of talen van minderheden, aangezien dit onder de bevoegdheid van elk individueel lid van de Raad van Europa valt.

(2002/C 81 E/182)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2343/01

van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) aan de Raad

(3 augustus 2001)

Betreft: Europese scheepsbouwindustrie

In haar antwoord op mijn parlementaire vraag E-1371/01 ⁽¹⁾ van 13 juli 2001 heeft de Commissie mij medegedeeld dat indien de onderhandelingen met de Koreaanse autoriteiten begin juli 2001 geen resultaat hebben opgeleverd, zij zal onderzoeken of bij de WTO geen procedure moet worden ingeleid.

Ofschoon de commissaris belast met handel, de heer Lamy, op woensdag 18 juli 2001 de opschorting van de onderhandelingen met Korea aangekondigd heeft, heeft de Commissie geen maatregelen getroffen tegen Zuid-Korea en is zij dat voorlopig ook niet van plan, omdat sommige lidstaten gekant zijn tegen tijdelijke steunmaatregelen in afwachting van de uitspraak van de WTO. De Commissie is van oordeel dat beide maatregelen niet los kunnen worden gezien van elkaar en dat het gaat om een „vast menu”, zoals commissaris Lamy het heeft geformuleerd. Deze laatste heeft erop gewezen dat hijzelf en de commissaris belast met mededinging, de heer Monti, op maandag 16 juli 2001 in de Raad de 15 lidstaten het standpunt van het uitvoerend orgaan van de Gemeenschap omtrent deze kwestie hebben uiteengezet. Hij heeft daaraan toegevoegd dat er ofwel een duidelijk politiek akkoord bestaat, en dat zijn onderhandelingspositie in dat geval sterk is, ofwel niet, en dat hij zich dan in een zwakke onderhandelingspositie bevindt.

Kan de Raad mededelen welke lidstaten de strategie van de Commissie niet steunen, en waarom niet?

Is de Raad niet van oordeel dat het tijd wordt de Commissie een duidelijk politiek mandaat te verlenen, en dat de geloofwaardigheid van de EU en haar vermogen om de belangen van haar industrie te behartigen, maar ook de solidariteit tussen de lidstaten, op het spel staan?

⁽¹⁾ PB C 40 E van 14.2.2002, blz. 38.

Antwoord

(29 november 2001)

1. De aandacht van het geachte parlementslid wordt gevestigd op het feit dat de Raad in zijn zitting van 16 juli 2001, onder het punt „Diversen” kennis heeft genomen van de informatie die de Commissieleden Lamy en Monti hebben verstrekt over de huidige stand van de onderhandelingen met Korea met betrekking tot de scheepsbouwsector en van de besprekingen in de Commissie over, enerzijds, de procedure uit hoofde van de verordening inzake handelsbelemmeringen (TBR-procedure) om een zaak aanhangig te maken bij de WTO en, anderzijds, het voorstel inzake een tijdelijk steunmechanisme ten behoeve van de scheepsbouwindustrie van de Europese Unie. Tijdens een gedachtewisseling na de presentatie door de Commissieleden, bleek een grote meerderheid — onder voorbehoud van de nader vast

te stellen regels — er voorstander van te zijn om een WTO-procedure in te leiden, terwijl op het denkbeeld van „tijdelijke steun aan de communautaire industrie” gemengd werd gereageerd. Het Comité van permanente vertegenwoordigers krijgt dan ook de opdracht de Commissievoorstellen te bestuderen zodra deze formeel bij de Raad zijn ingediend.

Een dergelijke gedachtewisseling, die onder het punt „Diversen” en zonder formeel voorstel plaatsvond, draagt slechts een voorlopig en indicatief karakter, aangezien de lidstaten niet over de mogelijkheid beschikten om een definitief standpunt in te nemen.

2. Artikel 12 van Verordening (EG) nr. 1540/98 van de Raad van 29 juni 1998 ⁽¹⁾ betreffende de steunverlening aan de scheepsbouw luidt: „de Commissie legt de Raad regelmatig een verslag over de marktsituatie voor en beoordeelt of Europese werven worden benadeeld door concurrentiebeperkende praktijken. Indien wordt vastgesteld dat de industrie wordt geschaad door concurrentiebeperkende praktijken van welke aard dan ook, stelt de Commissie de Raad, in voorkomend geval, maatregelen voor om het probleem aan te pakken”.

In dit kader heeft de Commissie op 30 juli 2001 aan de Raad en het Parlement officieel een voorstel gezonden voor een verordening van de Raad betreffende een tijdelijk defensief mechanisme voor de scheepsbouw ⁽²⁾. Deze tekst wordt thans door de betrokken Raadsinstanties aandachtig bestudeerd.

⁽¹⁾ PB L 202 van 18.7.1998.

⁽²⁾ Doc. 11335/01 — COM(2001) 401 def.

(2002/C 81 E/183)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2344/01
van Françoise Grossetête (PPE-DE) aan de Commissie

(27 juli 2001)

Betreft: Nitraatconcentratie in drinkwater

Omdat nitraten schadelijk zijn, mag hun concentratie in drinkwater niet hoger liggen dan 50 mg/l.

Toch lijken tegenwoordig sommige wetenschapsmensen de gegrondheid van die drempelwaarde opnieuw in twijfel te trekken.

Op welke technische en wetenschappelijke gronden is de drempelwaarde voor de nitraatconcentratie in drinkwater vastgesteld?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(20 september 2001)

De drempelwaarde van 50 milligram per liter (mg/l) voor de nitraatconcentratie in drinkwater, als vastgesteld bij Richtlijn 98/83/EG van 3 november 1998 betreffende de kwaliteit van voor menselijke consumptie bestemd water ⁽¹⁾, is identiek aan de door de Wereldgezondheidsorganisatie (WGO) voorgestelde richtwaarde; deze drempelwaarde was reeds gekozen voor de eerdere Richtlijn 80/778/EEG van de Raad van 15 juli 1980 betreffende de kwaliteit van voor menselijke consumptie bestemd water ⁽²⁾.

Deze waarde garandeert bescherming tegen methemoglobinemie bij kinderen.

⁽¹⁾ PB L 330 van 5.12.1998.

⁽²⁾ PB L 229 van 30.8.1980.

(2002/C 81 E/184)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2349/01
van Robert Evans (PSE) aan de Commissie

(3 augustus 2001)

Betreft: Jaarverslag van het Voedsel- en veterinaire bureau

In het hoofdstuk over dierenwelzijn in zijn jaarverslag voor 2000 vermeldt het Voedsel- en veterinaire bureau van de Commissie dat in twee lidstaten de tekortkomingen bij het verdoven van pluimvee en het toezicht daarop zo ernstig waren, dat het de aanbeveling heeft gedaan om gerechtelijke procedures aan te spannen wegens inbreuk op de regels. Ten aanzien van één lidstaat stelde het bureau bovendien voor om een dergelijke procedure op gang te brengen wegens nalatigheid bij de omzetting in nationaal recht van de communautaire wetgeving inzake dierenwelzijn in de slachthuizen. Over welke lidstaten gaat het hier?

In het jaarverslag wordt ook vermeld dat de verdovingsapparatuur in „diverse lidstaten” niet aan alle in de wetgeving gestelde eisen voldeed. Er was bij voorbeeld sprake van niet-effectieve en ontoereikende apparatuur, gebrekkig onderhoud en het ontbreken van een reserve verdovingsapparaat. Over welke lidstaten gaat het hier?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(27 september 2001)

De twee, in verband met ernstige tekortkomingen bij het verdoven van pluimvee en het toezicht daarop in het jaarverslag van het Voedsel- en Veterinaire Bureau bedoelde lidstaten zijn Griekenland (referentie van het inspectiebezoek 1133/2000) en Portugal (referentie van het inspectiebezoek 1158/2000).

De lidstaat die de communautaire wetgeving inzake dierenwelzijn in slachthuizen niet volledig in nationaal recht heeft omgezet, is Oostenrijk (referentie van het inspectiebezoek 1009/2000). De voorschriften in verband met veterinaire inspecties van het dierenwelzijn op het moment van het slachten werden in het algemeen overigens wel nageleefd.

De lidstaten waarin de verdovingsapparatuur voor zoogdieren niet aan alle in de wetgeving gestelde eisen voldeed, zijn Portugal (referentie van het inspectiebezoek 1922/1999) en Griekenland (referentie van het inspectiebezoek 1060/2000).

De verslagen van de genoemde inspectiebezoeken zijn ingediend bij het Parlement en kunnen bovendien geraadpleegd worden op de website van het directoraat-generaal Gezondheid en consumentenbescherming op het onderstaande adres: http://europa.eu.int/comm/food/fs/inspections/vi/reports/index_en.html.

(2002/C 81 E/185)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2352/01
van Carlos Carnero González (PSE) aan de Raad

(3 augustus 2001)

Betreft: Gebeurtenissen in Genua rond de Top van de G8

De gebeurtenissen in Genua tijdens de Top van de G8 — die de betreurenswaardige en dramatische dood van een persoon en talrijke gewonden en materiële schade tot gevolg hebben gehad — hebben beroering en gerechtvaardigde verontrusting bij de Europese publieke opinie gewekt. Na het onaanvaardbare optreden van de bij de betogingen aanwezige gewelddadige groepen (thans in Genua en voorheen in Göteborg) met klem te hebben veroordeeld, dient te worden vastgesteld dat de Europese democratie passende formules moet vinden die de vrije en vreedzame meningsuiting van de burgers garanderen en die een dergelijk slechte aanpak van de gebeurtenissen als van de regering van Silvio Berlusconi voorkomen.

Overweegt de Raad te beraadslagen over eventueel te nemen gemeenschappelijke maatregelen die openbare protesten rond toekomstige Europese en internationale topconferenties in goede banen leiden en tegelijkertijd het recht van betoging waarborgen door het isoleren van gewelddadige groepen met vermindering van een onevenredige hard en willekeurig optreden door de politietroepen?

Antwoord*(29 november 2001)*

1. De Raad betreurt de gebeurtenissen in Genua tijdens de top van de G8 en veroordeelt de acties van de personen die misbruik maken van de democratische rechten op vrije meningsuiting en bijeenkomst op vreedzame wijze.

2. De Raad is zich ten volle bewust van de problemen die door het geachte parlementslid worden aangesneden. Na de Europese Raad van Göteborg van juni 2001 namen de Raad en de vertegenwoordigers van de regeringen van de lidstaten op 13 juli 2001 conclusies aan over de veiligheid van de bijeenkomsten van de Europese Raad en van andere vergelijkbare gebeurtenissen (10608/01 Presse 281).

3. In deze conclusies wordt erop gewezen dat de burgers in een ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid het recht moeten genieten om hun meningen vrij te uiten en vreedzaam bijeen te komen en dit te doen in omstandigheden waarin er geen gevaar voor hun eigen veiligheid bestaat noch voor die van andere burgers of eigendommen.

In deze conclusies wordt herinnerd aan het belang van een opbouwende dialoog tussen de organisatoren van openbare demonstraties en de wetshandhavingsautoriteiten van het gastland en van nauwe internationale contacten om ervoor te zorgen dat dergelijke legitieme demonstraties niet door andere elementen worden uitgebuit of misbruikt met als enig doel het plegen van collectieve of individuele gewelddaden, wordt in de conclusies gewezen op de mogelijkheden die worden geboden door bestaande rechtsinstrumenten en de binnen de Europese Unie opgezette organen, met name de bepalingen van de Schengenuitvoeringsovereenkomst van 1990 ⁽¹⁾, het gezamenlijk optreden van 1997 met betrekking tot de samenwerking op het terrein van de openbare orde en veiligheid ⁽²⁾ en het besluit van 2001 betreffende de oprichting van een Europees netwerk inzake criminaliteitspreventie ⁽³⁾.

4. De Raad en de vertegenwoordigers van de regeringen van de lidstaten erkennen in hun conclusies van 13 juli 2001 dat het gastland verantwoordelijkheid voor de handhaving van de openbare orde en veiligheid draagt, en dat de volgende maatregelen ertoe kunnen bijdragen de risico's van ernstige verstoringen van de openbare orde te beperken:

- a) Politie samenwerking (vaste nationale contactpunten, gebruik van verbindingsofficieren en de task force van politiechefs, mogelijke uitbreiding van de bevoegdheden van Europol, opleiding door de Europese Politieacademie);
- b) Uitwisseling van informatie, met inachtneming van het recht op bescherming van persoonsgegevens;
- c) Maatregelen aan de grenzen;
- d) Justitiële samenwerking (vergemakkelijking van rechtstreekse samenwerking in het Europees justitieel netwerk);
- e) Organisatorische maatregelen (gemeenschappelijke communicatieaanpak met de organisatoren van demonstraties om ervoor te zorgen dat legitieme demonstraties niet door groepen met gewelddadige plannen worden uitgebuit).

5. Met het oog op de komende Europese Raad in Laken in december 2001 en de toekomstige Europese of internationale topconferenties is de Raad ervan overtuigd dat de uitvoering van de bestaande rechtsinstrumenten en de bovengenoemde maatregelen met betrekking tot het beheer van openbare demonstraties het recht op demonstratie zal garanderen en tegelijk het gevaar van ernstige verstoringen van de openbare orde zal verminderen.

⁽¹⁾ PB L 239 van 22.9.2000, blz. 19.

⁽²⁾ PB L 147 van 5.6.1997, blz. 1.

⁽³⁾ PB L 153 van 8.6.2001, blz. 1.

(2002/C 81 E/186)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2364/01
van Marco Cappato (TDI) aan de Raad

(3 augustus 2001)

Betreft: Bijeenkomst van de G8 in Genua en EU-databanken

Het Schengen-informatiesysteem (SIS) is in het leven geroepen om gegevens over opgebrachte of gezochte personen op te slaan en het wordt rechtstreeks gevoed door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten. Met

het oog op de bijeenkomst van de G8 in Genua heeft Italië het Verdrag van Schengen opgeschort en de controles aan de Italiaanse grenzen hervat, maar desondanks hebben talloze mensen ook van buiten Italië in Genua schade toegebracht aan personen en bezittingen. Uit diverse bronnen blijkt dat enkelen van hen reeds bij de politie bekend waren, omdat zij ter wille van de openbare orde of uit veiligheidsoverwegingen in communautaire databanken waren opgenomen.

Kan de Commissie mededelen of:

- de databank van het SIS door de Italiaanse autoriteiten is geraadpleegd om grenscontrole uit te oefenen met het oog op de G8 en zo ja, hoeveel personen aan de grens de toegang is ontzegd op grond van SIS-data?
- Er onder de personen die tijdens de G8 zijn gearresteerd mensen zijn die al vanwege eerdere gewelddadigheden in de SIS-databank of in andere communautaire databanken waren opgenomen en zo ja, om welke redenen deze mensen dan op Italiaans grondgebied zijn toegelaten?
- De gegevens over mensen die tijdens de bijeenkomst van de Raad in Göteborg of bij andere manifestaties zijn gearresteerd of gesignaleerd, in het SIS of andere communautaire databanken zijn opgenomen?

Antwoord

(29 november 2001)

De vraag van het geachte parlementslid heeft betrekking op het gebruik van de SIS-databank door de Italiaanse autoriteiten in verband met de bijeenkomst van de G8 in Genua.

Aangezien het gebruik van de SIS-databank door deze autoriteiten een zaak van nationale verantwoordelijkheid is, kan de Raad geen informatie verstrekken over de vraag of en op welke wijze de Italiaanse autoriteiten de SIS-databank bij de grenscontroles met het oog op de G8 hebben geraadpleegd, en wat de eventuele gevolgen van deze controles waren voor weigering van toegang tot het Italiaanse grondgebied. De Raad wenst evenwel te verduidelijken dat opschorting van de Schengenovereenkomst op basis van artikel 2, lid 2, daarvan uitsluitend betrekking heeft op de herinvoering van grenscontroles aan de binnengrenzen en geen gevolgen heeft voor de beschikbaarheid en/of het functioneren van het SIS.

De Raad kan evenmin de tweede vraag beantwoorden, aangezien hij geen informatie heeft over wie tijdens de G8 zijn gearresteerd.

Wat betreft de vraag of gegevens over personen die in Göteborg zijn gearresteerd of gesignaleerd, in het SIS zijn opgenomen, wordt erop gewezen dat dit een verantwoordelijkheid van de Zweedse autoriteiten is. Bovendien mag niet worden vergeten dat, volgens artikel 94 van de Schengenovereenkomst ⁽¹⁾, uitsluitend gegevens kunnen worden opgenomen „die voor de in de artikelen 95 tot en met 100 genoemde doeleinden noodzakelijk zijn”.

⁽¹⁾ PB L 239 van 22.9.2000.

(2002/C 81 E/187)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2366/01

van Glyn Ford (PSE) aan de Raad

(28 augustus 2001)

Betreft: Rekeningen nutsbedrijven voor lage-inkomensgroepen

Krachtens de „Water Industries Act” in het V.K. uit 1991 stellen leidingwaterbedrijven hun tarieven vast aan de hand van de belastbare waarde van het desbetreffende eigendom.

Onlangs werd de heer Ken Cole, een inwoner van mijn kiesdistrict in het Zuidwesten met een laag inkomen een hoge prijs berekend voor zijn waterverbruik, omdat voor het eigendom dat hij indertijd bewoonde een hoge belastbare waarde gold.

Hoewel hij een laag inkomen heeft en deze rekening niet kan betalen, heeft het waterleidingbedrijf een rechtszaak tegen de heer Cole aangespannen om het verschuldigde bedrag te kunnen innen.

De „Water Industry Act” van 1999 heeft de situatie veranderd en maakt het de waterleidingbedrijven mogelijk hun rekeningen preciezer af te stemmen op het concrete waterverbruik van de klant. In deze wetgeving is echter geen sprake van terugwerkende kracht. Als gevolg hiervan wordt weliswaar erkend dat de situatie waarin zich de heer Cole bevond onrechtvaardig was, maar verandert dit niets aan het feit dat hij nog altijd met een rekening van £ 700 wordt geconfronteerd, die hij volgens de Engelse rechtbanken verplicht is te voldoen.

Kan de Raad van ministers tussenbeide komen in nationale kwesties om lage-inkomensgroepen die op deze manier worden gestraft, te helpen?

Antwoord

(6 december 2001)

De Raad moet het geachte parlements lid tot zijn spijt meedelen dat hij niet bevoegd is rechtstreeks tussen beiden te komen in nationale kwesties, zoals de tarieven voor watervoorziening of lokale belastingen.

De Raad wijst er echter op dat hij zich momenteel aanzienlijke inspanningen getroost in de strijd tegen armoede en sociale uitsluiting.

's Raads werkzaamheden in dit verband worden als eerste prioriteit voorbereid en gecoördineerd door het Comité voor sociale bescherming dat de Raad in juni 2000 heeft opgericht en dat functioneert volgens de nieuwe open coördinatiemethode, als vastgesteld door de Europese Raad van Lissabon van maart 2000. Latere Europese Raden hebben deze activiteiten nog eens extra beklemtoond.

Het betreft intensieve werkzaamheden die vanwege de vele aspecten van armoede en sociale uitsluiting, een hele reeks problemen bestrijken. Samen met de Commissie werkt het Comité voor sociale bescherming thans aan een gemeenschappelijk verslag Commissie/Raad op basis van de nationale actieplannen inzake sociale insluiting. Ter verbetering van de toekomstige samenwerking en ontwikkeling werkt het Comité tevens aan een reeks indicatoren. De resultaten van deze twee activiteiten zullen in december 2001 worden voorgelegd aan de Europese Raad van Laken.

Daarnaast hebben de Raad en het Europees Parlement onlangs overeenstemming bereikt over een ontwerp-besluit tot vaststelling van een vijfjarig communautair actieprogramma (2002/2006) ter aanmoediging van samenwerking tussen lidstaten bij de bestrijding van sociale uitsluiting. Met dit programma is een begroting van 75 miljoen € gemoeid. De doelstellingen van het programma zijn het verschaffen van een beter inzicht in de verschijnselen sociale uitsluiting en armoede, het organiseren van gedachtewisselingen over de ervaring die met bepaalde beleidsmaatregelen is opgedaan, het stimuleren van het van elkaar leren, alsmede het ontwikkelen van de capaciteiten van de actoren om sociale uitsluiting en armoede effectief aan te pakken.

Benadrukt moet worden dat het programma ter bestrijding van sociale uitsluiting een aanvulling is op de acties die door het Europees Sociaal Fonds worden gefinancierd en die onder het initiatief „Equal” voor armoedebestrijding vallen.

(2002/C 81 E/188)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2367/01 van Mark Watts (PSE) aan de Commissie

(6 augustus 2001)

Betreft: Dierenvervoer

De Raad heeft in juni een resolutie aangenomen die de Commissie verzoekt te komen met: a) voorstellen om i) te bereiken dat de bestaande wetgeving metterdaad wordt uitgevoerd en nageleefd, ii) verbetering te brengen in de bescherming en het welzijn van dieren alsook het ontstaan en de verspreiding te voorkomen van infectieziekten bij dieren; b) een diergezondheids- en welzijnsrapport over i) kwesties in verband met het vervoer van levende dieren, mede in verband met de volksgezondheid (het tegengaan van

infectieziektes bij dieren) en ii) de economische gevolgen van de voorgestelde veranderingen voor de gehele Europese Unie en voor haar regio's.

Welke voorstellen denkt de Commissie aan de Raad te doen in antwoord op deze resolutie en op welke termijn?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(14 september 2001)

De bescherming van dieren tijdens het vervoer is een prioriteit voor de Commissie; de Commissie deelt de bezorgdheid die tot uitdrukking wordt gebracht in de in juni van dit jaar door de Raad aangenomen resolutie waaraan de geachte afgevaardigde refereert.

In januari 2001 is in de Raad een verslag van de Commissie⁽¹⁾ over dit onderwerp besproken. Bij die gelegenheid werden de conclusies van de Commissie door de lidstaten goedgekeurd en gesteund. Het verslag van de Commissie concludeerde dat de lidstaten klaarblijkelijk problemen hebben ondervonden bij het volledig toepassen van de communautaire wetgeving op dit gebied. Het verslag stelt daarnaast vast dat het aanbeveling verdient onderzoek te doen naar maatregelen om te stimuleren dat dieren dicht bij de plaats van herkomst worden geslacht. De Commissie is van mening dat strengere regels van wezenlijk belang zijn voor het verbeteren van de bestaande situatie en heeft reeds een aantal initiatieven ontwikkeld, met inbegrip van twee wetgevingsvoorstellen. Het eerste, een voorstel voor een verordening van de Raad ten aanzien van de ventilatie van wegvoertuigen voor het vervoer van dieren bij langdurige reizen⁽²⁾, beoogt verbetering van de normen voor de voertuigen, met inbegrip van voorschriften voor een minimumventilatiewaarde en verplichte systemen voor de bewaking van de temperatuur in de vrachtwagens. Het tweede voorstel⁽³⁾ beoogt een machtiging te verkrijgen van de Raad om te onderhandelen over deelname van de Gemeenschap aan de herziene Europese Overeenkomst inzake de bescherming van dieren tijdens internationaal vervoer.

Op dit moment wordt gewerkt aan een bijkomend voorstel tot wijziging van Richtlijn 91/628/EEG van de Raad van 19 november 1991 inzake de bescherming van dieren tijdens het vervoer en tot wijziging van de richtlijnen 90/425/EEG en 91/496/EEG⁽⁴⁾. Doel is het invoeren van aanvullende, hogere normen voor het vervoer van dieren, en het vereenvoudigen van de administratieve procedures om de naleving beter te kunnen controleren en de plegers van overtredingen beter te kunnen straffen. Hiernaast zal, in het verlengde van een nieuw advies van het Wetenschappelijk Comité voor het welzijn van dieren (indiening naar verwachting eind 2001), mogelijk een voorstel worden gedaan met een nieuwe definitie van de begrippen „reistijd” en „beladingsdichtheid”, rekening houdende met nieuw wetenschappelijk bewijsmateriaal.

Bij de voorbereiding van voorstellen met nieuwe normen inzake het welzijn van dieren, inclusief die met betrekking tot de bescherming tijdens het vervoer, is respect voor de gezondheid van dieren en mensen voor de Commissie een prioriteit, in het bijzonder de preventie van de verspreiding van dierziekten.

⁽¹⁾ COM(2000) 809 def.

⁽²⁾ COM(2001) 197 def.

⁽³⁾ SEC(2000) 649 def.

⁽⁴⁾ PB L 340 van 11.12.1991.

(2002/C 81 E/189)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2368/01

van Monica Frassoni (Verts/ALE) aan de Commissie

(2 augustus 2001)

Betreft: Hogesnelheidsspoorlijn in Toscane en gebieden van communautair belang

Het landschap rond de Badia di Moscheta (Alto Mugello), een waardevol heuvelgebied met een rijke geschiedenis niet ver van Florence, wordt ernstig bedreigd door de aanleg van een hogesnelheidsspoorlijn (TAV SpA), met name door het boren van een 73 kilometer lang stelsel van tunnels tussen Florence en Bologna. De werkzaamheden aan het tracé zullen leiden tot het verlies van aanzienlijke hoogwaardige

watervoorraden, aardverschuivingen ⁽¹⁾ en de opdroging en vervuiling van bergbekken met een zeer hoge biotische kwaliteit. Nu wordt bovendien het kwetsbare karst-ecosysteem van de Monte Morello aangetast, een uiterst waardevol natuurgebied in de onmiddellijke nabijheid van Florence dat door de regio Toscane is aangewezen als „gebied van communautair belang” evenals de kom van Firenzuola (met de Badia di Moscheta en de Valle d'Inferno ⁽²⁾) en andere ecosystemen (Sasso di Castro, Giogo-Colle di Casaglia) die in de zin van de Europese habitatrichtlijn 92/43/EEG zijn aangewezen als gebied van communautair belang en desondanks worden getroffen door de aanleg van de hogesnelheidsspoorlijn. Ook bestaat het voornemen om in augustus 2001 de bronnen van Moscheta en Felciaione af te tappen. Deze operatie zou enkele weken opgeschort kunnen worden door het recente stopzetten van de werkzaamheden ter ontwatering van de tunnel van Marzano en als gevolg van het besluit van het Openbaar Ministerie om het werk te onderbreken in verband met de schade aan het milieu.

Kan de Commissie ervoor zorgen dat de aanleg van de hogesnelheidsspoorlijn wordt opgeschort totdat zodanige graafmethoden of een alternatief tracé zijn gevonden dat de vervuiling en onomkeerbare verstoring van de waterhuishouding in het gebied van de Badia di Moscheta, door de regio Toscane aangewezen als gebied van communautair belang, wordt voorkomen?

Kan de Commissie de nodige maatregelen nemen om de andere gebieden van communautair belang die door de aanleg van deze lijn worden bedreigd te beschermen (Monte Morello, Sasso di Castro, Giogo-Colle di Casaglia)?

Kan de Commissie nagaan of richtlijn 97/11 ⁽³⁾ inzake de milieueffectbeoordeling bij dit project wordt nageleefd, overwegende dat de hydrogeologische gevolgen onvoldoende in aanmerking zijn genomen?

⁽¹⁾ Zo zijn in de plaats Luco di Mugello niet alleen bronnen opgedroogd, maar is ook een akker weggezaakt tot zeven meter onder het oorspronkelijke niveau.

⁽²⁾ Gebied van communautair belang in de zin van de habitatrichtlijn (PB L 206 van 22.7.1992, blz. 7) vanwege het bijzonder waardevolle milieu ter plaatse. Het besluit van de Raad van de regio Toscane nr. 342 van 10.11.1998 beschrijft het aldus: „Een van de belangrijkste zones van de regio voor de instandhouding van tal van bedreigde vogelsoorten die zijn aangewezen op een traditioneel landbouwmilieu (ortolaan, duinpieper, kwartel). Jachtgebied van vele roofvogels waarvan er enkele in de nabijheid nestelen. Aanwezigheid van grotendeels intacte waterlopen met lage oeverbegroeiing van hoofdzakelijk Hippophaerhamnoides ssp. fluvialis die dankzij de hoge waterkwaliteit een habitat vormen voor autochtone vissoorten. Opvallend onder de zoogdieren is Canis lupus en onder de ongewervelden Lepidoptera Callimorpha quadripunctaria”.

⁽³⁾ PB L 73 van 14.3.1997, blz. 5.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(4 oktober 2001)

Het door het geachte parlementslid genoemde project behoort tot categorie 7 (spoorwegtrajecten voor spoorverkeer over lange afstand) van bijlage I van Richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten ⁽¹⁾, als gewijzigd bij Richtlijn 97/11/EG van de Raad van 3 maart 1997.

Krachtens Richtlijn 85/337/EEG, als gewijzigd bij Richtlijn 97/11/EG, moeten projecten van de in bijlage I genoemde categorieën worden onderworpen aan een milieueffectbeoordeling waarbij op een passende manier, in het licht van elk afzonderlijk geval en in overeenstemming met de artikelen 4 tot en met 11 van de richtlijn, de directe en indirecte effecten van een project worden beschreven en beoordeeld op de volgende factoren: de bevolking, fauna en flora, bodem, water, lucht, de klimatologische factoren, materiële goederen, met inbegrip van het architectonisch en archeologisch erfgoed, het landschap en de interrelatie tussen genoemde factoren.

Op basis van de door het geachte parlementslid verstrekte informatie lijkt het er bovendien op dat het project waarschijnlijk belangrijke effecten zal hebben op bepaalde zones die vallen onder Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna ⁽²⁾.

Krachtens artikel 6, lid 3, van Richtlijn 92/43/EEG moet, met betrekking tot elk gebied dat overeenkomstig de procedures van deze richtlijn is opgenomen op de lijst van gebieden van communautair belang (GCB) en dat zal worden aangewezen als speciale beschermingszone (SBZ), voor elk plan of project dat niet direct verband houdt met of nodig is voor het beheer van het gebied, maar afzonderlijk of in combinatie met andere plannen of projecten significante gevolgen kan hebben voor zo'n gebied, een passende beoordeling worden gemaakt van de gevolgen voor dat gebied, rekening houdend met de instandhoudingsdoelstellingen voor het gebied.

Bovenstaande bepaling kan momenteel echter nog niet worden toegepast. Bovenbedoelde procedure, waarbij GCB's worden gekozen uit een lijst van voorgestelde gebieden van communautair belang (vGCB's) en vervolgens worden aangewezen als SBZ's, is nog niet afgerond. De momenteel onder de richtlijn vallende gebieden, inclusief die welke door het geachte parlementslid worden genoemd, bevinden zich nog steeds in de fase van voorgestelde gebieden (vGCB's). Met betrekking tot dergelijke vGCB's hebben de lidstaten de verplichting om erover te waken dat hun activiteiten de doelstellingen van de richtlijn niet in het gedrang brengen. Met name wordt hen aangeraden om af te zien van elke activiteit die een voorgesteld gebied kan aantasten.

In dit specifieke geval, waarbij de Commissie niet op de hoogte is van de door het geachte parlementslid beschreven situatie, zal de Commissie het nodige doen om gedetailleerde informatie over de zaak bijeen te brengen en de naleving van de communautaire wetgeving, binnen de grenzen van het EG-Verdrag, te waarborgen.

(¹) PB L 175 van 5.7.1985.

(²) PB L 206 van 22.7.1992.

(2002/C 81 E/190)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2370/01

van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) aan de Commissie

(8 augustus 2001)

Betreft: Verdeling van de middelen voor onderzoek en ontwikkeling

Kan de Commissie mededelen welke middelen elke lidstaat tot op heden heeft ontvangen voor projecten in het kader van het Vijfde kaderprogramma voor onderzoek en ontwikkeling (1998-2002) en wel uitgesplitst per project?

Antwoord van de heer Busquin namens de Commissie

(17 oktober 2001)

In het kader van het kaderprogramma voor onderzoek van de Gemeenschap wordt er financiële steun gegeven aan consortia van rechtspersonen (universiteiten, onderzoekscentra, enz.) uit verschillende lidstaten, die gezamenlijk en via grensoverschrijdende samenwerking specifieke onderzoeksprojecten uitvoeren. De lidstaten als zodanig zijn geen begunstigden van communautaire steun voor onderzoek.

De toegevoegde waarde van het kaderprogramma is dat het de Europese samenwerking en de totstandbrenging van Europese netwerken bevordert. Het voornaamste voordeel van de programma's is dat elke partner toegang krijgt tot het geheel van de resultaten van de projecten waarbij hij betrokken is, ongeacht de financiële bijdrage van de partner en de hoogte van de financiële steun van de Gemeenschap.

Informatie over het aantal deelnemers uit de verschillende lidstaten aan elk specifiek programma is opgenomen in het Jaarverslag betreffende de onderzoekactiviteiten van de Gemeenschap, dat jaarlijks gepubliceerd wordt (¹). De momenteel voor het jaarverslag 2001 opgestelde statistische bijlage wordt rechtstreeks toegezonden aan het geachte parlementslid en het secretariaat van het Parlement.

Ook de Cordis-database, die via het internet (<http://www.cordis.lu>) kan worden geraadpleegd, geeft toegang tot informatie- en onderzoeksfaciliteiten. Het is bijvoorbeeld mogelijk een lijst op te vragen van alle deelnemers van een bepaalde regio en er zijn nadere gegevens opgenomen betreffende de doelstellingen van de projecten en de totale kosten van de communautaire financiering.

(¹) COM(2000) 842 def.

(2002/C 81 E/191)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2372/01**van Olivier Dupuis (TDI) aan de Raad**

(28 augustus 2001)

Betreft: Buitengewone actie ten behoeve van de Tsjetsjeense vluchtelingen die in Tsjetsjenië en Ingoesjetie onder mensonwaardige omstandigheden leven

Op grond van een recent besluit van de Duitse autoriteiten met betrekking tot de Tsjetsjeense vluchtelingen die politiek asiel vragen in dat land, moeten alle vluchtelingen aan wie de status van asielzoeker wordt ontzegd naar hun land van oorsprong terugkeren. Dit besluit is genomen na een verklaring van het Duitse Ministerie van Binnenlandse Zaken, waarin de mening werd verkondigd dat de vrees voor represailles van de Russische strijdkrachten en paramilitaire verbanden tegen de gerepatriëerde vluchtelingen ongefundeerd zou zijn. Volgens deze redenering zou de repatriëring van personen die politiek asiel vragen niet als een antihumanitair optreden moeten worden beschouwd.

Toch komen er uit Tsjetsjenië veel berichten waaruit blijkt dat de humanitaire situatie aldaar buitengewoon verontrustend is. Er is sprake van een toenemend tekort aan levensmiddelen en medicamenten. Het ontbreekt aan elke structuur voor gezondheidszorg. Er breken herhaaldelijk epidemieën uit. Nog ernstiger is dat uit diverse berichten afkomstig van de media en de NGO's blijkt dat er zich stelselmatig gevallen van ernstige geweldpleging voordoen van de kant van de Russische bezettingsstrijdkrachten, zowel officiële legereenheden als paramilitaire verbanden. Er is sprake van een voortdurende intimidatie van de burgerbevolking, een groot aantal parate executies, wijdverbreide toepassing van folter en ontvoering van civiele personen, ook met het doel om geld af te persen.

Kan de Raad informatie verstrekken over het aantal Tsjetsjenen dat in elk van de 15 lidstaten van de EU de status van vluchteling geniet? Is de Raad niet van mening dat, gezien de tragische humanitaire situatie in Tsjetsjenië, de Europese Unie — naar het voorbeeld van wat zij in Bosnië doet — een buitengewone hulpoperatie zou moeten opzetten, waarvan de kosten op billijke wijze over de 15 worden omgeslagen, ten gunste van alle Tsjetsjeense vluchtelingen die onder mensonwaardige omstandigheden leven, zowel in Tsjetsjenië als in Ingoesjetie?

Antwoord

(29 november 2001)

De Raad beschikt niet over informatie betreffende het aantal Tsjetsjenen dat in de lidstaten de status van vluchteling geniet. Er zij op gewezen dat er tussen de asielzoekers geen onderscheid wordt gemaakt op grond van etnische afstamming. Het is dus de Russische Federatie die als land van oorsprong van de asielzoekers in aanmerking moet worden genomen.

In dit geval is er geen buitengewone actie voor opvang opgezet, aangezien noch de lidstaten noch de Commissie zulks nodig hebben geacht. Ook zij vermeldt dat geen enkele internationale organisatie daarom heeft verzocht.

In dit verband zij eraan herinnerd dat de Raad op 20 juli 2001 zijn goedkeuring heeft gehecht aan Richtlijn 2001/55/EG betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen ⁽¹⁾. De lidstaten moeten de nodige bepalingen in werking doen treden om uiterlijk op 31 december 2002 aan deze richtlijn te voldoen. In de richtlijn is bepaald dat een dergelijke massale toestroom wordt vastgesteld bij een besluit van de Raad dat wordt genomen op voorstel van de Commissie, die tevens elk verzoek van een lidstaat om de Raad een voorstel voor te leggen, onderzoekt.

⁽¹⁾ PB L 212 van 7.8.2001, blz. 12.

(2002/C 81 E/192)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2378/01**van Elspeth Attwooll (ELDR) aan de Commissie**

(8 augustus 2001)

Betreft: Zuivering van visserijproducten

Kan de Commissie naar aanleiding van de toespraak van Commissaris Byrne voor de Commissie visserij van het Europees Parlement op 10 juli duidelijk uiteenzetten welke mogelijkheden bestaan voor het zuiveren van vismeel en visolie zodat het dioxineniveau wordt verlaagd? Kan de Commissie een indicatie geven van de kosten van dergelijke procédés?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie*(22 oktober 2001)*

Raffinage en harding van visolie leidt tot een aanzienlijke daling van het gehalte aan dioxines en polychloorbifenylen (PCB's). Deze processen verwijderen echter ook de waardevolle omega-3-meervoudig onverzadigde vetzuren die voedingsdeskundigen als onmisbaar in diervoeder beschouwen. Geraffineerde visolie kan daardoor wel worden gebruikt voor de productie van margarine en bakvetten, maar is niet geschikt voor diervoeding.

Een andere veelbelovende techniek is de zuivering van visolie met actieve kool. De eerste grootschalige zuiveringsinstallaties die deze techniek gebruiken, zijn inmiddels in bedrijf. In tegenstelling tot wat bij harding het geval is, worden de omega-3-meervoudig onverzadigde vetzuren met deze techniek niet verwijderd, zodat de gezuiverde visolie voor de productie van diervoeder kan worden gebruikt. Deze techniek kost momenteel naar schatting 35-40 € per ton visolie; de huidige wereldmarktprijs voor visolie is ongeveer 250 € per ton.

Vooralsnog zijn er geen geschikte industriële technieken om dioxines uit vismeel te verwijderen. Daartoe moet de 6-12 % olie die in vismeel aanwezig is, door extractie met petroleumether worden verwijderd. Hierdoor daalt de kwaliteit van het vismeel aanmerkelijk. De Commissie weet wel dat de industrie werkt aan de ontwikkeling van een geschikte methode om het dioxinegehalte van vismeel te verlagen.

*(2002/C 81 E/193)***SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2379/01****van Lucio Manisco (GUE/NGL) aan de Raad***(28 augustus 2001)*

Betreft: De gebeurtenissen in Genua op 19-23 juli 2001 en daarna, die neerkomen op een schending door de regering van de Italiaanse Republiek van artikel 6, leden 1 en 2, van het Verdrag betreffende de Europese Unie

Televisiebeelden, video-opnamen, berichten in de internationale pers en duizenden getuigenissen van deelnemers aan de manifestaties waarmee de G8 in Genua gepaard ging, alles wijst erop dat de mensenrechten, de fundamentele vrijheden en de rechtsstaat in Genua op 19-23 juli en de dagen daarna op grote schaal, herhaaldelijk en voortdurend zijn geschonden door de Italiaanse politie en ordetroepen.

Deze schendingen, die culmineerden in de moord op een demonstrant, ernstige mishandeling en verwonding van honderden opgepakte Italiaanse en buitenlandse burgers, de ontkenning van hun recht op rechtsbijstand en de verdwijning van enkelen van hen, waarvoor de lokale en nationale autoriteiten tot nog toe geen verklaring hebben gegeven, zijn voor de andere regeringen van de Unie aanleiding te protesteren en te verzoeken om opheldering, terwijl ook de Italiaanse rechterlijke macht onderzoeken heeft ingesteld. De Italiaanse regering ontkent de schendingen echter doodleuk, schaaft zich achter het optreden van de politie, dat zij voor haar rekening neemt, en heeft dankzij haar meerderheid in de Senaat en de Kamer van Afgevaardigden met succes verzet tegen het houden van een parlementaire enquête.

1. Moet de Raad niet constateren dat hier sprake is van een ernstige en voortdurende schending door de regering van de Italiaanse Republiek van de beginselen van artikel 6, leden 1 en 2, van het Verdrag betreffende de Europese Unie ten aanzien van de eerbiediging van de grondrechten die worden gegarandeerd door het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en die ook voortvloeien uit de constitutionele tradities die de lidstaten delen als algemene beginselen van het Gemeenschapsrecht?

2. Is de Raad niet van mening dat hij na vaststelling van de feiten stappen moet zetten overeenkomstig artikel 7 van het Verdrag betreffende de Europese Unie om met gekwalificeerde meerderheid van stemmen te besluiten tot de eventuele schorsing van bepaalde rechten van de lidstaat die schuldig is bevonden aan schendingen van het Verdrag?

(2002/C 81 E/194)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2454/01
van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Raad

(11 september 2001)

Betreft: Het optreden van de Italiaanse politie in Genua tijdens de G8 en de regering van Berlusconi

Na een verkiezingscampagne waarbij hij voorgewend heeft de „vrijheid” te verdedigen tegenover het „communisme” dat volgens hem kenmerkend is voor de lijsten die werden aangevoerd door de heer Francesco Rutelli, kandidaat voor het eerste ministerschap en lid van de Liberale Fractie van het EP, is Silvio Berlusconi, eerste minister van Italië, zijn mandaat niet alleen begonnen met wetgevingsbesluiten ter bescherming van zijn eigen belangen en het voorkomen van juridische stappen tegen hemzelf, maar ook door de demonstranten die tegen de ultraliberale kapitalistische globalisering manifesteerden, als communisten te bestempelen. Hiermee heeft hij een vrijbrief gegeven voor een gewelddadig en antidemocratisch optreden van de Italiaanse politie dat tot de dood van de jonge Carlo Giuliani heeft geleid en de inhechtenisneming en slechte behandeling van honderden personen van diverse Europese nationaliteiten die waren aangehouden toen zij vreedzaam in een privé-lokaal bijeen waren. Diverse Europese regeringen, met inbegrip van die welke in de G8 waren vertegenwoordigd, hebben hiertegen bij de Italiaanse regering geprotesteerd. Welk gemeenschappelijk standpunt neemt de Raad in tegenover het gewelddadig en antidemocratisch optreden van de politie en de regering van Berlusconi? Zal het voorzitterschap van de Raad zijn best doen om tot een gemeenschappelijk besluit te komen waarin dit optreden door de andere veertien regeringen van de lidstaten wordt veroordeeld?

Gecombineerd Antwoord
op de schriftelijke vragen E-2379/01 en E-2454/01

(6 december 2001)

De Raad wijst de Geachte Afgevaardigde erop dat de bescherming van de openbare orde en de binnenlandse veiligheid van de lidstaten van de Unie onder de bevoegdheid van de autoriteiten van elke lidstaat vallen. Het is niet aan de Raad zich uit te spreken over een kwestie waarvoor hij niet bevoegd is.

De andere door het geachte parlementslid aan de orde gestelde punten staan niet op 's Raads agenda.

(2002/C 81 E/195)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2380/01
van Jan Mulder (ELDR) aan de Commissie

(8 augustus 2001)

Betreft: Vergunningen voor gebruik van diergeneesmiddelen

Op basis van richtlijn 93/40/EEG ⁽¹⁾ kunnen vergunningen voor het gebruik van diergeneesmiddelen in de EU worden verleend. Deze vergunningen bevatten voorwaarden voor gebruik van de diergeneesmiddelen die identiek zijn in de gehele EU.

Daarnaast is een groot aantal diergeneesmiddelen geregistreerd in de lidstaten. De situatie doet zich voor dat de voorwaarden voor gebruik van identieke middelen verschillen tussen de lidstaten. Dit betreft met name de wachttijden die gelden na toediening van een diergeneesmiddel, alvorens een dier geslacht en/of de producten ervan geconsumeerd mogen worden.

1. Is de Commissie van mening dat op grond van voedselveiligheid en consumentenbescherming de wachtermijnen van identieke diergeneesmiddelen in de hele EU eensluidend dienen te zijn?
2. Deelt de Commissie de mening dat zo spoedig mogelijk een actieplan ter harmonisatie van de wachtermijnen van diergeneesmiddelen op Europees niveau dient te worden ingesteld?
3. Op welke termijn denkt de Commissie een dergelijke harmonisatie te realiseren?

⁽¹⁾ PB L 214 van 24.8.1993, blz. 31.

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie*(24 oktober 2001)*

Voor geneesmiddelen voor diergeneeskundig gebruik waarvoor uit hoofde van Verordening (EG) nr. 2309/93 van de Raad een vergunning voor het in de handel brengen is verleend⁽¹⁾, is de wachttijd voor de gehele Gemeenschap geharmoniseerd.

Ook als deze geneesmiddelen ingevolge de zogenaamde wederzijdse-erkenningprocedure van Richtlijn 93/40/EEG⁽²⁾ in diverse lidstaten in de handel zijn gebracht, geldt voor alle betrokken lidstaten dezelfde wachttijd.

Tal van geneesmiddelen voor diergeneeskundig gebruik waren evenwel al voor de inwerkingtreding van genoemde verordening en richtlijn in de lidstaten toegelaten. Waarschijnlijk zullen er dan ook geneesmiddelen zijn die in verscheidene lidstaten precies dezelfde formulering en exact dezelfde kwalitatieve en kwantitatieve samenstelling hebben, en waarbij de vergunning ook met dezelfde gebruiksvoorwaarden (dezelfde dosering, wijze van toediening en diersoort) verbonden is, maar waarbij de wachttijd van lidstaat tot lidstaat verschilt.

1. De Commissie is evenwel niet van oordeel dat harmonisatie van de wachttijden voor dergelijke geneesmiddelen onontbeerlijk is om de voedselveiligheid en de bescherming van consumenten te kunnen waarborgen. Dit doel wordt al bereikt met Verordening (EG) nr. 2377/90 van de Raad betreffende de maximumwaarden voor residuen van geneesmiddelen voor diergeneeskundig gebruik⁽³⁾; aan de hand van die maximumwaarden wordt de wachttijd vastgesteld.

2. De Commissie erkent evenwel dat indien in verschillende lidstaten dezelfde geneesmiddelen beschikbaar zijn, maar met verschillende gebruiksvoorwaarden, er een samenhangender aanpak noodzakelijk is. Voorts heeft zij, met het oog op de voltooiing van de interne markt en om een oplossing te bieden voor het probleem van de beschikbaarheid van geneesmiddelen voor diergeneeskundig gebruik, besloten de Raad en het Parlement een geleidelijke harmonisatie van de samenvattingen van de productkenmerken van dergelijke „oude” geneesmiddelen, inclusief de wachttijd, voor te stellen. Deze maatregel maakt deel uit van de voorstellen tot herziening van de wetgeving inzake geneesmiddelen voor diergeneeskundig gebruik, die in juli 2001 inhoudelijk door de Commissie werden goedgekeurd.

3. De Commissie heeft evenwel geen idee hoeveel tijd met een dergelijke harmonisatie gemoeid zal zijn. Dit hangt volkomen af van het aantal en de aard van de eventueel betrokken producten.

⁽¹⁾ Verordening (EEG) nr. 2309/93 van de Raad van 22 juli 1993 tot vaststelling van communautaire procedures voor het verlenen van vergunningen voor en het toezicht op geneesmiddelen voor menselijk en diergeneeskundig gebruik en tot oprichting van een Europees Bureau voor de geneesmiddelenbeoordeling — PB L 214 van 24.8.1993.

⁽²⁾ Richtlijn 93/40/EEG van de Raad van 14 juni 1993 tot wijziging van de Richtlijnen 81/851/EEG en 81/852/EEG betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de lidstaten inzake geneesmiddelen voor diergeneeskundig gebruik — PB L 214 van 24.8.1993.

⁽³⁾ Verordening (EEG) nr. 2377/90 van de Raad van 26 juni 1990 houdende een communautaire procedure tot vaststelling van maximumwaarden voor residuen van geneesmiddelen voor diergeneeskundig gebruik in levensmiddelen van dierlijke oorsprong — PB L 224 van 18.8.1990.

(2002/C 81 E/196)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2382/01**van Antonios Trakatellis (PPE-DE) aan de Commissie***(3 augustus 2001)*

Betreft: Statuut van de ambtenaren van de EU: schending van het beginsel van gelijke behandeling en van vrije vestiging en omzeilen van de pensioenbepalingen ten aanzien van de woonplaats

In artikel 82, lid 2 van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen en het hiermee overeenkomende artikel van de regeling welke van toepassing is op de andere personeelsleden van deze Gemeenschappen wordt voor alle ambtenaren een bijdrage aan de pensioenregeling vastgesteld ter hoogte van 8,25 % van het basissalaris van de betrokkene, „(...) waarbij geen rekening wordt gehouden met de aanpassingscoëfficiënten bedoeld in artikel 64”, terwijl volgens artikel 82, lid 1 van het Statuut het bedrag

van het toegekende pensioen ondanks de uniforme bijdrage wordt gedifferentieerd met als enig criterium de plaats die de ambtenaren die de dienst verlaten dienen te kiezen met het oog op hun woonplaats na de toekenning van het pensioen, en de daar geldende levensomstandigheden.

Kan de Commissie in dit verband de volgende vragen beantwoorden:

1. Welke maatregelen denkt zij te nemen in verband met de schending van het fundamentele beginsel van gelijke behandeling, op grond waarvan iedere ambtenaar voor dezelfde bijdrage dezelfde pensioenuitkering dient te ontvangen, alsmede van het beginsel van vrijheid van vestiging op het gebied van iedere lidstaat door de aanpassingscoëfficiënt?
2. Wat denkt zij te doen aan het omzeilen van de pensioenbepalingen door ambtenaren die een gefingeerde woonplaats kiezen om een hoger pensioen te ontvangen, zonder dat zij echter voldoen aan de voorwaarden voor de toepassing van de aanpassingscoëfficiënt?
3. Is zij van plan een voorstel tot wijziging van deze verordening in te dienen en een einde te maken aan de tot misbruik leidende bepalingen rond de aanpassingscoëfficiënt, zodat alle ambtenaren omdat zij dezelfde premie betalen ook hetzelfde pensioen ontvangen?

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie

(28 september 2001)

In de pensioenregeling voor ex-ambtenaren van de Gemeenschap wordt het beginsel van gelijke behandeling volledig gerespecteerd. De voorschriften inzake de aanpassingscoëfficiënten, die bedoeld zijn om gelijkwaardigheid in koopkracht in de EU-lidstaat van verblijf te garanderen, zijn uniform van toepassing op alle gepensioneerden van de instellingen van de Gemeenschap. De criteria nationaliteit of land van oorsprong zijn niet van invloed op deze aanpassingscoëfficiënten. Wanneer een ambtenaar nog in actieve dienst is op een plaats waar de aanpassingscoëfficiënt verschillend is van 100, worden alle delen van zijn of haar salaris vermeerderd of verminderd met de toepasselijke factor, inclusief de bijdragen aan de pensioenregeling. Voor de financiering van de regeling wordt evenwel de bijdrage zonder toepassing van de aanpassingscoëfficiënt aangewend, aangezien de toekomstige verblijfplaatsen niet bekend zijn. Zo worden gelijkwaardigheid van pensioenen in koopkracht en gelijke behandeling gegarandeerd (aangezien elke ambtenaar eenzelfde deel van zijn basissalaris afstaat voor de financiering van de pensioenregeling).

Ook het beginsel van vrije vestiging wordt gevrijwaard. Op grond van het Statuut zijn gepensioneerden volledig vrij in de keuze van hun land van verblijf. Het afschaffen van de aanpassingscoëfficiënten zou niet te verdedigen onrechtvaardigheden creëren, met name voor gepensioneerden die besluiten zich te vestigen in hun lidstaat van oorsprong, of in een lidstaat van hun keuze waar de kosten van levensonderhoud relatief hoog zijn.

De Commissie verricht jaarlijks controles op alle gepensioneerden. Hiertoe beschikt zij over tal van middelen, van het verzoek om bewijsdocumenten, waaruit kan worden opgemaakt of een gepensioneerde daadwerkelijk op de verblijfplaats aanwezig is, tot diepgaande administratieve onderzoeken. In geval van retroactieve afschaffing van een aanpassingscoëfficiënt kan een onverschuldigd betaald bedrag op grond van artikel 85 van het Statuut worden teruggevorderd. Tot deze strenge aanpak is recentelijk besloten door alle administraties van de instellingen van de Gemeenschap. Het vormt een efficiënte bescherming, en tevens een afschrikmiddel, tegen fraude met betrekking tot de verblijfplaats. Als het geachte parlementslid over bewijzen beschikt dat ex-ambtenaren inbreuk hebben gemaakt op de wettelijke pensioenbepalingen, zoals hij in zijn vraag laat uitschijnen, dan dient hij deze bewijzen zo spoedig mogelijk voor te leggen aan de Commissie of aan de anti-fraudedienst OLAF.

De Commissie bestudeert momenteel nieuwe voorschriften inzake pensioenen. Beoogd wordt bij de vaststelling van de aanpassingscoëfficiënten beter rekening te houden met de koopkracht in de diverse delen van de lidstaten. De Commissie heeft deze aanpak voorgesteld in haar richtsnoeren voor de hervorming van het Statuut, die momenteel worden besproken met vertegenwoordigers van het personeel. De huidige aanpassingscoëfficiënten zijn gebaseerd op de kosten van levensonderhoud in de hoofdsteden van de lidstaten, terwijl coëfficiënten die gebaseerd zijn op de gemiddelde kosten van levensonderhoud in elk land wellicht een betere afspiegeling zijn van de reële situatie.

(2002/C 81 E/197)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2383/01**van Pat Gallagher (UEN) aan de Commissie***(3 augustus 2001)*

Betreft: Risicobeoordelingsrapport van het Europees Chemicaliën­bureau over zink en zinkhoudende stoffen

Het Europees Chemicaliën­bureau heeft te kennen gegeven dat het op technische vergadering 3 op 17 september a.s. het laatste diepgaande overleg wil voeren over het risicobeoordelingsrapport over zink en zinkhoudende stoffen, hoewel er momenteel op dit gebied nog belangrijk onderzoek gaande is dat pas eind 2002 zal worden afgerond.

Is de Commissie ook van mening dat dit onderzoek tot een ingrijpende bijstelling van de conclusies van het risicobeoordelingsrapport zou kunnen leiden, zowel op gezondheids- als op milieugebied? Is de Commissie ook van mening dat het redelijk zou zijn te wachten totdat de meest recente wetenschappelijke inzichten beschikbaar zijn — waarvan belangrijke aspecten al aan het einde van het eerste kwartaal 2002 besproken kunnen worden — alvorens het risicobeoordelingsrapport af te sluiten?

Antwoord van de heer Busquin namens de Commissie*(8 oktober 2001)*

De eerste ontwerp-risicobeoordelingsrapporten (RBR) over zink en zinkverbindingen zijn in december 1999 op de Technische Vergadering (TV) van de Gemeenschap ingediend door de Nederlandse autoriteiten, die optraden als rapporteur van de lidstaten. In het afgelopen decennium zijn er vele gesprekken geweest tussen de rapporteur en de zinkindustrie en het resultaat daarvan is verwerkt in de rapporten. Er is voldoende tijd gegeven om een evenwichtige wetenschappelijk consensus te bereiken. Met name vond er in januari 2001 in Londen een speciale tweedaagse workshop plaats over methoden voor de beoordeling van de risico's van metalen.

Op een aantal TV's, die plaatsvonden in juni en december 2000 en maart 2001, zijn alle onderdelen van de risicobeoordelingsrapporten grondig besproken. Op de laatste vergadering (maart 2001) hebben alle lidstaten en Noorwegen zich, ondanks de bezwaren van de industrie, akkoord verklaard met de huidige versie van het risicobeoordelingsrapport, wat inhoudt dat zij niet van mening zijn dat het lopende onderzoek de conclusies van het rapport nog ingrijpend zullen wijzigen. Toch heeft het Europees chemicaliën­bureau (werkgebied Bestaande chemicaliën), dat alle TV's voorziet en voorbereidt, voorgesteld om in aanvulling op de gewone procedure nog een extra schriftelijke procedure in te lassen waarbij de industrie haar opmerkingen kon maken, wat dan zou uitmonden in een laatste vergadering in september 2001. De aanwezigen op de TV hebben unaniem ingestemd met dit voorstel. Deze procedure moest een efficiënte discussie waarborgen over de resterende punten van onenigheid tussen de Nederlandse rapporteur en de industrie.

De huidige inspanningen van de zinkindustrie om nieuwe wetenschappelijke studies op te zetten worden ten zeerste gewaardeerd. Met een dergelijk onderzoek had echter al veel eerder een begin kunnen gemaakt zijn aangezien de hele procedure voor zink reeds in 1995 van start is gegaan.

Het is een standaard-dilemma voor elk op wetenschappelijk onderzoek gebaseerd regelgevend comité dat er op een zeker moment een besluit moet worden genomen, terwijl het onderzoek natuurlijk permanent nieuwe resultaten oplevert. Het besluit om de zinkdiscussies af te ronden op de volgende TV is er gekomen om een efficiënt gebruik van vergadertijd en middelen te waarborgen. Blijven wachten op nieuwe ontwikkelingen zou leiden tot uitstel van het overleg over andere prioritaire stoffen. Er kan niet worden aanvaard dat een laattijdige input van gegevens uit de industrie het afronden van de risicobeoordelings­procedure belemmert.

Bovendien worden de risicobeoordelingsrapporten na het beëindigen van de TV-werkzaamheden hoe dan ook eerst bestudeerd door het Wetenschappelijk Comité voor de toxiciteit, de ecotoxiciteit en het milieu (CSTEE), alvorens de resultaten worden ingediend bij het regelgevend comité. Tenslotte is het voor de rapporteur altijd mogelijk om, ingeval het huidige onderzoek resulteert in een ingrijpende wijziging van de conclusies van het rapport, deze resultaten in een later stadium in een addendum bij het RBR op te nemen.

(2002/C 81 E/198)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2388/01
van Christopher Huhne (ELDR) aan de Commissie

(20 augustus 2001)

Betreft: Kosten van gezondheidszorg

Wat zijn naar de beste schatting van de Commissie de normale gemiddelde kosten de laatste tijd in elke lidstaat voor de volgende operatieve ingrepen:

- a) grauwe staar,
- b) hart-bypass,
- c) hernia-operatie,
- d) vervanging van een kniegewricht?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(26 september 2001)

Het huidige actieprogramma voor gezondheidsmonitoring en het toekomstige actieprogramma op het gebied van de volksgezondheid beogen het ontwikkelen en beschikbaar maken van passende, betrouwbare en vergelijkbare gegevens en indicatoren in verband met de volksgezondheid. De indicatoren zullen betrekking hebben op alle aspecten van de volksgezondheid, inclusief het door de geachte afgevaardigde genoemde gebied, waarvoor gegevens in de lidstaten zullen moeten worden verzameld. Het voorgestelde actieprogramma voor de volksgezondheid wordt momenteel besproken in het Europees Parlement en de Raad.

Op dit moment beschikt de Commissie niet over de gevraagde informatie.

(2002/C 81 E/199)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2390/01
van Christopher Huhne (ELDR) aan de Commissie

(20 augustus 2001)

Betreft: Gezondheidsindicatoren

Kan de Commissie een lijst van de tien (of meer, als ze het nodig vindt) voornaamste indicatoren voor gezondheidsresultaten geven, die ze zou hanteren om het succes van een volksgezondheidsbeleid te meten? Kan ze een kwantitatieve of kwalitatieve beoordeling van de successen van elk van de lidstaten geven, gemeten aan elk van de indicatoren?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(25 september 2001)

De Commissie heeft hoge prioriteit toegekend aan de opstelling van een communautair gezondheids-informatiesysteem. Het actieprogramma inzake gezondheidsmonitoring en het toekomstige actieprogramma inzake volksgezondheid hebben thans tot doel betrouwbare en vergelijkbare gegevens en indicatoren over de volksgezondheid te ontwikkelen en beschikbaar te stellen. Dit werk zal in het kader van het toekomstige volksgezondheidsprogramma worden voortgezet en worden versterkt. De indicatoren zullen betrekking hebben op het gehele gebied van de volksgezondheid en zullen de effecten van een gezondheidsbeleid op de gezondheid weerspiegelen. Er zullen zowel kwantitatieve als kwalitatieve indicatoren worden vastgesteld. De gegevens in verband met deze indicatoren zullen op het niveau van de lidstaten worden verzameld en op die manier zal een analyse op het niveau van de lidstaten mogelijk zijn.

De eerste fase van een project, getiteld „Ontwerp van een stel gezondheidsindicatoren voor de Europese Gemeenschap”, is nu voltooid. Een exemplaar van dit verslag zal direct aan het geachte parlementslid en het secretariaat van het Parlement worden toegezonden.

Binnenkort zal het verslag over de gezondheidstoestand 2000 beschikbaar zijn, waarin staat waar actie op het gebied van het gezondheidsbeleid noodzakelijk is.

(2002/C 81 E/200)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2401/01
van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Raad

(28 augustus 2001)

Betreft: Een wapenembargo tegen voortgaand geweld tussen de strijdende partijen in de Democratische Republiek Congo

1. Heeft u kennis genomen van het antwoord van de Nederlandse minister van Buitenlandse Zaken op vragen uit het Nederlandse parlement (nr. 1533), waarin hij met betrekking tot de hernieuwde spanningen in de Democratische Republiek Congo (Kinshasa) het volgende mededeelt: „Ten aanzien van het wapenembargo geldt dat Nederland in Europees verband meerdere malen heeft aangedrongen op een wapenembargo voor de regio. Voor een wapenembargo bestaat binnen de EU helaas onvoldoende steun?”
2. Hoe ziet u een vreedzame oplossing voor het oosten van Congo ontstaan zolang de strijdende binnenlandse partijen en buitenlandse interventietroepen kunnen blijven beschikken over een voortdurende toevoer van wapens, die bijdraagt tot een voortgaande verschuiving van de grenzen van invloedssferen?
3. Dragen de grootschalige winning in de onder Rwandese controle staande provincie Kivu van de voor mobiele telefoons en computers belangrijke delfstof coltan en de daaruit voortvloeiende inkomsten voor de regionale machthebbers bij tot de mogelijkheid van omvangrijke wapenaankopen?
4. Heeft u zicht op de herkomst van wapens en worden deze mede geleverd door bedrijven die vestigingen hebben in lidstaten van de Europese Unie?
5. Wat zijn de redenen om tot nu toe namens de EU geen wapenembargo af te kondigen?
6. Bent u bereid om op korte termijn alsnog een wapenembargo af te kondigen, teneinde daarmee voortgezet bloedvergieten, verwoestingen en vluchtelingenstromen te voorkomen?

Antwoord

(6 december 2001)

1. De Raad heeft nota genomen van het antwoord van de Nederlandse Minister van Buitenlandse Zaken op vragen uit het Nederlandse Parlement (nr. 1533).
2. De Raad bevestigt zijn uitdrukkelijke steun aan het Lusaka-akkoord als de consensuele basis voor vrede in de DRC en de hele regio. Om te kunnen komen tot een vreedzame oplossing voor het oostelijk deel van Congo en voor de rest van de DRC, moeten volgens de Raad aan drie voorwaarden zijn voldaan: een volledige, definitieve en onvoorwaardelijke terugtrekking van alle buitenlandse troepen uit het land, de integrale uitvoering van het DDRRR-programma (VN-programma voor ontwapening, demobilisatie, reïntegratie, repatriëring en hervestiging), en een positief resultaat van de intercongolese dialoog.
3. Het verslag van het VN-deskundigenpanel inzake de illegale exploitatie van natuurlijke hulpbronnen en andere vormen van rijkdom in de Democratische Republiek Congo zal naar verwachting spoedig worden bekendgemaakt. Dit verslag zou de VN-leden en de EU moeten helpen om met de nodige kennis van zaken een standpunt te kunnen innemen over de door het geachte parlamentslid aan de orde gestelde vraagstukken.
4. De Raad weet niet waar de wapens die illegaal in de regio worden verkocht, vandaan komen. De Raad memoreert dat de EU-lidstaten gebonden zijn aan de in 1998 aangenomen gedragscode betreffende wapenuitvoer, en herinnert tevens aan de EU-verklaring van 18 juni 1999 over de wapenhandel naar en binnen het Gebied van de Grote Meren, waarin de EU haar vastberadenheid beklemtoont om die gedragscode rigoureus toe te passen.
5. De Raad is van mening dat de situatie ter plaatse is verbeterd, en dat de internationale gemeenschap het vredesproces thans dient te ondersteunen en te financieren, in plaats van een wapenembargo op te leggen. In mei 2000 heeft de Raad zijn ter zake bevoegde instanties de opdracht gegeven na te gaan of een wapenembargo tegen de bij het conflict betrokken partijen passend is, en maatregelen uit te werken tegen illegale wapenhandel en andere activiteiten die met het conflict verband houden. Over deze kwestie is uitvoerig gedebatteerd, en in februari 2001 heeft de Raad verklaard dat hij zal overwegen welke passende maatregelen kunnen worden opgelegd indien de bij het conflict betrokken partijen hun verbintenissen uit hoofde van het Lusaka-akkoord en de relevante resoluties van de VN-Veiligheidsraad niet naleven.

(2002/C 81 E/201)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2409/01
van Imelda Read (PSE) aan de Commissie**

(21 augustus 2001)

Betreft: Interne markt voor geneesmiddelen

In april 1999 nam het Europees Parlement een resolutie aan over de mededeling van de Commissie betreffende de interne markt voor geneesmiddelen⁽¹⁾. In deze resolutie zegt het Europees Parlement het van essentieel belang te achten dat de interne markt voor geneesmiddelen wordt voltooid en verzoekt het de Commissie bij het formuleren van haar voorstellen een tijdschema op te nemen voor het evalueren van de vorderingen op de weg naar de voltooiing van de interne markt.

Kan de Commissie mededelen welke maatregelen zij denkt te nemen en wanneer zij voorstellen zal indienen?

⁽¹⁾ COM(98) 0588.

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(29 oktober 2001)

Er zijn flinke vorderingen gemaakt met de verbetering van de werking van de interne markt voor geneesmiddelen.

Met name op het gebied van de volgende drie strategische sectoren:

- de ontwikkeling van een Europese procedure voor vergunningen voor het in de handel brengen;
- de ontwikkeling van een vergaande bescherming van de intellectuele eigendom en
- de ontwikkeling van de geneesmiddelenmarkt op zich.

Wat de vergunningen voor het in de handel brengen betreft, beschikt de Europese Unie voortaan over een gecentraliseerd systeem dat termijnen voor het in de handel brengen mogelijk maakt die men zeker de kortste ter wereld kan noemen, terwijl tevens de veiligheid en het vertrouwen van het publiek worden gewaarborgd.

Desalniettemin zijn verbeteringen van het systeem altijd mogelijk. Daarom heeft de Commissie, zoals zij al van plan was, in de loop van 2000 de werking van het systeem zorgvuldig geëvalueerd om nieuwe procedures vast te stellen voor een nog doeltreffender systeem. Volgend op deze evaluatie is de laatste hand gelegd aan een ontwerp voor de herziening van de geneesmiddelenwetgeving, dat binnenkort aan het Parlement en de Raad wordt voorgelegd. Dit ontwerp is van zeer groot belang en draagt bij aan verdere verbetering van de volksgezondheid in de Europese Unie.

Wat de intellectuele eigendom betreft, wordt in de herziening van de geneesmiddelenwetgeving een systeem voorgesteld dat tegelijkertijd de productie van nieuwe geneesmiddelen bevordert en het concurrentievermogen stimuleert via bepalingen die de ontwikkeling van generieke producten ondersteunen. Daarnaast is er ook nog de wetgeving die de communautaire instellingen in 1998 zijn overeengekomen en waarbij de mogelijkheid werd geïntroduceerd om innovaties op het gebied van de biotechnologie, een voor deze sector werkelijk essentieel terrein, te octrooieren.

Naast deze belangrijke voorstellen is onlangs een groep op hoog niveau op het gebied van innovatie en geneesmiddelenvoorziening opgericht die doorgaans G10 wordt genoemd. Deze groep bestaat uit de leden van de Commissie die verantwoordelijk zijn voor het beleid op het gebied van ondernemingen en van gezondheid en consumentenbescherming, ministers van Volksgezondheid, vertegenwoordigers van de farmaceutische industrie, van patiëntenverenigingen en ten slotte van instellingen op het gebied van sociale bescherming.

Het is de taak van de groep voor voorstellen te zorgen die de innovatie en de concurrentiekracht bevorderen en tegelijkertijd een hoog niveau van bescherming van de volksgezondheid waarborgen.

Het eindverslag zal zich toespitsen op de volgende drie vraagstukken:

- geneesmiddelenvoorziening voor patiënten,
- één markt, concurrentievermogen, reglementering en
- innovatie.

Het verslag zal in april 2002 worden gepresenteerd.

Na afloop van de tweede vergadering van de „G10” van 26 september 2001 is met het oog op de transparantie besloten een brede raadpleging te starten. Deze wordt op 23 november 2001 afgesloten. Het document inzake de raadpleging en alle stukken betreffende de „G10 Medicines” zijn beschikbaar op het volgende internetadres: <http://pharmacos.eudra.org>, onder „G10 Medicines”.

(2002/C 81 E/202)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2416/01
van Glyn Ford (PSE) aan de Commissie

(5 september 2001)

Betreft: Toeslag voor eenpersoonskamer

Het is lang gebruikelijk geweest dat reisbureaus een toeslag voor een eenpersoonskamer in rekening brachten die alleenreizende personen moesten betalen om een kamer voor zichzelf te hebben.

Oorspronkelijk was dit extra bedrag bedoeld om het gebruik van een tweepersoonskamer door een alleenreizende persoon te compenseren, maar tegenwoordig komt het vaak voor dat alleenreizende personen een toeslag moeten betalen voor het gebruik van een eenpersoonskamer.

Hoe denkt de Commissie over deze onredelijke toeslag, vooral wanneer een reiziger verblijft in een accommodatie die voor een persoon is bestemd (d.w.z. een eenpersoonskamer)?

Is zij van plan om zich over deze zaak te buigen teneinde de toeslag af te schaffen?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(18 oktober 2001)

De prijsstelling voor hotelkamers loopt van land tot land uiteen. Zo kan de prijs worden bepaald per persoon of per kamer. Uiteraard is de Commissie ervan op de hoogte dat hotels bij gebruik van een kamer door één persoon vaak een toeslag in rekening brengen.

De Commissie heeft op dit gebied evenwel geen bevoegdheden. Het is dus een zaak voor de lidstaat en de betrokken onderneming.

(2002/C 81 E/203)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2427/01
van Giovanni Pittella (PSE) aan de Commissie

(3 september 2001)

Betreft: Strijd tegen pedofilie

Op 26 augustus jl. zijn op het internet twee websites gevonden met meer dan 400 foto's van 23 verkrachte en gefolterde pasgeboren baby's in hun wieg of badje, tussen hun papflesje en pampers. Vorige week werd nog een andere website ontdekt met beelden van lijkjes van kinderen die levend als beesten verhakt en verscheurd waren. Beide ontdekkingen zijn uiteraard aan de gerechtelijke instanties gemeld.

Kan de Commissie mededelen met welke maatregelen zij tegen deze steeds uitdijende plaag wil optreden en of zij voornemens is een Europese instantie tegen pedofilie on line op te richten met onder meer een permanent observatorium om websites op te sporen?

Antwoord van de heer Vitorino namens de Commissie*(3 oktober 2001)*

De Commissie is reeds lange tijd verontrust over de verspreiding van pedofiele beelden op internet, in het bijzonder van kinderpornografische beelden. Teneinde dit verschijnsel te bestrijden, heeft zij een voorstel ingediend voor een communautair meerjarenactieplan ter bevordering van een veiliger gebruik van internet door het bestrijden van illegale en schadelijke inhoud op mondiale netwerken⁽¹⁾. Dit voorstel werd op 25 januari 1999 door de Raad en het Parlement goedgekeurd. Het Actieplan voorziet in steunverlening op de volgende vier gebieden: een Europees netwerk van klachtenlijnen, zelfregulering door de branche, filtering en beoordeling, en bewustmaking.

Voorts verbinden de lidstaten zich tot het verschaffen van een passend kader overeenkomstig Aanbeveling 98/560/EG van de Raad van 24 september 1998 betreffende de ontwikkeling van de concurrentiepositie van de Europese industrie van audiovisuele en informatiediensten door de bevordering van nationale kaders teneinde een vergelijkbaar en doeltreffend niveau van bescherming van minderjarigen en de menselijke waardigheid te bereiken⁽²⁾.

De Commissie hecht er groot belang aan dat de Unie doeltreffend actie kan ondernemen tegen met name kinderpornografie op internet. Er is reeds op wetgevend gebied en anderszins actie ondernomen. De Commissie heeft vorig jaar een voorstel voor een kaderbesluit van de Raad⁽³⁾ ingediend dat, in een bredere context, bepalingen omvat inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen en de sancties van de lidstaten op het gebied van seksuele uitbuiting van kinderen, en waarin uitdrukkelijk wordt verwezen naar kinderpornografie op internet. Deze tekst wordt thans besproken door de Raad en het Parlement.

De eerste verantwoordelijkheid voor de bestrijding van illegale inhoud (inclusief kinderpornografie) ligt bij de wetshandhavingsdiensten en de gerechtelijke instanties van de lidstaten, die bij de bestrijding van kinderpornografie op internet internationaal samenwerken via de bestaande communicatiekanalen, zoals Europol en Interpol. Sommige lidstaten hebben binnen de nationale wetshandhavingsdiensten reeds specifieke centra opgericht die toezicht houden op de verspreiding van kinderpornografische beelden op internet. Europol onderzoekt momenteel of er behoefte is aan een toezichthoudend centrum van de EU om de coördinatie en de doeltreffendheid van de bestrijding van kinderpornografie op internet op EU-niveau te bevorderen.

⁽¹⁾ PB L 33 van 6.2.1999.

⁽²⁾ PB L 270 van 7.10.1998.

⁽³⁾ PB C 62 E van 27.2.2001.

(2002/C 81 E/204)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2429/01**van Michl Ebner (PPE-DE) aan de Commissie***(7 september 2001)*

Betreft: Veiligheid op skipistes

Het ongevalrisico op skipistes is in het algemeen vrij hoog en niet zelden raken skiërs bij deze activiteit zwaargewond. Het ongevalrisico wordt bovendien nog vergroot doordat sneeuwscooters zich op de piste begeven, waarbij het vaak gaat om uiterst onoverzichtelijke en steile delen van de pistes.

Kan de Commissie mededelen welke verordeningen/regelingen van de Europese Unie er voor het gebruik van sneeuwscooters (rijbewijs, verzekeringsplicht, kentekenplicht) bestaan, en of sneeuwscooters aan bepaalde voorschriften inzake technische kenmerken respectievelijk veiligheidsvoorzieningen (knipperlicht, installatie voor akoestische signalen) moeten voldoen, waarmee door de producenten ervan rekening moet worden gehouden?

Kan de Commissie bovendien mededelen of zij zich bij ontbreken van dergelijke voorzieningen wil inzetten voor de invoering ervan zodat skiërs, maar ook bestuurders van sneeuwscooters aan minder risico's worden blootgesteld?

antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie*(31 oktober 2001)*

Er bestaan geen communautaire voorschriften met betrekking tot het gebruik van sneeuwscooters. Voorzover zij het EG-Verdrag naleven, mogen de lidstaten de maatregelen treffen die zij nodig achten om bepaalde verplichtingen op te leggen aan de bestuurders, zoals verzekeringsplicht, kentekenplicht, rijbewijs enz. De Commissie is momenteel niet voornemens om regelgeving met betrekking tot het gebruik van sneeuwscooters op te nemen in haar werkprogramma.

Omdat sneeuwscooters machines zijn, moeten zij wel voldoen aan de voorschriften van Richtlijn 98/37/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 juni 1998 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de lidstaten betreffende machines⁽¹⁾.

Deze richtlijn heeft meer bepaald betrekking op de bescherming van personen die zich op of rond de machine bevinden, tegen risico's die met de machine zelf zijn verbonden. Verkeersveiligheid valt niet onder het toepassingsgebied van deze richtlijn. De richtlijn bevat geen voorschriften met betrekking tot het gebruik van de machines op plaatsen waar zich andere weggebruikers bevinden (zoals richtingaanwijzers, signaliseringsinrichtingen, breedtelichten enz.). Dit is geregeld op het niveau van de lidstaten.

⁽¹⁾ PB L 207 van 23.7.1998.

(2002/C 81 E/205)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2430/01**van Michl Ebner (PPE-DE) aan de Commissie***(7 september 2001)*

Betreft: Invoering van een communautaire solidariteits- en vrijwillige dienst

In de meeste EU-lidstaten is de militaire dienstplicht thans afgeschaft. Het zou derhalve zinvol zijn te overwegen om een communautaire solidariteits- en vrijwillige dienst voor volwassen mannen en vrouwen op te richten, die tevens een basisopleiding in eerste hulp, sociale activiteiten, ecologische diensten en de omgang met wapens, mede om de risico's ervan juist te kunnen taxeren, zou garanderen. Deze verplichte opleiding zou twee à drie maanden kunnen duren en in elk land van de Europese Unie kunnen worden gevolgd, waarbij mannen en vrouwen ook reeds gedurende deze periode in noodgevallen inzetbaar zouden moeten kunnen zijn.

Kan de Commissie meedelen of zij een dergelijk voorstel te verwezenlijken en nuttig acht, respectievelijk of zij een daartoe strekkend beleid ten uitvoer zou willen leggen?

Antwoord van de heer Prodi namens de Commissie*(21 november 2001)*

Het onderwerp van de vraag valt niet onder de bevoegdheid van de Commissie.

(2002/C 81 E/206)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2436/01**van Francesco Speroni (TDI) aan de Commissie***(3 september 2001)*

Betreft: Europees forum voor energie en vervoer

De Commissie heeft dit forum op 11 juli 2001 opgericht. Voor de toewijzing van de zes zetels voor de vakbonden staat in het besluit dat de vertegenwoordigers enkel uit het Europees Verbond van Vakverenigingen mogen komen. De autonome vakbonden worden expliciet uitgesloten. Zij vertegenwoordigen onder meer het merendeel van de piloten en luchtverkeersleiders. Een van de gevolgen hiervan

is dat deze beroepscategorieën niet langer betrokken worden bij de „single sky”-werkzaamheden. Het forum wordt hiervoor bevoegd.

Welke motieven hebben dit besluit ingegeven en wat wil de Commissie eventueel doen om deze uitsluiting ongedaan te maken?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(1 oktober 2001)

Het Europees forum voor energie en vervoer waarop het geachte parlementslid doelt, zal 34 leden tellen, waaronder zes vertegenwoordigers van de vakbonden. Dit forum zal de Commissie adviseren op het gebied van het energie- en vervoerbeleid. Het zal ook dienen als observatiepost voor datzelfde beleid. Het zal zich buigen over het concurrentievermogen en de aanpassing van de structuren van de sectoren en zal daarbij het milieu-, sociaal en veiligheidsbeleid integreren.

De reden waarom de Commissie besloten heeft een beroep te doen op het Europees Verbond van Vakverenigingen (EVV) voor de selectie van de zes vertegenwoordigers van de vakbonden is dat het EVV de representatieve instantie is van de vakbonden op Europees niveau voor alle sectoren, met inbegrip van de energie- en vervoersector.

Er moet weliswaar worden opgemerkt dat niet alle vakbonden zijn aangesloten bij het EVV. Aangezien de Commissie het forum werkbaar wil houden en daarom het aantal leden ervan beperkt houdt, is het niet haalbaar om de vertegenwoordiging van het geheel van de huidige vakbondswereld in het forum te waarborgen.

Het is dan ook aan de autonome vakbonden om contact op te nemen met het EVV en de mogelijkheid van hun betrokkenheid bij de werkzaamheden van het forum te bespreken.

Er moet ook worden aangestipt dat het forum overeenkomstig artikel 5 van Besluit 2001/546/EG van de Commissie van 11 juli 2001 tot oprichting van een raadgevend comité met de benaming „Europees forum voor energie en vervoer”⁽¹⁾ een expert, die over een bijzondere deskundigheid beschikt op het gebied van een onderwerp dat op de agenda staat, kan uitnodigen om aan zijn werkzaamheden deel te nemen.

Wat tenslotte meer bepaald de „single sky”-werkzaamheden betreft, betreft de Commissie zoals in het verleden alle spelers op het veld bij haar werkzaamheden, met inbegrip van de vertegenwoordigers van de autonome vakbonden (met name die van de piloten en luchtverkeersleiders). Het forum heeft een groter werkteerrein dan alleen maar het aspect van het eengemaakte luchtruim.

Het „single sky”-dossier wordt ook besproken door het Comité voor sociaal overleg in de sector van de burgerluchtvaart. De bij dit sociaal overleg betrokken organisaties zijn geselecteerd op basis van representativiteitscriteria zoals met name vastgelegd bij Besluit 98/500/EG van de Commissie van 20 mei 1998 betreffende de oprichting van Comités voor de sectorale dialoog tussen de sociale partners op Europees niveau⁽²⁾. Van vakbondszijde zijn de Fédération Européenne des Transports (FET), die onder meer de luchtverkeersleiders vertegenwoordigt, en de European Cockpit Association (ECA), die de piloten vertegenwoordigt, lid van het comité.

⁽¹⁾ PB L 195 van 19.7.2001.

⁽²⁾ PB L 225 van 12.8.1998.

(2002/C 81 E/207)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2437/01 van Mario Borghezio (TDI) aan de Raad

(4 september 2001)

Betreft: Risico uitsluiting voormalige IMI (Italiaanse militaire gedeporteerden) van Duitse schadevergoeding

Het risico is niet denkbeeldig dat de voormalige IMI (Italiaanse militaire gedeporteerden met speciaal statuut verschillend van krijgsgevangenen) en de Italiaanse dwangarbeiders in Duitsland tijdens de tweede wereldoorlog ten onrechte van de Duitse schadevergoeding worden uitgesloten. Door een juridische fout

betreffende het statuut van de IMI, dat geen rekening houdt met het feit dat deze categorie gevangenen die als dwangarbeiders in de Duitse industrie moesten werken een behandeling overeenkomstig het Verdrag van Genève werd ontzegd, zou Duitsland hebben besloten deze Italiaanse militairen geen schadeloosstelling toe te kennen. Deze discriminatie is bijzonder ernstig, te meer daar zij volgens Resolutie B2-1475/85 van het Europees Parlement betreffende schadeloosstelling van vroegere dwangarbeiders in Duitsland in ieder geval hierop recht hebben.

Welke dringende maatregelen denkt de Raad te nemen om dit probleem op te lossen?

Antwoord

(6 december 2001)

Het geachte parlementslid wordt verwezen naar het antwoord op vraag E-2155/01 betreffende schadeloosstelling door Duitsland van de voormalige geïnterneerde Italiaanse militairen.

(2002/C 81 E/208)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2442/01

van Caroline Lucas (Verts/ALE) aan de Commissie

(11 september 2001)

Betreft: Low Frequency Active Sonar

Er zijn sterke aanwijzingen dat het gebruik door de Amerikaanse marine van Low Frequency Active Sonar (sonar met een lage frequentie) zeer nadelige gevolgen heeft voor het leven in zee, en met name voor de dolfijnen van Cuvier. Er is een sterk vermoeden dat resonantieverschijnselen in de schedelruimte van deze dieren, veroorzaakt door LFAS, verantwoordelijk zijn voor de massale strandingen in Griekenland en de Bahama's in de afgelopen jaren.

Hoe denkt de Commissie over het gebruik van LFAS, en onderneemt zij iets om de VS ertoe te brengen met het gebruik daarvan te stoppen?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(24 oktober 2001)

Zoals het geachte parlementslid ongetwijfeld weet, zijn walvisachtige soorten streng beschermd krachtens Richtlijn 92/43/EEG⁽¹⁾ van de Raad, die de lidstaten verplicht de nodige maatregelen te treffen om, onder andere, opzettelijke verstoring van deze soorten te vermijden.

Low Frequency Active Sonar (LFAS) bestaat uit sterke en laagfrequente geluidsimpulsen. Er zijn bepaalde aanduidingen dat dit soort geluid een versturende werking kan hebben op walvisachtigen. Daarom moeten de verplichtingen als bepaald in bovengenoemde richtlijn door de lidstaten worden nagekomen.

Wat het gebruik van LFAS door de Amerikaanse marine betreft, bezit de Commissie terzake geen bevoegdheid en heeft zij deze kwestie niet bij de Verenigde Staten ter sprake gebracht.

⁽¹⁾ Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna (PB L 206 van 22.7.1992), als gewijzigd bij de Akte van toetreding van Oostenrijk, Finland en Zweden (PB L 1 van 1.1.1995).

(2002/C 81 E/209)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2458/01

van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Raad

(11 september 2001)

Betreft: Immigrantenstroom in de Straat van Gibraltar: dagelijkse vondst van lijken op de stranden van Zuid-Spanje

In de afgelopen twee maanden vond een niet-aflatende stroom van immigranten plaats, die met kleine gammele bootjes („pateras”) proberen de kust van het Iberische schiereiland te bereiken, op de vlucht voor

de armoede en in de hoop in Europa werk te vinden dat in hun land ontbreekt. Vaak vinden zij bij hun pogingen een tragisch einde. Enkele koppen uit de Spaanse kranten illustreren de omvang van deze tragedie: 16 juli: „Negen doden onder de 333 immigranten die hun leven waagden in de Straat van Gibraltar”; 19 juli: „Afgelopen maanden minstens 1561 immigranten opgepakt in de Straat van Gibraltar, een gemiddelde van 87 per dag; alleen al gisteren zijn er 146 immigranten aangehouden op de kust”; 1 augustus: „Er wordt nog steeds gezocht naar een vaartuig met 30 opvarenden; 800 immigranten pogen Ceuta binnen te komen”; 9 augustus: „Elf van de 30 opvarenden van een vaartuig vinden de verdrinkingsdood”; 19 augustus: „567 immigranten aangehouden tijdens de grootste toestroom ooit van ‚pateras’; in de zee bij Formentera is het lijk opgevist van een Afrikaan zonder papieren”; 20 augustus: „Chaos in opvangcentra door toestroom ‚pateras’; dit weekeinde heeft de vloedgolf in de Straat van Gibraltar en de zee bij de Canarische eilanden geleid tot 800 aanhoudingen”; 20 augustus: „in Andalusië, op de Canarische eilanden en in Ceuta zijn dit jaar in totaal meer dan 10 000 immigranten aangehouden”; 22 augustus: „Lichaam van verdwenen immigrant op Fuerteventura (Canarische eilanden) gevonden”; 23 augustus: „Vier immigranten verdronken in de Straat van Gibraltar”; 24 augustus: „Negen immigranten verdronken nadat zij bij Fuerteventura in zee zijn gegooid”; 25 augustus: „Drie ‚pateras’ met 77 immigranten aangehouden bij Granada en Malaga”.

Deze feiten maken duidelijk dat het, in weerwil van de struisvogelpolitiek van de Spaanse en communautaire instanties, om een wezenlijk Europees probleem gaat, dat een strategische aanpak vereist. In elk geval zijn er onmiddellijke maatregelen nodig om dergelijke tragedies die duizenden Afrikanen bij de Zuid-Spaanse kust, op de grens met het Afrikaanse continent, moeten doorstaan. Afgezien van de mooie verklaringen, ingegeven door de wens uit de impasse te geraken, welke politieke acties is de Raad van plan te ondernemen om dit ernstige humanitaire probleem op te lossen?

(2002/C 81 E/210)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2578/01
van Mario Borghezio (TDI) aan de Raad

(27 september 2001)

Betreft: Immigratie uit Marokko

De Spaanse staatssecretaris van Buitenlandse Zaken Miquel Nadal verklaarde in Le Figaro van 6 september 2001 dat de illegale immigratiestromen vertrekken van de stranden van Marokko, en dat het daar is dat moet worden opgetreden.

De netwerken van mensensmokkelaars die de illegalen via Gibraltar naar Spanje en dus naar Europa brengen, zijn dezelfde die ook de hasjsmokkel controleren. De mensensmokkel wordt in de hand gewerkt door de medeplichtigheid van de Marokkaanse douane. De Marokkaanse autoriteiten geven zelf toe dat zij over onvoldoende middelen beschikken om de illegale immigratiestromen te beheersen.

Welke dringende preventieve maatregelen wil de Raad nemen met betrekking tot deze gevaarlijke situatie, die jaar na jaar erger wordt als gevolg van de moeilijkheden en het door de Marokkaanse regering zelf toegegeven onvermogen om de illegale immigratiestromen naar Europa in te dijken.

Gecombineerd Antwoord
op de schriftelijke vragen E-2458/01 en E-2578/01

(6 december 2001)

De Raad heeft reeds verscheidene malen geantwoord op vragen van leden van het Europees Parlement over het verongelukken van immigranten die trachten via de Straat van Gibraltar het grondgebied van de Unie te bereiken.

De Raad betreurt dat deze humanitaire tragedie blijft voortduren en voert met betrekking tot deze zaak absoluut geen struisvogelpolitiek, maar is met de Marokkaanse autoriteiten over de migratieproblematiek in een actieve dialoog getreden. De Raad herinnert eraan dat sinds eind 1998 een Groep op hoog niveau asiel en migratie bestaat, die tot taak heeft door middel van een geïntegreerde en pijleroverschrijdende aanpak actieplannen op te stellen voor de landen en regio's van herkomst van illegale immigranten en/of asielzoekers. Met deze actieplannen wordt beoogd de dieper liggende oorzaken van de migratie uit een aantal landen te analyseren; een van deze landen is Marokko, dat zowel land van herkomst als doorreisland van immigranten is. Er zijn contacten gelegd met de Marokkaanse autoriteiten om een partnerschap aan te gaan, dat de uitvoering van de maatregelen in het actieplan zou moeten waarborgen.

Dit partnerschap is bezig werkelijkheid te worden in het kader van de Associatieovereenkomst tussen de Gemeenschap en Marokko, uit hoofde waarvan in april 2001 een werkgroep betreffende sociale problemen en migratie is opgericht. Deze groep is in juni 2001 voor het eerst bijeen geweest. Hoewel de Marokkaanse autoriteiten een aantal kritische opmerkingen over het actieplan hebben gemaakt, hebben ze zich wel bereid verklaard met de Unie-instanties samen te werken om met het oog op een programma van gezamenlijk uit te voeren maatregelen ter bestrijding van de illegale immigratie vanuit of via Marokko.

Tijdens een ontmoeting, in juli 2001, die gewijd was aan de migratieproblematiek, werd overeengekomen prioriteit te geven aan acties in de vorm van sociaal-economische maatregelen (ten gunste van micro-ondernemingen/MKB, opleidingsacties), van maatregelen op het gebied van de legale immigratie naar de Unie, en van maatregelen ter bestrijding van mensensmokkelnetwerken, met inbegrip van de transit-migratie vanuit de landen bezuiden de Sahara. De besprekingen in verband met de keuze van uit te voeren projecten zullen najaar 2001 worden voortgezet.

(2002/C 81 E/211)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2461/01

van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Commissie

(11 september 2001)

Betreft: De megalomane uitbreiding van de centrale luchthavens in de lidstaten en de duurzame ontwikkeling in de Europese Unie

Wat is de strategische stellingname van de Commissie ten aanzien van de megalomane tendens in de lidstaten om de centrale luchthavens uit te breiden, en daarmee hun nationale luchtvaartmaatschappijen — een tendens die aansluit bij de doelgerichte centralisatie van de economische macht, zoals in Spanje het geval is met Madrid — terwijl juist een decentralisatie van het luchtverkeer noodzakelijk is, in overeenstemming met de beleidskoers en het programma van duurzame ontwikkeling waartoe de Europese Unie zich officieel verbonden heeft?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(19 oktober 2001)

Beslissingen over de uitbreiding van luchthavencapaciteit vallen in de meeste gevallen onder de bevoegdheid van de lidstaten. Uitbreiding van de capaciteit in bepaalde luchthavens die als hub fungeren is een van de manieren om aan de vraag naar meer luchthavencapaciteit te voldoen. Dat soort projecten is onderworpen aan de verplichtingen van Richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieu-effectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten⁽¹⁾, als gewijzigd bij Richtlijn 97/11/EG van 3 maart 1997⁽²⁾ waarmee gewaarborgd wordt dat de autoriteiten in de lidstaten bij het plannen en verwezenlijken van nieuwe luchthavencapaciteit rekening houden met overwegingen van milieutechnische aard.

In het onlangs verschenen Witboek „Het Europese vervoersbeleid tot het jaar 2010: tijd om te kiezen”⁽³⁾ komt de Commissie tot de slotsom dat het tekort aan luchthavencapaciteit een van de voornaamste problemen voor het luchtvervoer in Europa is. In het Witboek wordt gepleit voor een evenwichtige strategie die niet alleen gebaseerd is op de bouw van nieuwe infrastructuurwerken doch ook op een betere benutting van de bestaande capaciteit en een bevordering van de wisselwerking tussen het luchtvervoer en het vervoer per spoor.

⁽¹⁾ PB L 175 van 5.7.1985.

⁽²⁾ PB L 73 van 14.3.1997.

⁽³⁾ COM(2001) 370 def.

(2002/C 81 E/212)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2468/01**van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Commissie**

(11 september 2001)

Betreft: Door de Spaanse regering ingesteld beroep bij het Hof van Justitie van de EG tegen het plan voor het herstel van het heekbestand in communautaire wateren

In tegenspraak met haar aanvaarding in de Raad van Visserijministers van het plan om de heekvangst in 2001 in Gram Sol, de Golf van Biskaië en de wateren ten westen van Schotland, waar met name de Gallicische vloot actief is, met 47 % te verminderen (een reactie op een initiatief van het Gallicische parlements lid van de BNG in het Spaanse parlement, Guilherme Vazquez), heeft de centrale regering verklaard dat zij beroep bij het Hof van Justitie van de EG heeft aangetekend tegen het door de Europese Unie goedgekeurde plan om het heekbestand te herstellen. Weet de Commissie of Spanje inderdaad een dergelijk beroep bij het Hof van Justitie heeft ingesteld en op welke argumenten dit beroep is gebaseerd?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(2 oktober 2001)

Spanje heeft inderdaad bij het Hof van Justitie een verzoek ingediend tot vernietiging van Verordening (EG) nr. 1162/2001 van de Commissie van 14 juni 2001 tot vaststelling van maatregelen voor het herstel van het heekbestand in ICES-deelgebieden III, IV, V, VI en VII en in ICES-sectoren VIII a, b, d, e en van daarmee samenhangende bepalingen inzake de controle op de activiteiten van vissersvaartuigen ⁽¹⁾. Deze zaak is geregistreerd onder nr. C-304/01.

Als argumenten voor dit verzoek voert Spanje aan dat er onvoldoende rechtsgronden voor de vaststelling door de Commissie van de betrokken verordening zijn, enerzijds, en dat het in artikel 12 (ex-artikel 6) van het EG-Verdrag bepaalde niet-discriminatiebeginsel is geschonden en de motivering voor de bij voornoemde verordening vastgestelde maatregelen ontbreekt, anderzijds.

De Commissie zal binnen de voorgeschreven termijn haar verweerschrift tegen het betrokken verzoek indienen.

⁽¹⁾ PB L 159 van 15.6.2001.

(2002/C 81 E/213)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2469/01**van Michl Ebner (PPE-DE) aan de Commissie**

(3 september 2001)

Betreft: Uitbreiding Alemagna-snelweg

Kan de Commissie mij, onder verwijzing naar haar antwoord op vraag E-0814/01 ⁽¹⁾, de volgende gegevens verstrekken:

- bevestigt de Commissie principieel haar antwoord op deze vraag?
- is er sinds dat antwoord voortgang geboekt in de richting van een ondertekening van het vervoerprotocol bij de Alpenovereenkomst?
- de Commissie is toch hopelijk niet voornemens zich te concentreren op andere projecten in het Alpengebied, waar namelijk al prioritaire projecten bestaan, zoals de basistunnel onder de Brenner (punt 1 op de lijst van 14 Trans-Europese vervoersnetten), die zo spoedig mogelijk gerealiseerd moeten worden, bijvoorbeeld om het toenemende transitverkeer op de Brenneras onder controle te krijgen?

⁽¹⁾ PB C 318 E van 13.11.2001, blz. 126.

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie*(28 september 2001)*

De Commissie bevestigt hierbij haar antwoord op schriftelijke vraag E-814/01 van de heer Gobbo⁽¹⁾, meer in het bijzonder betreffende het feit dat de wegverbinding „Dorsale d'Alemagna” momenteel niet is opgenomen in het trans-Europese vervoersnetwerk.

De Commissie is van mening dat de vraag om de Alemagna-verbinding op te nemen in het trans-Europese vervoersnetwerk de meer algemene vraag doet rijzen naar het transportbeleid voor regio's zoals het Alpenmassief, die knelpunten voor het verkeer vormen en tegelijk uiterst kwetsbare zones op milieugebied zijn. Gezien de vooruitzichten inzake de ontwikkeling van het wegverkeer en de voor de Alpenvalleien en hun habitats resulterende risico's, die voor bepaalde Alpenlanden zoals Oostenrijk zeer groot zijn, is de Commissie van mening dat het vervoerbeleid voor de Alpenregio er in de eerste plaats op gericht moet zijn het vervoer meer naar het spoor af te leiden, zeker wat het transit- en langeafstandsverkeer betreft.

Om die reden wordt in het door de Commissie op 12 september 2001 aangenomen witboek betreffende het Europese vervoersbeleid⁽²⁾ een bijzondere aandacht besteed aan de kwetsbare zones, met name in het kader van het tariefbeleid en het beleid op het gebied van de financiering van de vervoersinfrastructuur en het trans-Europese vervoersnetwerk.

Bovendien hebben de Staats- en Regeringshoofden, verenigd op de Europese Raad van Göteborg in juni 2001, de communautaire instellingen verzocht herziene richtsnoeren vast te stellen voor de ontwikkeling van het trans-Europese vervoersnetwerk en daarbij prioriteit te geven aan het vervoer per spoor, het vervoer over de binnenwateren, de kustvaart en het intermodaal vervoer. Het weldra in te dienen voorstel voor een herziening van deze richtsnoeren moet derhalve voornamelijk gericht zijn op deze vervoerwijzen.

Er moet dus gedacht worden aan de ontwikkeling van vervoersnetten die nog niet waren opgenomen in de door het Parlement en de Raad in 1996 vastgestelde communautaire richtsnoeren, zoals het geval is voor de Alemagna-verbinding, op basis van nationale overwegingen en van grensoverschrijdende samenwerking, aangezien het een infrastructuur betreft die dichtbij de Oostenrijks-Italiaanse grens gelegen is.

Wat andere projecten voor infrastructuur over land in de Alpenregio betreft, is de Commissie nog steeds van mening dat absolute voorrang moet worden gegeven aan de spoedige totstandbrenging en inbedrijfneming van de reeds in de richtsnoeren van 1996 genoemde spoorwegassen, namelijk de Brenner-as en de as Lyon-Turijs.

Wat tenslotte het vervoerprotocol bij de Alpenovereenkomst betreft, heeft de Commissie vernomen dat het door haar begin 2001 bij de Raad ingediende voorstel tot ondertekening momenteel door de Raad wordt bestudeerd met het oog op eventuele afronding van de procedure onder het huidige Belgische voorzitterschap.

⁽¹⁾ PB C 318 E van 13.11.2001, blz. 126.

⁽²⁾ COM(2001) 370 def.

(2002/C 81 E/214)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2470/01**van Luciano Caveri (ELDR) aan de Commissie***(3 september 2001)*

Betreft: Milieumaatregelen in verband met het vrachtwagenvervoer in de Alpen

Tot 2003 geldt een beperking op het verkeer over Oostenrijks grondgebied van zware voertuigen die eigendom zijn van ondernemingen met zetel in de EU. Het land wil vervuiling tegengaan via een systeem van „ecopunten” afhankelijk van de graad van vervuiling van het voertuig. Ook in Zwitserland gelden beperkingen voor vrachtwagens. In de overeenkomst EU-Zwitserland is afgesproken dat vanaf 2005 het maximumgewicht van vrachtwagens in een eerste fase tot 34 ton en vervolgens tot 40 ton wordt opgetrokken. In afwachting van deze liberalisering verleent Zwitserland aan de EU een beperkt aantal vergunningen voor vrachtwagens tot 40 ton, in ruil voor de betaling van een passende milieuheffing waarvan de opbrengst wordt besteed aan de verwezenlijking van nieuwe spoorlijnen in de Confederatie.

Voor het wegvervoer tussen Frankrijk en Italië bestaat er geen vergelijkbare beperking; dat is momenteel duidelijk te merken op de as van de Fréjus-tunnel, die sinds de sluiting van de Mont Blanc-tunnel oververzadigd is.

Met de heropening van de Mont Blanc-tunnel in het vooruitzicht — gepland voor eind dit jaar — is het debat opnieuw geopend over de vraag of het vrachtvervoer al dan niet moet worden toegelaten in de tunnel, dan wel of het aantal vrachtwagens moet worden beperkt. Commissaris Loyola de Palacio heeft het standpunt van de Commissie hieromtrent al meegedeeld in het antwoord op vraag P-0304/01 ⁽¹⁾.

Meent de Commissie niet dat, in overeenstemming met het vervoerprotocol bij de Alpenovereenkomst, ook voor de Mont Blanc-tunnel en de Fréjus-tunnel specifieke maatregelen nodig zijn die hetzelfde beogen als die welke momenteel in Zwitserland en Oostenrijk gelden?

⁽¹⁾ PB C 261 E van 18.9.2001, blz. 83.

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(1 oktober 2001)

Na jaren van overleg is het vervoerprotocol bij de Alpenovereenkomst in oktober 2000 eindelijk ondertekend door de Alpenlanden, met inbegrip van de lidstaten waarvan het grondgebied zich over de Alpen uitstrekt.

Als gevolg daarvan heeft de Commissie begin 2001 een voorstel ingediend bij de Raad om het vervoerprotocol namens de Gemeenschap te ondertekenen ⁽¹⁾.

Dit voorstel ligt nu bij de Raad en het is de bedoeling de procedure onder het Belgische voorzitterschap af te ronden. Na voltooiing van de relevante ratificatieprocedures kan het vervoerprotocol dan in werking treden.

Een belangrijke bepaling van het protocol is vervat in artikel 11, dat een beperking oplegt voor de bouw van nieuwe grote wegen voor het verkeer over de Alpen. Die bepaling is consistent met het gemeenschapsbeleid voor de vervoersector en het trans-Europees vervoersnetwerk, dat onder meer erop gericht is het spoorvervoer en de railinfrastructuur een nieuwe impuls te geven en de overstap te bevorderen van wegvervoer naar vervoer per spoor, over de binnenwateren en over zee.

Het idee van belastingen op zware vrachtwagens als bijdrage voor de bouw van infrastructuurvoorzieningen voor milieuvriendelijke vervoertakken is opgenomen in het witboek betreffende het Europese vervoersbeleid dat door de Commissie op 12 september 2001 is aangenomen ⁽²⁾.

In dat verband is voorgesteld de huidige communautaire regels, met name Richtlijn 1999/62/EG van het Europees Parlement en de Raad van 17 juni 1999 betreffende het in rekening brengen van het gebruik van bepaalde infrastructuurvoorzieningen aan zware vrachtvoertuigen ⁽³⁾ (het „Eurovignet”), te vervangen door een modern kader voor het in rekening brengen van het gebruik van infrastructuurvoorzieningen om zo een eerlijke mededinging tussen de verschillende vervoertakken te waarborgen en concurrentievervalsing op de interne markt te voorkomen.

In 2002 zal de Commissie een nieuw voorstel indienen met betrekking tot dit nieuwe beleid voor het in rekening brengen van het gebruik van infrastructuurvoorzieningen, dat, na goedkeuring door het Europees Parlement en de Raad, zou kunnen worden toegepast op het gehele grondgebied van de Gemeenschap, met inbegrip van de alpijnse regio waarin de Mont-Blanc- en Fréjus-tunnels worden geëxploiteerd.

In de context van het trans-Europese vervoersnetwerk hecht de Commissie een zeer groot belang aan de afwerking van de specifieke spoorprojecten over de Alpen, meer bepaald de Lyon-Turijn- en de Brenner-as die een alternatief zullen bieden voor het wegvervoer.

⁽¹⁾ COM(2001) 18 def.

⁽²⁾ COM(2001) 370 def.

⁽³⁾ PB L 187 van 20.7.1999.

(2002/C 81 E/215)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2471/01
van Raffaele Costa (PPE-DE) aan de Commissie

(3 september 2001)

Betreft: Fraude ten koste van de EU door Italianen

De Commissie staat in voor de uitbetaling van aanzienlijke communautaire subsidies aan diverse sectoren. Zij is ook verantwoordelijk voor de controles op en de vaststelling van eventuele fraude door de begunstigden van de subsidies. Kan de Commissie mij een lijst doen toekomen van de fraudegevallen die in de jaren 1998, 1999 en 2000 in Italië zijn geconstateerd, tezamen met de bedragen die ermee zijn gemoeid en de percentages van wat tot nu toe gerecupereerd is kunnen worden?

Antwoord van mevrouw Schreyer namens de Commissie

(2 oktober 2001)

De Commissie merkt op dat onderscheid moet worden gemaakt tussen het directe beheer van de communautaire fondsen en het met de lidstaten gedeelde beheer (indirecte uitgaven uit hoofde van het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de landbouw (EOGFL-Garantie) en structuurmaatregelen).

De verantwoordelijkheid voor het beheer van de indirecte uitgaven, met inbegrip van zowel de preventie en vervolging van onregelmatigheden en fraude als de invordering, berust in de eerste plaats bij de lidstaten. Deze zijn verplicht onregelmatigheden aan de Commissie te melden, waarna deze zich genoodzaakt kan zien op te treden, met name om aanvullende controles of onderzoeken te verrichten.

Wat meer in het bijzonder Italië betreft, geven de recente jaarverslagen van de Commissie betreffende de bescherming van de financiële belangen van de Gemeenschappen en de fraudebestrijding een indicatie van het aantal gevallen en de ernst van de onregelmatigheden alsook van het invorderingspercentage, en dat zowel voor de EOGFL-Garantie als voor de structuurmaatregelen⁽¹⁾.

Op het gebied van de directe uitgaven, die onder de verantwoordelijkheid van de Commissie vallen, bestaan er geen statistieken waaruit de onregelmatigheden en fraudegevallen waarbij Italiaanse onderdanen betrokken zijn en de invorderingspercentages die daarmee samenhangen, kunnen worden gedistilleerd.

⁽¹⁾ COM(1999) 590 def., COM(2000) 718 def. en COM(2001) 255 def./2. Zie ook het eerste verslag betreffende de operationele werkzaamheden van het Europees Bureau voor fraudebestrijding (OLAF) over de periode 1 juni 1999 tot 31 mei 2000: http://europa.eu.int/comm/anti_fraud/reports/index_fr.htm.

(2002/C 81 E/216)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2487/01
van Pere Esteve (ELDR) aan de Commissie

(5 september 2001)

Betreft: Begin bouwwerkzaamheden zuiveringsinstallatie van Sant Jordi

In februari dit jaar diende ondergetekende bij de Commissie schriftelijke vraag E-0470/01⁽¹⁾ in over de illegale situatie met betrekking tot het plan voor de bouw van een zuiveringsinstallatie op Mallorca in het dorpje Sant Jordi.

De Commissie, die tot dan toe niet op de hoogte was van de feiten, verklaarde dat zij zich had gewend tot de Spaanse autoriteiten met een verzoek om informatie over de toepassing van de richtlijnen 85/337/EEG⁽²⁾ en 97/11/EG⁽³⁾ inzake genoemd project. Naar verluidt, voldeed het project niet aan deze Europese richtlijnen.

Ter herinnering: met de uitvoering van het project zal naar schatting 5 miljard peseta zijn gemoeid, waarvan naar verwachting 85 % zal worden gedekt door Europese subsidies.

Op donderdag 30 augustus verklaarde het Spaanse Ministerie van Milieu van plan te zijn komende maand oktober een begin te willen maken met de bouwwerkzaamheden. Ten aanzien van de vraag of de locatie van het project voldoet aan de wettelijke voorschriften hebben bronnen in het ministerie verklaard dat Brussel van mening was dat het project doorgang kon vinden.

Wat is het resultaat geweest van het verzoek om inlichtingen van de Commissie aan de Spaanse autoriteiten?

Kan de Commissie meedelen of dit project de volledige instemming heeft van de Europese Unie? Zo ja, acht de Commissie het passend om een project te financieren waarvan het de vraag is of de locatie voldoet aan de wettelijke voorschriften en waarover de Commissie verzoekschriften van het Europees Parlement een verzoekschrift in behandeling heeft genomen?

Op 5 april verklaarde het Ministerie van Milieu, in antwoord op een vraag hierover van het protestplatform tegen dit project, dat de termijn voor Europese subsidiëring voor dit project in juli 2001 zou verstrijken. Nu echter wordt vanuit Madrid verklaard dat deze termijn pas in oktober verstrijkt en dat het bovendien om een flexibele datum gaat. Wat is de werkelijke termijn waarover het Ministerie van Milieu beschikt om de subsidie voor dit project in de wacht te slepen?

⁽¹⁾ PB C 261 E van 18.9.2001, blz. 122.

⁽²⁾ PB L 175 van 5.7.1985, blz. 40.

⁽³⁾ PB L 73 van 14.3.1997, blz. 5.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(11 oktober 2001)

Zoals is aangegeven in het antwoord op de door het geachte parlementslid genoemde schriftelijke vraag E-470/01 ⁽¹⁾ heeft de Commissie de Spaanse autoriteiten verzocht hun opmerkingen te maken over de naleving van de communautaire milieuwetgeving die in deze zaak eventueel van toepassing is. Het antwoord van de Spaanse overheid is reeds ontvangen en wordt momenteel door de Commissie bestudeerd.

In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat het terrein waarop de zuiveringsinstallatie voor stedelijk afvalwater zou moeten worden gebouwd, door de Spaanse autoriteiten niet is geselecteerd als „speciale beschermingszone voor vogels” uit hoofde van Richtlijn 79/409/EEG van de Raad van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand ⁽²⁾. Bovendien is deze zone door diezelfde autoriteiten niet opgenomen op de nationale lijst van gebieden van communautair belang die in de toekomst deel kunnen uitmaken van het Natura 2000-netwerk uit hoofde van Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna ⁽³⁾. Uit natuurbeschermings oogpunt valt deze zaak bijgevolg uitsluitend onder de bevoegdheid van de Spaanse overheid.

Wat de verplichtingen betreft die voortvloeien uit Richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten, moet worden verwezen naar het antwoord op de vorige schriftelijke vraag.

Er moet worden opgemerkt dat Richtlijn 97/11/EG van de Raad van 3 maart 1997 tot wijziging van Richtlijn 85/337/EEG, gezien de datum van aanvraag voor vergunning voor het project in kwestie, niet van toepassing is op deze zaak.

Projecten voor waterzuiveringsinstallaties worden genoemd in bijlage II bij Richtlijn 85/337/EEG. Overeenkomstig artikel 4, lid 2, van die richtlijn moeten de in bijlage II bedoelde projecten aan een milieueffectbeoordeling worden onderworpen wanneer de betrokken lidstaat van mening is dat dit vanwege hun kenmerken nodig is. De Spaanse autoriteiten melden dat het Ministerie van milieu na voorafgaande studie heeft geconcludeerd dat het niet nodig is het project aan een formele milieueffectbeoordeling te onderwerpen.

De Spaanse autoriteiten stippen in elk geval aan dat het project onderworpen is geweest aan een raadpleging van het publiek en dat de effecten op het milieu geëvalueerd zijn. Zij merken op dat de uitvoering van het project absoluut noodzakelijk is voor Palma de Mallorca en dat de bouw van deze installatie het mogelijk zal maken om te voldoen aan de verplichtingen van Richtlijn 91/271/EEG van de Raad van 21 mei 1991 inzake de behandeling van stedelijk afvalwater ⁽⁴⁾.

De analyse van deze zaak heeft voor de Commissie geen inbreuken op de communautaire milieuwetgeving aan het licht gebracht.

De bouw van de installatie voor de zuivering van stedelijk afvalwater in de zone van Prat de Sant Jordi op het grondgebied van de gemeente Palma de Mallorca wordt gedeeltelijk gefinancierd door het Cohesiefonds ⁽⁵⁾. De totale in aanmerking komende kosten worden geraamd op 22,451 miljoen €, waarvan 19,083 miljoen € zal worden gedragen door de Gemeenschap, wat een communautaire bijdrage van 85 % inhoudt.

De uitgaven voor met name de voorbereidende studies en de voornaamste werken moeten worden gedaan binnen de periode van 28 juli 1998 tot 30 december 2003.

De Commissie kan echter bovenstaande uitgavenperiode verlengen wanneer de betrokken lidstaat haar vóór de einddatum de nodige gegevens ter rechtvaardiging van een dergelijke verlenging toezendt.

⁽¹⁾ PB C 261 E van 18.9.2001.

⁽²⁾ PB L 103 van 25.4.1979.

⁽³⁾ PB L 206 van 22.7.1992.

⁽⁴⁾ PB L 135 van 30.5.1991.

⁽⁵⁾ Besluit C (1999) 2379 van 26 juli 1999.

(2002/C 81 E/217)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2488/01

van Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE-DE) aan de Commissie

(5 september 2001)

Betreft: Criminaliteitspiek in de landen van de Europese Unie

De cijfers die door de centra voor criminologisch onderzoek, in de rapporten van politiediensten en internationale organisaties en in de massamedia gepubliceerd worden, tonen een sterke stijging van de criminaliteit in vele landen van de Europese Unie, en dit geldt zowel voor de georganiseerde misdaad, de mensen- en drugshandel als de jeugdcriminaliteit. De politierapporten voor de periode 1998-2000 maken vooral gewag van grensoverschrijdende criminaliteit (tussen de lidstaten en met de landen van Oost-Europa), en het probleem wordt nog verscherpt door het kwantitatief en kwalitatief tekort aan gespecialiseerde politiecorpsen en aan bevoegde ambtenaren.

Deze kwesties staan in direct verband met de veiligheid en de levenskwaliteit van de Europese burgers. In de politieke kringen en bij de bevoegde diensten heerst verwarring over efficiënte methodes om deze problemen aan te pakken zonder de individuele rechten van de burgers te schenden.

De Europese Unie heeft diverse beleidsmaatregelen genomen voor de bestrijding van de criminaliteit, zoals de programma's Stop, Falcone, Oisin, Odysseus en Grotius. Onlangs had de eerste vergadering plaats van het Europees Net voor misdaadpreventie en de Raad heeft het tweejarig programma Hippokrates goedgekeurd.

Is de Europese Commissie tevreden over de resultaten van de uitvoering van deze programma's? Is zij voornemens voldoende en betrouwbare gegevens te publiceren over de misdaadcijfers in de lidstaten? Welke aanvullende maatregelen denkt zij voor te stellen voor de doeltreffende aanpak van dit verschijnsel?

Antwoord van de heer Vitorino namens de Commissie

(11 oktober 2001)

De in het kader van Titel VI van het Verdrag betreffende de Europese Unie (Oisin II, Stop II, Grotius II, Falcone en Hippokrates) uitgevoerde programma's zijn gericht op de verbetering van de samenwerking tussen de lidstaten bij misdaadbestrijding, en wel voor zover een en ander een optreden op Europese schaal vereist. Het gaat derhalve om financiële instrumenten voor steunverlening aan de lidstaten die nationaal beleid en nationale instrumenten aanvullen. Daardoor worden de op dit gebied onontbeerlijke directe contacten vergemakkelijkt, wordt de uitwisseling van ervaringen in de hand gewerkt, wordt de ontwikkeling van projecten gesteund waarvan de Europese dimensie bewerkstelligt dat zij bijdragen aan de totstandbrenging van een gemeenschappelijke cultuur en een gemeenschappelijke ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid.

Daar er geen Europese criminaliteitsindicatoren bestaan, kan derhalve moeilijk het directe effect van de programma's op de daling van de criminaliteit worden gemeten. De medegefinancierde projecten (uitwisselingen, studiebijeenkomsten, gemeenschappelijke projecten, werkzaamheden in verband met de tenuitvoerlegging van de op het niveau van de Unie aangenomen instrumenten, enz.), die elk jaar ten goede komen aan meer dan 5 000 vakmensen van de betrokken instanties of externe actoren (niet-gouvernementele organisaties (NGO's), universiteiten), scheppen evenwel banden die hun medewerking aan de oplossing van dagelijkse problemen vergemakkelijken. Een en ander werd bevestigd door de in 2000 uitgevoerde evaluatie van de doeltreffendheid van deze programma's ten aanzien van de doelstellingen ervan.

Een hervorming van alle programma's van Titel VI binnen één enkel programma wordt momenteel afgerond met het oog op het vergemakkelijken van het beheer ervan en meer doeltreffendheid van de betrokken instrumenten ten dienste van de ontwikkeling van justitiële en politieke samenwerking binnen de Unie. In het kader van deze hervorming zullen ook de betrokken middelen worden opgetrokken.

Ten slotte moet worden beklemtoond dat de programma's niet de enige werktuigen van de Europese samenwerking zijn op het gebied van de strijd tegen de misdaad, die moet worden opgezet en gevoerd binnen het meer algemene raamwerk dat het Scorebord van vorderingen op het gebied van de totstandbrenging van een ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid in de Europese Unie vormt.

(2002/C 81 E/218)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2498/01
van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Commissie

(13 september 2001)

Betreft: Ontoereikend uitzicht voor chauffeurs van touringcars met een verhoogd passagiersgedeelte op van rechts komend verkeer op T-kruisingen

1. Is het de Commissie bekend dat de chauffeurs van touringcars met een sterk verhoogd gedeelte voor de zitplaatsen van passagiers grote moeite hebben met het waarnemen van van rechts komend verkeer dat hun route snijdt met een hoek van minder dan 90 graden, dat ook de buitenspiegels daarop onvoldoende zicht geven en dat zij ongelukken slechts kunnen vermijden door de passagiers te vragen om mee te kijken of door zelf tijdens het rijden van hun zitplaats op te staan?
2. Kan de Commissie aangeven in welke mate verkeersongelukken ontstaan door deze „dode hoek” in het uitzicht? Wat zijn de gevolgen voor dichtbevolkte stedelijke gebieden en wat zijn die voor T-aansluitingen op minder overzichtelijke en kronkelige wegen in bergachtig gebied?
3. Op welke wijze kan de Commissie bevorderen dat nieuwe touringcars in de lidstaten van de EU niet langer gekenmerkt zullen worden door dit gebrek aan veiligheid en dat bestaande touringcars zo veel mogelijk worden aangepast?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(29 oktober 2001)

De Commissie heeft geen weet van een groter aantal ongevallen met touringcars als gevolg van problemen met indirect zicht. Ook hebben de lidstaten haar daarover niet geïnformeerd.

Tegenwoordig hebben praktisch alle touringcars die in Europa op de markt zijn, een verhoogd passagiersgedeelte, zodat er voldoende kofferruimte is en de passagiers een beter zicht hebben. De chauffeur zit daarom lager dan de passagiers. Door deze constructie heeft de chauffeur geen direct zicht door de zijruiten van het passagiersgedeelte, maar via de buitenspiegels en de achteruitkijkspiegels in de bus heeft hij toch voldoende zicht op andere weggebruikers die hem van achteren naderen.

Bij de in de vraag genoemde T-aansluitingen heeft de chauffeur een bijzonder goed zicht naar achteren en naar opzij. Door de grote afgeronde voorruit en de grote ramen in de voordeur van de touringcars heeft hij een goed direct zicht. Ook naar rechts heeft hij goed zicht.

Toch zijn er situaties waarin de chauffeur baat zou hebben met een ruimer zicht naar achteren. In dit verband wil de Commissie het geachte parlementslid laten weten dat zij momenteel een wijziging van Richtlijn 71/127/EEG van de Raad van 1 maart 1971 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de Lid- Staten betreffende achteruitkijkspiegels van motorvoertuigen⁽¹⁾ voorbereidt. In dit voorstel worden bepaalde kenmerken van spiegels, zoals de kromming van het oppervlak, aan de technische vooruitgang aangepast teneinde het indirecte gezichtsveld te verbeteren. Deze vergroting van het zicht zal ook positieve gevolgen voor het indirecte zicht van touringcarchauffeurs hebben.

⁽¹⁾ PB L 68 van 22.3.1971.

(2002/C 81 E/219)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2503/01**van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Commissie**

(13 september 2001)

Betreft: Saneringsplan riviermonding van Vigo

In het antwoord op vraag E-0096/00 ⁽¹⁾, heeft de Commissie toegezegd deze gedeputeerde te informeren omtrent de voortgang van de uitvoering, door de Spaanse autoriteiten, van de communautaire bepalingen die van toepassing zijn op de sanering van de riviermonding van Vigo. Kan de Commissie nieuwe inlichtingen verstrekken over de voortgang van deze zaak?

⁽¹⁾ PB C 374 E van 28.12.2000, p. 22.

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie

(18 oktober 2001)

Tijdens de laatste vergadering van het Comité van toezicht van het Cohesiefonds in april 2001 hebben de Spaanse autoriteiten meegedeeld dat de werkzaamheden in verband met het project „Saneamiento integral de la ría de Vigo” volledig zijn beëindigd. Momenteel verwacht de Commissie van deze autoriteiten een eindverslag, dat haar zo spoedig mogelijk moet worden toegezonden.

(2002/C 81 E/220)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2511/01**van Juan Naranjo Escobar (PPE-DE) aan de Commissie**

(7 september 2001)

Betreft: Nationaal Waarnemingcentrum voor drugs in Venezuela

De Commissie is van plan de oprichting van het Nationaal Waarnemingcentrum voor drugs in Venezuela te financieren, en heeft te dien einde reeds een samenwerkingsovereenkomst gesloten met de Venezolaanse autoriteiten.

Uit de verordening tot oprichting van het Europees Waarnemingscentrum voor drugs en drugsverslaving (EWDD) (verordening (EEG) nr. 302/93 van 8 februari 1993 ⁽¹⁾) blijkt dat dit Europees centrum niet over de nodige juridische of technische middelen beschikt om projecten voor het verlenen van technische bijstand aan landen in Latijns-Amerika ten uitvoer te leggen, zoals de Commissie zelf toegeeft in haar antwoord op schriftelijke vraag P-1768/01. De Commissie heeft er tevens op gewezen dat het voornaamste doel van het Venezolaanse Waarnemingscentrum het verzamelen van informatie over drugs en drugsverslaving zal zijn, wat in de Europese Unie een taak is van de lidstaten, en niet van het EWDD.

Het project van de Commissie „Steun aan de oprichting van het Nationaal Waarnemingcentrum voor drugs in Venezuela” is van groot belang voor het Europees drugsbeleid in Latijns-Amerika en het effect ervan op de regio. Kan de Commissie in het licht van deze overwegingen mededelen wanneer volgens haar dit project van samenwerking met de regering van Venezuela ten uitvoer zal kunnen worden gelegd?

⁽¹⁾ PB L 36 van 12.2.1993, blz. 1.

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(8 oktober 2001)

De vraag van het geachte parlementslid betreft het tijdschema voor de tenuitvoerlegging van het project van steun voor de oprichting van een waarnemingscentrum voor drugs in Venezuela.

Rekening houdend met de noodzaak om de deskundigheid bijeen te brengen die binnen de ambtelijk apparaten van de lidstaten voorhanden is, stelt de Commissie het geachte parlementslid ervan in kennis dat de start van het programma wordt beoogd voor het tweede trimester van 2002.

(2002/C 81 E/221)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2534/01
van María Sornosa Martínez (PSE) aan de Commissie

(11 september 2001)

Betreft: Kanalisatie van de beddingen van Poyo, Torrent, Chiva en Pozolet (Valencia)

In juli jl. zijn de Valenciaanse autoriteiten overgegaan tot publicatie van de aankondiging van gedwongen onteigening, overeenkomstig de desbetreffende wet („acto de Levantamiento de Actas Previas a la Ocupación”), in het kader van de werkzaamheden in verband met het „Proyecto de restitución y adaptación de los cauces naturales de los barrancos Poyo, Torrent, Chiva y Pozolet (Valencia)” (herstel en aanpassing van de natuurlijke loop van de beddingen van Poyo, Torrent, Chiva en Pozolet).

De negatieve gevolgen van dit project voor het milieu zijn reeds uitgebreid aan de orde gekomen in mijn schriftelijke vraag E-1059/00 ⁽¹⁾ aan de Commissie en de klachten 99/4430 en 99/4494 die bij de Commissie zijn ingediend door verenigingen en collectieven die zich tegen dit project verzetten.

Totnogtoe zijn de bij de Commissie ingediende klachten en beschuldigingen onbeantwoord gebleven. Bekend is alleen dat de Commissie, ontevreden over een eerste antwoord van de Spaanse autoriteiten, zich opnieuw tot deze autoriteiten heeft gewend met een verzoek om verdere inlichtingen.

Verder kunnen de volgende aspecten worden benadrukt: de dringende noodzaak om het vogelreservaat „Albufera de Valencia” te beschermen, een vogelbeschermingsgebied dat door dezelfde Spaanse autoriteiten tevens is voorgedragen als locatie van communautair belang; de erkenning door de Europese Commissie dat het Koninkrijk Spanje zich inderdaad schuldig heeft gemaakt aan schending van artikel 6, leden 2, 3 en 4 van richtlijn 92/43/EEG ⁽²⁾, doordat zij het project voor kanalisering van de beddingen niet vooraf heeft laten gaan door een beoordeling van de gevolgen hiervan ter plaatse. Kan de Commissie mededelingen verstrekken over het stadium waarin de behandeling van de klachten 99/4430 en 99/4494 zich bevindt?

Welke spoedmaatregelen denkt de Commissie te nemen om te garanderen dat de communautaire richtlijnen worden nageleefd en dat de door het project bedreigde soorten daadwerkelijk worden beschermd?

Is de Commissie niet van oordeel dat zij de Spaanse autoriteiten zou moeten verzoeken de voorbereidingen voor het project — dat mede wordt gefinancierd door het Cohesiefonds in het kader van het dossier 98.11.61.012 — stil te leggen zolang niet is gegarandeerd dat het kanaliseringsproject — zo dit al noodzakelijk is — geen schadelijke gevolgen voor het milieu zal hebben?

⁽¹⁾ PB C 46 E van 13.2.2001, blz. 114.

⁽²⁾ PB L 206 van 22.7.1992, blz. 7.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(8 oktober 2001)

Via de in de schriftelijke vraag genoemde klachten 99/4430 en 99/4494 is de Commissie bekend met de feiten waarop het geachte parlementslid doelt.

In het kader van de behandeling van deze klachten heeft de Commissie zich herhaaldelijk gericht tot de Spaanse autoriteiten met het verzoek hun opmerkingen te maken over de te berde gebrachte feiten. Aangezien zij binnen de gestelde termijn geen antwoord heeft ontvangen, heeft de Commissie Spanje een op artikel 10 (ex-artikel 5) van het EG-Verdrag gebaseerde schriftelijke aanmaning toegezonden.

Uit het antwoord van de Spaanse autoriteiten op deze aanmaning blijkt dat zij er geen rekening mee hebben gehouden dat het project 6 230 vierkante meter omvat van de speciale beschermingszone (SBZ) voor vogels, een zone die overigens een gebied van communautair belang (GCB) is dat door de Spaanse autoriteiten is voorgesteld voor integratie in het Natura 2000-netwerk (vGCB ES00023 Albufera de Valencia).

In hun milieueffectbeoordeling hebben de Spaanse autoriteiten geen rekening gehouden met de aanzienlijke effecten van het project op de SBZ, zoals nochtans wordt vereist krachtens artikel 6, lid 3, van Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna ⁽¹⁾. In de zone komen zes verschillende onder bijlage I van genoemde richtlijn vallende types habitat voor. Deze habitattypes en verschillende in de SBZ levende soorten worden aangetast door het project. Als gevolg van de snellere stroming zouden de huidige zoetwater-habitats bijvoorbeeld verdwijnen en ten gevolge van de kanalisatie zou de toevoer van water naar het meer van Albufera gewijzigd worden.

Vervolgens heeft de Commissie een nieuwe schriftelijke aanmaning (inbreuk op Richtlijn 92/43/EEG) gericht tot de Spaanse autoriteiten. In hun laatste antwoord melden deze dat zij ten gevolge van het rapport van de Confédération hydrographique du Júcar hebben besloten een nieuwe milieueffectbeoordeling uit te voeren en het project te wijzigen teneinde negatieve effecten op het milieu te voorkomen. Zij melden tevens dat de vergunning voor de bouw van de eerste fase van het project is opgeschort. Het antwoord van de Spaanse autoriteiten, dat vrij technisch is, en de nieuwe gegevens welke het geachte parlementslid de Commissie heeft toegezonden, worden momenteel bestudeerd met het oog op een besluit over het verdere verloop van deze zaak.

In afwachting van de afronding van de overeenkomstig artikel 226 (ex-artikel 169) van het EG-Verdrag ingeleide procedure zijn de communautaire betalingen voor het project „Restitución y adaptación de cauces naturales de los Barrancos Poyo, Torrente, Chiva y Pozalet”, dat gecofinancierd wordt uit middelen van het cohesiefonds overeenkomstig Besluit C(1999) 2161 van 20 juli 1999, onlangs gestaakt. Als uit het verdere verloop van deze procedure inderdaad zou blijken dat er inbreuken zijn op de communautaire wetgeving, zal de Commissie overgaan tot stopzetting van de steun en terugvordering van de reeds betaalde bedragen.

(¹) PB L 206 van 22.7.1992.

(2002/C 81 E/222)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2544/01

van Stavros Xarchakos (PPE-DE) aan de Commissie

(19 september 2001)

Betreft: Bevordering van het gebruik van windenergie

De EU heeft al vaak haar voornemen bekend gemaakt om het gebruik van zachte energievormen, zoals windenergie, te bevorderen. In het kader daarvan zijn een groot aantal windmolenparken gebouwd, met name in de landen met een groot potentieel aan windkracht, zoals Griekenland. Desondanks zijn veel van de turbines uit deze windmolenparken buiten werking gesteld: de inactieve windmolens in de gebieden die niet over andere energiebronnen beschikken, zoals bijv. Skyros, Ikaria, Evia, Kreta, enz., bieden een ontmoedigende aanblik.

Kan de Europese Commissie zeggen of zij weet hoeveel van de turbines die zij heeft medegefinancierd en die zijn geïnstalleerd in de windparken van Griekenland, momenteel werkzaam zijn? Hoeveel van deze turbines zijn buiten werking gesteld? Wat is het precieze bedrag dat de EU ter beschikking heeft gesteld voor de installatie van windturbines in Griekenland? Aan welke diensten zijn deze middelen gegeven?

Heeft de Commissie onderzocht waarom een groot deel van deze turbines niet werkt? Welke initiatieven heeft het DG Onderzoek genomen voor de bevordering van deze zachte energievorm en wat zijn de vooruitzichten in het kader van het nieuwe programma in opvolging van het „5de kaderprogramma”, zodat wordt verzekerd dat er permanent voldoende middelen zijn en zodat er geen herhaling komt van vervelende situaties, zoals bijvoorbeeld de bezuiniging op de kredieten voor de milieuvriendelijke kernfusie in het voorontwerp van begroting voor 2002?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(26 oktober 2001)

De Commissie is bezig de nodige inlichtingen in te winnen om de vraag uitvoerig te kunnen beantwoorden. Zij zal het resultaat van haar verzoek om inlichtingen zo spoedig mogelijk meedelen.

(2002/C 81 E/223)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2546/01
van Graham Watson (ELDR) aan de Commissie

(19 september 2001)

Betreft: De gevaren van plastic speelgoed in chocolade-eieren

Is de Commissie ervan op de hoogte dat ondanks regels inzake de veiligheid van speelgoed die in de lidstaten van kracht zijn, nog steeds sprake is van een ongecontroleerde verkoop van bepaalde merken chocolade-eieren met klein plastic speelgoed in de vorm van een bouwpakket? Vele kinderen moesten een medische behandeling ondergaan tengevolge van verstikkingsverschijnselen door deze kleine onderdelen. Een aantal kinderen is zelfs gestorven.

Is de Commissie voornemens aan deze gevaarlijke situatie een einde te maken?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(24 oktober 2001)

Het geachte parlementslid zij verwezen naar de antwoorden van de Commissie op de schriftelijke vragen E-2479/97 van de heer Whitehead ⁽¹⁾, E-3085/97 van de heer Apolinario ⁽²⁾, E-3813/97 van mevrouw Graenitz ⁽³⁾, E-2630/00 van de heer Moreira da Silva ⁽⁴⁾, E-2631/00 van mevrouw Damião ⁽⁴⁾, E-2632/00 van de heer Lage ⁽⁴⁾, naar haar antwoord op mondelinge vraag H-654-01 van mevrouw Malliori tijdens het vragen uur tijdens de vergaderperiode van het Parlement in september 2001 ⁽⁵⁾ en op het resultaat van petitie N 280/99 over speelgoed in voedingsmiddelen.

De betrokken producten (niet-voedingsproducten die in een aparte verpakking met voedingsmiddelen worden meegeleverd) worden niet specifiek door Richtlijn 88/378/EEG van de Raad van 3 mei 1988 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de lidstaten inzake de veiligheid van speelgoed ⁽⁶⁾ bestreken, maar Richtlijn 92/59/EEG van de Raad van 29 juni 1992 inzake algemene productveiligheid is wel van toepassing in verband met mogelijke gevaren. Het ingevolge artikel 8 van Richtlijn 92/59/EEG opgerichte Comité voor noodgevallen stelde op 16 mei 2000 onder meer dat in het licht van de op dat moment beschikbare informatie het gevaar van niet-voedingsproducten die in een aparte verpakking bij voedingsmiddelen worden meegeleverd, niet anders lijkt te zijn dan die van klein speelgoed of van speelgoed dat kleine onderdelen bevat in het algemeen. Uit de beschikbare gegevens zou niet blijken dat er een speciaal risico uitgaat van het „meeleveren”, wanneer er maar voor een aparte verpakking wordt gezorgd. Het gevaar lijkt afhankelijk te zijn van de niet-voedingsproducten zelf, met name wanneer dit klein is of kleine delen bevat, of van de verpakking ervan.

De Commissie heeft de lidstaten gevraagd melding te maken van nieuwe of aanvullende gegevens over ongevallen, al dan niet met dodelijk afloop, die zijn veroorzaakt door met voedingsmiddelen meegeleverd speelgoed. Geen van de elf lidstaten die een antwoord hebben gestuurd, heeft nieuwe gegevens over speelgoed bij voedingsmiddelen verstrekt, afgezien van de informatie die al aan het Comité voor noodgevallen was verstrekt. De Commissie zal aandacht aan de kwestie blijven besteden.

⁽¹⁾ PB C 82 van 17.3.1998.

⁽²⁾ PB C 102 van 3.4.1998.

⁽³⁾ PB C 196 van 22.6.1998.

⁽⁴⁾ PB C 136 E van 8.5.2001.

⁽⁵⁾ Schriftelijk antwoord van 4.9.2001.

⁽⁶⁾ PB L 187 van 16.7.1988.

(2002/C 81 E/224)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2571/01
van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) aan de Commissie

(21 september 2001)

Betreft: Commissie Europees Adviescomité voor Onderzoek

Commissaris Busquin heeft mij in zijn antwoord op mijn vraag E-1704/01 ⁽¹⁾ laten weten dat de Commissie onlangs het Europees Adviescomité voor Onderzoek heeft opgericht dat moet assisteren bij het instandhouden van een evenwicht tussen de onderzoeksgebieden.

Wanneer is dit Comité operatief geworden of moet dit nog gebeuren?

Kan de Commissie in details treden over samenstelling, begroting en financiering, taken, bevoegdheden en functioneren van dit comité?

(¹) PB C 364 E van 20.12.2001, blz. 183.

Antwoord van de heer Busquin namens de Commissie

(29 oktober 2001)

De Europese Adviesraad voor Onderzoek is opgericht bij Besluit 2001/531/EG, Euratom van de Commissie van 27 juni 2001 (¹). In dit besluit worden de taken en bevoegdheden van van de Adviesraad beschreven, alsook de voorwaarden voor de voltooiing van het mandaat. Voor de financiering van de activiteiten van de Adviesraad is momenteel voorzien in een jaarbegroting van 624 550 €. De Commissie voorziet in financiële en administratieve ondersteuning van het secretariaat van de Adviesraad.

De leden van de Adviesraad werden benoemd bij besluit van de Commissie van 1 augustus 2001 (²). De lijst van leden wordt toegezonden aan het geachte parlementslid en aan het secretariaat van het Parlement.

De Adviesraad is voor het eerst bijeengekomen op 26 september 2001.

(¹) PB L 192 van 14.7.2001.

(²) PB C 268 van 22.9.2001.

(2002/C 81 E/225)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2576/01 van Dominique Vlasto (PPE-DE) aan de Commissie

(24 september 2001)

Betreft: Bijdrage van het toerisme tot werkgelegenheid en groei

De Raad van 21 juni 1999 voor de interne markt heeft de nauwe medewerking van de Europese Commissie en de lidstaten gevraagd om de bijdrage van het toerisme tot de groei en de werkgelegenheid, en meer in het bijzonder de bijdrage van de kleine en middelgrote ondernemingen, die in de sector sterk overheersend zijn, zo groot mogelijk te maken.

Er zijn bij die gelegenheid vier grote doelstellingen vastgelegd:

- gemakkelijker uitwisseling en verspreiding van informatie, meer bepaald door middel van de nieuwe technologieën;
- betere opleiding om de kennis en vaardigheden in de toeristische sector uit te breiden;
- betere kwaliteit van toeristische produkten;
- aanmoediging van milieubescherming en duurzame ontwikkeling in de toeristische industrie.

Kan de Europese Commissie medelen welke vorderingen ze voor de verwezenlijking van die doelstellingen gemaakt heeft sinds september van vorig jaar, toen ze haar tussentijds rapport over het toerisme heeft laten verschijnen?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(24 oktober 2001)

De in het tussentijdse verslag van de Commissie (¹) genoemde werkgroepen hebben in juli 2001 hun eindverslag ingediend.

Tijdens het door het Belgische voorzitterschap georganiseerde en in juli in Brugge gehouden ministeriële seminar zijn de resultaten van deze werkgroepen een eerste keer door vertegenwoordigers van de lidstaten en de Commissie besproken. In november 2001 denkt de Commissie een mededeling over het toerismebeleid aan de andere vier instellingen goed te keuren. Hierin zullen, in aansluiting op deze werkzaamheden, een operationeel kader voor de coördinatie tussen de actoren op het gebied van het toerisme en een beperkt aantal door dezen te ondernemen maatregelen en acties worden uitgewerkt.

Het voor de informatiemaatschappij, het bedrijfsleven en ook het toerisme verantwoordelijke lid van de Commissie heeft op 9 oktober voor de Commissie regionaal beleid, vervoer en toerisme van het Parlement een toespraak gehouden, waarin hij de mededeling in grote lijnen heeft uiteengezet.

(¹) COM(2000) 696 def.

(2002/C 81 E/226)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2577/01

van Dominique Vlasto (PPE-DE) aan de Commissie

(24 september 2001)

Betreft: Kwaliteitsverbetering in het hotelbedrijf

De kwaliteit van de toeristische producten is van doorslaggevend belang voor de ontwikkeling van de sector in de Europese Unie.

Verbetering van de kwaliteit in het hotelbedrijf is daarbij van bijzondere betekenis. De kwaliteit van de ontvangst, de aantrekkelijkheid van hotelvestigingen, hun afstemming op de normen van veiligheid en comfort, de modernisering van hun uitrusting en inrichting zijn stuk voor stuk elementen die de toeristische activiteiten helpen ontwikkelen.

In de verschillende lidstaten helpen openbare instanties, de staat en de plaatselijke overheden, de hotelinfrastructuur verbeteren.

Bestaan er steunmaatregelen van de Gemeenschap om de kwaliteitsverbetering van het hotelbedrijf in de lidstaten van de Europese Unie te stimuleren?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(29 oktober 2001)

De Commissie is zich er terdege van bewust hoe belangrijk het is in alle aspecten van het Europese toeristische product, met inbegrip van hotels, kwaliteit te garanderen. In dit verband heeft de Commissie de coördinatie op zich genomen van en deelgenomen aan een werkgroep van deskundigen die tot taak had juist dit onderwerp te bestuderen en die in juni 2001 haar eindverslag heeft opgesteld.

Als onderdeel van haar werkzaamheden heeft de werkgroep inzake de verbetering van de kwaliteit van toeristische producten vastgesteld welke Europese beleidsgebieden van invloed kunnen zijn op kwaliteitsverbetering, en daarnaast welke financieringsbronnen beschikbaar zijn. De werkgroep is tot de conclusie gekomen dat van de verschillende communautaire financieringsbronnen het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling en de andere structuurfondsen het meest geschikt waren voor dit doel. De middelen van deze fondsen worden via overeengekomen meerjarige investeringsprogramma's op regionaal niveau voor vastgestelde in aanmerking komende gebieden in de gehele Gemeenschap toegekend.

(2002/C 81 E/227)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2591/01**van Benedetto Della Vedova (TDI) aan de Commissie**

(26 september 2001)

Betreft: Sluiting van een onderhandse overeenkomst voor de verrichting van een „call center”-dienst tussen INPDAP en Telecom Italia S.p.A.

De raad van bestuur van INPDAP, een Italiaans bijstandsfonds, heeft bij besluit nr. 1352 van 20 december 2000 ingestemd met de sluiting van een overeenkomst met Telecom Italia voor de oprichting van een „call center”.

Dit besluit is genomen op basis van onderhandse besprekingen.

In het besluit zijn geen wetsbepalingen genoemd die de gebruikmaking van bovengenoemde procedure kunnen rechtvaardigen. Later heeft de raad van bestuur gewezen op artikel 7, lid c.2, letter d) van het wettelijk decreet nr. 157/1995, dat onderhandse aanbestedingen toestaat „wanneer, om urgente redenen ingevolge onvoorziene omstandigheden, de termijnen voor een openbare aanbesteding, niet-openbare aanbesteding, aanbesteding met prijsvraag of onderhandse overeenkomst met bekendmaking, niet in acht kunnen worden genomen; de omstandigheden die worden aangevoerd om deze urgente redenen te rechtvaardigen mogen in geen geval toe te schrijven zijn aan de aanbestedende diensten”.

Een beroep op deze urgente redenen lijkt echter niet correct te zijn: a) de diensten die het „call center” met urgentie zou moeten verrichten zijn al sinds meerdere jaren in voorbereiding en vereisen bovendien een aanpassing van de databank die niet op korte termijn verwezenlijkt kan worden; b) ook al mocht er momenteel een urgente situatie ontstaan zijn, dan is deze toe te schrijven aan de aanbestedende dienst, waardoor één van de wettelijke vereisten komt te vervallen (overigens had de raad van toezicht van INPDAP reeds in juni 2000 aangedrongen op de oprichting van het „call center”).

De sluiting van een overeenkomst voor twee jaar met Telecom, die de oprichting van een operationele structuur met zich meebrengt, alsmede de aanwerving en opleiding van personeel, maakt het niet erg geloofwaardig dat vervolgens een aanbesteding zal worden gehouden op voet van gelijkheid voor alle concurrerende ondernemingen.

Bij de operatie „call center”, die uitgemond is in een onderhandse overeenkomst met Telecom Italia, zijn ook de INPS en de INAIL betrokken, min of meer onder dezelfde „besloten” omstandigheden en in dezelfde periode.

1. Is de Commissie niet van mening dat bovengenoemd besluit nr. 1352/2000 onwettig is wat de gehanteerde procedure betreft en dat, gezien de omvang van de operatie (een bedrag van ongeveer 7 miljard in twee jaar, exclusief de kosten voor de telefoongesprekken ten laste van de onderneming, hetgeen ver boven de limiet ligt die is vastgesteld in artikel 7 van richtlijn 92/50/EEG⁽¹⁾), een aanbesteding op Europees niveau zou moeten worden gehouden overeenkomstig richtlijn 92/50/EEG van 18 juni 1992?
2. Is de Commissie niet van mening, gezien de economische betekenis van de bij deze „operatie call center” betrokken ondernemingen (INPS, INAIL en INPDAP), dat er op basis van besluiten waarvan de wettigheid kan worden aangevochten, een situatie aan het ontstaan is waarin Telecom een overheersende positie heeft op een belangrijk deel van de markt voor nieuwe communicatietechnologieën zonder geconfronteerd te worden met concurrenten?

⁽¹⁾ PB L 209 van 24.7.1992, blz. 1.

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(5 november 2001)

1. De Commissie heeft al een onderzoek geopend naar de inachtneming van het Gemeenschapsrecht bij de onlangs door INPDAP aan Telecom Italia gegunde overheidsopdracht voor de levering van een „call center”, waaraan het geachte parlementslid refereert. Volgens de thans beschikbare informatie lijken hierop niet de voorschriften van Richtlijn 92/50/EEG van de Raad van 18 juni 1992 betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor dienstverlening ten aanzien van de keuze van de medecontractant van toepassing te zijn, omdat de diensten waarom het in het onderhavige geval gaat, in wezen niet tot de in bijlage IA van die richtlijn bedoelde diensten lijken te behoren.

Wel moet de opdracht in kwestie voldoen aan de voorschriften van het EG-Verdrag inzake het vrij verrichten van diensten en de vrijheid van vestiging en aan de algemene beginselen inzake non-discriminatie, gelijke behandeling, evenredigheid en transparantie. Wat dit laatste beginsel betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen geoordeeld dat de verplichting tot transparantie inhoudt dat de aanbestedende diensten aan elke potentiële inschrijver een passende mate van openbaarheid moeten garanderen, zodat de dienstenmarkt voor mededinging wordt geopend en de aanbestedingsprocedures op onpartijdigheid kunnen worden getoetst (zie met name het arrest van 7 december 2000 in zaak C-324/98, *Telaustria*, r.o. 61-62).

2. Verder heeft de Commissie een onderzoek geopend naar soortgelijke overeenkomsten die door INAPS en INPS met Telecom Italia zijn gesloten. Zij wil daarbij nagaan welke regels op de gunning van deze opdrachten van toepassing zijn en of de door deze organisaties voor de keuze van de medecontractant gevolgde procedures met het Gemeenschapsrecht in overeenstemming zijn. Wanneer uit dit onderzoek mocht blijken dat de door INPDAP, INAIL en INPS gevolgde procedures niet met de communautaire voorschriften en beginselen, en met name met het transparantiebeginsel, in overeenstemming zijn, kan de Commissie besluiten de niet-nakomingsprocedure van artikel 226 (ex-artikel 169) van het EG-Verdrag in werking te stellen.

(2002/C 81 E/228)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2598/01

van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Commissie

(26 september 2001)

Betreft: Invoering van een verplichte autoverlichting overdag en de gevolgen voor de veiligheid van fietsers en voetgangers in dichtbevolkte gebieden

1. Is het de Commissie bekend dat het Nederlandse parlement in 1993 heeft besloten dat automobilisten overdag geen autoverlichting moeten laten branden, en dat dit besluit niet alleen was bedoeld om energie te sparen maar ook om rekening te houden met de veiligheid van de vele fietsers in Nederland die volgens hun belangenorganisatie ernstig geschaad wordt als automobilisten elkaar beter zien dan de fietsers met wie ze de weg moeten delen?

2. Is het de Commissie tevens bekend dat argumenten om overdag wel autoverlichting verplicht te stellen, zoals dat sinds de jaren '70 het geval is in Finland en Zweden, wél gunstig zijn voor de veiligheid in dunbevolkte gebieden met weinig auto's op lange eentonige wegen en in gebieden met een lage zonnestand, maar dat autoverlichting de aandacht kan afleiden van fietsers en voetgangers in stedelijke of half-verstedelijkte gebieden zoals die in Nederland veel vóórkomen?

3. Kan de Commissie bevestigen dat zij in de zomer van 2001 een principeovereenkomst heeft gesloten met de Europese organisatie van autofabrikanten ACEA, die inhoudt dat vanaf 2002 alle nieuwe auto's moeten worden uitgerust met lichten die vanzelf aangaan als de bestuurder de wagen start, waardoor deze lichten automatisch zullen branden bij rijden overdag?

4. In welke mate zijn de gemeten positieve resultaten van verplichte autoverlichting overdag beïnvloed doordat geen vergelijking is gemaakt met de voorafgaande situatie maar met fictieve gegevens die berusten op een veronderstelde negatieve ontwikkeling in de toekomst?

5. Welke mogelijkheden blijven er vanaf 2002 bestaan voor de afzonderlijke lidstaten om desgewenst het branden van autolichten overdag te verbieden?

6. Welke mogelijkheden blijven er vanaf 2002 bestaan voor individuele automobilisten om — in overeenstemming met besluiten van hun nationale wetgever — de verlichting tijdens het rijden overdag uit te schakelen?

7. Indien de tot nu toe door de Commissie gemaakte afspraken nog niet voorzien in de in de vragen 5 en 6 genoemde mogelijkheden, op welke wijze denkt zij dan daarin alsnog te voorzien om te voorkómen dat de lidstaten worden gehinderd in het realiseren van het aan hun omstandigheden aangepaste hoogst mogelijke niveau van veiligheid voor zoveel mogelijk verkeersdeelnemers?

Bron: Het Nederlandse dagblad *De Volkskrant* van 8 september 2001.

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie*(7 november 2001)*

De Commissie is ervan op de hoogte dat het Nederlandse parlement in 1993 overwoog het voeren van licht overdag verplicht te stellen. Maar ook al verwierp het parlement dit voorstel, het werd ook niet verboden, zodat het ministerie een veiligheidscampagne kon beginnen om het voeren van licht overdag op vrijwillige basis aan te moedigen.

Gezien de verschillende rapporten over de voordelen van dagrijlichten (DRL) is de Commissie van mening dat het aantal ongevallen door het voeren van licht overdag zal afnemen, zonder dat een bepaalde groep weggebruikers hierdoor meer gevaar gaat lopen. Doordat auto's eerder worden opgemerkt krijgen de andere weggebruikers meer tijd om hun eigen gedrag te beoordelen, en ook om op andere gevaren te letten. Verder lijkt er ten aanzien van de doeltreffendheid van het voeren van licht overdag geen significant verschil te zijn tussen wegen in landelijke en stedelijke gebieden. De belangrijkste variabelen blijken de geografische breedte en het seizoen te zijn in verband met het verschil in het aantal uren licht/schemer/donker.

De Commissie heeft op 11 juli 2001 een verbintenis van de Europese Federatie van Autoproducenten (ACEA) over de bescherming van voetgangers ontvangen, die overeenkomt met het door de Commissie in haar Mededeling van 21 december 2000⁽¹⁾ gegeven mandaat. Het Parlement en de Raad is om hun mening over deze verbintenis gevraagd en de Commissie wacht deze mening af alvorens de verbintenis goed te keuren. Eind 2001 zal een besluit worden genomen.

De belangrijkste maatregel in de verbintenis betreft de belofte de voorzijde van auto's zo te construeren dat voetgangers in geval van een botsing minder gevaar lopen gewond te raken. Andere maatregelen moeten leiden tot een vermindering van het aantal ongevallen, onder meer door nieuwe auto's waarvoor de verplichting geldt, vanaf 2002 met DRL uit te rusten.

De aanvaarding van DRL als positieve maatregel in de verplichting is gebaseerd op een aantal internationale studies die aantonen dat het aantal verkeersongevallen sinds de invoering van DRL is afgenomen.

Volgens de verplichting kunnen speciale lampen, dimlichten of mistvoorlichten met de normale of een verlaagde lichtintensiteit als DRL dienen. De lichten gaan automatisch aan wanneer de motor wordt gestart, maar zouden door de chauffeur ook kunnen worden gedeactiveerd.

De Commissie weet dat er in de lidstaten over DRL wordt gesproken. Aangezien het om een vrijwillige verbintenis gaat, kunnen lidstaten op basis van hun nationale verkeerswetgeving het gebruik van DRL desgewenst ook in de toekomst verbieden. Autoproducenten zullen hiermee rekening moeten houden wanneer zij in verband met DRL wijzigingen in hun auto's aanbrengen. Overigens is het gebruik van DRL in drie lidstaten al verplicht, en in de meeste andere toegestaan.

⁽¹⁾ COM(2000) 389 def.

(2002/C 81 E/229)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2600/01**van Wolfgang Ilgenfritz (NI) aan de Commissie***(20 september 2001)*

Betreft: Omzetbelasting op verrichtingen van bedrijfsartsen

Op grond van §6, lid 1, punt 19 van de Oostenrijkse wet op de omzetbelasting van 1994 is een arts (natuurlijke persoon) vrijgesteld van omzetbelasting, terwijl dit niet geldt voor een door de beroepsorganisatie erkende onderneming (GmbH).

Is het conform de EU-wetgeving dat natuurlijke personen en ondernemingen bij de heffing van omzetbelasting ongelijk worden behandeld?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie*(17 oktober 2001)*

De Commissie is van oordeel dat de vrijstelling die is bepaald in artikel 13-A-1-c) van de zesde BTW-richtlijn (de Zesde richtlijn 77/388/EEG van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag ⁽¹⁾) voor zorgverrichtingen aan mensen, verricht in het kader van de uitoefening van medische beroepen, niet alleen van toepassing is op de zorgverrichtingen die door natuurlijke personen zijn geleverd maar ook op die verrichtingen die door rechtspersonen zijn geleverd.

De Commissie merkt op dat deze aangelegenheid eveneens het onderwerp vormt van een prejudiciële procedure die thans bij het Hof van Justitie in behandeling is (de zaak C-141/00).

⁽¹⁾ PB L 145 van 13.6.1977.

(2002/C 81 E/230)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2618/01**van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie***(27 september 2001)*

Betreft: Gevaren van een anti-cholesterolmiddel

De bijwerkingen van het anti-cholesterolmiddel Cerivastin, in de handel onder de naam Lipobay, hebben in Griekenland recent tot een aantal sterfgevallen geleid. Volgens berichten in de pers beschikte het Europees Bureau voor de geneesmiddelenbeoordeling sinds april over informatie over dit geneesmiddel, die haar was meegedeeld door de werkgroepen hiervoor in de lidstaten.

Kan de Commissie medelen of Griekenland ook dergelijke informatie heeft verstrekt, en of het land door de Europese instanties is geïnformeerd over de gevaren van het geneesmiddel?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie*(7 november 2001)*

Alle lidstaten beschikken al enige tijd over informatie over zeldzame, maar potentieel levensbedreigende bijwerkingen van het anti-cholesterolmiddel cerivastatin, dat wordt verkocht onder de naam Libobay. Nieuwe vragen naar aanleiding van de beschikbare informatie werden in april 2001 aan de orde gesteld tijdens een vergadering in het Europees Bureau voor geneesmiddelenbeoordeling, die door alle lidstaten werd bijgewoond. Op grond hiervan is de situatie opnieuw geanalyseerd en in juni 2001 uitgebreid besproken met alle lidstaten. Daarna hebben alle lidstaten besloten tot een contra-indicatie voor het gebruik van dit geneesmiddel bij gebruik van een ander geneesmiddel, gemfibrozil. Dit besluit, waarvan werd verwacht dat het het gevaar van overlijden aanzienlijk zou verminderen, trad eind juni 2001 in werking. Nadien heeft het bedrijf besloten het geneesmiddel wereldwijd uit de handel te halen.

Voor zover de Commissie weet heeft Griekenland alle noodzakelijke informatie ter zake verstrekt en was dit land ook ten volle betrokken bij de discussies die op Europees niveau over dit geneesmiddel plaatsvonden.

(2002/C 81 E/231)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2620/01**van Christopher Huhne (ELDR) aan de Commissie***(27 september 2001)*

Betreft: Zitting van de Raad 25/26 juni 2001

Kan de Commissie mededelen of tijdens de zitting van de Raad van ministers van Algemene Zaken op 25/26 juni 2001 is gestemd, zo ja hoe vaak en waarover?

Kan zij voorts de stemmen registreren van eenieder die tijdens de zitting over ieder onderwerp heeft gestemd?

(2002/C 81 E/232)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2622/01
van Christopher Huhne (ELDR) aan de Commissie

(27 september 2001)

Betreft: Zitting van de Raad van 27/28 juni 2001

Kan de Commissie mededelen of tijdens de zitting van de Raad van ministers van Verkeer en Telecommunicatie op 27/28 juni 2001 is gestemd, zo ja hoe vaak en waarover?

Kan zij voorts de stemmen registreren van eenieder die tijdens de zitting over ieder onderwerp heeft gestemd?

(2002/C 81 E/233)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2624/01
van Christopher Huhne (ELDR) aan de Commissie

(27 september 2001)

Betreft: Zitting van de Raad van 10 juli 2001

Kan de Commissie mededelen of tijdens de zitting van de Raad van Ecofin-ministers op 10 juli 2001 is gestemd, zo ja hoe vaak en waarover?

Kan zij voorts de stemmen registreren van eenieder die tijdens de zitting over ieder onderwerp heeft gestemd?

(2002/C 81 E/234)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2626/01
van Christopher Huhne (ELDR) aan de Commissie

(27 september 2001)

Betreft: Zitting van de Raad van 16/17 juli 2001

Kan de Commissie mededelen of tijdens de zitting van de Raad van ministers van Algemene Zaken op 16/17 juli 2001 is gestemd, zo ja hoe vaak en waarover?

Kan zij voorts de stemmen registreren van eenieder die tijdens de zitting over ieder onderwerp heeft gestemd?

(2002/C 81 E/235)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2628/01
van Christopher Huhne (ELDR) aan de Commissie

(27 september 2001)

Betreft: Zitting van de Raad van 20 juli 2001

Kan de Commissie mededelen of tijdens de zitting van de Raad van ministers van Begroting op 20 juli 2001 is gestemd, zo ja hoe vaak en waarover?

Kan zij voorts de stemmen registreren van eenieder die tijdens de zitting over ieder onderwerp heeft gestemd?

Gecombineerd Antwoord
van de heer Prodi namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-2620/01, E-2622/01, E-2624/01, E-2626/01 en E-2628/01

(15 oktober 2001)

De Commissie wijst het geachte parlementslid erop dat het, overeenkomstig artikel 9 van het reglement van orde van de Raad, aan de Raad staat de uitslagen van de stemming en de stemverklaringen van zijn leden openbaar te maken.

(2002/C 81 E/236)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2638/01
van Bartho Pronk (PPE-DE) aan de Commissie

(21 september 2001)

Betreft: Vervolg vraag t.a.v. jurisprudentie Rijksdienst voor Pensioenen

Op 16 juli jongstleden stelde ik vragen over het niet-naleven van jurisprudentie door de Belgische Rijksdienst voor pensioenen (E-2263/01) ⁽¹⁾.

De Commissie heeft deze vraag inmiddels beantwoord.

Het antwoord van de Commissie geeft aanleiding tot twee vragen:

1. Heeft de Belgische regering inmiddels gereageerd op het verzoek om opheldering van de Commissie?
2. Heeft het antwoord van de Belgische regering ertoe aanleiding gegeven een procedure ex-artikel 226 EG-Verdrag te starten?

⁽¹⁾ PB C 40 E van 14.2.2002, blz. 230.

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(18 oktober 2001)

De Commissie wijst het geachte parlementslid erop dat nog steeds geen gevolg is gegeven aan de door de Commissie op 18 juli 2001 verstuurde brief waarin wordt gevraagd om binnen een termijn van twee maanden informatie te verstrekken over de naleving van de jurisprudentie van het Hof, als vastgesteld in het arrest in zaak Engelbrecht, C-262/97.

Bijgevolg heeft de Commissie de Belgische autoriteiten een rappel gestuurd. Het geachte parlementslid zal in kennis worden gesteld van de resultaten hiervan.

(2002/C 81 E/237)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2644/01
van Luciana Sbarbati (ELDR) aan de Commissie

(28 september 2001)

Betreft: Europees Agentschap voor beoordeling van geneesmiddelen

Op de EU-begroting zijn 14 miljoen € uitgetrokken voor dit agentschap (EMEA) dat in 1995 gezamenlijk is opgericht door de Commissie, Parlement en ESC. Er werken momenteel 220 ambtenaren (in 2002 moeten dat er 250 worden).

De taken van het agentschap omvatten o.a.:

- het veiligstellen en versterken van de concurrentie bij het aanbod in Europa dat gekenmerkt wordt door een hoge kwaliteit,
- het coördineren en opzetten van wetenschappelijk onderzoek,
- het harmoniseren van de toelatingsprocedures,
- het natrekken van informatie over eigenschappen van geneesmiddelen ten behoeve van medici, apothekers en patiënten, opdat deze informatie in de gehele Gemeenschap duidelijk en uniform is,
- het post-marketing-controleren via een coördinatiestelsel van het toezicht op geneesmiddelen in de afzonderlijke lidstaten.

Onlangs is er een crisis uitgebroken rond cholesterolverlagende middelen waar ook patiënten in verschillende Europese landen bij betrokken waren. Gezien de belangrijke sociale dimensie van de geneesmiddelensector luidt de vraag of de Commissie kan meedelen welke verantwoordelijkheid het agentschap heeft genomen.

Zou het agentschap volgens haar een belangrijker rol hebben kunnen spelen bij het controleren van de verschillende componenten van het geneesmiddel en van de informatie op de bijsluiters?

Zou men alerter hebben kunnen zijn bij het wakker schudden van medici en de wereld van de geneeskunde ten aanzien van contra-indicaties en gevaarlijke bijwerkingen in combinatie met andere farmaceutische producten?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(16 november 2001)

Het Europees Bureau voor de geneesmiddelenbeoordeling is in 1995 opgericht bij Verordening (EEG) nr. 2309/93 van de Raad van 22 juli 1993 tot vaststelling van communautaire procedures voor het verlenen van vergunningen voor en het toezicht op geneesmiddelen voor menselijk en diergeneeskundig gebruik en tot oprichting van een Europees Bureau voor de geneesmiddelenbeoordeling⁽¹⁾. De taken van dit bureau zijn in artikel 51 van de verordening vastgelegd. De Tweede Richtlijn 75/319/EEG van de Raad van 20 mei 1975 betreffende de aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen inzake farmaceutische specialiteiten⁽²⁾ is ook in 1993⁽¹⁾ gewijzigd. Daarin zijn de specifieke bevoegdheden vastgelegd voor de bewaking van geneesmiddelen waarvoor door de lidstaten of via een wederzijdse-erkenningprocedure een vergunning is verleend. Deze bepalingen zijn eveneens in 1995 in werking getreden.

In het geval van het cholesterolverlagende middel met cerivastatine, dat Bayer in augustus 2001 vrijwillig uit de handel heeft genomen, blijven de lidstaten die een vergunning voor dit product hebben verleend, verantwoordelijk voor het toezicht op de bijwerkingen van dit geneesmiddel.

Niettemin heeft het bureau maatregelen genomen ter coördinatie van gegevens die in het kader van de geneesmiddelenbewaking zijn verzameld; zo heeft het de Werkgroep geneesmiddelenbewaking opgericht en een systeem opgezet waarbij de lidstaten in dringende en niet-dringende gevallen bij de geneesmiddelenbewaking verzamelde gegevens kunnen uitwisselen. Dit systeem heeft zijn nut bewezen bij de melding en bespreking van de problemen bij het gebruik van het desbetreffende product en heeft ervoor gezorgd dat in de gehele Gemeenschap dezelfde maatregelen zijn genomen.

De Commissie is van mening dat het bureau binnen het kader van zijn huidige juridische bevoegdheden zijn coördinerende taak naar behoren heeft vervuld door ervoor te zorgen dat de juiste informatie over de risico's van het product, met name over de contra-indicaties bij gebruik ervan in combinatie met een ander geneesmiddel, in de productinformatie en de bijsluiter is opgenomen.

Wat de verwittiging van beroepsbeoefenaren in de gezondheidszorg betreft, heeft het bureau zijn coördinerende taak eveneens naar behoren vervuld door ervoor te zorgen dat zij in alle lidstaten via de desbetreffende instanties tegelijkertijd over dezelfde informatie konden beschikken.

De Commissie heeft in het kader van de huidige herziening van de geneesmiddelenwetgeving die zij op 18 juli 2001⁽³⁾ heeft goedgekeurd, plannen uitgewerkt om het Europese systeem van geneesmiddelenbewaking te versterken. Daarin zijn maatregelen opgenomen om de rol van het Europees Bureau voor de geneesmiddelenbeoordeling te versterken en de snelheid en doeltreffendheid van de procedures voor de goedkeuring van dringende maatregelen door de Commissie te vergroten. Daarnaast wordt voorgesteld om de frequentie van de periodieke verslagen over de veiligheid te verhogen, de criteria voor de melding van bijwerkingen, met name ernstige bijwerkingen, te verruimen, het gebruik van een gemeenschappelijke en internationale terminologie inzake geneesmiddelenbewaking te veralgemenen en het gebruik van een databank voor de verzamelde gegevens te bevorderen. Deze veranderingen zullen budgettaire gevolgen voor de subsidie van de Gemeenschap aan het bureau hebben.

Er zal ook moeten worden gedacht aan methoden voor de verbetering van de communicatie tussen alle betrokken partijen, met inbegrip van patiënten en artsen.

⁽¹⁾ PB L 214 van 24.8.1993.

⁽²⁾ PB L 147 van 9.6.1975.

⁽³⁾ <http://pharmacos.eudra.org/F2/review/index.htm>.

(2002/C 81 E/238)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2674/01
van Raffaele Costa (PPE-DE) aan de Commissie

(24 september 2001)

Betreft: Fraude ten koste van de EU

In de Italiaanse regio Calabrië zijn 63 mensen gearresteerd wegens fraude ten koste van de Europese Unie. Het gaat daarbij om ondernemers, leden van het legeronderdeel Guardia di Finanza en mafia-figuren. Volgens berichten in de pers zijn er bovendien 43 medewerkers en ambtenaren van het Calabrese regiobestuur gearresteerd. Met de fraude is een bedrag van 6 miljard gemoeid.

Een en ander doet vragen rijzen naar de waakzaamheid van het Italiaanse Ministerie van Schatkist, de regio Calabrië, OLAF, de EU in het algemeen en het Ministerie van Communautair Beleid. Welke maatregelen hebben het Ministerie van Communautair Beleid en het Ministerie van Regionale Zaken genomen? Is er sprake geweest van laakbare nalatigheid? Is het denkbaar dat 43 regioambtenaren bij een fraudezaak betrokken zijn terwijl regiobestuurders, regioambtenaren en controleorganen er niets van hebben gemerkt? Wie gaat de schade voor de Italiaanse staat, de EU en de regio Calabrië nu vergoeden? Hebben de Europese Unie, de regio en het Ministerie van Schatkist de geëigende maatregelen genomen om het algemeen belang te beschermen? Zal het betrokken lid van het regiobestuur zijn ontslag aanbieden?

Antwoord van mevrouw Schreyer namens de Commissie

(17 oktober 2001)

De Commissie, alsmede het Europees Bureau voor fraudebestrijding (OLAF) dat haar mededeling ervan heeft gedaan, hebben kennis genomen van de door het geachte parlamentslid genoemde zaak.

Op grond van de door het geachte parlamentslid bedoelde berichten in de pers ziet het ernaar uit dat deze zaak betrekking heeft op de afdeling „Garantie” van het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de landbouw (EOGFL, afdeling „Garantie”), en meer bepaald op de steun voor citrusvruchten.

De Commissie neemt contact op met de nationale autoriteiten teneinde meer gedetailleerde informatie te verkrijgen en daaraan het vereiste gevolg te geven.

(2002/C 81 E/239)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2676/01
van Raffaele Costa (PPE-DE) aan de Commissie

(2 oktober 2001)

Betreft: Patenten op genetische proeven

Het Europees Patentenbureau heeft onlangs aan het Amerikaanse bedrijf Myriad Genetics het monopolie verleend op patenten op genetische proeven om de aanleg voor borst- en eierstokkanker te achterhalen. Het Instituut Curie dat als fameus Frans onderzoekscentrum steun krijgt van de Franse regering, heeft juridische stappen ondernomen omdat het van mening is dat het bestaande patentstelsel zich maar moeilijk laat verenigen met het volksgezondheidsvraagstuk. Welk standpunt denkt de Commissie in te nemen over dit belangrijke onderwerp en welke initiatieven denkt zij te ontplooiën?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(14 november 2001)

De Commissie is van mening dat er geen dwingende reden bestaat hiertegen bezwaar te maken omdat het betwiste octrooi naar het schijnt niet de essentiële ethische regels schendt, maar veeleer het toepassingsgebied betreft dat kan worden toegekend aan een uitvinding met betrekking tot een DNA-sequentie.

Er zij op gewezen dat dit octrooi blijkbaar van wetenschappelijk belang is. Aldus moet het vroegtijdig herkennen van borstkanker bij vrouwen worden verbeterd. Naar aanleiding van het door derden tegen dit octrooi geuite bezwaar moeten de kamers van beroep zich uitspreken over de octrooieerbaarheid van het verleende octrooi en de daaraan te geven draagwijdte.

De Commissie zal de kwestie van het beschermingsgebied van uitvindingen inzake genetische sequenties diepgaand bestuderen en haar opmerkingen aan de Raad en het Parlement mededelen in het kader van de verslagen die moeten worden opgesteld uit hoofde van Richtlijn 98/44/EG van het Europees Parlement en de Raad van 6 juli 1998 betreffende de rechtsbescherming van biotechnologische uitvindingen ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ PB L 213 van 30.7.1998.

(2002/C 81 E/240)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2680/01

van Hans-Gert Poettering (PPE-DE) aan de Commissie

(26 september 2001)

Betreft: Omzetting van de habitat-richtlijn

Sinds de resolutie van het Parlement van 16 maart 2000 hebben een aantal lidstaten voldaan aan hun verplichting om in het kader van Natura 2000 gebieden aan te wijzen.

1. Welke lidstaten hebben tot dusver aan hun verplichtingen voldaan?
2. Heeft Duitsland al gebieden aangewezen en wanneer is de Commissie daarvan in kennis gesteld?
3. Welke gebieden zijn er aangemeld voor de deelstaat Neder-Saksen?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(17 oktober 2001)

1. Tot dusver heeft geen enkele lidstaat volledig voldaan aan de verplichtingen die voortvloeien uit Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna ⁽¹⁾.

2. In de loop van de afgelopen maanden hebben de lidstaten en met name Duitsland aanzienlijke vooruitgang geboekt op het gebied van voorstellen voor beschermingszones uit hoofde van artikel 4 van de habitatrichtlijn. Duitsland heeft deze zones aangemeld via verschillende in de tijd gespreide kennisgevingen. In de komende maanden zullen deze voorstellen worden geëvalueerd in de context van biogeografische workshops die door de Commissie worden georganiseerd, meer bepaald om na te gaan of de ontvangen voorstellen volstaan voor de oprichting van het Natura 2000-netwerk. Naar gelang van de resultaten van die evaluatie zal de Commissie Duitsland en de overige lidstaten wellicht verzoeken aanvullende voorstellen in te dienen.

3. Voor de deelstaat Neder-Saksen zijn er 172 zones met een totale oppervlakte van 5000 vierkante kilometer (km²) voorgesteld als gebieden van communautair belang. Aangezien de communautaire lijst nog niet is vastgesteld door de Commissie, wordt het geachte parlementslid verzocht zich voor meer details over de voorgestelde gebieden te richten tot de Duitse autoriteiten.

⁽¹⁾ PB L 206 van 22.7.1992.

(2002/C 81 E/241)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2708/01
van Hiltrud Breyer (Verts/ALE) aan de Commissie

(3 oktober 2001)

Betreft: Beschikbaarheid van dierlijk insuline

Decennialang wordt de auto-immuunziekte diabetisch mellitus, waarvoor insuline wordt voorgeschreven, met dierlijk insuline succesvol behandeld. Nu is het de bedoeling dat dierlijk insuline volledig van de markt wordt genomen ten gunste van het via genetische modificatie vervaardigde insuline. Bij proeven met dit menselijk insuline is gebleken dat vele patiënten door deze overschakeling geconfronteerd werden met een zeer sterke verslechtering van hun gezondheidstoestand en een vermindering van hun levenskwaliteit.

1. Kan de Commissie ervoor zorgen dat dierlijk insuline op de Europese markt beschikbaar blijft?
2. Zo ja, welke maatregelen zal zij in dat geval nemen?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(7 november 2001)

Dierlijke insuline is geleidelijk vervangen door biotechnologisch bereide menselijke insuline. Er wordt nu al bijna twintig jaar niet meer aan dierlijke insuline gewerkt. In de meeste lidstaten is geen dierlijke insuline meer te krijgen, maar in sommige lidstaten, zoals het Verenigd Koninkrijk en Duitsland, nog wel.

De patiënten zijn zonder grote problemen, behoudens enkele kleinere storingen van voorbijgaande aard, overgegaan van dierlijke naar biotechnologische insuline. Nieuwe patiënten worden steeds met biotechnologische insuline behandeld. Bij patiënten die zich goed voelen bij het gebruik van dierlijke insuline, zal de behandeling niet hoeven te worden gewijzigd zolang deze insuline nog beschikbaar is. Wanneer nieuwe patiënten echter niet meer met dierlijke insuline worden behandeld, zal deze op den duur verdwijnen.

Wetenschappers en medici zien biotechnologische insuline als een goed alternatief dat even goed wordt verdragen als dierlijke insuline, terwijl het als voordeel heeft dat de antigeniciteit geringer is. Ten slotte is, in theorie althans, ook het gevaar voor infecties, vooral door virussen, geringer.

(2002/C 81 E/242)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2713/01
van Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) aan de Commissie

(3 oktober 2001)

Betreft: Niet-erkenning van de diploma's van de School voor de vorming van onderwijzend personeel voor het technisch- en beroepsonderwijs als universitaire diploma's in Griekenland

De School voor de vorming van onderwijzend personeel voor het technisch- en beroepsonderwijs in Griekenland is een vierjarige opleiding met als doel het opleiden en de bij- en nascholing van personeel voor het middelbaar technisch- en beroepsonderwijs. Het Interuniversitair centrum voor de erkenning van diploma's erkent de postdoctorale diploma's van afgestudeerden van deze school, wanneer zij hun postdoctorale studie in een andere lidstaat van de Europese Unie hebben gedaan, evenwel niet. Er zij op gewezen dat andere scholen voor onderwijzend personeel (kleuterleidsters, leraren, docenten) een ander beleid volgen.

Is deze handelwijze van het Interuniversitair centrum in overeenstemming met Richtlijn 89/48/EEG⁽¹⁾ van de Gemeenschap en zo niet, wat is de Commissie voornemens te doen opdat Griekenland de bovenvermelde richtlijn naleeft?

⁽¹⁾ PB L 19 van 24.1.1989, blz. 16.

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie*(21 november 2001)*

De door het geachte parlementslid aan de orde gestelde kwestie heeft betrekking op de erkenning van buitenlandse postdoctorale diploma's in Griekenland. Blijkbaar worden deze diploma's door de voor academische erkenningen verantwoordelijke Griekse autoriteiten (Dikatsa) alleen erkend wanneer de aanvragers hun doctoraal examen aan bepaalde Griekse universiteiten hebben gedaan, en niet wanneer zij aan de Selete-school zijn afgestudeerd. Deze niet-erkenning lijkt verband te houden met het feit dat de wettelijke status van deze school in het nationale onderwijssysteem afwijkt van die van andere Griekse scholen. Ingevolge artikel 149 (ex-artikel 126) van het EG-Verdrag is iedere lidstaat zelf verantwoordelijk voor de inhoud van het onderwijs en de opzet van zijn onderwijsstelsel, zodat deze kwestie niet onder het Gemeenschapsrecht valt.

In dit geval lijkt er geen sprake te zijn van een inbreuk op Richtlijn 89/48/EEG van de Raad van 21 december 1988 betreffende een algemeen stelsel van erkenning van hoger-onderwijsdiploma's waarmee beroepsopleidingen van ten minste drie jaar worden afgesloten. De richtlijn geeft een „algemeen stelsel” voor de erkenning van kwalificaties om de toegang tot gereguleerde beroepen in de lidstaten te waarborgen. In dit geval lijkt het voor afgestudeerden van de Selete-school echter geen probleem te zijn toegang tot het beroep van leraar te verkrijgen. De erkenning van kwalificaties voor andere doeleinden dan de toegang tot een gereguleerd beroep in een lidstaat valt niet onder het toepassingsgebied van de richtlijn.

*(2002/C 81 E/243)***SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2721/01****van Jean Saint-Josse (EDD) aan de Commissie***(26 september 2001)*

Betreft: Natura 2000 — richtlijn habitat, fauna en flora in Frankrijk — annulatie van de bekendmaking van beschermde gebieden in Frankrijk dOOr rechterlijk besluit — gevolgen voor de vastlegging van middelen voor het Life-programma

In Frankrijk heeft de Raad van State bij arrest van 27 september 1999 (zaak nr. 194648) de eerste bekendmakingbesluiten vernietigd waarmee de minister van Milieuzaken de Europese Commissie de lijsten van 534 gebieden doorgegeven had die in het netwerk Natura 2000 opgenomen konden worden (besluiten van 16 oktober, 3 en 9 december 1997).

De Raad van State heeft nu juist, bij arrest van 22 juni ll. (zaak nr. 219995) het Ministerie van Ruimtelijke Ordening en Milieuzaken voor de tweede opeenvolgende keer in het ongelijk gesteld omdat het, ondanks zijn eerdere bevestigingen, niet heeft kunnen bewijzen dat het vóór de bekendmaking aan de Europese instanties de volledige raadplegingsprocedure gevolgd heeft die door de Franse regelgeving voorgeschreven wordt.

De nieuwe besluiten voor bekendmaking van de 534 gebieden bij de Europese Commissie zijn dus nogmaals geannuleerd.

Het Franse Ministerie van Milieuzaken is nu verplicht om de raadplegingsprocedure van de plaatselijke bevolking volledig opnieuw te beginnen voordat het nog opnieuw gegevens bekend maakt. Het besluit van de Raad van State heeft een aantal juridische gevolgen voor de vastlegging van Europese middelen, meer bepaald voor het Life-programma.

Zijn er onder de bewuste 534 gebieden die de voornaamste zijn in Frankrijk, gebieden die op dit ogenblik al medefinanciering uit het Europees Life-fonds krijgen of voor medefinanciering in aanmerking kunnen komen? Welke gevolgtrekkingen denkt de Europese Commissie uit het bewustE besluit van de Raad van State te halen voor de vastlegging van middelen uit het Life-fonds voor de gebieden die eventueel in aanmerking komen?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie*(19 oktober 2001)*

Volgens de informatie welke aan de Commissie is verstrekt heeft de Raad van State bij arrest van 27 september 1999 wegens het niet in acht nemen van de voorgeschreven raadplegingsprocedure de bekendmaking geannuleerd van 534 gebieden welke in het kader van het netwerk Natura 2000 door de Franse autoriteiten aan de Commissie waren voorgesteld. De Franse autoriteiten hebben hierover tot op heden officieel nog niets aan de Commissie meegedeeld.

In dit stadium lijkt het derhalve voorbarig uitspraken te doen over de conclusies welke de Commissie zou willen trekken uit het bovengenoemde besluit van de Raad van State voor de vastlegging van middelen uit het Life-fonds voor de gebieden waarop deze annulering eventueel betrekking heeft.

*(2002/C 81 E/244)***SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2722/01
van Yves Butel (EDD) aan de Commissie***(26 september 2001)*

Betreft: Natura 2000 — richtlijn habitat, fauna en flora in Frankrijk — annulatie van de bekendmaking van beschermde gebieden in Frankrijk door rechterlijk besluit — gevolgen voor biogeografische seminars

In Frankrijk heeft de Raad van State bij arrest van 27 september 1999 (zaak nr. 194648) de eerste bekendmakingbesluiten vernietigd waarmee de minister van Milieuzaken de Europese Commissie de lijsten van 534 gebieden doorgegeven had die in het netwerk Natura 2000 opgenomen konden worden (besluiten van 16 oktober, 3 en 9 december 1997).

De Raad van State heeft nu juist, bij arrest van 22 juni ll. (zaak nr. 219995) het Ministerie van Ruimtelijke Ordening en Milieuzaken voor de tweede opeenvolgende keer in het ongelijk gesteld omdat het, ondanks zijn eerdere bevestigingen, niet heeft kunnen bewijzen dat het vóór de bekendmaking aan de Europese instanties de volledige raadplegingsprocedure gevolgd heeft die door de Franse regelgeving voorgeschreven wordt.

De nieuwe besluiten voor bekendmaking van de 534 gebieden bij de Europese Commissie zijn dus nogmaals geannuleerd.

Het Franse Ministerie van Milieuzaken is nu verplicht om de raadplegingsprocedure van de plaatselijke bevolking voor de voornaamste gebieden in Frankrijk volledig opnieuw te beginnen.

Welke gevolgtrekkingen maakt de Europese Commissie uit het besluit van de Franse Raad van State voor de voortgang van de Europese procedure, vooral de organisatie van biogeografische seminars en hun besluitnamen?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie*(19 oktober 2001)*

Volgens de informatie welke aan de Commissie is verstrekt heeft de Raad van State bij arrest van 27 september 1999 wegens het niet in acht nemen van de voorgeschreven raadplegingsprocedure de bekendmaking geannuleerd van 534 gebieden welke in het kader van het netwerk Natura 2000 door de Franse autoriteiten aan de Commissie waren voorgesteld. De Franse autoriteiten hebben hierover tot op heden officieel nog niets aan de Commissie meegedeeld.

In dit stadium lijkt het noodzakelijk dat men eerst de resultaten moet kennen van de nieuwe raadplegingsprocedure met betrekking tot deze lijst van gebieden voordat men uitspraken kan doen over de gevolgen van het bovengenoemde besluit van de Raad van State, met name over de organisatie van de biogeografische seminars en de conclusies waartoe men op deze seminars gekomen is.

Bij iedere omvangrijke terugtrekking van gebieden die in het kader van het Netwerk Natura 2000 door een lidstaat zijn voorgesteld moet worden gerechtvaardigd waarom deze gebieden met het oog op de wetenschappelijke criteria van bijlage III bij Richtlijn 92/43/EEG van de Raad inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna⁽¹⁾ in aanmerking waren gekomen, terwijl voorts moet worden geanalyseerd welke types habitat en habitats van soorten van communautair belang in deze gebieden voorkomen. Indien een bepaald type habitat of een habitat van een soort van communautair belang als gevolg van een dergelijke terugtrekking ondervetegenwoordigd zou dreigen te raken dient de betrokken lidstaat nieuwe voorstellen voor gebieden te doen, waarmee de onvolkomenheden die tijdens de biogeografische seminars aan het licht zijn getreden ongedaan worden gemaakt.

⁽¹⁾ PB L 206 van 22.7.1992.

(2002/C 81 E/245)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2734/01
van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Commissie

(5 oktober 2001)

Betreft: Vertraging bij de verplichting om de „dode hoek” voor vrachtautochauffeurs op te heffen

1. Is het de Commissie bekend dat met name in dichtbevolkte gebieden met veel fietsers en voetgangers veel ongelukken gebeuren omdat de chauffeur van een vrachtauto als gevolg van een „dode hoek” in zijn buitenspiegels niet voldoende kan zien dat hij bij het nemen van een bocht over omringende mensen en voorwerpen rijdt?
2. Is het de Commissie bekend dat er inmiddels bolle buitenspiegels in de handel zijn die vrachtautochauffeurs in staat stellen om ook die delen van de omgeving van hun wagen te zien die tot nu toe buiten hun gezichtsveld bleven?
3. Kan de Commissie bevestigen dat op grondslag van vrijwilligheid inmiddels een kwart van de vrachtauto's is voorzien van dergelijke spiegels, maar dat het er niet naar uitziet dat ook de overige wagens op grondslag van vrijwilligheid hiermee zullen worden toegerust?
4. Worden nationale overheden op grond van EU-regels belemmerd in het op korte termijn verplicht stellen van het gebruik van dergelijke spiegels?
5. Indien vraag 4 ontkennend wordt beantwoord, welke lidstaten zijn dan nalatig bij het gebruiken van hun recht om als nationale overheid toepassing van deze spiegels verplicht te stellen?
6. Indien vraag 4 bevestigend wordt beantwoord, hoe denkt de Commissie er dan toe bij te dragen dat de nieuwe spiegels op kortst mogelijke termijn verplicht worden gesteld door onmiddellijk ruimte te scheppen voor het invoeren van nationale regels of door snel invoering van Europese regels mogelijk te maken?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(26 november 2001)

Een aantal ongevallen ontstaan doordat bestuurders van voertuigen niet weten dat zich in een van de dode hoeken rond hun voertuig voetgangers of andere verkeersdeelnemers bevinden. Indien het grote voertuigen, zoals vrachtauto's, betreft, leiden deze ongevallen veelal tot ernstig letsel of komen hierbij zelfs mensen om het leven.

De Commissie is van dit probleem op de hoogte en spreekt met de lidstaten, het bedrijfsleven en andere belanghebbende partijen over de mogelijkheden om de montage van achteruitkijkspiegels met speciale voorzieningen om de dode hoeken rond voertuigen te verkleinen, verplicht te stellen en zo het risico te verkleinen.

Nadat in de werkgroep motorvoertuigen algemene overeenstemming was bereikt, heeft de Commissie daarom een ad-hocgroep van deskundigen ingesteld om de desbetreffende richtlijn te wijzigen. Tijdens drie bijeenkomsten in mei, juli en september 2001 heeft deze groep een document opgesteld waarin aanzienlijke verbeteringen van de bestaande situatie worden voorgesteld, waarbij rekening wordt gehouden met de technische ontwikkelingen sinds de laatste wijziging⁽¹⁾ van Richtlijn 71/127/EEG van de Raad van 1 maart 1971 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de lidstaten betreffende achteruitkijkspiegels van motorvoertuigen⁽²⁾.

De volgende wijzigingen worden voorgesteld:

- de richtlijn wordt verplicht voor alle voertuigcategorieën en is binnen het typegoedkeuringsstelsel niet meer facultatief voor lichte en zware bedrijfsvoertuigen;
- op bepaalde voertuigen moeten aanvullende spiegels worden gemonteerd (vooruitkijkspiegels op vrachtauto's, buitenspiegels aan de passagierszijde van personenauto's) om het indirecte gezichtsveld te vergroten;
- bepaalde kenmerken van spiegels (bv. de kromming van het spiegeloppervlak) worden aangepast aan de technische vooruitgang om het indirecte gezichtsveld te vergroten;
- bepaalde spiegels kunnen worden vervangen door andere systemen voor indirect zicht, zoals camera-beeldschermssystemen;
- hoewel de structuur van de oorspronkelijke Richtlijn 71/127/EEG zo veel mogelijk is gehandhaafd, wordt de inhoud aanzienlijk gewijzigd. Daarom wordt voorgesteld Richtlijn 71/127/EEG en de wijzigingen ervan in te trekken en door de nieuwe richtlijn te vervangen.

De Commissie heeft een definitief ontwerp opgesteld dat aan de werkgroep motorvoertuigen van de Commissie is toegezonden om met de lidstaten en het bedrijfsleven te worden besproken. Vervolgens is een herziene versie opgesteld waarin rekening is gehouden met een aantal opmerkingen, hoewel de hoofdelementen van het oorspronkelijke voorstel, zoals in de ad-hocgroep besproken, zijn behouden. Op 23 oktober 2001 is de noodzakelijke raadpleging binnen de diensten van de Commissie gestart, die uiterlijk 14 november moet zijn voltooid. Vervolgens wordt het voorstel zo nodig gewijzigd en wordt de procedure voor de goedkeuring als voorstel van de Commissie gestart. Direct na de goedkeuring (naar verwachting eind november/begin december) wordt de tekst naar het Europees Parlement en de Raad gezonden. De Commissie verwacht dat dit ontwerp zal worden gesteund aangezien veel lidstaten hoge prioriteit toekennen aan de verkleining van de dode hoeken rond voertuigen.

Anders dan voor personenauto's van de categorie M1, is voor bedrijfsvoertuigen van de categorie N1 geen verplicht stelsel voor de communautaire typegoedkeuring van voertuigen ingevoerd.

Daarom worden nationale typegoedkeuringen over het algemeen op grond van een uiteenlopende combinatie van nationale en communautaire voorschriften verleend. De fabrikant mag zelf beslissen op welke specifieke reeks wettelijke voorschriften (nationale of communautaire) hij een aanvraag voor de typegoedkeuring van onderdelen baseert.

De lidstaten kunnen dan ook nationale wetgeving vaststellen die het mogelijk maakt dergelijke spiegels op bedrijfsvoertuigen te monteren.

De Commissie beschikt niet over statistische gegevens betreffende de in de Gemeenschap geregistreerde voertuigen die reeds zijn voorzien van onderdelen die aan de voorgestelde maatregelen voldoen, noch over gegevens betreffende het type wetgeving (nationale of communautaire) dat voor de typegoedkeuring van onderdelen wordt toegepast.

(¹) PB L 147 van 14.6.1988.

(²) PB L 68 van 22.3.1971.

(2002/C 81 E/246)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2759/01
van Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) aan de Commissie

(9 oktober 2001)

Betreft: Dubbele en enkele binnenwanden bij tankauto's

Zweden zou in juni 1998 een waarschuwing van de Commissie hebben gehad, omdat de import van tankauto's met enkele binnenwanden niet geaccepteerd wordt. De Zweedse eisen voor dubbele binnenwanden kunnen niet op grond van veiligheidsargumenten gerechtvaardigd worden, beweerde de Commissie volgens berichten in de kranten.

Zijn deze berichten juist? Kan de Commissie een verklaring geven voor deze kwestie en haar mening hierover?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie*(23 november 2001)*

De Commissie had een procedure uit hoofde van artikel 226 ingeleid na klachten te hebben ontvangen dat in Zweden alleen dubbelwandige tanks zouden zijn toegestaan. Doorgaans wordt een dergelijk vereiste als een inbreuk op artikel 28 (ex-artikel 30) van het EG-Verdrag beschouwd. Uit contacten met de Zweedse autoriteiten bleek dat noch de Zweedse wetgeving, noch de aldaar heersende praktijk een verbod op enkelwandige tanks inhield. De zaak werd daarom gesloten.

De Zweedse autoriteiten legden uit dat bij technische controles werd voorgeschreven dat in bepaalde gevallen het gelijktijdig laden van verschillende stoffen niet was toegestaan, waardoor de indruk ontstond dat trekkers met twee enkelwandige tanks niet mochten worden ingevoerd of gebruikt.

*(2002/C 81 E/247)***SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2764/01****van Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) aan de Commissie***(9 oktober 2001)*

Betreft: Octrooibescherming kostbaar voor kleine bedrijven

Door kleine ondernemingen in Zweden is kritiek geuit op de zogeheten bescherming van octrooien van korte duur, omdat deze een belemmering betekent voor andere ondernemingen dan de houder van het octrooi en omdat de meeste kleinere ondernemingen de gevolgen van deze belemmering ondervinden. De bescherming van octrooien van korte duur stelt grote ondernemingen in staat stelselmatig te zorgen voor bescherming in omvangrijke technische sectoren. Japanse en Amerikaanse bedrijven leggen bijvoorbeeld dergelijke „bommentapijten” — met het gevolg dat de bewegingsvrijheid van kleinere bedrijven die over minder kredieten beschikken ernstig wordt beperkt. Als er in een technische sector een groot aantal patenten en kortlopende octrooien bestaat is het voor een klein bedrijf moeilijk en kostbaar iets te doen.

Is de Commissie het eens met de stelling dat de hierboven geschetste situatie kan voortvloeien uit de bescherming van octrooien van korte duur en welke aanvullende maatregelen overweegt zij om te voorkomen dat kleine ondernemingen de negatieve gevolgen ondervinden van de „bommentapijten” die grotere bedrijven in omvangrijke technische sectoren hebben gelegd?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie*(14 november 2001)*

De bescherming van uitvindingen door gebruiksmodellen wordt in het algemeen beschouwd als een soepelere en minder kostbare vorm van bescherming dan de bescherming via het octrooi. Derhalve wordt dit instrument vaak beschouwd als een zeer goed aangepast instrument voor de ondernemingen, met name de kleine en middelgrote ondernemingen (KMO) die in bepaalde innovatiesectoren actief zijn.

De Commissie is zich er evenwel van bewust dat deze vorm van bescherming op bezwaren kan stuiten, met name bij de kleine ondernemingen, in lidstaten zoals Zweden, waar de bescherming door gebruiksmodellen nog niet bestaat.

In de lidstaten daarentegen die reeds en vaak sinds vele jaren een bescherming door gebruiksmodellen kennen, is de Commissie niet op de hoogte van bijzondere moeilijkheden, zoals die welke het geachte parlementslid ter sprake heeft gebracht, waarmee de kleine ondernemingen zouden worden geconfronteerd.

De Commissie erkent evenwel dat het gebruik van deze vorm van bescherming in sommige gevallen tot misbruik zou kunnen leiden en zij heeft in het kader van de discussies over het voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad tot onderlinge aanpassing van het recht inzake gebruiksmodellen⁽¹⁾ rekening gehouden met de door de betrokken partijen terzake geuite bezwaren.

Zij heeft dan ook in haar gewijzigd voorstel⁽²⁾ een aantal bepalingen op basis van het advies van het Parlement⁽³⁾ opgenomen ter voorkoming van misbruik van de bescherming door gebruiksmodellen, waarbij de rechtsveiligheid, de transparantie en de rechten van derden worden versterkt. Onder de aangebrachte verbeteringen zij gewezen op een betere definitie van de uitvinderswerkzaamheid, de mogelijkheid voor derden — en niet alleen voor de aanvragers — te verzoeken dat een onderzoeksrapport over de stand van de techniek wordt opgesteld, de toevoeging van het onderzoeksrapport aan het dossier, de verplichting een onderzoeksrapport op te stellen in geval van rechtsvordering of van een verlenging van de beschermingsduur langer dan zes jaar.

Tenslotte, en hier gaat het om een belangrijk punt, gesteld dat de door het geachte parlamentslid geuite vrees zich zou bevestigen, voorziet het gewijzigd voorstel een follow-up van de richtlijn. De Commissie zou aldus drie jaar nadat de richtlijn in nationaal recht van de lidstaten is omgezet, eventuele wijzigingen in deze regeling kunnen aanbrengen.

⁽¹⁾ PB C 36 van 3.2.1998.

⁽²⁾ PB C 248 E van 29.8.2000.

⁽³⁾ PB C 175 van 21.6.1999.

(2002/C 81 E/248)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2767/01

van Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) aan de Commissie

(9 oktober 2001)

Betreft: Optreden van de Commissie in verband met het arrest van het Europees Hof van Justitie inzake ziektekostenverzekering

In de zaak Vanbraekel die diende bij het Europees Hof van Justitie hebben de regeringen van Zweden, IJsland, Noorwegen en negen andere EU-landen zich op het standpunt gesteld dat de Nederlandse patiënten naar hun mening niet het recht moeten krijgen zorg in het buitenland te laten vergoeden door hun nationale ziektekostenverzekering.

De Commissie bepleit voor het Europees Hof van Justitie actief het tegendeel.

Acht de Commissie het redelijk in een zo netelig vraagstuk regelrecht in te gaan tegen de meerderheid van de lidstaten van de EU? Zou zij zich niet kalm moeten houden, een meer „ambtelijke” houding aannemen en afzien van het voeren van een politiek revolutionair sociaal beleid in supranationale richting?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(12 november 2001)

Bij prejudiciële vragen, zoals de zaak-Vanbraekel (C-368/98)⁽¹⁾, draagt de Commissie, in haar rol van hoedster van de bepalingen van het Verdrag, overeenkomstig artikel 211 (ex-artikel 155) van het EG-Verdrag, het Hof van Justitie de gegevens aan voor de interpretatie van het Gemeenschapsrecht die zij relevant acht voor de oplossing van het geschil.

De door de Commissie aan het Hof van Justitie voorgelegde opmerkingen passen in het kader van de in het EG-Verdrag vastgestelde doelstellingen van de Gemeenschap en kunnen slechts gebaseerd zijn op de in het — primaire en afgeleide — Gemeenschapsrecht vastgestelde beginselen, zoals door het Hof van Justitie in zijn jurisprudentie uitgelegd, met name wanneer het de uitoefening van door het EG-Verdrag gegarandeerde fundamentele vrijheden betreft.

⁽¹⁾ Arrest van het Hof van 12 juli 2001.

(2002/C 81 E/249)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2783/01
van Glyn Ford (PSE) aan de Commissie
(28 september 2001)

Betreft: EG-keurmerk

In de EU kunnen bedrijven die verdovingsgeweren verkopen hun producten aanprijzen door erop te wijzen dat deze het EG-keurmerk bezitten. Dit wordt door vele bedrijven gezien als een verkoop bevorderend middel, met name in geval van verkoop naar landen buiten de Europese Gemeenschap.

Volgens Amnesty International wordt in de reclame die een Frans bedrijf maakt voor zijn verdovingsgeweer beweerd dat op het product gedurende twee jaar een Europese garantie van toepassing is en op de verpakking staat het EG-keurmerk afgedrukt.

Hoe staat de Commissie tegenover het feit dat het Europees „keurmerk” wordt gebruikt als middel om de afzet van martelwerktuigen te bevorderen?

Is zij voornemens te bezien of het gebruik van dit keurmerk door bedrijven die dit soort instrumenten vervaardigen, kan worden verboden?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(31 oktober 2001)

De CE-markering is in de communautaire wetgeving ingevoerd door Besluit 93/465/EEG van de Raad van 22 juli 1993 betreffende de modules voor de verschillende fasen van de overeenstemmingsbeoordelingsprocedures en de voorschriften inzake het aanbrengen en het gebruik van de CE-markering van overeenstemming⁽¹⁾, die in de technische harmonisatierichtlijnen moeten worden opgenomen, en door Richtlijn 93/68/EEG van 22 juli 1993⁽¹⁾, waarbij de CE-markering in een aantal sectorale technische harmonisatierichtlijnen wordt ingevoerd.

De CE-markering van overeenstemming moet worden aangebracht op elk product dat onder het toepassingsgebied valt van een technische harmonisatierichtlijn die in deze markering voorziet. Het betekent dat het product voldoet aan de juridisch verbindende voorschriften van de toepasselijke technische harmonisatierichtlijn(en). De fabrikant is verantwoordelijk voor het aanbrengen van de CE-markering, maar in de richtlijnen wordt vaak ook de interventie van een overeenstemmingsbeoordelingsinstantie vereist. De lidstaten zijn verantwoordelijk voor het aanstellen van dergelijke instanties, overeenkomstig de voorschriften van de richtlijnen ter zake.

Binnen de Commissie zijn verscheidene diensten verantwoordelijk voor de technische harmonisatierichtlijnen die voorzien in de CE-markering van overeenstemming, maar de meeste vallen onder het DG Ondernemingen. De Commissie heeft echter geen directe rol bij de beoordeling van de overeenstemming van producten, noch in de toekenning van de CE-markering van overeenstemming.

Alle fabrikanten van verdovingsgeweren die onder het toepassingsgebied vallen van een technische harmonisatierichtlijn die voorziet in de CE-markering van overeenstemming, moeten deze markering op de desbetreffende producten aanbrengen. De Commissie heeft geen informatie over het aantal fabrikanten waarom het gaat.

In een eerder antwoord op schriftelijke vraag nr. E-3259/97 van mevrouw Wemheuser heeft de Commissie erop gewezen dat een breed gamma aan instrumenten mogelijkwerijs voor folterdoeleinden kan worden gebruikt. Bovendien is het niet altijd mogelijk om vooraf vast te stellen waarvoor instrumenten zullen worden gebruikt. De Commissie is dan ook van mening dat het niet haalbaar is om, in het kader van deze richtlijnen, een afwijkende behandeling in te stellen voor instrumenten die voor folterdoeleinden zouden kunnen worden gebruikt.

Teneinde evenwel rekening te houden met de opmerkingen van het geachte parlementslid is de Commissie momenteel bezig met de voorbereiding van een voorstel voor een verordening van de Raad met betrekking tot de handel in instrumenten die gebruikt kunnen worden voor foltering of voor wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing. Deze verordening heeft onder meer tot doel een verbod in te stellen op de uitvoer, verkoop, levering of verzending van instrumenten die weliswaar niet specifiek voor foltering of wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing zijn ontworpen maar wel voor deze doeleinden kunnen worden gebruikt, aan personen, rechtspersonen of instanties in een derde land. De bijlage bij deze verordening bevat een lijst met instrumenten waarop dit verbod van toepassing is. Verdovingsgeweren maken deel uit van deze lijst.

⁽¹⁾ PB L 220 van 30.8.1993.

(2002/C 81 E/250)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2834/01
van Gian Gobbo (NI) aan de Commissie

(12 oktober 2001)

Betreft: Het instandhouden van de posterijen in de Cadore

Overwegende dat:

- de Italiaanse posterijen met ingang van november 2001 verschillende postkantoren in de berggebieden van de provincie Belluno willen sluiten;
- het sluiten van deze postkantoren groot ongemak zal betekenen voor de bevolking van de betrokken gemeentes, hoofdzakelijk ouderen;
- deze maatregel het recht van de betreffende burgers ernstig beperkt om volledig gebruik te maken van de essentiële openbare diensten; dit recht kan in bredere zin worden geïnterpreteerd als een bijzonder aspect van de mensenrechten;
- de betrokken plaatselijke overheden aan de Italiaanse posterijen hebben voorgesteld dat zij gratis gebruik kunnen maken van gemeentelijke kantoren om de dienstverlening in stand te houden.

Acht de Commissie het niet wenselijk om aan de Italiaanse regering en de Italiaanse posterijen te verzoeken een capillaire postkantoorstructuur in stand te houden als garantie voor een volledige toegankelijkheid van deze dienstverlening?

Welke strategie heeft de Commissie uitgedacht of denkt zij uit te denken om essentiële openbare diensten algemeen toegankelijk te houden als fundamenteel onderdeel van de economische, sociale en territoriale cohesie van de Europese Unie?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(26 november 2001)

Op grond van de „postrichtlijn” ⁽¹⁾ is het aan de lidstaten om te beslissen over de dichtheid van het netwerk van „dienstverleningspunten” en „toegangspunten” die nodig is om de levering van de universele postdienst te waarborgen. Alleen indien de universele dienst niet wordt gewaarborgd ⁽²⁾, kan de Commissie optreden om een lidstaat (Italië in het door het geachte parlementslid bedoelde geval) te verzoeken aan zijn verplichtingen te voldoen.

Daarbuiten is de Commissie volgens de bestaande voorschriften niet bevoegd om een lidstaat aanwijzingen te geven betreffende de passende wijze om zijn burgers en ondernemingen de toegang tot de postdiensten en het postnetwerk te waarborgen, waarvoor er verschillende mogelijkheden zijn (mobiele postkantoren, franchises, enz.).

Daarom stelt de Commissie voor dat het verzoek van het geachte parlementslid wordt voorgelegd aan de nationale regelgevende instantie voor postdiensten in Italië, namelijk: Ministero delle Comunicazioni, 2201, Viale America, 00144 Rome — Italië, Tel.: (39)(0)6 54 44 21 92, Fax: (39)(0)6 541 45 12.

Naar het oordeel van de Commissie is de postrichtlijn toereikend en duidelijk wat de universele postdienst betreft, en in dit stadium acht de Commissie het niet nodig nieuwe maatregelen op dit gebied te nemen. Overigens worden in het in mei 2000 ingediende voorstel van de Commissie tot wijziging van de postrichtlijn ⁽³⁾ alle artikelen betreffende de universele dienst ongewijzigd behouden.

⁽¹⁾ Richtlijn 97/67/EG van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 1997 betreffende gemeenschappelijke regels voor de ontwikkeling van de interne markt voor postdiensten in de Gemeenschap en de verbetering van de kwaliteit van de dienst, PB L 15 van 21.1.1998.

⁽²⁾ D.w.z. verzorging, elke werkweek en niet minder dan vijf dagen per week, van één ophaling en één bestelling aan huis bij elke natuurlijke of rechtspersoon of, bij wijze van uitzondering, in passende installaties. De universele dienst omvat postzendingen tot 2 kg en postpakketten tot 10 of 20 kg, alsmede diensten voor aangetekende zendingen en zendingen met aangegeven waarde. Er moet ook een bepaalde dienstkwaliteit worden geboden zoals voorgeschreven door de richtlijn.

⁽³⁾ Voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van Richtlijn 97/67/EG met betrekking tot de verdere openstelling van de postmarkt in de Gemeenschap voor mededinging, PB C 337 E van 28.11.2000.

(2002/C 81 E/251)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2885/01**van Juan Naranjo Escobar (PPE-DE) aan de Commissie**

(22 oktober 2001)

Betreft: Gokken op Internet

Uit de cijfers blijkt dat kansspelen op Internet een van de meest bloeiende vormen van Internethandel zijn. De Internet-adepten gaven dit jaar ongeveer 3000 miljoen dollar uit aan inzetten, een cijfer dat nog maar gering is als rekening wordt gehouden met de prognoses voor 2015, wanneer volgens de analisten het over de gehele wereld via Internet ingezette bedrag 177 000 miljoen dollar zal belopen. Wat het aantal deelnemers aan kansspelen betreft, laten de schattingen ook een spectaculaire toename zien. Uitgaande van ongeveer 7 miljoen gokkers (waarvan één miljoen in Europa) zullen het er in 2005 over de gehele wereld ongeveer 15 miljoen zijn. Gezien deze verwachtingen wekt het geen verbazing dat het aantal goksites zich het afgelopen jaar verdubbelde en steeg van 800 tot 1400 geregistreerde sites op Internet.

Ondanks deze realiteit hebben de meeste lidstaten geen enkele maatregel genomen die het gokken op Internet wettelijk regelt. Richtlijn 2000/31/EG⁽¹⁾ betreffende de elektronische handel regelt deze kwestie evenmin, hoewel de het gokken volgens deskundigen een extra vorm van elektronische handel is.

Overweegt de Commissie enigerlei stappen te nemen gezien deze leemte in de wetgeving die kenmerkend is voor de particuliere sector van het virtuele gokken, aangezien de cijfers enige vorm van wettelijke garantie verlangen?

⁽¹⁾ PB L 178 van 17.7.2000, blz. 1.

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(23 november 2001)

Het geachte parlementslid wijst erop dat gokken op internet in omvang toeneemt. Het is ook juist dat Richtlijn 2000/31/EG van het Europees Parlement en de Raad van 8 juni 2000 betreffende bepaalde juridische aspecten van de diensten van de informatiemaatschappij, met name de elektronische handel, in de interne markt („Richtlijn inzake elektronische handel”)⁽¹⁾ niet van toepassing is op deze bijzondere vorm van dienst van de informatiemaatschappij. De Commissie erkent echter dat volgens de jurisprudentie van het Hof van Justitie bepaalde gokactiviteiten onder artikel 49 (ex-artikel 59) van het EG-Verdrag vallen. Diezelfde jurisprudentie heeft ook het recht van de lidstaten erkend om de grensoverschrijdende verlening van de onderzochte gokdiensten te beperken.

In het kader van haar beleid om een interne markt voor diensten tot stand te brengen en met name in het kader van haar Mededeling betreffende „Een internemarktstrategie voor de dienstensector”⁽²⁾, die de Commissie in 2000 heeft goedgekeurd, zal de Commissie nagaan of er harmonisatie op dit gebied nodig is en zo ja, welke vorm deze moet aannemen. In dit verband zij opgemerkt dat de exploitanten van loterijen er ook op gewezen hebben dat gokactiviteiten op internet de facto grensoverschrijdend van aard zijn en dus op Europees niveau moeten worden bekeken.

Ten slotte wenst de Commissie het geachte parlementslid erop te wijzen dat gokactiviteiten op internet onder de nationale wetten op het gokken vallen, aangezien deze geen onderscheid maken wat betreft de media via welke een gokdienst wordt geadverteerd en/of aangeboden. Daaruit volgt dat het onjuist is te suggereren dat deze activiteiten nog niet zijn geregeld. Het feit dat deze activiteiten in de verschillende lidstaten anders zijn geregeld, zorgt voor belemmeringen voor de interne markt waaraan aandacht moet worden besteed.

⁽¹⁾ PB L 178 van 17.7.2000.

⁽²⁾ COM(2000) 888 def.

(2002/C 81 E/252)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2908/01
van Thierry de La Perriere (NI) aan de Commissie

(17 oktober 2001)

Betreft: Vrijheid van dienstverlening op landbouwgebied — Kunstmatige inseminatie

Diverse van mijn Franse medeburgers hebben mij in kennis gesteld van de problemen die zij hebben om hun beroepsbezigdheden op het gebied van de kunstmatige inseminatie in alle vrijheid uit te oefenen.

Frankrijk heeft op dit gebied een soort staatsmonopolie gecreëerd voor de landbouwcoöperaties. Deze situatie benadeelt degenen die zaad, met name van runderen, produceren en lijkt mij niet in overeenstemming met het communautair recht.

Volgens de termen van de wet nr. 66-1005 van 28 december 1966 betreffende de veeteelt (Staatsblad van de Franse Republiek van 29 december 1966, blz. 11619), alsmede van een aantal toepassingsdecreten, is het ontnemen, conditioneren en inbrengen van zaad, met name van runderen, voorbehouden aan kunstmatige inseminatiecentra, die het statuut van landbouwcoöperaties hebben en het alleenrecht hebben in de hun toegewezen zone van het Franse grondgebied. Dit is dus een dienstverleningsmonopolie dat verhindert dat inseminatie door derden wordt verricht. Degenen die in strijd met deze bepalingen handelen, stellen zich bloot aan de door voornoemde wet bepaalde sancties. Bovendien kan de afstamming van de uit deze inseminaties voortgekomen kalveren niet worden gevalideerd, waardoor de eigenaren een duidelijk financieel nadeel ondervinden.

Het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voorziet in het recht van vestiging en in de vrijheid van dienstverlening (art. 43 en 49 e.v.). Deze artikelen verbieden, na afloop van de overgangsperiode, iedere beperking, behalve in geval van werkzaamheden ter uitoefening van het openbaar gezag (art. 45 inzake de vestiging), of wanneer gewichtige redenen in verband met het algemeen belang een verbod van vrije dienstverlening rechtvaardigen (zie jurisprudentie van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, zaak Gebhard, C-55/94, jur. 1995, I-4165).

Is de Commissie zich ervan bewust dat de Franse regelgeving, die de kunstmatige inseminatie van met name runderen voorbehoudt aan monopolistische bedrijven, nl. de kunstmatige-inseminatiecentra, uitsluit dat deze activiteit in Frankrijk wordt uitgeoefend door gespecialiseerde ondernemingen die in andere lidstaten zijn gevestigd, met gebruikmaking van het recht van vestiging of het recht op vrije dienstverlening die het Verdrag van Rome hun verleent?

Is de Commissie niet van mening dat hier geen gewichtige redenen in verband met het algemeen belang aanwezig zijn die verhinderen dat ook voor deze activiteit vrijheid van vestiging en vrijheid van dienstverlening bestaat, zoals dat in de andere lidstaten het geval is?

Wat is de Commissie voornemens te doen om te bewerkstelligen dat Frankrijk zich op dit gebied onverwijld conformeert aan het communautaire recht?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(20 november 2001)

Volgens de door het geachte parlementslid aangehaalde wet zouden alleen personen met een Franse vergunning als „hoofd van een inseminatiecentrum” of „inseminator” kunstmatige inseminatie mogen uitvoeren. Verder is voor het oprichten van een centrum voor kunstmatige inseminatie een vergunning van het ministerie van Landbouw vereist.

Het is evenwel niet duidelijk hoe de Franse wetgeving wordt toegepast op dienstverrichters die vanuit een andere lidstaat ook in Frankrijk hun diensten aanbieden. Als op hen de Franse wetgeving wordt toegepast, is dit wellicht een beperking op het vrij verrichten van diensten (artikel 49 (ex-artikel 59) van het EG-Verdrag). De Commissie zal dan aan de hand van de jurisprudentie van het Hof nagaan of deze beperking gerechtvaardigd is.

De Commissie zal hierover nadere inlichtingen bij de Franse autoriteiten inwinnen.

(2002/C 81 E/253)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3075/01
van Isidoro Sánchez García (ELDR) aan de Commissie*(12 november 2001)*

Betreft: Gedurende de periode 1991-2001 door de Canarische Eilanden ontvangen steun aan ultraperifere regio's

In 2001 is het tien jaar geleden dat verordening 1911/91 ⁽¹⁾ van 26 juni betreffende de toepassing van de bepalingen van het Gemeenschapsrecht op de Canarische Eilanden van kracht werd. Ik zou graag willen weten in hoeverre de communautaire beleidslijnen en steunmaatregelen in deze ultraperifere regio effect hebben gesorteerd. Hoeveel steun hebben de Canarische Eilanden gedurende de periode 1991-2001 zowel in totaal als uitgesplitst ontvangen uit het EFRO, ESF, FIOV en EOGFL-Oriëntatie en hoeveel bedroeg de totale steun uit het EOGFL-Garantie? In welke mate heeft deze financiële steun bijgedragen aan de ontwikkeling van het BBP en de toename van de werkgelegenheid op de Canarische Eilanden?

⁽¹⁾ PB L 171 van 29.6.1991, blz. 1.

Antwoord van de heer Prodi namens de Commissie*(28 november 2001)*

De Commissie is doende de ter beantwoording van de vraag nodige gegevens te verzamelen. Zij zal de resultaten van haar onderzoek zo spoedig mogelijk mededelen.
